PRIE DŽEIMSO UPĖS

Džudi Devero

# MOTERIS IŠ PELKYNŲ

# Veslis elgėsi taip, tarsi nieko nebūtų įvykę...

*Išvydusi jo veide šypseną, Lija apsisuko ir nubėgo prie upės. Jos akys buvo pilnos ašarų.*

*Veslis ją pasivijo, griebė už pečių ir atsuko veidu į save:*

*— Kas atsitiko, pupuliuk? Man atrodė, tu būsi laiminga, kai visiems papasakosiu apie mus tiesą. Tu juk norėjai šito visada, argi ne?*

*Ji atšlijo nuo jo, stengdamasi būti santūri:*

*— Žinojau, jog anksčiau ar vėliau tai įvyks, bet kai išgirdau tokius žodžius iš tavęs... Tu turi pasakyti savo draugams, kad mes išsiskiriame, ir, dėl Dievo, nevadink daugiau manęs “pupuliuku”.*

*— Išsiskiriame? — Jis nustebęs žiūrėjo į ją.*

# Džudi Devero

Galingasis Montgomerių klan skaitytojui pažįstamas iš keturių A **SOMINĖS SAGOS** knygų. Šio klano i torija tęsiama romanų serijoje

# MONTGOMERIŲ KLANO SAGA

Šios serijos knygas

**PANELĖ**
**GRAFAITĖ**
**SUTRAMDYMAS**
**UŽKARIAVIMAS**
**PAGUNDA**
**ĮSIBROVĖLIS**
**PRINCESĖ**
**PALINKĖJIMAI**
**PRIKĖLIMAS**
**KARŽYGYS ŠVYTINČIAI ŠARVAIS**
**KALNŲ LAURAI**
**AMŽINYBĖ**
**SALDUS MELAS**

artimiausiu metu pradės leisti leidykla TYRAI.

## Džudi Devero

# MOTERIS IŠ PELKYNŲ

Romanas

TYRAI,
NAUJOJI ERA
Kaunas 1996

UDK 820(73)-3
De-402

# Jude Deveraux
# RIVER LADY

Šią knygą versti į lietuvių kalbą, taip pat ją leisti visą ar dalimis, spausdinti ištraukas, platinti knygas ar kitaip naudoti šį kūrinį galima tik leidėjui sutikus.

Populiarios amerikiečių rašytojos Džudi Devero trilogijos “Prie Džeimso upės” romanas “Moteris iš pelkynų” skaitytoją nukels į beveik prieš poros šimtmečių JAV (romano veiksmo pradžia — 1803 metai).

Bepročio tėvo mušama ir persekiojama gausios neturtingos šeimos mergaitė Lija Simons įsimyli aukštuomenės luomo atstovą, kur kas vyresnį už save jaunuolį Veslį Stenfordą. Kiek pažeminimo ir kančių, skausmo ir sielą deginančio nusivylimo tenka iškęsti išdidžiai, kantriai, darbščiai ir atkakliai Lijai! Šios meilės istorija ir sudaro romano ašį, tačiau aplink ją sukasi ir daugybė kitų herojų... Kūrinio kulminacija išsirutulioja kone pačioje pabaigoje, kai skaitytojas, prikaustytas vis augančios įtampos, spėlioja, kas tasai paslaptingasis Šokėjas, taikias naujakurių vilkstines užpuldinėjančių plėšikų gaujos vadas, ir kokį vaidmenį jį demaskuojant atlieka žavioji Lija Simons-Stenford...

ISBN 9986-551-75-7

© 1985 by Deveraux, Inc.,
All rights reserved
© Vertimas į lietuvių kalbą,
UAB KPN “Tyrai”, 1996
© UAB KPN “Tyrai”, 1996

# 1 skyrius

*Virdžinijos uosto rajonas*
*1803 metų rugsėjis*

Mažoje po lietaus siena pasislėpusioje tavernoje sutemo, ir auksinėje žibinto šviesoje ant sienos ėmė šokti niūrūs šešėliai. Vėlyvai rudens saulei nusileidus, tavernoje tapo šalta. Už ąžuolinio prekystalio apkūni, švarutė, patraukli moteris plovė alavinius puodukus. Minkšti kaštoniniai jos plaukai apgobti muslino kyku. Ji niūniavo, tolydžio nusišypsodama, ir tada viename jos skruoste pasirodydavo duobutė.

Atsivėrė šoninės, ne lankytojams skirtos durys, įleisdamos drėgną šaltą vėją, ir į patalpą įsmuko mergina. Apsiprasdama su šviesa, ji sustingo vietoje. Bufetininkė pakėlė akis, susiraukė, piktai pliaukštelėjo liežuviu ir skubiai priėjo prie jos.

— Lija, kiekvienąsyk, kai su tavimi matomės, tu atrodai vis blogiau ir blogiau. Pasėdėk, o aš tuo metu sušildysiu tau punšo, — tarė, prievarta sodindama ant kėdės drebančią merginą, ir įkišo į ugnį žarsteklį, slapta žvilgčiodama į savo jaunesniąją seserį. Lija — jeigu tai buvo įmanoma — sublogo dar labiau. Atrodė, kad vieni tiktai kauleliai styro pro nešvarią sulopytą suknelę; akys įdubo, aplink jas — mėlyni ratilai, nosis luposi nuo saulės. Viename skruoste puikavosi trys ilgi, su išdžiūvusiu krauju nudrėskimai, o kaktoje — didelė melsvai žalia mėlynė.

— Tai jo rankų darbas? — su pasidygėjimu paklausė bufetininkė ir kyštelėjo įkaitusį žarsteklį į “flipo”* puodelį.

Lija tylėdama linktelėjo ir nekantriai ištiesė ranką į gėrimą.

— Ar jis bent pasakė, už ką tave muša?

— Ne daugiau kaip visada. — Lija nugėrė pusę puoduko ir atsilošė į kėdės atkaklę.

---

* Karštas gėrimas iš pasaldinto alaus su spiritu, kiaušiniu ir prieskoniais.

— Lija, bet kodėl taip...

Lija atsimerkė ir piktai pažvelgė į seserį.

— Geriau manęs neliesk, Bes, — įspėjo ji. — Tai juk ne pirmas kartas. Dirbk savo darbą, o aš pati pasirūpinsiu savimi ir vaikais.

Bes nutilo ir nusuko akis.

— Lengviau atsigulti po keliais padoriais džentelmenais, negu tai, ką tau tenka iškęsti.

Lija nuo šių vulgarių žodžių net nemirktelėjo. Dėl šito dalyko seserys taip dažnai bardavosi, kad į tokius išsireiškimus nekreipdavo dėmesio. Jau prieš porą metų Bes įgriso jų pamišėlis tėvas, nuolatos mušdavęs dukteris už tai, kad "moterys gimusios nuodėmingos". Vyresnioji dukra paliko toli nuo upės esančią vargana jų fermą ir ėmėsi ieškoti darbo, o be to, "susidraugavo" su keliais vyrais. Suprantama, Liją mušė už Bes nuodėmes. O Bes bandė ją įtikinti mesti varganus tėvo namus. Tačiau Lija pasiliko tėviškėje ir prižiūrėjo savo šešis jaunesniuosius brolius ir seseris. Ji dirbo žemę, sėjo, kirto javus, gamino valgyti, šiaip ne taip ramstė griūvančią trobą, o visų svarbiausia — gynė nuo tėvo rūstybės vaikus.

— Pažvelk į save, — tarė Bes. — Tau galima duoti keturiasdešimt penkerius metus, o kiek tau iš tikrųjų? Dvidešimt dveji?

— Manau, taip, — pavargusi atsakė Lija. Ji per visą dieną atsisėdo pirmą kartą ir, išgėrusi karšto gėrimo, dabar ilsėjosi. — Gal rastum man kokių nors drabužių? — tyliai paprašė.

Bes vėl buvo bepradedanti garsiai rypuoti, bet apsigalvojo, nuėjo už prekystalio ir ištraukė šalto kumpio, duonos bei garstyčių. Pastačiusi ant stalo Lijai lėkštę, ji atsisėdo priešais. Akies krašteliu pastebėjo, kad Lija delsia ir neskuba valgyti.

— Tu juk galvoji, kaip šitą valgį nutempti vaikučiams? Tada aš tave maitinsiu per prievartą.

Lija vos pastebimai šyptelėjo ir ėmė godžiai valgyti. Prisikimšusi burną, ji nuleido akis ir atsainiai, tarsi atsakymas visai jos nedomintų, paklausė:

— Tu jo pastaruoju metu nematei?

Bes metė greitą žvilgsnį į nešvarius sesers plaukus.

— Ar tu nemanai... — pratarė ji, bet užsikirto ir vėl nukreipė akis į ugnį. Tavernos tamsą perskrodė blykstelėjęs žaibas.

“Vargšė Lija”, — pagalvojo Bes. Daugeliu atžvilgių Lija buvo panaši į tėvą, ypač savo užsispyrimu ir neįveikiamumu. Bes galėjo išeiti iš namų, palikusi vaikus likimo valiai su tėvu, tačiau Lijai šeima, net nepaisant, kad vienas jos narys buvo senas beprotis girtuoklis, reiškė viską. Po motinos mirties Lija nusprendė auklėti vaikus tol, kolei paaugs ir galės išeiti iš namų pats jauniausias. Kas beatsitiktų, kaip su ja besielgtų, ji su jais skirtis atsisakė.

Pasilikusi gyventi po vienu stogu su tėvu, Lija atkakliai puoselėjo savo svajonę. Jos troškimai buvo kiti, ne tokie kaip Bes, pasitenkinančios valgiu, pastoge ir šiluma. O Lija svajojo apie tai, kas neįgyvendinama.

Jos svajonių objektas — toksai Veslis Stenfordas. Kai Lija dar buvo maža mergaitė, misteris Stenfordas, užėjęs į jų lūšną, kažko jos paklausė, o paskui, atsidėkodamas už pagalbą, pabučiavo į skruostą ir davė auksinę monetą — dvidešimt dolerių. Kai Lija pasakojo Bes apie šį įvykį, jos akys blizgėjo. Bes tuoj pat nusprendė išleisti pinigus naujoms suknelėms, bet Lija įsiuto ir ėmė rėkti, kad monetą gavo ji iš savo Veslio, kad ji myli jį, o jis ją ir kad užaugusi už jo ištekės.

Tuo metu Bes galvojo tiktai apie kažkur paslėptą žvilgančią auksinę monetą, taip ir neprapirktą, netekusią savo vertės. Ji gailėjosi, jog Veslis nepadovanojo Lijai gėlių puokštės, ir bandė išmesti iš galvos mintį apie monetą, bet kartais pastebėdavo, kaip įsikibusi į žagrę Lija sustodavo ir į kažką įsistebeilydavo.

— Apie ką tu galvoji? — klausė Bes, ir Lija atsakė:

— Apie jį.

Bes atsidususi nusigręždavo. Nereikėjo nė klausti, kas tas “jis”.

Praslinko nemažai metų, kol Bes pagaliau nusprendė, kad daugiau nekęs piktų tėvo patyčių ir nesiners iš kailio jo fermoje, todėl iš fermos išėjo anapus upės ir įsitaisė tavernoje bufetininke. Ilija Simonsas prakeikė vyriausiąją dukrą ir uždraudė jai lankytis fermoje bei susitikinėti su jaunesniaisiais broliais ir seserimis. Bet per pastaruosius dvejus metus Lijai keletą kartų pavyko slapta aplankyti seserį ir paimti Bes paruoštus rūbus. Miestiečiai norėjo padėti vargstančiai Simonso šeimai, bet Ilija vaikams uždraudė priimti paramą.

Atėjusi į taverną pirmą kartą, Lija ėmė klausinėti apie Veslį Stenfordą. Tuo metu Bes džiūgavo, kad susipažinusi su visais turtingais plantacijų savininkais, o iš jų visų turtingiausi buvo Veslis ir jo brolis Trevisas. Ištisą pusvalandį Bes pasakojo, koks Vesas gražus, koks jis mandagus, kaip dažnai lankosi tavernoje ir kokia Lija bus laiminga, kai jie susituoks. Bes tai buvo vizija, sutrumpinanti šaltus žiemos vakarus, ir ji galvojo, kad Lija irgi panašiai suvokia jos pasakojimus. Bet vieną kartą, prieš kelis mėnesius, Bes juokaudama Lijai atskleidė paslaptį, kad Vesas susižadėjo su jauna gražuole, ledi Kimberle Šou.

— Ką tu dabar mylėsi? — nusijuokė Bes, bet nutilo, išvydusi, kaip išblyško Lijos veidas. Buvo matyti, kaip po mėlynėmis ir purvu iš jos veido atslūgsta kraujas.

— Lija! Tu juk negali rimtai svajoti apie Veslį. Jis turtingas, labai turtingas, ir jam svetainėje nereikalinga tokia... sakykim, panaši į mane “ledi” ir tokia vargšė murzė kaip tu. O toji mis Šou — jo aplinkos mergina.

Lija tylėdama atsistojo ir pasuko durų link. Bes čiupo ją už rankos.

— Juk tai tik svajonė. Nejaugi tu nesupranti? — Ji patylėjo. — O štai trečiasis sodininkas galbūt ir susidomėtų moterimi iš... iš mūsų kranto.

Lija nieko neatsakė ir išblyškusi išėjo iš tavernos. Atėjusi kitą kartą, ji elgėsi taip, tarsi nieko nežinotų apie Veslio Stenfordo sužieduotuves. Ji dar uoliau klausinėjo Bes apie

Veslį, bet dabar Bes nenorėjo smulkiai kalbėti šia tema, tik dar kartą priminė seseriai apie jo ketinimą vesti. Lija taip šaltai pažvelgė į seserį, kad Bes nusuko akis į šalį. Iš pažiūros tokia trapi ir bejėgė, Lija kartais pasirodydavo nepaprastai tvirta ir užsispyrusi. Nuo to laiko Bes nusprendė su ja nesiginčyti, ir kiekvieną sykį, kai ją sesuo aplankydavo, ji abejingu tonu pasakodavo apie paskutinį Veslio lankymąsi tavernoje. Ji taip ir nepasakė, kad jis čia pradėjo užeidinėti dažniau, nes taverna stovėjo pakeliui tarp jo namų ir Šou plantacijos.

Dabar Lija atsilošė į kėdės atkaltę, įkišo ranką į lopytos sulopytos suknelės kišenę ir delne suspaudė prieš daugelį metų iš Veslio gautą auksinę monetą. Per tuos metus ji taip dažnai ją čiupinėdavo, kad moneta visiškai nusigludino. Daug kartų naktimis, negalėdama užmigti po tėvo smūgių, Lija atsisėsdavo ant šiaudinio čiužinio, glostydavo monetą ir prisimindavo kiekvieną savo susitikimo su Vesliu Stenfordu akimirką. Jis ją pabučiavo į skruostą, o per visą gyvenimą, kiek ji prisimena, tas bučinys buvo vienintelis. Kartais iš Bes pasakojimų buvo galima spręsti, tarytum jis save laikąs vos ne Dievu, manąs, kad yra geriausias už visus kitus žmones žemėje, tačiau Lija žinojo, koks jis gali būti geras. Jis galėjo pabučiuoti pirmąkart gyvenime išvystą liesutę mažą apskretėlę ir dosniai apdovanoti. Garbėtroškos ir pasipūtę vyrai taip nesielgdavo. Bes jo taip gerai nesuprato, kaip suprato Lija. Ateis diena, galvojo Lija, ir ji vėl susitiks Veslį, jis pamatys jos akyse meilę ir...

— Lija! — Bes pakėlė balsą. — Nemiegok. Senis greitai tavęs pasiges. Tau laikas grįžti.

— Aš žinau. Bet čia taip gera ir šilta.

— Tu galėtum čia pasilikti visada, jeigu...

Lija atsistojo ir nutraukė Bes kalbą:

— Ačiū tau, Bes, už viską. Po mėnesio aš vėl tave aplankysiu. Mes neišgyventume, jeigu ne tu ir tavo...

Atsivėrė sunkios durys priešais ir įėjo vyras, stambiu savo kūnu užpildydamas visą durų angą. Durys užsitrenkė.

— Dieve, — užslopo Bes, sekundei apmirė, po to nusišypsojo ir priėjo prie jo. — Šiandien taip drėgna, misteri Stenfordai, kad neįmanoma išeiti į gatvę. Leiskite aš jums padėsiu, — pasisiūlė ji. Padėdama jam nusivilkti puspaltį, ji žvilgterėjo į be žado apmirusią Liją.

"Jis beveik nepasikeitė", — pagalvojo Lija. Jai atrodė, kad jis dar aukštesnis, raumeningesnis ir gražesnis negu anksčiau. Šlapi tankūs juodi Veslio plaukai raitydamiesi krito ant kaklo, o ant blakstienų pakibę vandens lašeliai akis darė dar tamsesnes ir išraiškingesnes. Bes pasistiebusi ant pirštų galų ėmė ranka purtyti jo tamsiai žalią vilnonį surdutą. Jo storas, tvarkingas šlaunis buvo aptempusios briedenos, o kojos apautos ilgaauliais batais.

— Aš nežinojau, ar pas jus atidaryta. Nejaugi Benas niekada nakčiai jūsų nepaleidžia? — paklausė jis Bes apie šeimininką.

— Jis man tą leidžia tiktai tada, kai mano, jog praleisiu naktį naudingai. Aš neturiu su kuo praleisti šį vakarą, tad galiu stypsoti ir už bufeto, — patraukė per dantį ji. — Dabar sėskitės, o aš atnešiu jums išgerti ko nors karšto.

Ir Bes pabandė nuvesti Veslį Stenfordą į atskirą kambariuką, atitvertą aukštomis užtvaromis, kad jis atsidurtų nugara į Liją, kuri išpūtusi akis sustingo vidury kambario.

Tyliai nusijuokęs, Veslis nuėmė jos rankas:

— Ko tu sieki, Bes?

Čia jis išvydo Liją, ir Bes pastebėjo, kad vyriškio akyse žybtelėjo kibirkštėlės. Jis taip žvelgė į merginą, kaip žiūri į moterį vyriškis, bandydamas atspėti, kokią vietą ji užima visuomenėje. Buvo aišku, kad jis suprato, kokia ta vieta.

— Kas... tavo ši graži drauguže, Bes?

"Kaip jis moka laikytis, — pagalvojo Bes. — Tikriausiai tokius žmones gerų manierų moko nuo lopšio".

— Tai mano sesuo Lija, — perdėtai mandagiai atsakė Bes. — Lija, tau laikas grįžti namo.

— Kol kas dar anksti, — atsakė Lija ir įžengė į šviesą.

Bes išvydo seserį tarsi svetimo žmogaus akimis ir suprato, kad virš jos tarsi tamsus debesis kybo skurdas ir nesėkmės. Tačiau pati Lija nesuvokė, kaip atrodo. Jos akys buvo nukreiptos į Veslį, ir jis klausiamai pažvelgė į ją.

— O kas būtų, jei jūs abi, jaunosios ledi, kartu su manimi išgertumėte po puoduką grogo?

Bes atsistojo tarp jų. Dėl savo paprastumo Lija svaidė į Vesą tokius žvilgsnius, kurie paprastai pavyksta tiktai patyrusioms kekšėms.

— Man reikia imtis darbo, o Lijai metas grįžti namo, — pareiškė Bes, įsispitrijusi į seserį.

— Namuose manęs niekas nelaukia, — atsakė ji ir vikriai apėjo seserį. — Aš mielai išgersiu su jumis, Vesli. — Ji ištarė jo vardą taip, tarsi tartų jį šimtą kartų per dieną (taip ir buvo), ir nepastebėjo, kaip pakilo Veslio antakiai, kai ji įnėrė į kambariūkštį, atsisėdo ir laukiamai pakėlė į jį akis.

— Flipas čia geras, — pranešė ji.

Vesas sekundę nužvelgė jos murziną, apdraskytą ir mėlynėmis nusėta veidą, o paskui atsisėdo ant suolo kitoje stalo pusėje.

— Du puodukus flipo, — negarsiai paprašė jis Bes.

Supykusi toji pasuko prie prekystalio.

— Tu dabar dirbi pas Beną? — paklausė Ves.

— Aš kol kas gyvenu su savo šeima. — Jos akys rijo Veslio veidą, prisimindamos kiekvieną bruoželį, kiekvieną liniją. — O jūs suradote savo draugo žmoną? — paklausė ji, turėdama omeny savo pirmąjį susitikimą su Vesu. Jis ne iš karto suvokė, apie ką ji kalba.

— Klėjaus žmoną? — paklausė jis, paskui nustebęs nusišypsojo. — Nejaugi čia ta mergaitė, kuri mums tada padėjo?

Lija tylėdama išsitraukė iš sijono kišenės aptrintą auksinę monetą ir pagarbiai padėjo ant stalo.

Vesas nustebęs paėmė ją į rankas ir pasuko prieš šviesą, apžiūrinėdamas monetos kraštelyje pratrintą skylutę.

— Kokiu būdu?.. — paklausė jis.

— Nagu, — šypsodamasi atsakė ji. — Tai truko labai ilgai, bet aš bijojau pamesti monetą, jeigu neprisirišiu jos prie rūbų.

Vesas susiraukė ir padėjo monetą ant stalo.

Keista — mergina išsaugojo auksinę monetą, tuo tarpu kai, nėra abejonių, labai vargsta. Neįtikėtinai riebaluoti jos plaukai buvo atmesti atgal, ir netikėtai jam galvoje nejučia kilo klausimas, kokios jie būtų spalvos išplauti?

Ištiesusi ranką paimti monetos, Lija palietė jo plaštaką ir, sulaikiusi kvapą, dviem pirštais gėrėdamasi palytėjo ilgų, gražių, švariomis panagėmis jo pirštų galiukus.

Bes taip trinktelėjo ant stalo du puodukus flipo, kad šis net kliūstelėjo per kraštus, ir įsiutusi pažvelgė į Liją.

— Misteri Stenfordai, nagi papasakokite mano seseriai apie tą jauną gražuolę, kurią jūs greitai vesite. Lija labai norėtų apie ją pasiklausyti. Papasakokite, kokia ji graži, kaip gerai moka šokti ir kaip nuostabiai rengiasi.

Vesas atitraukė ranką, kurią lietė Lijos pirštai, ir nusijuokė:

— Galbūt tau pačiai geriau papasakoti, Bes: tu, atrodo, daug žinai apie mano būsimą žmoną.

— Ko gero, aš taip ir padarysiu, — atsiliepė Bes ir pačiupusi už kito stalo stovinčią kėdę prisislinko prie jų kambariuko durų. Bet, išvydusi Lijos akių išraišką, apsigalvojo ir nesėdo.

Jų žvilgsniai akimirksniui susitiko. Kodėl ji bando Liją apsaugoti? Argi ji pati jai nenorėjo būtent šito? Kad tiktai Lija taip rimtai į jį nežiūrėtų! Bes juos paliko vienus.

Vesas nugėrė iš garuojančio puoduko didelį gurkšnį, pažvelgė į priešais sėdinčią išsekusią mergaitę ir paklausė savęs, ar ji seniai tapo kekše. Žinoma, nepaisant aplaidžios išvaizdos, ji moka į save atkreipti vyro dėmesį. Jos žvilgsnis toks, tarsi visą gyvenimą būtų jo laukusi. Jį tai ir pamalonino, ir nemaloniai paveikė. Ar tik jai neatrodo, kad jis jai kažką skolingas?

— Tai ką gi jūs sakėte, Vesli?.. — priminė Lija, pasilenkusi taip arti, kad jis pajuto jos neprausto veido kvapą.

— Kimberlė, — negarsiai atsiliepė jis. Ko gera, geriau galvoti apie Kim, o antraip, neduok Dieve, jis gali susižavėti šia “kvepiančia” kerėtoja. — Jums iš tikrųjų tai norisi išgirsti? Aš turiu omeny... paprastai moterys nemėgsta klausytis apie kitas moteris.

— Aš noriu apie jus žinoti viską iki galo, — įkvėptai, nuoširdžiai atsakė ji.

— Iš esmės, nėra ką labai nė pasakoti. Mes susitikome apytikriai prieš porą metų, kai ji atvažiavo į svečius pas savo brolį Stiveną Šou. Jų tėvai mirė, kai jie buvo dar vaikai, ir Kimberlę išsiuntė į šalies rytus, kur ji gyveno pas savo dėdę ir tetą. O Stivas pasiliko pas gimines čia.

Nors buvo perspėjęs, kad “nėra ką labai nė pasakoti”, iškilmingas Veslio pasakojimas truko visą valandą. Vesas iš karto pamilo gražuolę Kimberlę, bet ji pavergė dar ne vieną dešimtį jaunuolių, ir jis dėl jos rungėsi ištisus metus. Veslis tikino, jog Kim graži, gera, švelni, maloni, ji myli gražius daiktus, knygas ir muziką.

Lija taip stipriai suspaudė alavinį puoduką, kad pabalo jos pirštų kauliukai.

— O jūs greitai susituoksite? — sukuždėjo ji.

— Pavasario pradžioj, balandį. Ir tada trise, kartu su Stivenu, mes persikelsime į Kentukio valstiją. Aš tuose kraštuose pirkau žemių.

— Jūs išvažiuosite iš Virdžinijos? — Lija sutriko. — O kaip bus su jūsų plantacija?

— Virdžinija pernelyg maža man ir mano broliui. Visus mano trisdešimt ketverius metus mane laikė jaunesniuoju Treviso broliu. Todėl nusprendžiau pasistatyti nuosavą namą. Ir, be to, man rūpi viską pradėti iš pradžių su gražia žmona.

— Ir jūs negrįšite? — sukuždėjo ji.

— Matyt, ne, — atsakė jis ir paniuro, nustebintas jos nusiminimo. Nepaisant aplaidžios išvaizdos ir sklindančių nuo jos kvapų, jį traukė prie šios merginos.

— Lietus liovėsi, man laikas namo. Džiaugiuosi su tavimi susipažinęs.

Jis pakilo ir metė ant stalo pinigus.

— Iki susitikimo kitą savaitę, Bes, — tarė jis ir pasuko prie durų.

Lija puolė įkandin jo, bet Bes čiupo ją už rankos:

— Tu supranti, ką darai?

Lija išsiplėšė:

— Man tai visada atrodė, jog tu norėtum, kad bendrauti su vyrais man būtų malonu.

— Kad būtų malonu su jais kalbėtis — taip. Bet aš bijau, kad Veslis Stenfordas tave užbūrė. Tau skaudės, bus skaudžiau negu nuo tėvo kumščiavimų. Ką tu apie vyrus žinai? Tu moki tiktai arti žemę ir rinkti maistui laukinius augalus. Tu nežinai...

— O galbūt aš išmoksiu! — kimiai atsakė Lija. — Aš jį myliu. Jis greitai išvažiuos, ir aš turiu tiktai vieną šansą, tai ir noriu jį išnaudoti.

— Lija, prašau tavęs, nebėk paskui jį. Atsitiks kažkas baisaus, aš tą tiksliai žinau.

— Nieko baisaus nebus, — tyliai atsakė Lija ir puolė į gatvę.

Veslis kaip tik sėdo ant savo arklio.

— Gal jūs man sutrumpinsite kelią? — sušuko Lija, tamsoje klupdama kiekviename žingsnyje.

Vesas stovėjo nejudėdamas, žvelgdamas mėnulio šviesoje į ją ir visomis jėgomis troško, kad ji nueitų. Joje buvo kažkas bauginančio, tarsi juos būtų suvedęs likimas, tarsi jų laukė kažkas neišvengiama. Velniai rautų! Nuo sužadėtuvių dienos jis buvo toks švelnus su Kimberle, toks jai ištikimas ir ruošėsi taip elgtis iki pačių vestuvių. Jį neramino ne tai, kad gali nusidėti su šia mergina, o stebino jos pasiryžimas, tikslo siekimas. Bet kodėl ji visus šiuos metus saugojo monetą?

— Tada einam, — pasiūlė jis, nušoko nuo arklio ir paėmė gyvulį už pavadžio, nes nenorėjo, kad liesutis Lijos kūnelis atsidurtų pavojingu artumu viename balne su juo.

Dar niekada gyvenime Lija nebuvo tokia guvi. Greta jos eina žmogus, kurį ji myli. Būtent dabar viskas vyko taip, kaip jai dingojosi svajose nuo to laiko, kai buvo dar vaikas. Spausdama kumštyje, įsikištame į suknelės kišenę, monetą, ji kita ranka paėmė Veslį už parankės.

Jis pažvelgė į ją iš viršaus, ir ar tai buvo mėnulio šviesos žaismas, ar kai ką nuslėpė tamsa, bet ji jam pasirodė graži. Mėlynės ir įdrėskimai, kurių dabar nebuvo matyti, jam anksčiau trukdė įžiūrėti jos putnias lūpas ir dideles žavias akis. Jis atsiduso, tarsi suvokdamas savo pralaimėjimą, ir nuėjo greta jos.

Kai taverna dingo iš akių, Lijos širdis ėmė pasiutusiai plakti. Jos sąžinė, iki šiol užliūliuota trijų alaus puodukų, dabar kuždėjo, kad Bes teisi, kad jai nėra ką čia veikti. Ir vis dėlto kažkur sielos gilumoje glūdėjo mintis, kad būtent dabar ji turi vieną vienintelį šansą pasiekti meilės, ir norėjo jį išnaudoti. Vėliau, kai Veslis išvyks, o ji po senovei uždarbiaus savo šeimai, ji prisimins šią naktį. Galbūt jis vėl ją pabučiuos.

Lijos mintis išdavė jos akys. Ji pažvelgė į jį, ir Veslis, jau daugiau apie nieką negalvodamas, pasilenkė ir ją pabučiavo.

Apsilpusi ji prisiglaudė prie jo. Mergaitės kūnas jo sudiržusiose rankose buvo švelnus ir trapus, bet ji vaikiškai spaudė lūpas. Šioje merginoje derinosi paleistuvės patirtis ir skaistuolės nekaltumas. Užmerkusi akis, ji lūpomis prisilietė prie jo lūpų, po to prisispaudė prie jų dar kartą, ir Veslis praskyrė jos lūpas. Paskutinė jo mintis buvo ta, kad ji nuostabiai greitai mokosi.

Mergina atsidavė jam taip, tarsi seniai jo troško, o Veslis atsišaukė troškimui, kuris kaupėsi mėnesiais. Lijos galva atšlijo nuo jo galvos svorio, Veslio rankos paniro į sulipusius Lijos plaukus ir pasuko jos galvą taip, kad galėtų rasti lūpas.

Jis išsivadavo iš jos glėbio. Veslio akys blizgėjo, jis sunkiai alsavo. Palaidi Lijos plaukai nusileido iki talijos, lūpos prisipildė karščio.

— Kokia tu graži, — sukuždėjo jis ir vėl ėmė ieškoti jo lūpų, o pirštai sagstė suknelės apykaklę.

— Ne! — Netikėtai Lijai tapo baisu. Ji svajojo tikt apie vieną bučinį, viso labo tik apie vienintelį. O Veso ranko glostė jos kūną po suknele, ji suprato, jog, net pasakiusi “ne’ neturės jėgų jo atstumti.

— Vesli, — sukuždėjo ji ir liovėsi priešinusis. — Vesl tu mano.

— Taip, mieloji, — išsiblaškęs atsakė jis, bučiuodama jos kaklą. Šiurkštus išdužęs suknelės audeklas lengvai plyšo Labai greitai drabužis nukrito nuo jos kūno, ir Lija stovėj nuoga mėnulio šviesoje. Jis liesučiame kūne buvo matyt kiekvienas kaulelis, kiekvienas raumuo. Tiktai pilnos, neprie kaištingos formos krūtys išdavė joje moterį.

Veslis atsargiai ją pakėlė ir paguldė ant nukritusio nu jo pečių apsiausto.

Nežinodama, ką daryti toliau, kaip jam suteikti tą pasimėgavimą, kurį ji pati jautė, Lija, kolei jis glostė jos kūną i tuo pačiu metu nusirenginėjo pats, gulėjo nejudėdama.

Kada jis ją užvaldė, Lija suriko iš skausmo. Veslis sekundei sustojo, toliau glostydamas jos plaukus ir bučiuodamas skruostą.

Lija atsimerkė, pro ašaras pažvelgė į jį, ir ją užliejo laimės jausmas. Greta jos buvo Veslis, vyriškis, kurį ji visad mylėjo ir mylės iki pačios mirties.

— Taip, — sukuždėjo ji. — Taip!

Veslis pagreitino judesius, ir tiktai pačioje pabaigoje Lija pajuto kažką panašaus į malonumą. Kada jos kūnas suvirpėjo paskutinėje konvulsijoje, jis čiupo Liją už pečių i sukuždėjo jai į ausį: “Kimberle!”

Lija ne iš karto suprato, kas su ja įvyko. Jis tarė “Kimberle”.

Vesas, jausdamasis išsekęs, nusirito nuo jos ir, kolei Lij tempė ant savęs suplėšytą seną suknelę, gulėjo, prisidengęs akis.

— Tu gera mergaitė, — prašneko jis dar neatsigavęs ir įkišo į nuleistų kelnių kišenę ranką. — O čia tau už išgyvenimus, — pridūrė jis ir metė prie jos kojų auksinę monetą. — Jeigu mes susitikinėsime ir toliau, tu turėsi šio gero pilną skrynią.

Lija nustebusi žiūrėjo, kaip jis atsistojo, pakėlė apsiaustą ir skrybėlę. Ištiesęs ranką, paėmė ją už smakro:

— Per tave, mergaite, aš užsitrauksiu bėdą. — Jis atsitraukė per žingsnį. — Tikiuosi, bent *kur nors* tu švari.

Taręs šiuos žodžius, jis šoko ant arklio ir nušuoliavo.

Lija ne iš karto atgavo sugebėjimą judėti. “Na kokia aš beviltiška kvailė”, — pagalvojo ji, pajutusi greičiau nustebimą negu kažkokius kitokius jausmus. Ji buvo kūdikis, kuris tiktai dabar suprato, kad pasakų burtininkų nėra. Lija iki šiol galėjo kentėti siaubingą gyvenimą, nes kitame vaivorykštės krašte stovėjo didysis dievas Veslis. Bet galų gale jis pasirodė paprasčiausias vyras, kuris pasiėmė tai, ką jam nesavanaudiškai pasiūlė.

— Nesavanaudiškai! — suriko ji ir pasilenkusi griebė gulinčią prie kojų monetą. Palaikiusi ją rankoje ir pajutusi šaltą metalą, ji pagalvojo, kiek valgio ir drabužių galima nusipirkti už šiuos pinigus ir kokia kaina jie jai atiteko. Prisiminusi daugelį savo vaikiškų svajonių metų, Lija nusijuokė ir pirmąkart per visą gyvenimą pasielgė neprotingai: sviedė monetą kuo toliau, į juoduojančios upės pusę, ir, išgirdusi ją pliumptelint į vandenį, nusišypsojo.

— Simonsų šeimoje ne visos mergos parsidavėlės! — suriko iš visų jėgų.

Ašaras ji sutramdė. Jau seniai žinojo, kad verkti beprasmiška. Lija pasuko ten, kur, kaip jai atrodė, buvo jų namai. Visą jos kūną skaudėjo, ir ji ėjo lėtai, suprasdama, kad iki aušros grįžti nespės ir kad namuose vėl gaus lupti. Jausdama, kad svajonės sudužo, ji vos vilko kojas ir dar labiau negu anksčiau bijojo ateities.

# 2 skyrius

*1804 metų kovas*

Vaitfilde buvo bažnyčia su varpine, didelė ir nepaprastai graži: sienos baltai nutinkuotos, pro vitražinius langus veržėsi saulė. Pastoriaus sakykla buvo aukštai virš tikinčiųjų galvų, į ją vedė drožiniais puošti riešutmedžio laiptai. Kietuose, sienų paneliais atskirtuose suoluose sėdėjo besimeldžiantieji.

Veslis Stenfordas sėdėjo greta savo būsimosios žmonos, vos liesdamas pirštais jos ranką, paslėptą po rožinės suknelės klostėmis. Kimberlė Šou, aukštai iškėlusi galvą, pagarbiai žvelgė į pastorių. Ji buvo graži — putnūs skruostai, didelės mėlynos akys ir švelni dailiai išbrėžta burna. Kartais šypsodamasi ji žvilgtelėdavo į Veslį, ir jos skruoste išryškėdavo duobutė.

Šalia jos sėdėjo jos brolis Stivenas Šou. Aukštas ir stambus jaunuolis buvo panašus į Kimberlę: šviesiaplaukis, gražus, su duobute smakre.

Greta Stiveno sėdėjo dvi poros: Klėjus ir Nikol Armstrongai, o už jų — Trevisas ir Rigan Stenfordai. Stipruolis Trevisas visą laiką erzėjo suole, jis neslėpė skubąs namo, o jo gražuolė žmona taip pat atvirai svaidė į jį baisius žvilgsnius. Bet Trevisas nekreipė į juos dėmesio. Klėjus, atvirkščiai, sėdėjo visiškai nejudėdamas ir tiktai retsykiais žvilgtelėdavo į savo miniatiūrinę tamsiaplaukę žmoną, tarsi norėdamas įsitikinti, ar ji dar yra šalia.

Veslio pirštai spaudė Kim riešą. Jis galvojo apie visus reikalus, kuriuos reikėjo suspėt užbaigti iki to laiko, kai po dviejų savaičių jie išvažiuos į Kentukį. Sekmadienį jie susituoks, praleis naktį — nuostabią naktį! — Stenfordų plantacijoje ir ankstų pirmadienio rytą leisis į kelią. Naujoje valstijoje jų laukė Veso nupirktas žemės sklypas, kuriame buvo pastatytas naujas namas ir tvartas, o gyvulius prižiūrėjo kaimynas. Pirmąkart gyvenime Vesas gyvens ten, kur apie jį galės spręsti pagal jo nuveiktus darbus ir vadins ne vien tik Treviso Stenfordo broliu.

Kolei Vesas mąstė apie šią idilę, triukšmingai atsivėrė šoninės durys. Pastorius Smitas nutraukė savo monotonišką pamokslą, pažvelgė ten, iš kur pasigirdo triukšmas, ir išvydo kažką tokio, nuo ko neteko amo.

Senasis beprotis Ilija Simonsas paraudusiu nuo įniršio veidu tempė paskui save virve surištomis rankomis merginą, tikriausiai vieną iš savo dukterų. Dėl sužaloto ir sutinusio veido jos nebuvo galima pažinti.

— Nusidėjėliai! — suriaumojo senis. — Sėdite Viešpaties namuose, bet vis tiek esate palaidūnai ir sugulovai!

Jis stūmė merginą tokia jėga, kad ji sukniubo ir krito ant kelių. Kada Ilija, stvėręs už plaukų, ją pakėlė, visi pamatė, kad ji nėščia. Liesame jos kūne išsiskyrė apskritas standus pilvas.

— Trevisai! — maldaujamai sušuko Rigan, bet Trevisas jau pašoko sulaikyti senio.

Ilija išsitraukė iš kišenės pistoletą ir prispaudė prie merginos galvos:

— Šita kekšė svetimvyrė neverta gyventi!

— Viešpaties buveinėje! — rūsčiai suriko pastorius Smitas.

Vilkdamas merginą, Ilija lipo laiptais, vedančiais į pastoriaus sakyklą, aukštyn.

— Žiūrėkite į ją! — subliovė jis, atitraukdamas jos pečius atgal taip, kad būtų geriau matyti pilvas. Koks nusidėjėlis tai padarė?

Dvasininkas buvo beeinąs artyn, bet niekšas įrėmė pistoletą į merginos smilkinį. Ji buvo vos gyva, viena akis užtinusi, o antra negyvai žvelgė žemyn. Aplenkdamas suolą Trevisas lėtai slinko prie senio.

— Klausyk, Ilija, — ramiai prakalbo jis. — Mes sužinosime, kas tai padarė, ir priversime jį ją vesti.

— Tą padarė velnias! — suklykė senis, tįstelėjęs galvą. Visi sėdintys bažnyčioje vienu balsu aiktelėjo.

— Ne, — ramiai atsakė Trevisas, lėtai eidamas pirmyn. — Tai atliko žmogus, ir jam teks ją vesti. O dabar atiduok man pistoletą.

— Joks ne žmogus! — atsišaukė Ilija. — Aš akių nuo jos nenuleidau, aš ją sekiau dieną ir naktį, aš stengiausi įkalti jai į galvą padorias mintis, o ši merga... — Jis patylėjo ir užlaužė merginos rankas už nugaros. — Rugsėjo dvyliktąją jos visą naktį nebuvo namuose. Rugsėjo tryliktąją aš bandžiau įkalti į ją gėdą, bet ji gimusi nuodėmėje ir mirs nuodėmėje.

Kas sekundę Veslio veidas vis labiau blyško — jis suprato, kad visas jo pasaulis griūva. Žinojo, kad ši mergina — Lija, toji, su kuria jis praleido tik valandą ir kurios mergautinį kraują jis kitą rytą išvydo ant savo apsiausto. Jis neabejojo, kad kūdikis — jo. Jeigu dabar jis tai paskelbs, galbūt jam ir nereikės jos vesti; tačiau nebuvo įsitikinęs, kad Kimberlė jam šią vieną vienintelę nuodėmę atleis. Bet jeigu dabar nutylės, šita Lija mirs.

Jis pakilo.

— Nesikišk, Vesai, — metė jam Trevisas.

Veslis pažvelgė į senį Iliją.

— Aš kūdikio tėvas! — tvirtai ištarė jis.

Sekundei bažnyčioje stojo tyla. Ją sudrumstė panašus į raudą Kimberlės atodūsis.

— Pasiimk šitą nusidėjėlę! — sugriežė dantimis Ilija ir stūmė merginą nuo laiptų.

Veslis ir Trevisas vienu metu puolė į priekį: Vesas sugavo krintančią Liją ant rankų, o Trevisas išplėšė iš senio rankų pistoletą.

Visi aplink subruzdo — parapijiečiai klegėdami pasiskubino prie išėjimo. Stivenas apkabino Kim, kuri išdidžiai pakėlė galvą, bet jos akyse nebuvo nė ašarėlės, o Klėjus, Nikol, dvasininkas Smitas, Trevisas ir Ilija pasuko paskui Vesą į zakristiją.

Prilaikydama sijoną, Rigan pro šonines duris puolė į dvasininko namus, kur paprašė nedelsiant atnešti į zakristiją karšto vandens ir švarius drabužius. Kai ji grįžo, Dievo namuose vyravo visiška sumaištis. Mergina be sąmonės gulėjo ant sofos, virvę ant jos rankų perpjovė, o Nikol klūpėjo šalia jos ant kelių. Klėjus atsistojo užpakalyje Ilijos, kuris nenorom atsisėdo ant kėdės. Pastorius Smitas išgąstingai apmirė kampe. O viduryje kambario Trevisas su Vesliu maurojo vienas ant kito tarsi įtūžę buliai.

— Jau tu galėjai laikytis nuo skaistuolės kuo toliau! Ir prie visų... — suriko Trevisas.

— Ši kalė pati užpuolė ant manęs, — atsiliepė Veslis. — Iš kur aš galėjau žinoti, kad tai — ne jos užsiėmimas? Aš jai net užmokėjau.

— Kvaily! Kam tau reikėjo lipdyti iš savęs šventąjį ir prie visų pareikšti, kad kūdikis — tavo? Aš būčiau šį reikalą sutvarkęs.

— Kaip tu sutvarkai visus reikalus mano gyvenime, Trevisai! — suriko gniauždamas kumščius Veslis.

Atnešusi vandens, pastoriaus tarnaitė išėjo išplėtusi iš siaubo akis. Rigan atsiklaupė ant kelių šalia Nikol. Nekreipdamos dėmesio į stovinčius vidury kambario brolius, jos pradėjo atsargiai prausti merginą.

— Kaip manai, Kimberlė po šito dar priims Vesą? — paklausė su slapta viltimi Rigan.

— Galbūt, — atsakė Nikol, ir Rigan pečiai nulinko.

— Nesuprantu, ko ji gulė su Vesliu į lovą, jeigu buvo nekalta. Ir kodėl po to grįžo pas senį? Tu juk girdėjai apie jos seserį?

— Girdėjau, — atsakė Nikol, o po to, pakėlusi antakius, pažvelgė į Rigan. — Tu kažką sugalvojai?

Rigan nekaltomis akutėmis dirstelėjo į Nikol.

— Nagi pažiūrėk! — Ji linktelėjo į nusigandusio pastoriaus pusę. — Jie išgąsdino dvasininką. Paprašyk Klėjaus išvesti Vesą į gatvę, o aš paprašysiu Treviso išeiti. Aš noriu pasikalbėti su mergina.

Rigan teko prasiskverbti tarp vyro ir jo brolio ir keletą kartų smogti Trevisui kumščiais į krūtinę, kad atkreiptų jo dėmesį.

— Nutilkite! — pareikalavo ji, kreipdamasi į Trevisą. — Eikite į kitą vietą ir ten rėkite.

— Jeigu tu mane mokysi, ką daryti... — buvo bepradedąs Trevisas, bet Klėjus stvėrė jį už rankos.

— Geriau išeikime į gatvę. Merginai bloga. — Jis linktelėjo į gulinčios ant sofos Lijos pusę.

— Nusidėjėlės! Visos moterys nusidėjėlės! — šaukė Ilija. Klėjus čiupo jį už rankos ir ištempė į gatvę įkandin Treviso ir Veslio, kurie vėl ėmė bartis. Dvasininkas ant pirštų galų išėjo paskui juos.

— Štai šitaip bus geriau, — atsidususi užbaigė Nikol, kai kambaryje tapo tylu. — Kaip tu gali juos pakęsti po vienu stogu?

— Mūsų pastogė didelė, — atsakė Rigan. — Bet slenkant metams jie tampa tiktai blogesni. Ne! — tarė ji, kreipdamasi į Liją, kuri bandė sėsti. — Gulėk ramiai.

— Prašau jūsų, — sukuždėjo Lija sutinusiomis, sumuštomis lūpomis. — Kolei jo nėra, man reikia išeiti.

— Tu negali išeiti, o ir apskritai vargu ar pajėgsi eiti. O dabar gulėk ramiai, — liepė Nikol.

— Ko gero mes nusivešime ją į savo namus ir pamaitinsime, — tarė Rigan, pridūrusi sau: “Ir išprausim”.

— Ne, — atsiliepė Lija. — Nenoriu suteikti Vesliui bėdos. Tegul jis veda Kimberlę. Gaila, kad taip išėjo su kūdikiu.

Nikol ir Rigan nustebusios pažvelgė viena į kitą.

— Tu seniai pažįsti Veslį? — paklausė Rigan.

— Visą gyvenimą, — sukuždėjo Lija, atsilošusi į pagalves. Likusia sveikąja akimi ji matė dvi panašias į angelus moteris — nepaprastai gražias, su minkštais tamsiais plaukais ir su suknelėmis iš dievų nuausto audeklo. — Man reikia išeiti.

Rigan atsargiai ją paguldė ir pridėjo prie sutinusio veido gabalą drėgno audinio.

— Tu pažįsti Veslį visą gyvenimą, bet tiktai vieną kartą guleisi su juo į lovą?

Ant Lijos lūpų pasirodė kažkas panašaus į šypseną:

— Aš tiktai du kartus jį mačiau. — Ir su šiais žodžiais ji nugrimzdo lyg į miegą, lyg į pusiau užsimiršimą.

Rigan vėl atsiklaupė.

— Norėčiau išgirsti šią istoriją iki galo. Na, ką galėjo Veslis daryti su tokiu kūdikiu, jeigu greitai jam rekėjo būti ištikimam jos karališkajai didenybei Kimberlei?

— Jos karališkajai... — Nikol nusišypsojo. — Tikiuosi, Rigan, tu jos taip nevadinai prie Veslio?

— Ne, bet kartą taip pasakiau girdint Trevisui. Kvaili vyrai! Jie abu ją laiko moteriškumo viršūne. Žinai, aš net bevelyčiau, kad Veslis vestų... ją, — ji parodė į mėlynėmis nusėtą Lijos kūną, — o ne mieląją, žaviąją mis Šou.

Nesuspėjo Nikol atsakyti, kai durys atsivėrė ir įbėgo Bes Simons, Lijos sesuo.

— Aš jį užmušiu! — suriko ji ir, kritusi ant kelių, čiupo be gyvybės žymių sesers ranką. — Ji gyva! Aš užmušiu jį!

— Ji gyva, o ką iš jų jūs norite užmušti? Jos tėvą ar Veslį? — paklausė Rigan, prieidama prie Bes.

Bes nusišluostė ašaras:

— Senį. Lija pati to siekė iš misterio Stenfordo.

— Štai kaip? — susidomėjusi paklausė Rigan ir padėjo Bes atsistoti. — Vadinasi, Lija iš tikrųjų pati užgriuvo Veslį?

— Ne taip. Kvailiukė, — ji švelniai pažiūrėjo į miegančią merginą. — Dėl misterio Stenfordo ji buvo pasiryžusi viskam.

Nikol ir Rigan pasodino Bes ant kėdės.

— Taigi pasakokite, — paprašė jos. Bes prireikė vos kelių minučių, kad papasakotų visą šią istoriją.

— Pasirodo, tai Lija padėjo Klėjui mane surasti saloje, — susimąsčiusi ištarė Nikol.

— Ir visus šiuos metus ji mylėjo Veslį? — paklausė Rigan.

— Tai nebuvo tikra meilė, — atsakė Bes, — kadangi visus šiuos metus ji su juo nesusitikinėjo, bet Lijai visą laiką vaidenosi, kad ji jį myli.

— Labiau nei Kimberlė, — sukuždėjo Rigan.

— Rigan... — perspėjo ją Nikol. — Man tavo mintys nepatinka.

— Bes, kaip gerai, kad jūs atėjote, — nuoširdžiai ištarė Rigan ir paėmė ją už rankos. — Prisiekiu, kad Lija pasirūpinsime kaip reikiant. — Ir vikriai išprašė Bes į gatvę.

Spindinčiomis akimis ji atsirėmė į uždarytas duris.

— Ši mergina išgelbėjo tau gyvybę ir tiek metų mylėjo Veslį.

— Rigan, ar tu ruošiesi kištis? Ši istorija liečia tiktai Veslį ir Kimberlę. Mums reikia pasiimti merginą namo, ją išgydyti, sulaukti kūdikio ir galbūt rasti jai darbą.

— O kas bus su Veslio kūdikiu? — apstulbusi paklausė Rigan. — Mes norime, kad jį auklėtų svetimi?

— Galbūt Vesas ir Kim jį įsisūnys?.. — buvo beatsakanti Nikol, bet nutilo. — Ko gero, apie tai kalbėti dar per anksti.

— Dėl šventosios mielosios Kimberlės — iš tiesų per anksti. Vargu ar ji galės taikstytis su nepatogumais, kuriuos sukels nuosavi vaikai, nekalbant jau apie svetimus. — Rigan atsisėdo. — Nikol, pažvelk į ją ir pasakyk, kaip ji atrodys, kai ją išprausime ir išgydysime?

Nikol susvyravo, bet nusileido Rigan prašymui. Ji, atrodo, suvokė, kas slypi už Rigan užuominų, ir buvo įsitikinusi, kad galės jai sutrukdyti, bet tuo pat metu su ja sutiko. Jau daugelį mėnesių ji tikėjosi, kad koks nors įvykis sutrukdys Vesliui vesti Kim.

Stengdamasi išlaikyti bešališkumą, Nikol apžiūrinėjo sumuštą Lijos veidą.

— Ji gražių veido bruožų ir puikiai sudėta. Esant dabartinei jos būsenai nieko negaliu pasakyti apie akis. Gražuolė ji galbūt ir nebus, bet ir bjauria nepavadinsi.

— Žinoma, Nikol, taip padaryti, kad ji grožiu pranoktų

Kimberlę, mums nepavyks, — tarė Rigan ir atsistojo. — Manau, mes turime reikalauti, kad Vesas vestų kūdikio motiną ir tuo pačiu atliktų garbingą poelgį.

— Rigan, iš to nieko neišeis, — beviltiškai atsiliepė Nikol. — Juk tu žinai, kad Trevisas sugebės taip sutvarkyti, jog merginai nieko nestigs, o Vesui nereikės jos vesti.

— Jis bus laimingesnis su šita nepažįstama mergina negu su Kimberle. Ši mergina myli Vesą, o Kim — aš neabejoju — nesugeba mylėti nieko, išskyrus save.

— Bet Kim myli Veslis, — užsispyrusi tęsė Nikol, bandydama įtikinti draugę. — Jis šitos merginos nemyli. Be to, ką mes apie ją žinom? Galbūt ji pasirodys dar blogesnė negu Kim.

Rigan abejodama prunkštelėjo:

— Tu girdėjai, ką pasakė jos sesuo. Ši mergina galėjo daug nerūpestingiau gyventi tavernoje, bet bevelijo pasilikti namuose ir padėti broliams ir seserims, nors jai teko kęsti savo bepročio tėvo smūgius. Kaip manai, ar daug kas taip gali? Gal mis Šou?

— Kimberlė galbūt ir nesugebėtų, tačiau...

— Mums reikia pasirinkti tarp Kimberlės ir šios sumuštos, meilės nepatyrusios beglobės mergaitės.

Išgirdusi šiuos žodžius, Nikol nusijuokė:

— Garbės žodis, Rigan, tu įsismaginai. Tu kalbi keistus dalykus. Juk Veslis spręs pats.

Rigan akimirką susimąstė.

— Jeigu jūs su Klėjumi sutiktumėte ir jeigu Trevisas palaikytų Kim pusę — o Veslis visada elgiasi prieš Treviso norus, — mes galėtume pasiekti savo.

— Klėjus negali Kimberlės pakęsti, — atsakė pusbalsiu Nikol.

— O ką tu, Nikol, manai apie Kimberlę?

Nikol įdėmiai pažiūrėjo į Liją.

— Aš nelinkiu nelaimės žmonėms, kuriuos myliu. Vesliui šitiek metų teko klausyti Treviso.

— Argi tai blogai, kad jam atsiranda galimybių pradėti naują gyvenimą naujuose kraštuose ir su kita moterimi — galimybė būti laimingam, o ne neišvengiamai nusivilti? — sukuždėjo Rigan.

— Klėjus manė, kad jam reikia vesti Biankę, bet įsimaišė lemtis, ir mes su juo tapome vyras ir žmona, — negarsiai atsiliepė Nikol.

— Bet mes juk norime padėti likimui, tiesa, Nikol? — pasufleravo jai Rigan.

Nikol pąkėlė akis — jose žibėjo juoko žiburiukai— ir tarė:

— Bijausi, kad taip, ir žodis “bijausi” čia tinkamas.

Nors iš pradžių Nikol ir abejojo, bet būtent ji labiausiai už visus stengėsi, kad Veslis susituoktų su Lija. Klėjus žiūrėjo į žmonos akis ir prisiminė, kaip ketino vesti vieną moterį, o galų gale vedė visai kitą. Be to, pernelyg dažni jo barniai su Kimberle trukdė jam palaikyti jos pusę.

Susimąstęs kasydamasis smakrą, Klėjus tarė:

— Aš Vesui skolingas. Jis man padėjo atsikratyti Biankės. Reikia tikėtis, kad Lija bus geresnė už Kimberlę.

— Aš dėl to irgi nerimauju, — atsakė Nikol.

Kai Klėjus, Rigan ir Nikol prisidėjo prie, labai keista, ramių Veslio ir Treviso, Veso įtikinėti nebuvo reikalo.

— Nagi pašnekėk su juo! — užsipuolė Trevisas Rigan. — Jis nusprendė, kad turi šitą jauną kekšę vesti. Dėl to, jog ši gudri bjaurybė vikriai sutvarkė dalyką ir jis tapo jos pirmuoju klientu, jis nori susigadinti savo ateitį. Jeigu būtų turėjęs nors kiek blaivaus proto ir bažnyčioje tylėjęs, garantuoju, kad, norėdami ją išgelbėti, būtų prisipažinę, jog su ja miegojo dvidešimt žmonių. Įdomu, ar ji nebūtų sugebėjusi taip užtaisyti, kad ir ant jų apsiaustų būtų atsiradę nekaltybės kraujo?

Rigan uždėjo ranką vyrui ant peties ir nesiginčijo. Nikol priėjo prie Veslio ir pažvelgė į jo apsiblausiusias akis.

— Juk tu tuo netiki?

Vesas palingavo galvą.

— Aš nenoriu jos vesti, bet ji nešioja mano kūdikį. Tai mano pareiga.

— O kas bus su Kimberle? — švelniai paklausė Nikol.

— Ji... — sekundei Vesas nusigręžė. — Kai aš bažnyčioje prisipažinau, viskas buvo baigta.

— Vesli, — tarė Nikol ir paėmė jį už rankos. — Aš nepažįstu tos merginos, bet man atrodo, kad ji turi savybių, kurios jai padės tapti gera žmona.

Veslis prunkštelėjo:

— Ji visli. Na ką gi, baigsime šį reikalą?

— Dėl Dievo, pagalvok apie tai nors kelias dienas! — Trevisas pratrūko: — O gal tu ateisi į protą. Mes galėtume jai surasti vyrą. Sau žmonos ieško batsiuvio sūnus. Jis ko...

— Trevisai, savo batsiuvį gali pasiimti ir...

— Vesli! — nutraukė jį Rigan. — Tu kaip ir anksčiau nekęsi Lijos, kai ji taps tavo žmona?

— Jai ir kūdikiui viskas bus kuo puikiausia. O dabar laikas užeiti į vidų, pas savo...nuotaką. — Jo veidą iškreipė labiau panaši į grimasą šypsena.

Tą lemtingą sekmadienį, dar prieš saulėtekį Lija tapo Veslio Stenfordo žmona. Sukaupusi jėgas, ji laikėsi ant kojų ir tvirtai atsakinėjo į susijaudinusio pastoriaus klausimus. Ji ne visiškai suvokė, kaip visa tai atsitiko, bet įvykis nepaprastai sutapo su jos svajom — juk sutuoktuvių ceremonijoje ji stovėjo, nejausdama kūne skausmo, šalia žmogaus, kurį visada mylėjo.

Ceremonijai pasibaigus, niekas neištarė nė žodžio. Lijai parodė, kur reikia pasirašyti bažnyčios knygoje greta Veslio parašo, o paskui Klėjus savo tvirtomis rankomis ją nunešė į laukiantį gatvėje furgoną. Ji labai blogai jautėsi, kad kreiptų dėmesį į tai, kur yra, ir kad jos vyras su savo broliu nenori į ją nė žiūrėti.

Ją pasodino į valtį, kuri nuplaukė aukštyn upe, po to vėl į furgoną ir pagaliau rūpestingai paguldė į švarią, minkštą lovą.

— Mano kambaryje, — burbtelėjo Veslis, kai Rigan su Klėjumi paguldė merginą. — Tada man reikia išvažiuoti.

— Išvažiuoti! — apstulbo Rigan. — Kai tu turi jauną žmoną ir...

Veslis žvilgsniu ją nutildė.

— Jeigu manai, kad galiu kasdien tai regėti ir neišprotėti, vadinasi, blogai mane pažįsti. Man reikia laikinai išvažiuoti ir su tuo apsiprasti.

Jis išsitraukė iš spintos apatinės lentynos portpledą* ir ėmė krauti į jį drabužius.

— Kur tu? — sukuždėjo Rigan. — Juk tu nemesi jos su kūdikiu.

— Ne, aš suvokiu savo pareigą. Aš pasirūpinsiu jais, bet man reikia priprasti prie minties apie... tai! Su niūria šypsena jis pažvelgė į miegančią jo lovoje Liją. — Aš nuvyksiu į Kentukį, padirbsiu fermoje ir pavasarį grįšiu. Iki to laiko paaugs kūdikis, ir galėsime leistis į kelionę.

— Tu negali mums palikti savo atmatas, — pareiškė stovėdamas tarpdury Trevisas. — Tu iškilmingai nusprendei, kad turi ją padaryti garbinga moterimi. Moterimi! Aš net nesuprantu, ar ji protinga būtybė. Pasiimk ją su savimi. Aš anaiptol nenoriu, kad man kažkas primintų tavo kvailumą.

— Išlaidas už ją išskaityk iš mūsų plantacijos manosios dalies kainos! — suriko Veslis.

— Tu negali imti ir šitaip išvažiuoti, — ėmė maldauti Rigan, bet Veslis jau buvo už durų.

— Trevisai, pasivyk jį, — meldė ji. — O mes su Nikol pasirūpinsime mergina. Tu juk negali štai taip išsiskirti su broliu.

Pasvyravęs Trevisas palietė žmonos skruostą, paskui puolė laiptais žemyn. Pro miegamojo langą Rigan matė, kaip broliai apsikabino, paskui Veslis pasuko prieplaukos link, kur buvo pririšta valtis. Ja ir teks leistis kelionėn į Vakarus.

---

* *Portpledas* — maišas patalynei pervežti. *(Vert. past.)*

# 3 skyrius

Praslinkus dviem dienoms po Veslio išvykimo, Lija pagimdė negyvą kūdikį. Ji paverkė prie mažučio karstelio, o paskui ją vėl paguldė miegoti, ir ji miegojo keletą dienų iš eilės, pabusdama tiktai tam, kad truputį pavalgytų.

Kai galų gale Lija pakirdo ir apsidairė, jai pasirodė, kad atsidūrusi rojuje. Ji gulėjo plačioje lovoje su kreminės spalvos užuolaida. Ant baltai dažytų sienų buvo iškabinėti paveikslai — buriniai laivai, medžioklės scenos. Tokio gražaus kambario jai dar niekur neteko matyti.

Ji šiuo vaizdu pasigrožėjo tik sekundę, o po to nuleido ant grindų kojas. Jos galvą dengė gobtuvas, o kūnas apvilktas akinančio baltumo naktiniais marškiniais; ji nustebusi palietė šį rūbą. Galvos svaigimas pagaliau liovėsi.

— Ką jūs darote? — paklausė duryse pasirodžiusi moteris. — Misis Rigan! — suriko ji per petį.

Kai Rigan atbėgo, Lija, veržDamasi iš tarnaitės rankų, bandė pasikelti iš lovos.

— Sali, liaukis!

— Jūs nežinote, kokios jos, — sukūkčiojo stumdama rankomis Liją tarnaitė.

Rigan sukaupė visas jėgas.

— Sali! Išeik, mes su tavim paskui pasikalbėsim.

Tarnaitei išėjus, Rigan atsisuko į vėl bandančią sėstis Liją:

— Tau reikia pailsėti.

— Man reikia prižiūrėti vaikučius. Senis juos numarins badu.

Švelniai, bet atkakliai Rigan privertė ją atsigulti.

— Tuo jau pasirūpinta. Trevisas su Klėjumi buvo jūsų fermoje, paėmė visus tavo brolius ir seseris ir dabar juos įkurdino įvairiose šeimose. O tavo tėvo niekas nematė keletą savaičių, nuo tos dienos, kai jis... įsiveržė į bažnyčią. Tau kol kas reikia pailsėti, valgyti ir pasveikti. Kai atsigausi, galėsi susitikti su broliais ir seserimis. O štai ir valgis.

Priešais apstulbusią Liją pastatė gražų medinį padėklą su patiekalais.

— Aš nežinojau, ko tu norėtum valgyti, ir užsakiau įvairaus maisto, — tęsė Rigan, nuimdama sidabrinius dangtelius, kad parodytų kvapnius karštus patiekalus.

— Aš... — Lija sumikčiojo.

Rigan paplekšnojo ją per ranką: — valgyk daugiau, gardžiuokis, o po to pamiegok. Prieš pradedant dirbti, tau reikia atsivalgyti. Beje, naktipuodis stovi po lova. — Tarusi šiuos žodžius, Rigan išėjo.

Lija kaip visada ėmė valgyti, imdama maistą rankomis ir nepaprastai greitai. Ji nekreipė dėmesio, kad padažas tykšta ant užuolaidos. Pavalgiusi pasinaudojo naktiniu puodu ir išpylė jo turinį pro langą, kaip visada elgdavosi namuose. Susišukavusi vėl atsigulė į lovą ir užmigo, todėl išvengė Treviso pykčio, kai tasai sužinojo, kaip Lija pasielgė su naktipuodžio turiniu. Ištisą dešimtį dienų Lija tiktai miegojo ir valgė, o kai sutinimai ir mėlynės užgijo, Rigan susimąsčiusi pažvelgė į ją. Ji pranešė, kad Veslis išvyko į Kentukį, kur jau, atsieit, seniai buvo susiruošęs.

Lija sužinojo, kad naktinį puodą reikia palikti tarnaitei, bet taip nė karto ir neišdrįso išeiti iš miegamojo. Ji sėdėjo prie lango ir žiūrėjo į didžiulę Treviso plantacijos teritoriją, užstatytą įvairiais pastatais, matė užsiėmusius darbu šimtus žmonių, ir pamažu ją apėmė nerimas.

— O kada aš turiu imtis darbo, apie kurį jūs kalbėjote? — paklausė ji Rigan.

Toji paėmė Liją už smakro ir ėmė apžiūrinėti saulės šviesoje jos veidą. Mėlynės beveik visai sugijusios.

— Sakykim, rytoj rytą.

— Gerai, — nusišypsojo Lija. — Ar jūs turite man kokių nors senų rūbų? Ką nors padėvėta, — tęsė ji, linktelėjusi į žydrą šilkinę Rigan suknelę.

— Ko gero, mes kol kas negalvosime apie tavo drabužius, — mąsliai atsakė Rigan. — Manau, jeigu Nikol turės laiko, mes pradėsime rytoj. — Ji nepaliko Lijai nė sekundės, kad pastaroji spėtų klausinėti. — Man reikia eiti. Reikia labai, labai daug pasiruošti, — išsiblaškiusi pridūrė ji ir išėjo iš kambario.

Kai Lija kitą rytą pabudo, Nikol su Rigan, užsidėjusios ant galvų kykus ir apsivilkusios senomis šiurkščiomis muslino drapanomis, jau stovėjo prie lovos. Jų veiduose sustingo rūsti išraiška.

— Nuo ko pradėsim?

— Nuo kūno, o plaukais užsiimsim rytoj.

Nesuspėjo Lija atsitokėti, kai jos čiupo ją už rankų, ištraukė iš lovos ir išvedė iš miegamojo. Kolei jos jėga Liją tempė, pastaroji apstulbusi apžiūrinėjo kilimus, paveikslus ir prabangius baldus. Jos nusileido į gana kuklų kambarį, kuris vis dėlto, palyginti su tuo, kuriame anksčiau gyveno mergina, atrodė nuostabus.

— Tai bus mano kambarys? Na palaukit! — suriko ji, kai Rigan ir Nikol nuplėšė nuo jos naktinius marškinius. Ji pasilenkė, bandydama prisidengti nuogumą. — Jūs negalite...

— Įprask prie šito, Lija, — pareiškė Rigan. — Dvi dienas tau drabužių visai nereikės.

— Jūs neturite teisės... — pradėjo Lija ir griebė nuo grindų marškinius.

— Lįsk! — įsakė Rigan, rodydama didžiulę vonią, pastatytą viduryje kambario.

Lija stovėjo nejudėdama, prisidengusi naktiniais marškiniais.

Dabar tvirtu balsu prašneko Nikol:

— Lija, nuo dabar tu Stenfordų šeimos narys, o šis vardas ir puikūs namai užkrauna tam tikrų pareigų. Visų pirma negalima sėdėti už pietų stalo, atsiduodant mulo kvapu, o būtent taip dabar nuo tavęs dvokia. Todėl mudvi su Rigan r šiamės skirti keletą savaičių, o jeigu prireiks, tai ir mėnes kad padarytume iš tavęs tikrąjį Stenfordų šeimos narį. M tave išprausime, išmokysime naudotis kremais, kaukėmis kai tą baigsime, tai išmokysime teisingai elgtis, vaikščioti, k bėti ir apskritai visko, ką tau reikia žinoti.

Lija nukreipė žvilgsnį nuo Rigan į Nikol.

— O kai jūs baigsite mane mokyti, nuo manęs taip p kvepės kaip ir nuo jūsų? Kai grįš Veslis, aš būsiu apsireng gera suknele?

Nusišypsojusios Rigan ir Nikol susižvalgė.

— Nuostabia suknele. Veslis didžiuosis turįs tok žmoną.

Vėliau Lija susimąstė, ar ji būtų lindusi tą pirmąjį k tą į vonią, jeigu būtų įsivaizdavusi, ką sumanė šios dvi žia rios moterys. Tada ji nusprendė, kad jos džiaugsis, išvydusi jos švarią odą, bet Nikol nepatenkinta pastebėjo:

— Tai visai niekam netinka: pernelyg daug metų ja v siškai niekas nesirūpino.

Liją susupo į flanelinį chalatą ir nuvedė į kitą kamba kur stovėjo vonia su...

— Kas čia? — sušuko ji.

— Gydomasis purvas, — nusijuokė vietoj atsakymo R gan. Ir Liją nugramzdino nuogutėlę į purvą, paskui privert stovėti tokią, kaip motina pagimdė, laukdamos kolei ji ap džius, o po to prausė dar trijose voniose. Paskui ji gulėjo ar stalo, o Nikol ir Rigan tuo metu šiurkščiomis odinėmis piršt nėmis gremžė jos odą. Paskui Liją įmurkdė į vonią su iš pa žiūros riebaluotu vandeniu, kur įpylė augalinio aliejaus, o k ji iš vandens išlindo, sutepė kūną agurkiniu kremu.

— Neblogai, — pareiškė vakare Rigan. — Išsidraik plaukai lindo jai į akis, suknelė išsitepliojo. — Manau, me padarėme nemažai.

Ji pliaukštelėjo Lijai per nuogą sėdynę, davė jai chala tą ir palydėjo į kambarį antrame aukšte.

Jausdama, kaip alsuoja jos įraudusi oda, Lija išsekusi krito ant lovos.

Kitą rytą Rigan su Nikol vėl atėjo. Lija sudejavo ir užsiklojo galvą antklode.

— Ne, Lija, — juokdamasi pareiškė Rigan. — Pradėk dieną su šypsena.

Ji nutraukė nuo jos antklodę, bet Lija pati nulipo į pirmo aukšto kankinimų kameras.

— Man delnus niežėjo, kaip knietėjo to imtis, — pranešė Nikol ir nuėmė nuo purvinų Lijos plaukų kyką. — Įdomu, kokios jie spalvos?

Lija atsisėdo ant kėdės, o Nikol ėmėsi darbuotis su jos plaukais, taip juos draskydama kietomis šukomis, kad Lijos akyse ištryško ašaros.

— Pleiskanos, — tyliai tarė Nikol, bet Lija net nesuprato, apie ką jos kalba.

Kolei Nikol užsiiminėjo plaukais, Rigan uždėjo ant jos veido kukurūzinių miltų tešlos. O jai išdžiūvus, ėmė plauti jai visą galvą. Teko keturis kartus muilinti plaukus, kad išplautų per daugelį metų susikaupusius riebalus ir purvą.

— Prisiekti nebandysiu, bet, mano nuomone, įžvelgiama rausvoka spalva, — pareiškė Nikol.

Nors plaukai buvo šlapi, Lija pajuto, kad jos galva pirmąkart gyvenime neįprastai lengva; bet nesuspėjo nė žodžio ištarti, kai Nikol ėmė rieškučiomis pilti ant ką tik išplautų plaukų rūgštų pieną. Jos galvą apvyniojo labai karštu rankšluosčiu ir paliko merginą apytamsiame kambaryje vieną. Lija sėdėjo atsilošusi, o jos paakiuose buvo užtepta tarkuotų bulvių tyrės.

“Veslis — pagalvojo ji. — Aš esu tikrų tikriausia jo žmona, ir dėl to verta kentėti šias kančias”.

Vakare jos plaukus vėl išplovė ir praskalavo lietaus vandeniu, į kurį buvo įpilta citrinos sulčių, acto ir rozmarino. Nikol uždangstė visus veidrodžius pakeliui iš Veslio kambario į kamarėlę, kur jos darbavosi, tad Lija nežinojo, kaip dabar atrodo, bet, atsigulusi į lovą, jautė, kad nuo jos kvepia maloniau.

Savo siaubui Lija sužinojo: Nikol ir Rigan manė, kad jai būtina maudytis ir keisti apatinius drabužius kasdien. O ji maniusi, kad šias visas procedūras atliko vieną kartą ir visam laikui, bet trečią dieną jos vėl pasodino ją į vonią. Draugės nusprendė suminkštinti jos odą, kuri per daugelį sunkaus darbo metų sušiurkštėjo. Kelių ir alkūnių odą jos valė vos ne iki kaulų, o po to baltino citrinų sultimis ir trynė braškių kremu.

Ir ištisomis dienomis jai kalė pamokymus. Nikol mokė ją, kaip prižiūrėti odą ir plaukus net tuo atveju, jeigu tektų visą dieną vaikščioti lauke paskui arklių kinkinį. Kadangi Lija nemokėjo skaityti, jos padėjo jai įsiminti kremų receptus, veido kaukes, prausimosi ir plaukų stiprinimo priemones ir atkakliai vertė Liją jas išmokti atmintinai tol, kol toji būtų galėjusi viską pakartoti net pro miegus.

Praslinko dvi atkaklaus darbo savaitės. Nikol įkišo rankas į švarius, minkštus ir tankius Lijos plaukus ir šypsodamasi atsitraukė atgal:

— Manai, dabar galime ją parodyti?

— Palauk. — Rigan nusijuokė. — Apsivilk štai šitą, Lija.

Ji ištiesė jai tamsiai žalios šilkinės taftos peniuarą, išsiuvinėtą smulkučiais įvairiaspalviais paukščiukais.

— Aš nesugebėsiu, — bandė prieštarauti Lija, bet pažvelgusi į Nikol veidą, nutilo. Ji nusimetė paprastą muslino suknelę ir ėmė vilktis peniuarą. Nuo pojūčio, kurį sukėlė šilkinio audinio prisilietimas, jos akys truputį išsiplėtė:

— Kaip gražu!

— Na ir gerai. O dabar eikš čionai, — paliepė Rigan ir privedė Liją prie antklode uždengto žmogaus ūgio veidrodžio.

Kai visa išraudusi Rigan nutraukė paklodę, Lija nepasakė nieko — ji paprasčiausiai nesuprato, ką regi veidrodyje. Ji atsisuko pažiūrėti, kas stovi už jos nugaros, bet kai atvaizdas pajudėjo, apmirė.

Moteris veidrodyje buvo ne tik puiki, ji buvo tikra gražuolė. Ilgi tankūs, kaštoniniai, su rusvoku atspalviu plaukai krito jai nuo pečių ir sruvo ant nugaros, o veide labiausiai traukė dėmesį didelės žalsvos akys ir stambi nosis. Lija atsargiai pakėlė ranką, kad paliestų savo skruostą, ir čia pat griuvo ant lovos. Rigan ir Nikol nusikvatojo.

— Ko gero, mes savo pasiekėm, — iškilmingai tarė Rigan, paskui aukštai pakėlė galvą. — Aš noriu ją išvesti nors trumpam parodyti žmonėms.

— Dabar dar anksti, — įspėjo ją Nikol.

— Eikš čionai, Lija, — pakvietė Rigan ir paėmė ją už rankos.

Ji nuvedė Liją per tą namų dalį, kurioje pastaroji dar nebuvo — ilgais koridoriais, pro erdvų valgomąjį.

— Šitiems kambariams nėra galo?

— Tu greitai čia viską sužinosi. O dabar eime į Treviso kabinetą.

— Tai Veslio brolis?

Rigan nusijuokė.

— Veslį paprastai vadina jaunesniuoju Treviso broliuku.

— Man jis ne toks, — ryžtingai atsiliepė Lija.

Trevisas sėdėjo už didžiulio rašomojo stalo, priešais jį buvo išdėliotos buhalterinės knygos, o šalia stovėjo vienas jo tarnautojas. Rigan privedė Liją prie stalo, ir tarnautojas, pažvelgęs į ją, iš nustebimo išsižiojo. Trevisas pakėlė akis, išvydo nustebusį tarnautojo veidą ir pažvelgė į Liją.

— Viešpatie! — sušuko jis ir garsiai įtraukė pro dantis orą. — Tai juk ne...

— Tai ji, — išdidžiai atsiliepė Rigan.

— Tegul mums atneša arbatos, — įsakė Trevisas tarnautojui. — Ir liaukis spoksojęs! O tu sėsk. Tave juk vadina Lija?

Laikydamasi taip, tarsi būtų įpratusi prie mandagaus elgesio, Lija baukščiai atsisėdo į odinį krėslą, kurį jai padavė

Trevisas. Suknelė truputį prasiskleidė, apnuogindama merginos krūtinę, ir šis reginys Trevisui buvo malonus. Jis pakėlė akis ir sutiko piktą Rigan žvilgsnį.

— Ji truputį papilnėjo, tiesa? — pastebėjo jis su šypsena.

Beveik iš karto dvi tarnaitės ir vyresnysis liokajus ant didelio sidabrinio padėklo padavė arbatą, ir visi trys su Treviso tarnautoju įsispitrijo į Liją.

— Nešdinkitės! Visi lauk! — suriko Trevisas.

Lija sėdėjo nejudėdama ir smalsiai žvelgė į juos, bandydama suprasti, kas jie tokie ir kuo užsiiminėja.

Kai jie išėjo, Trevisas į mažutį porcelianinį puodelį įpylė arbatos ir su didžiausiu mandagumu jį padavė Lijai.

— Noriu valgyti, — pareiškė Lija ir triukšmingai prisitraukė kėdę prie stalo, ant kurio buvo padėklas su pyragaičiais ir sumuštiniais. Ji triukšmingai papūtė arbatą, patraukė ją pro dantis, pastatį šlapią puoduką ant poliruoto stalo; paskui paėmė tris mažus pyragaičius, lėkštelėje juos sutrupino, trupinius apipylė iš sidabrinio pienpuodėlio saldžia grietinėle ir ėmė arbatiniu šaukšteliu valgyti pasidarytą košę. Kai beliko pusė lėkštutės, mergina pakėlė akis ir pastebėjo, kaip Trevisas, Rigan ir Niko nustebę ją apžiūrinėja.

Pirmoji atsitokėjo Nikol.

— Mums dar teks padirbėti, — švelniai pastebėjo ji, gracingai nugerdama iš savo puoduko.

— Iš tiesų taip, — burbtelėjo atsakydamas Trevisas. Lija tebesisotino.

Po trijų dienų Lija prakeikė puodukus ir lėkšteles, kurie buvo tokie gražūs, bet duždavo iš karto, tereikėjo jai prie jų prisiliesti. Rigan įgrasė užmušianti, jeigu ji sudaužys dar nors vieną daiktą iš brangiųjų užjūrio servizų, ir Lija vėl ėmė mokytis elgtis su indais.

— Na koks skirtumas, kaip tu valgai — svarbiausia, kad maistas patektų į skrandį! — sušuko Lija, kai Nikol eilinį kartą ją privertė teisingai naudotis šakute.

— Pagalvok apie Veslį! — atsiliepė Nikol. Ji naudojosi šia fraze kaip šūkiu, kad ką nors Lija išmoktų, ir šitie žodžiai veikė nepriekaištingai. Moterys griebdavosi Veslio vardo tam, kad ją sudomintų, priverstų būti kantrią ir išmokytų gerų manierų. Ir jos ištraukė iš Lijos visas smulkmenas — kaip ji susipažino su Vesliu ir kaip atsitiko, kad ji taip seniai jį myli.

Lija jau buvo du mėnesius išgyvenusi Stenfordų plantacijoje, kai upėje rado jos tėvo Ilijos kūną. Trevisas apmokėjo garbingų laidotuvių išlaidas. Pirmąkart nuo to laiko, kai Lija tapo Veslio žmona, ji išvydo savo brolius ir seseris. Vaikai pasitaisė, mėlynės ir sumušimai užgijo, ir jie glaudėsi pas žmones, kurie priėmė juos į savo šeimas. Jie nustebę spoksojo į Liją, sunkiai ją pažindami. Paskui visi išvažiavo su savo naujomis šeimomis. Lija iš džiaugsmo apsiverkė — dabar vakučiai bus laimingi.

Per tėvo laidotuves Lija pakėlė akis ir žvilgsniu susidūrė su jauna gražuole, stovinčia kitoje karsto pusėje. Tačiau ji nesugebėjo kaip reikiant į nepažįstamąją įsižiūrėti, kai Rigan ją truputį stumtelėjo, ir Lija nusuko akis. Kai ji vėl pakėlė galvą, gražuolė jau buvo dingusi.

— Kas čia tokia? — paklausė po kurio laiko Lija.

— Kimberlė Šou, — sausai atsakė Rigan.

“Ši moteris turėjo tapti Veslio žmona, — nedraugiškai pagalvojo Lija. — Galbūt ji to ir norėjo, bet jis atiteko man”.

Išvydusi Kimberlę, Lija nusprendė iš visų jėgų pasitempti moksle, kad įtiktų Vesliui, kai jis pavasarį grįš namo.

Lija kruopščiai pastatė puoduką, net neskambtelėjusi jo į lėkštutę, tarsi visą gyvenimą mokėjusi gražiai valgyti ir gerti, pasilenkė prie Treviso ir švelniai nusišypsojo:

— Jūs manote, naujas pluošto skyriklis padės greitinti darbą? O ar jums neatrodo, kad prekyba medvilne žlugs lygiai taip, kaip tai atsitiko su tabako prekyba?

Atsilošusios į kėdžių atkaltes, Rigan ir Nikol patenkintos stebėjo savo protežė*. Reikėjo mėnesio darbo, bet Lija sėkmingai išbandymą išlaikė. Jos nė karto jai nebandė įteigti, apie ką kalbėti, o tiktai mokė teisingo tarimo, todėl su nuostaba išvydo jos rimtą susidomėjimą tvarkyti fermos ūkį. Lija nemokėjo skaityti (o Rigan ir Nikol kol kas nesiėmė to jos mokyti), todėl šnekėjo tik apie tai, ką išmanė — apie žemdirbystę.

"O Trevisas tuo žavisi", — pasipiktinusi pagalvojo Rigan. Kartais, svarstydama su juo namų reikalus, ji pastebėdavo, kaip Treviso akys ima klaidžioti į šalis; tačiau kai Lija pradėdavo klausinėti apie laukus, arklius ir kalvę, Trevisas vos galėdavo nusėdėti kėdėje.

— Rytą galėsi joti su manim ir apžiūrėti tabako sodinius, — pasiūlė Trevisas.

— Ne, — švelniai paprieštaravo Nikol. — Rytoj Lija važiuoja pas mane. Aš jau seniai nebuvau namuose, be to, jau seniai laikas užsiimti jos garderobu.

— O mano nuomone, ji apsirengusi, — įtikinamai tarė Trevisas, žvelgdamas į muslino suknelę su gilia iškirpte.

— Trevisai, — įspėjo jį Rigan ir jau ruošėsi pasakyti, ką ji mananti apie jo įprotį įdėmiai apžiūrinėti Liją.

Nikol nusijuokė, ir tai užkirto kelią besitvenkiančiam barniui.

— Ne, Lija turi vykti su manimi. Man pagaliau atsiuntė užsakytus audeklus, ir jau atvažiavo siuvėja. Tuo pačiu pradėsiu apmokyti Liją, kaip reikia tvarkyti plantacijos ūkį. Jai reikia pradėti nuo mažo, ne tokio didžiulio kaip tavo, Trevisai, ūkio.

Susiraukęs jis čia pat nusišypsojo, paėmė Lijos ranką ir ją pabučiavo.

— Man čia stigs tavo veiduko, bet tavimi pasirūpins Klėjus.

Vėliau Rigan Liją palydėjo į Veso miegamąjį.

---

* Kieno nors globojamas, proteguojamas asmuo, kieno nors statytinis. *(Vert. past.)*

— Nikol namuose gyvena visas pulkas meistrų iš Prancūzijos. Praėjusiais metais, vasarą, jie su Klėjumi buvo Prancūzijoje ir atsivežė čia žmonių, kuriuos Nikol pažinojo, kai gyveno šioje šalyje. Jos siuvėja anksčiau siuvo karalienei. O dabar kaip reikiant išsimiegok, nes jūs išvažiuosite rytoj anksti rytą. Ramios nakties!

Lija nusivilko suknelę (vieną iš pataisytų Nikol suknelių), apsivilko švarius naktinius marškinius ir atsigulė.

"Štai jau ir liepa prasidėjo", — pagalvojo ji. Priekyje visa žiema, paskui pavasaris, ir tiktai tada pas ją sugrįš Veslis. Palietusi švarius, minkštus patalus, ji pagalvojo, kaip pasikeitė jos išvaizda, ir ėmė melstis už tai, kad, kai jis grįš, jam patiktų. Ji to troško labiau už viską. — Aš tau būsiu pati geriausia pasaulyje žmona, — sukuždėjo ji ir nusišypsojusi užmigo.

Dar iki aušros Trevisas palydėjo Nikol ir Liją į prieplauką. Per pastaruosius penkis mėnesius Liją plantaciją matė retai, daugiausia pro langą. Visą laiką ji praleido namuose su Rigan ir Nikol, mokydamasi, kaip reikia vaikščioti, kaip teisingai kalbėti, kaip laikytis už stalo, kaip sėdėti, stovėti, — kitais žodžiais, iškentėjo visas įsivaizduojamas kančias.

Uoste Trevisas pasilenkė ir pabučiavo ją į skruostą. Palietusi pirštu šią vietą, Lija nustebusi pažvelgė į jį.

— Mes be tavęs liūdėsime! — sušuko jis, tuo metu vienas jūreivis padėjo Lijai įlipti į jos laukiančią valtį.

Šypsodamasi ji jam mojo ranka, kolei prieplauka išnyko iš akių. "Kokia laiminga, šilta, švelni ir geraširdiška visa ši šeima", — pagalvojo ji. Sykiais Lija net pamiršdavo, kad ištisas paras būdavo blogos nuotaikos.

Ji atsisuko į Nikol ir susidūrė su jos žvilgsniu.

— Jeigu čia būtų Veslis, viskas būtų stačiai nuostabu, — nusijuokė Lija.

— Tikiuosi, kad taip ir būtų, — tyliai ištarė Nikol, nusukdama akis.

# 4 skyrius

Prie Erandelų plantacijos prieplaukos Nikol laukė du šešiamečiai berniukai dvyniai ir dar du gražūs septyniolikos metų dvyniai Aleksis ir Amanda. Klėjus nekantravęs, kolei visi kiti apkabins jo žmoną, stvėrė ją ant rankų ir aistringai pabučiavo. Jie pasuko į namų pusę, laikydami už rankų berniukus ir žvelgdami vienas kitam į akis.

— Ir jie visada taip, — apmaudžiai tarė Aleksis.

— Kvaily, jie vienas kitą myli, — atrėžė Amanda ir atsisuko į Liją. — Gal norite pasižiūrėti mums atsiųstų audinių? Dėdė Klėjus sakė, kad jie skirti jums.

— Aš turiu kur kas linksmesnį užsiėmimą, dėl to tikiuosi, kad jūs, damos, man atleisite... — tarė Aleksis, šoko ant puikaus keršai margo arklio ir nušuoliavo.

— Apskritai tai jis mums nereikalingas, — tęsė Amanda. — Eikim, mums reikia skubėti. Madam Žizel kraustosi iš proto, kai jai tenka laukti. Jeigu pernelyg smarkiai jus bars, pagrasinkite, kad ją išsiųs atgal į Prancūziją. Po to ji jau bent kelioms minutėms užsičiaups.

Kolei jie ėjo, Amanda linksmai plepėjo, ir Lija stebėjo rytinį bruzdesį aplinkui. Žmonės tai įeidavo, tai išeidavo, kaip jai atrodė, iš šimtų pastatų. Ji ėmė klausinėti.

— Tai prižiūrėtojo namelis, čia gyvena darbininkai, ten — laikomi ledai, o čia — arklidės ir virtuvės, — pasakojo Amanda. — O mūsų laukia viršuje.

Gausiai puoštais laiptais jie užlipo į didelio plytinio namo užpakalinį sparną ir praėjo pro stalus, ant kurių buvo pamerktos šviežių gėlių puokštės.

— Mamai — aš noriu pasakyti, Nikol — patinka, kai daug gėlių. O štai ir mes, madam, — mandagiai ištarė Amanda, kreipdamasi į smulkutę, didele nosim ir veriančiomis juodomis akimis moterį.

— Aš jūsų seniai laukiu, — pareiškė madam Žizel, tokia keista tartim, kad Lija beveik nieko nesuprato.

— Tokia jau jos tartis, — sukuždėjo Amanda. — Aš taip pat ne iš karto pripratau.

— Išeik! — riktelėjo madam. — Mūsų laukia darbas, o tu trukdysi.

— Suprantama, — atsakė juokdamasi Amanda ir, padariusi reveransą, nuėjo.

— Įžūli mergiūkštė! — šūktelėjo madam, bet jos balsas skambėjo švelniai. Po to ji perkėlė žvilgsnį į Liją ir apėjo ją aplinkui.

— Taip, taip, figūra gera. Krūtinė pilnoka, bet jūsų vyrui tai patinka, tiesa?

Lija nusišypsojo, paraudo ir ėmėsi apžiūrinėti išklijuotas mansardos sienas.

— Na gerai, užteks stovėti, laikas dirbti. Pasakykite man, kas jums patinka, ir pradėsime.

Ji parodė į išrikiuotas lentynas, apkrautas audinių rietimais.

Lija palytėjo tamsiai mėlyną aksomą.

— Aš... aš nežinau, — tarė ji. — Man viskas patinka. Paprastai Nikol ir Rigan...

— A! — nutraukė ją madam Žizel. — Madam Rigan dabar čia nėra, o Nikol, žinoma, alpsta savo nuostabaus vyro glėbyje, ir kelias dienas mums padėti ji negalės. Tad štai! Dabar mums reikia pratintis pasikliauti tiktai savimi. Stokite tiesiai! Jeigu kūprinsitės, drabužis kaip reikia negulės. Jūs turite savimi didžiuotis. Jūs graži moteris, jūsų vyras turtingas ir puikus, ir jis greitai sugrįš, todėl turime jus aprengti kuo geriau. Jūs turite kuo didžiuotis, tai tą ir parodykite!

“Taip, ji visiškai teisi, — pagalvojo Lija. — Man iš tikrųjų yra kuo didžiuotis”. Ji atsisuko į lentynas.

— Man patinka šis, — tarė liesdama rausvai rudos spalvos aksomą.

— Labai gerai! O kas dar?

— Šitas ir šitas taip pat, ir... ar šitas.

Madam Žizel truputį atsitraukė atgal, apžiūrėjo Liją ir trumpai nusijuokė:

— Atrodote lyg ir nusigandusi, bet jūs nieko nebijokite. Aš teisi, argi ne taip?

Lija susimąstė:

— Nikol ir Rigan taip tvirtai pasitiki savimi. Jos viską daro tiesiog nepriekaištingai.

— Jos gimė tarp turtų, o panašios į jus ir mane moterys... privalo šį mokslą permanyti. Aš jums padėsiu, jeigu nebijote sunkaus darbo.

Išgirdusi šiuos žodžius, Lija tik nusišypsojo, prisimindama, kaip jai veržė pečius žagrės diržai.

— Žmonės, gyvenantys tokiuose namuose, net nežino, kas yra darbas.

— Tą tai jūs sužinosite, — juokdamasi atsakė madam Žizel. — Oi, sužinosite!

Ir prasidėjo per dienas nesibaigiantys prisimatavimai, bei rūstūs madam, smeigtukais smaigstančios matuojamą drabužį, nurodinėjimai.

— Apatiniai baltiniai! — kartojo ji. — Toje fermoje, kur jūs važiuosite, galite atsisakyti šventinių šilkinių suknelių, bet po drabužiais jūs turite būti ledi.

Iš pradžių Liją pusiau perregimi rūbai iš indiškos medvilnės šokiravo, bet greitai jie jai patiko. Madam su padėjėjomis įtaisė Lijai puikų garderobą. Jį sudarė daugybė kuklių kasdieninių suknelių iš raštuoto muslino ir keletas komplektų iš šilko bei aksomo, su kuriais derėjo pasirodyti naujos Kentukio valstijos visuomenei.

Ir madam stengėsi Lijai įteigti tvirtą pasitikėjimą savimi.

— Dabar jūs Stenfordų šeimos narė ir turite teisę į visas jų privilegijas.

Nejučia Lija ėmė laikytis tiesiai, o po mėnesio ji jau elgėsi taip, tarsi visą savo gyvenimą būtų pietavusi už stalo ir vilkėjusi šilkinėmis suknelėmis.

Nuėmus rudens derlių, Klėjus galėjo laisviau atsidusti ir skirti Lijai daugiau laiko. Kiekvieną rytą jie išjodavo kartu, ir jis ją mokė jodinėti.

— Man ji patinka, — kartą vakare pasakė Klėjus Nikol. — Ji rimta, stengiasi daryti viską kuo geriau ir kuo greičiau visko išmokti.

— Ji tai daro dėl Veslio, — ramiai atsiliepė Nikol, pakėlusi akis nuo gulinčio ant kelių siuvinio. — Net nepaisydama to, kad jis metė ją jau po pirmos kartu praleistos nakties ir iškart po vestuvių išvyko, ji kaip ir anksčiau mano, kad saulė teka ir leidžiasi vien dėl šio vyro. Aš tiktai viliuosi...

— Ko tu viliesi? — paklausė Klėjus.

— Veslis toks panašus į Trevisą, o kai šie vyrukai ką nors įsikala sau į galvą, juos perkalbėti sunku.

— Apie ką jis turėtų pakeisti savo nuomonę?

— Apie Kimberlę, — atsakė Nikol.

Klėjus paniekinamai sumurmėjo:

— Vesą išgelbėjo, sutrukdę jam vesti tą kalytę. Kimberlė įsitikinusi, kad prie jos kojų turi gulėti visas pasaulis. Deja, dažnai taip ir atsitinka.

— Ir paprastai šitą pasaulį prie jos kojų kloja pats Veslis. Vargu ar jis Kimberlę greitai užmirš.

— Užmirš, — atsakė juokdamasis Klėjus. — Vesas ne kvailys, ir, praleidęs keletą savaičių dviese su tokia gražuole, kaip Lija, jis apskritai užmirš apie Kimberlės egzistavimą.

Nikol turėjo savo supratimą apie vyrų kvailumą, kai reikalas buvo susijęs su gražiomis moterimis, bet ji nutylėjo ir toliau triūsė prie savo siuvinio.

Žiemą darbo plantacijose buvo nedaug, ir Lija susipažino su audimo menu. Kai Nikol ją atsivedė į audimo dirbtuves, Lija nenorėjo iš ten išeiti. Ją pakerėjo puikūs audiniai ir audėjų darbas — vikriai nardančios šaudyklės, judančios staklių nytys.

— Gal norite pabandyti padirbėti prie staklių? — paklausė aukšta šviesiaplaukė moteris, kurią Nikol pristatė kaip Dženę Lengston.

— Vargu ar man išeis. — Lija svyravo. Staklėse judėjo tūkstančiai nyčių, sudarydamos kilpas, o prie medinės permėtės buvo pritvirtintas metalinis šukuotuvas.

— Gal norite pabandyti? — pakartojo Dženė, kai Lija džiūgaudama palietė ką tik išaustą vilnoną.

— Labai noriu, — tvirtai atsakė mergina.

Nikol nusivedė Liją per plantaciją, bet ji mažai ką matė aplink — prieš akis ką tik matytas audinys.

— Jūs iš tiesų manote, kad aš išmoksiu kažką panašaus padaryti? — paklausė Lija, kai Nikol jai aprodė pieno fermą. Juk ji melžė karves nuo to laiko, kai tik išmoko vaikščioti, dėl to jos raguočiai nedomino; vis neapleido mintis sukurti tokį pat grožį.

— Taip, Lija, manau. Nori, grįšime į audimo dirbtuves?

Atsakymą buvo galima perskaityti Lijos akyse.

Dabar Lija mėnesiais nesitraukė nuo Dženės, o pastaroji ją mokė visko: prižiūrėti avis, jas kirpti ir dažyti vilnas, verpti, užtaisyti staklėse siūlus ir austi. Lija taip gerai išmoko visų tų gudrybių, tarsi būtų gimusi su šaudykle rankoje.

Vakarais ji sėdėjo prie ratelio ir verpė; siūlai buvo lygūs ir ploni. O per dienas audimo staklėse kantriai ir be jokios klaidos dėliojo siūlus pagal sudėtingą Dženės ornamentą. Ausdama Lija leido šaudyklę labai lygiai, o paskui ja stumdavo ir atitraukdavo šukuotuvą.

Sausio mėnesį Dženė pareiškė, kad atėjo laikas mokytis pačiai kurti ornamentus.

— Bet aš nemoku skaityti, — atsakė Lija.

— Mano audėjos irgi nemoka. Taigi iš pradžių tu išmoksi pati sukurti ornamentą.

Po to per kelias savaites Nikol dukart užklupo Liją užmigusią už stalo, ant kurio buvo išdėlioti ornamentų pavyzdžiai, gudrios, su skaičių eilėmis lentelės, audimo staklių pavarų darbo ir verpimo nuoseklumo schemos. Kad rastų savo klaidas, Lija numeriais susižymėjo šešias nyčių akelių padėtis. Ant paveiksliukų buvo užrašas "dvigubų ratukų ratas", "dvigubas šablonas"; "rožinis aksomas", "sraigės pėdsakas", "ratas" ir "žvaigždė".

Nikol palydėjo Liją į jai skirtą kambarį, o jau rytą Klėjus ją pasikvietė į savo kontorą.

— Manau, tau tai pravers, — tarė jis ir padavė jai storą su mėlynais odiniais viršeliais knygą.

— Bet aš nemoku...

— Atversk...

Pamačiusi, kad visi lapai švarūs, ji nustebusi pažiūrėjo į jį.

Klėjus priėjo prie jos.

— Ant viršelio parašyta "Erandel Holl". Kiekvienais metais man įriša apskaitai kelias tokias knygas. Nikol man pasakė, kad tu darai audiniams piešinius, tad nutariau, jog geriau tau juos atlikti knygoje, paskui pasiimsi ją į Kentukį.

Didžiam Klėjaus nustebimui, Lija susmuko ant kėdės, prispaudė knygą prie krūtinės ir pravirko.

— Ar aš padariau ką ne taip? — paklausė jis. — Gal knyga tau nepatinka?

— Visi man tokie geri! — sušuko ji. — Žinoma, tai dėl Veslio, ir vis tiek...

Klėjus atsiklaupė prieš ją ant kelių, paėmė už smakro ir pakėlė jos galvą:

— Dabar klausyk ir manimi tikėk. Iš pradžių mes iš tiesų tave priėmėme tik dėl to, kad tu tapai Veso žmona, bet jau prieš daug mėnesių jį užmiršom. Ir Nikol, ir aš, ir mūsų vaikai tave labai pamilome. Atsimeni, kaip per Kalėdas berniukai susirgo tymais, ir tu ištisomis naktimis su jais sėdėjai? Tu mus apdovanojai už tą truputį, ką padarėme, savo gerumu ir meile.

— Bet jus taip lengva mylėti, — atsakė ji pro ašaras. — Jūs man davėte visą pasaulį, o aš taip mažai jums padariau.

Atsistojęs Klėjus nusijuokė:

— Na ir gerai, vadinasi, mes kvit. Daugiau nenoriu nieko girdėti apie tai, ką tau padarėme. Taigi o dabar man reikia grįžti prie reikalų.

Lija atsistojo ir karštai apkabino Klėjų.

— Ačiū jums už viską.

Jis taip pat ją apkabino.

— Jeigu būčiau žinojęs, kad taip mane apdovanosi, tai būčiau atidavęs tau ne tiktai knygą, o visą mūsų plantaciją. O dabar grįžk prie savo audimo staklių.

Šypsodamasi ji išėjo iš kontoros.

Vasario mėnesį atvažiavo Rigan ir Trevisas jos pasiimti namo.

— Ji jau gana pas jus pasisvečiavo, — tarė Trevisas, kreipdamasis į Klėjų, bet šypsodamasis Lijai. Rigan susierzinusi pastebėjo, jog Trevisas, išvydęs Liją tokią išgražėjusią, iš karto jai atleido už jo jaunesniajam broliui pastatytus žabangus.

Su ašaromis akyse atsisveikindama Lija apkabino visus Armstrongų šeimos narius.

— Ak, taip, — staiga tarė Klėjus. Jo akyse šokinėjo velniukai. — Manau, tau tai patiks. — Ir jis linktelėjo į medinės dėžės, stovinčios prieplaukoje tarp kitų krovinių, pusę.

Suintriguota Lija priėjo prie dėžės. Joje buvo puikios audimo staklės, pagamintos iš vyšnios medienos ir gražiai apdailintos variu.

Kai Klėjus ją apkabino už pečių, Lija tylėdama ir susižavėjusi apžiūrėjo dovaną.

— Jos išsiardo, ir tu pasiimsi jas su savimi į Kentukį. Bet jeigu vėl pravirksi, tu jų daugiau nematysi, — įspėjo jis.

Ir vėl Lija jį apkabino, o Trevisas pažadėjo atsiųsti staklių paimti žmones. Nenorėdama išsiskirti su jomis kad ir kelioms dienoms, Lija griebė ilgą, panašią į irklą, kartį ir priglaudė ją prie krūtinės. Net kai Trevisas ją pačiupęs įnešė į valtį, ji tebespaudė kartį rankoje ir, kolei matė prieplaukoje Armstrongus, mojavo jiems ranka.

Pakeliui į Stenfordų plantaciją, Rigan apibėrė Liją daugybe klausimų ir pastebėjo, kaip ji pasikeitusi. Lija laikėsi tiesiai, atvirai žvelgė žmonėms į akis, jos eisena natūraliai gracinga.

Kolei ji žingsniavo nuo prieplaukos namo, Rigan galvojo apie tai, kad Lija labai pasitiki savimi ir tvirtai stovi ant kojų, bet tiktai tol, kol neišvydo namų. Prieangyje stovėjo Kimberlė Šou, grakščiai padėjusi ranką ant geležinių turėklų. Jos šviesūs plaukai pakelti į viršų, o išsprūdusios garbanėlės dengė kaklą. Trapų Kimberlės grožį paryškino šilkinė suknelė ir su ja deranti tamsiai rožinė pelerina.

— Tai Kimberlė, kurią mylėjo Veslis? — pakuždom paklausė Lija.

— Nepamiršk — tu Veslio žmona, — sukuždėjo atsakydama Rigan. Tuo metu Kimberlė nulipo nuo laiptų ir pasuko prie jų.

— Kimberle! — džiaugsmingai sušuko Trevisas. — Senokai aš tavęs nemačiau. — Jis apkabino ją per pečius ir pabučiavo į skruostą. — Tu pažįstama su mūsų nuotaka Lija?

— Mes probėgom matėmės, — atsakė melodingu balsu Kimberlė ir ištiesė ranką. — Mane vadina Kimberle Šou.

Rigan, išvydusi, kaip Lija sutriko, įpyko. Kim mokėjo laikytis taip džiaugsmingai ir geranoriškai, kad žmonės norėjo jai paklusti.

— Aš labai džiaugiuosi su jumis susipažinusi, — negarsiai ištarė Lija.

— Tikiuosi, damos man atleis, — tarė Trevisas. — Turiu imtis darbo.

Jam išėjus, Rigan pakvietė Kim išgerti arbatos.

— Su malonumu, jeigu jums nesudarys papildomo tri so, — atsiliepė viešnia. — Noriu jums papasakoti šiokių t kių naujienų.

— Apie Veslį? — džiaugsmingai paklausė Lija, lipd ma paskui Kim laiptais aukštyn.

— Argi jis jums nieko apie save nepranešė? — kilst dama antakius nustebusi paklausė Kim.

— O jums? — atsiliepė Rigan ir pirmoji pasuko į ne delę svetainę, kur vienam tarnui įsakė atnešti arbatą.

— Taip, retkarčiais, — kukliai ištarė Kim ir, visoms s sėdus, tęsė:

— Aš kalbėsiu atvirai: tai, kas įvyko praėjusiais meta mane, švelniai tariant, labai nuliūdino. Po to daug mėne aš net girdėti nenorėjau Veslio vardo.

Lijos pirštai neramiai pešiojo sijoną. Ji taip mažai g vojo apie šios moters, praradusios mylimą vyrą, jausmus.

— Kaip jūs žinote, — tęsė Kim, — buvo numatyta, k aš, Veslis ir mano brolis Stivenas visi kartu iškeliausime į K tukį, ir aš svajojau įsikurti naujoje valstijoje su... su...

Atnešė arbatą, ir ji nutilo. Kai tarnas išėjo, prakal Rigan:

— Juk jūs atėjote ne tam, kad papasakotumėte apie vo praėjusių metų planus. Tai ko tada jūs atėjote?

Žavias Kim akis užplūdo ašaros.

— Nuo tos pačios dienos bažnyčioje mano gyvenimas po siaubingas, šlykštus. Rigan, jūs net įsivaizduoti negalite, k aš jaučiausi. Iš manęs visi juokiasi. Kiekvienąsyk einant į b nyčią, kas nors būtinai turi pasakyti, kaip mane... metė. — pažvelgė į Liją, kuri kaip ir anksčiau sėdėjo nepakeldama akių. Net vaikai kuria dainuškas apie tai, kas įvyko tą dieną. — užsidengė rankomis veidą. — Tai siaubinga. Aš daugiau neg liu to tverti.

Pati šito nenorėdama, Rigan pajuto kylant gailestį.

— Kim, ką mes galime padaryti? Galbūt Trevisas pakalbės su miestiečiais, arba...

— Ne, — atsakė Kim. — Man vienintelė išeitis — išvažiuoti. Lija, — maldaujamai tarė ji, ir Lija pažvelgė jai į akis. — Jūs manęs nepažįstate, bet aš noriu paprašyti jūsų vienos paslaugos, kuri išgelbės mano gyvenimą.

— O ką aš galiu padaryti? — rimtai paklausė Lija.

— Savo paskutiniame laiške Veslis parašė man, kad kovo pabaigoje sugrįš, ir tada jūs dviese su mano broliu išvyksite į Kentukį.

“Vienas mėnuo!” — pagalvojo Lija. Tiktai po mėnesio Veslis sugrįš namo, ir ji iš tikrųjų taps jo žmona.

— Leiskite man važiuoti su jumis. Aš vykčiau su Stivenu, ir mes keturiese galėtume iškeliauti ten, kur niekas nežino, kas su manimi atsitiko. Lija, būkite gera: aš neturiu teisės jūsų ko nors prašyti, žinau tai, bet per jus...

Rigan pakilo, nutraukusi Kim kalbą.

— Manau, jūs iš Lijos pernelyg daug norite, ir vargu ar ji privalo...

— Prašau jūsų, Lija, — tęsė Kim. — Galbūt aš Kentukyje susirasiu sau vyrą. Čia visi iš manęs juokiasi. Garbės žodis, tai labai žemina, tai šlykštu, o jums jau priklauso Veslis, vienintelis vyras, kurį aš mylėjau ir...

— Taip, — ryžtingai pasakė Lija. — Žinoma, jūs galite važiuoti su mumis.

— Lija, ko gero, mums tai reikia apsvarstyti, — įsikišo Rigan.

— Ne. — Lija pažiūrėjo į Kim. — Ant jūsų per mano kaltę užgriuvo bėda, ir aš padarysiu viską, kas įmanoma, kad jūs nors ką gautumėte už savo praradimą.

— Tai ne tavo kaltė, Lija, — pradėjo Rigan, bet Lija taip į ją pažvelgė, kaip niekada anksčiau nežiūrėjo.

— Gal įpiltumėte arbatos? — kreipėsi ji į Rigan, toji atsisėdo ir ėmėsi pildyti jos prašymą.

# 5 skyrius

Lija susiuvo paskutines lovatiesės, išmargintos baltais ir melsvais airiškais ornamentais, siūles ir apžiūrinėjo ją pasitiesusi ant kelių. Staiga Dženė nusijuokė, ir Lija pakėlė akis.

— Ar man tiktai atrodo, ar tau iš tiesų dreba rankos?

Lija vietoj atsakymo nusišypsojo.

— Atrodo, truputį dreba. — Ji sekundei nutilo. — Tai skambina varpas?

Dženė garsiai nusijuokė.

— Bijau, kad ne.

— Jie nepamirš paskambinti, juk tiesa? Aš noriu žinoti, ar jie nepamirš pasakyti, kada atvažiuos Veslis?

— Lija, — Dženė padėjo jai ant peties ranką. — Trevisas ir Rigan taip pat jo laukia. Kai tiktai Veslis pasirodys, jie paskambins varpu.

Ir tuo metu staiga prieplaukoje garsiai ir džiaugsmingai suskambėjo varpas. Lija nė nekrustelėjo, bet jos veidas pabalo it kreida.

— Ir nebūk tokia išsigandusi. — Dženė nusijuokė. — O dabar einam jo pasitikti.

Lija lėtai pakilo nuo kėdės ir abejodama apžvelgė savo rusvokus plaukus, tamsiai raudonos spalvos šilkinę, su aukšta, juodomis šilkinėmis juostelėmis apsiūta talija suknelę. Tokios pačios juostelės įpintos į aukštyn sušukuotus plaukus.

— Kokia tu graži, — tarė Dženė, ir tuo metu į kambarį įbėgo Rigan.

— Ką tu, ruošiesi čia sėdėti visą dieną? — paklausė ji. — Ar nenori jo matyti?

— Oi! — sušuko Lija. — Žinoma!

Ir visos trys išbėgo iš audimo dirbtuvės.

Veslis prieš dvi savaites parašė Trevisui, kad kartu su Stivenu grįžta maždaug balandžio antrą; šiandien jau trečioji. Trevisas nusiuntė vieną darbininką upe prieš srovę sutikti keliautojų. Buvo susitarta, kad, jiems pasirodžius, prieplaukoje suskambės didelis varpas, kad visi galėtų ateiti jų sutikti.

Bėgdama Lija palytėjo auksinę monetą, pritvirtintą kišenėje prie audinio; prieš daugelį metų ją davė Veslis. Ar jis apsidžiaugs, išvydęs, kokia ji pasikeitusi? Besiartindama prie prieplaukos, pastebėjo su kažkuo besikalbantį Trevisą ir sulėtino žingsnius. “Aš tau tapsiu, mano Vesli, pačia geriausia pasaulyje žmona, — prisiekė ji. — Tu niekada nepasigailėsi, kad netekai Kimberlės”.

Visi stumdydamiesi skubėjo pasisveikinti su grįžusiais keleiviais. Lija stovėjo atokiau, bet kai minia prasiskyrė, pagaliau jį išvydo. Jis buvo dar stambesnis ir atrodė toks pat aukštas kaip Trevisas. Apsivilkęs neįprastu, šviesios odos, su kutais viršuje ir ant kelnių siūlių drabužiu. Per pečius sukryžiuoti šikšniniai dviejų maišų, kurių vienas išsiuvinėtas mažais karoliukais, diržai. Užsidėjęs plačiabrylę skrybėlę, atrodančią taip, tarsi būtų keliavusi į Kentukį ir atgal, pririšta prie furgono rato.

Lija pažvelgė į Vesą, ir jos širdis suplakė dar stipriau, o gerklę sugniaužė mėšlungis. Kiek metų ji laukė šios minutės!

— Štai ji, — paskelbė Trevisas, paplojęs broliui per petį. Ištarus šiuos žodžius, kaip pastebėjo Lija, džiaugsmo išraišką Veslio veide pakeitė abejingumas, ir ją užvaldė dvejonės.

Rigan priėjo ir paėmė Liją už rankos.

— Einam, jis tavęs net nepažįsta.

Sutrikusi Lija nedrąsiai priėjo prie vyro.

— Matai, ji pasikeitė, — išdidžiai prakalbo Trevisas. — Kai pasveiko ir atsigavo, tapo tokia graži, kad vos nenualpau ją išvydęs.

Paraudusi, bet pasisveikinusi Lija pro blakstienas pažvelgė į Veslį. O jis žiūrėjo pro jos galvą į laukų pusę.

— Papasakokite, koks pernai buvo derlius, — tarė artimiesiems. — Beje, man reikės iš čia pasiimti sėklų. O! — Jis nusišypsojo. — Tai tu, Dženifere? — pakvietė bėgančią prie dėdės penkiametę Treviso ir Rigan dukrą. — Atleiskite, — ir

Veslis pro minią pasuko prie mergaitės.

Pasitikusieji sutrikę tylėjo, užjaučiamai žvelgdami į Liją. Minia ėmė skirstytis.

Sukrėsta, kad Vesas su ja nepasisveikino, Lija žiūrėjo, kaip jos vyras pasuko kartu su Dženifere namo.

— Tai niekšas! — buvo bepradedąs Trevisas, bet Rigan uždėjo jam ant peties ranką ir palingavo galvą. — Aš su juo pasikalbėsiu, — užbaigė Trevisas ir nuėjo, palikęs Liją ir Rigan vienas.

— Lija... — kreipėsi į ją Rigan.

— Palikite mane, — aštriai nukirto Lija. — Manęs nereikia užjausti. Aš, kvailė, tikėjau, kad tarp mūsų kažkas gali būti. O juk aš — viso labo tik vargšė pelkynuose gyvenanti mergina, mano sesuo — paleistuvė. Tai ko jis dar turėtų į mane žiūrėti?

— Užteks! — suriko Rigan. — Veslis ne toks. Galbūt išvydęs, kokia tu graži, jis sutriko. Galų gale jis dar nė karto nematė tavęs tokios, kokia tu tapai.

Lija ilgesingai pažvelgė į ją.

— Aš ne tokia kvaila.

— Einam namo, — pašaukė ją Rigan. — Trevisas su juo išsiaiškins, kas atsitiko. — Ji paėmė Liją už rankos. — Prašau tave.

Lija leido Rigan save nutempti. Visi plantacijos darbininkai lydėjo ją užjaučiamais žvilgsniais, bet mergina ėjo, išdidžiai pakėlusi galvą.

Nespėjusios įeiti į namus, išgirdo riksmus ir, supratusios, kas čia vyksta, apmirė.

— Tu manai, aš liausiuosi jos nekęsti tik dėl to, kad ji nusiprausė? — rėkė Veslis. — Aš jos neapkenčiu nuo tos minutės, kai dėl jos praradau mylimą moterį. Visą žiemą diena iš dienos dirbdavau iki vėlumos, norėjau sunkiu darbu atsikratyti neapykantos jai, bet man tai nepavyko. Nė namuose nenakvosiu, jeigu jau šita pašlemėkė čia gyvena. Ji pražudė mano gyvenimą, o tu dabar nori, kad šokinėčiau iš džiaugsmo tiktai dėl to, kad ji nusiprausė?

Rigan neleido Lijai toliau klausytis, pasigirdo grumtynių triukšmas — iš visko spėjant, broliai susimušė. Ji nustūmė Liją laiptais aukštyn į kambarį, kurį vargšelė turėjo dalytis su vyru. Rigan prisišliejo prie durų. Iš pažeminimo ir apmaudo ji sustingo.

Bet Lija suėmė save į rankas ir priėjo prie spintos, kur kartu su Veslio kostiumais kabėjo jos naujos suknelės.

— Visko aš neimsiu, bet trupučio drabužių man reikia. Galbūt likusias jūs parduosite, ir šitie pinigai nors truputį sumažins padarytas dėl manęs išlaidas.

Rigan ne iš karto suvokė Lijos žodžių prasmę.

— Apie ką tu kalbi?

Lija susilankstė dvi sukneles — ji visa drebėjo.

— Aš grįšiu į fermą. Anksčiau viena tempiau visą ūkį, tad dabar visiškai pajėgsiu užsidirbti sau pragyvenimui. Juk turiu Klėjaus dovanotas audimo stakles. Aš galėsiu parduoti, ką išausiu.

— Tu ruošiesi pabėgti? — sušuko Rigan.

Lija atsisuko, jos veide atsispindėjo įniršis.

— Jūs visi mane laikote menkysta tiktai dėl to, kad išaugau varganoje aplinkoje, manote, jog esu nieko neverta. Bet aš išdidi ir nepasiliksiu namuose, kur manęs neapkenčia.

— Ir kaip tu drįsti! — iškošė pro dantis Rigan. — Iki šiol visi tau rodė pagarbą, o dabar tu drįsti tvirtinti, kad to nebuvo!

Jos stovėjo prie pat viena kitos.

— Atleiskite man, — vos girdimai sukuždėjo Lija. — Aš kalta.

— Lija, — tyliai tarė Rigan. — Nesielk taip, dėl ko paskui gailėsies. Gaila, kad tu išgirdai Veso žodžius, bet aš įsitikinusi — kažką galima padaryti.

— Ką, pavyzdžiui? — — Lija staigiai atsisuko į ją. — Ar aš turiu gyventi su juo vienuose namuose? Tėvas manęs visada nekentė, bet jis nekentė visų aplinkui. O dabar mano... mano vyras neapkenčia manęs ir tiktai manęs. Aš niekada jam nesipiršau. Geriau jau tėvas būtų mane užmušęs, kad tik mes nebūtume dabar atsidūrę tokioje padėtyje.

Ji vėl priėjo prie spintos ir išsiėmė šiaudinę skrybėlę.

— Lija, tu negali grįžti į fermą. Ten vien tik ganyklos uodams, o Trevisas sakė, kad praeitą žiemą įlūžo namo stogas. Tu negali...

— Tai ką tada belieka daryti? Tiktai nesakykite, kad aš turiu pasilikti čia, pas jus. Aš niekada nesinaudojau išmalda, ir to nebus nė dabar.

— Velniai griebtų tą Veslį! — supyko Rigan. — Maniau, kad per metus jis įgis proto. Jeigu tik atidžiau įsižiūrėtų, tai suprastų, kad Kimberlė... — Ji nutilo ir plačiai išplėstomis akimis pažvelgė į Liją. — Ką pasakys žmonės, jeigu tu grįši į fermą, o Vesas išvyks į Kentukį su Stivenu ir Kimberle?

Lija beviltiškai atsiduso:

— Mano aplinkos žmonės sau niekada neleido tokios prabangos susimąstyti apie tai, ką pasakys kiti. Kai tikras tėvas tave, nėščią, tempia prikišęs prie galvos pistoletą į bažnyčią, vargu ar tavo gyvenime gali atsitikti dar kas nors blogesnio. Žmonės stačiai pasakys, kad aš dar viena Simonso šeimos kekšė ir kad jie apie tai visada nutuokė.

— Tu šito nori? Tu nori, kad žmonės imtų šnibždėtis apie tave parduotuvėje arba bažnyčioje?

— Kaip vienai iš Simonsų, man niekada nebuvo pasirinkimo.

— Tu ne Simons, tu — Stenford. Gal pamiršai?

— Nereikia dėl to jaudintis. Arba aš su Vesliu išsiskirsiu, arba mes anuliuosime santuoką, arba jis pasielgs, kaip jam patogiau. Kūdikio mes neturime, tad jis man nieko neskolingas.

— Lija, — prisispyrusi reikalavo Rigan, paėmusi ją už rankos. — Sėsk, imkim ir pasikalbėkim. Juk negalime bėgti dėl kiekvieno nemalonumo. Kartą ir aš sugalvojau pabėgti nuo iškilusių mano gyvenime sunkumų, užuot pasilikusi ir juos išsprendusi. Taip pati sau suteikiau daug skausmo, o galima buvo apsieiti ir be šito. Pagalvok apie save, ir nereikia aukotis dėl to kvailio.

Pirmąkart Lija suprato, kad Rigan pasipiktinusi dėl Veslio poelgio.

— Taip, būtent taip, aš ant jo pykstu, — atsakė į nebylų jos klausimą Rigan. — Veslis nesupranta, nuo ko jis buvo išgelbėtas. Aš tai jau seniai žinojau, kas tokia ta jo brangiausioji Kimberlė, ir tikėjau, kad tu ne tokia kaip ji. Tu išgyvenai su mumis beveik metus, ir mes visi, kartu su Klėjumi ir Nikol, tave pamilome. Ir tegul velniai rauna tą Veslį! Aš taip pat ant jo pikta — dabar man atrodo, jis iš tikrųjų vertas tokios, kaip Kimberlė.

Netikėtai Rigan užsikirto.

— Štai kas! Štai kas! — Ji atsistojo ir žengė kelis žingsnius. — Aš žinau, kaip viską sutvarkyti. Mes... Mes... — Ji nusijuokė. — Mes duosim Vesui tai, ko, jo nuomone, jam reikia, — Kimberlę.

— Na ir gerai, — pavargusiu balsu atsiliepė Lija, rinkdamasi savo sukneles. — Tikiuosi, dviese jie bus laimingi. Dabar, jeigu leisite, aš išeisiu.

— Ne, Lija, — atsakė Rigan. — Dabar paklausyk...

Tą vakarą Lija vakarienei apsirengė ypatingai kruopščiai — prie akių derančia tamsiai žalios spalvos suknele su gilia iškirpte. Nepaisant visų jos pastangų per vakarienę, kurios metu vyravo įtempta atmosfera, niekas, atrodo, neatkreipė į ją dėmesio. Ant Veslio smakro puikavosi įdrėskimas, o Trevisas kartais kratė kairę ranką, tarsi ją skaudėtų. Rigan nesakė nieko, išskyrus kelias pastabas dėl sulaužytų baldų. Vyrai valgė tylėdami, moterys irgi, vos prisiliesdamos prie valgių.

Kantrybei išsekus, Lija pakilo iš už stalo.

— Man reikia su tavimi pasikalbėti — bibliotekoje, — ištarė ji, kreipdamasi į Veslio pakaušį, ir kai jis šaltai į ją pažvelgė, atsakydama jį apdovanojo tokiu pačiu šaltu žvilgsniu.

Veslis nieko neatsakė, bet pasukusi prie išėjimo Lija išgirdo, kad jis eina paskui ją.

Įėjusi į biblioteką, ji mintyse meldė, kad pavyktų rasti reikiamus žodžius. Rigan sumanė gerą planą, kaip išgelbėti Lijos išdidumą, bet kol kas jis jai nežadino didelio susidomėjimo. Jai visai nereikalingas tas, kuris taip akivaizdžiai jos neapkenčia.

— Noriu jums pateikti vieną pasiūlymą, misteri Stenfordai, — pradėjo ji.

— Na nereikia, vadink mane Vesliu. Tu juk įgijai šią teisę, — paniekinamai ištarė jis.

Stovėdama į jį nugara, Lija sugniaužė kumščius ir kelis kartus giliai atsiduso, kad nusiramintų, paskui atsisuko į jį.

— Norėčiau kuo greičiau su tuo baigti, nes man, kaip ir tau, šis bendravimas neteikia pasitenkinimo.

— Galbūt ir taip, — urgztelėjo jis. — Neabejoju, kad tu greičiausiai siekei teisės gyventi šiuose namuose ir vilkėti šitą suknelę negu gyventi su žmogumi, sugadinusiu tavo gyvenimą.

— Iki šiolei negaliu suprasti, kodėl praleidau su tavimi tą naktį. Bet atsitiko taip, kad mes dabar — sutuoktinių pora, ir aš norėčiau kažką daryti.

— A, tu šantažuoji, — patenkintas padarė išvadą jis.

— Galbūt, — atsakė ji kaip galima ramiau. — Aš sugalvojau vieną planą. — Ir kad jis nesuspėtų jos nutraukti, Lija skubiai tęsė: — Man regis, aš žinau, kaip mums gauti tai, ko abu norime. Tau reikalinga Kimberlė, o aš noriu gyventi garbingoje vietoje.

— Stenfordų plantacija tau nepatinka?

Ji nekreipė į jo žodžius dėmesio.

— Aš gailiuosi, kad mes su tavimi vedę, gailiuosi, kad mano tėvas privertė mus susituokti. Aš net kalta dėl to, kad... tą naktį tau atsidaviau, bet dabar nieko negaliu pakeisti. Jeigu dabar leisčiau tau paskelbti mūsų santuoką negaliojančia, vis tiek man tektų gyventi čia, Virdžinijoje, ir kentėti visas šias paskalas. Bet aš turiu vieną pasiūlymą.

Ji visa krūtine atsiduso.

— Prieš kelias savaites čia buvo atvažiavusi tavo Kimberlė ir paprašė sutikimo, kad galėtų vykti su mumis į Kentukį, tikėdamasi atsikratyti paskalų, jog esanti atstumta, o ir naujoje vietoje galbūt susirasianti sau vyrą.

Pastebėjusi, kaip Veslis susiraukė, išgirdęs, kad kažkas kitas ves tą, kurią jis myli, Lija, žinoma, nejuto didelio pasitenkinimo.

— Atrodo, kad pasikeitėme vaidmenimis, — tęsė Lija. — Aš girdėjau tavo žodžius, kaip tu manęs nekenti ir negali miegoti su manimi po vienu stogu namuose, kur aš galbūt kada nors gyvensiu. Tiki mano žodžiais ar ne, bet man užteks išdidumo nebūti drauge su žmogumi, kuris mane niekina. Tad štai ką aš tau siūlau: mes išvyksime iš Virdžinijos keturiese, bet kai tik išsiskirsime su žmonėmis, kurie viską žino, aš daugiau nesivadinsiu tavo žmona. Mūsų santuoka — viso labo tik fikcija. Aš būsiu tavo pusseserė, tai, ko gero, tiks. Arba pasivadinsiu mis Šou pussesere, jeigu tau taip atgrasu būti mano gimine. Kimberlė bus tavo nuotaka, ir vos tik nuvykę į Kentukį, savo santuoką nutrauksime arba padarysime ką kita, kad abu išsivaduotume.

— Ir kiek aš tau turiu sumokėti už tokį dosnų pasiūlymą?

Ji niekinamai dėbtelėjo į jį.

— Pakeliui į Kentukį aš dirbsiu, kad užsimokėčiau kelionės išlaidas ir už savo maistą, o Kentukyje atidarysiu nuosavas audimo dirbtuves ir užsidirbsiu pinigų. Rigan man davė šiek tiek lėšų, ir mes susitarėme, kaip jai grąžinsiu pinigus. Kai tiktai atsidursime naujoje vietoje, tu man neturėsi jokių įsipareigojimų.

Netikėdamas savo ausimis, jisai įsispoksojo į ją.

— Tu nori išlaisvinti mane nuo santuokos, kurios taip atkakliai siekei?

Lija įsiuto:

— Aš niekada nesiekiau šios santuokos! Aš nesikreipiau į tave, sužinojusi, kad nešioju tavo kūdikį. Bandžiau tą nuslėpti, bet tėvas sužinojo ir sumušė mane iki sąmonės netekimo. Bažnyčioje aš vargu ar suvokiau, kas vyksta. Jeigu tu nebūtum buvęs "kilnus", o turėjęs šiek tiek kantrybės, aš būčiau pasipriešinusi šiai santuokai. O dabar bandau rasti išeitį iš susidariusios padėties. Jeigu tau kokti mintis, kad vykstu su tavimi į Kentukį, tiktai tark žodį, ir aš grįšiu į savo tėvo fermą. Pamąsčiusi aš, atvirai sakant, manau, kad tą turiu padaryti bet kuriuo atveju, todėl kad nesu įsitikinusi, jog bendra kelionė man būtų maloni. O dabar atleisk — man reikia pasitarti su Trevisu apie juridinius klausimus, susijusius su santuokos nutraukimu.

Išeidama Lija uždarė duris ir sekundę prie jų prisiglaudė. Dar niekada gyvenime jai nebuvo taip apmaudu, net tėvo įžeidinėjimai neslėgė taip, kaip šis pokalbis. Matyt, viskas paaiškinama tuo, kad atėjo galas jos svajonei. Iš pradžių Rigan planas jai atrodė protingas, Lija iš tikrųjų norėjo užsidirbti sau pragyvenimui audimo staklėmis ir atsidurti kuo toliau nuo tų, kas visada ją vadins "viena iš tų Simonsų", bet ši svajonė buvo neįgyvendinama. Ji paglostė ranka savo aksominę suknelę. Fermoje aksominių suknelių jai nereikės. Ištiesinusi pečius, ji pasuko ieškoti Treviso.

Kurį laiką Veslis kaip apkvaišęs sėdėjo nejudėdamas, paskui iš visų jėgų trenkė į uždarytas duris skrybėlę. Negalėjo suprasti, kas labiau jį užgavo — ar tai, kad mergina išgirdo jo žodžius, ar tai, kad ji pasielgė taip išdidžiai. Ji išsaugojo ramybę, nors galbūt ir rūstavo; bet, be abejo, elgėsi ne taip, kaip paprastai moterys.

— Prakeikimas! — nusikeikė ir pakėlė nuo grindų skrybėlę. Visų mažiausia Veslis norėjo, kad moteris jį mokytų, ką ir kaip daryti. Visą gyvenimą jis gyveno, paklusdamas Trevisui. Net kolei jų tėvai buvo gyvi, Trevisas komandavo savo jaunesniajam broliui. Kai Vesas buvo visai dar mažas, šalia visą laiką buvo Trevisas ir rėkdamas įsakinėjo bei nurodinėjo. Vesui atrodė, kad Trevisas visada buvo suaugęs, niekada nebuvo kūdikis ir niekada kaip paprasti mirtingieji nejuto vaikiškų abejonių.

Gyvenime Trevisui nieko nestigo. Būdamas keturiolikos metų jis jau tvarkė daugelį plantacijos reikalų. Nėra perskaitęs nė vienos knygos ir vengė bet kokių pasilinksminimų. Jau nuo gimimo jis žinojo, kad Stenfordų plantacija priklausys jam, ir be sąžinės graužimo elgėsi su visais, neišskiriant nė tėvų, kaip su savo tarnautojais.

Ir su žmona Trevisas elgėsi taip, tarsi ji būtų buvusi viena iš jo darbininkių. Todėl toji pabėgo iš namų. Toli nuo Treviso ji tapo savarankiška, o pasilikusi valdingojo Treviso šešėlyje niekada ji nebūtų pajėgusi to pasiekti.

Veslis visada dirbo Trevisui, bet, kad nors retsykiais išslystų iš jo dėmesio, trankėsi po visą svietą. Paryžiuje gėrė šampaną iš vienos gražuolės kurpaitės. Anglijoje miegojo su hercogiene, o Italijoje vos nesusižavėjo juodaplauke dainininke.

Galų gale suvokė, kad klysta. Jis — fermeris ir toli nuo žemės niekada nebus laimingas. Bet vos tik Vesas sugrįžo namo, praslinkus penkioms minutėms po jo atvažiavimo, Trevisas vėl ėmė jam nurodinėti. Ir štai tada Vesas nusprendė išvykti visam laikui. Pasak gandų, naujoje Kentukio valstijoje žemė buvo turtinga, derlinga, ir jis tenai nukeliavo apsižvalgyti. Jam patiko ir pati valstija, ir ten gyvenantys žmonės, suprantantys, kad gyvenimas eina į priekį, kad jis keičiasi. Jis nusipirko kelis šimtus akrų* žemės prie Suitbrajero miestelio, sutvarkė prieš daugelį metų statytą namą ir paskutinį kartą grįžo į Virdžiniją.

Sugrįžus jo gyvenimas visam laikui pasikeitė: jis susitiko mis Kimberlę Šou. Pirmąkart Vesas pajuto, kad prieš jį tikra moteris, išdidi ledi. Kimberlė nemokėjo tvarkyti sąskaitų, netgi padoriai jodinėti, bet ji mokėjo siūti, iš gėlių žiedlapių spausti aliejų, žinojo, kokia spalva nudažyti namą, o svarbiausia, kaip laikytis tarp vyrų, kad jie iš tikrųjų jaustųsi vyrais.

---

* Nesisteminis žemės ploto vienetas; Didžiojoje Britanijoje ir JAV lygus 4046,86 m$^2$. *(Vert. past.)*

Veslis ėmė svajoti, kaip po darbo laukuose grįš į gražų namelį, kurį Kimberlė jam išpuoš, kaip jis padės ant kelių galvą, kad ji glostydama nuimtų susikaupusią per dieną įtampą. Žinoma, dieną ji turės daugybę rūpesčių ūkyje, ir Veslis jai padės su jais susidoroti. Kimberlei jis buvo reikalingas. Pirmąkart gyvenime Veslis pasijuto kažkam reikalingas, o ne šiaip ramstis fermos darbuose. Jausdamas Kim žvilgsnį, Vesas juto ir savo jėgą.

Daugelis jį perspėjo, jog Kim — silpna moteris, bet žmonės negalėjo suprasti, kad būtent tokios jam ir reikėjo. O kam jam reikalinga tokia pat savarankiška kaip Trevisas moteris, galinti lengvai tvarkyti plantaciją ir auklėti vaikus? Kimberlė minkšto, švelnaus, nuolaidaus charakterio, ją pačią reikia globoti.

O dabar jis ją prarado! Praeitą žiemą, atkakliai dirbdamas naujoje fermoje, Veslis taip gailėjosi, kad paskubomis vedė tą Simons. Jis žinojo, kad ji pasiliko tėvo fermoje, nors galėjo iš ten išeiti visam laikui. Tačiau liko su jaunesniais broliais ir seserimis ir atlikdavo darbą už du.

Kim Vesui atrodė visų dorybių įsikūnijimas. Jeigu rytoj jis mirs ir jai paliks Kentukyje fermą, ji, suprantama, sugebės ir be jo ją valdyti, o galbūt ir geriau negu jis pats. Bet niekas iš tų, Vesliui tvirtinusių “jo paties gerovei”, kad Kim — bejėgis drugelis, nesuprato, kad būtent todėl ji jam ir miela.

Maigydamas rankoje skrybėlę, jis paėmė už durų rankenos. Kaip ten bebūtų, šita Lija buvo jo žmona, ir jis turėjo jai įsipareigojimų. Galbūt ji ir būtų puolusi jam į glėbį, galbūt ir norėjo iš jo išmelžti pinigų, bet jeigu jau per savo kvailumą pateko į jos pinkles, tai ir užsitarnavo tą, ką dabar turi.

“Dieve, apgink mane nuo moterų gundytojų”, — meldė jis ir nuėjo ieškoti Lijos.

# 6 skyrius

Išsiskyrusi su Vesu, Lija pajuto šiurpulį. Iš pradžių ji pamanė, kad tai iš pykčio, bet greitai suprato, kad iš baimės. Visus praėjusius metus ji stengėsi negalvoti apie tai, kas bus, kai grįš Veslis. Turėjo viltį, kad jis ją apkabins, pamils, o vietoj to atstūmė visų akivaizdoje.

Pyktis jai buvo įprastas jausmas. Ją įniršis sotino, kai dirbo dar tėvo fermoje. Įniršis jai neleido pasiduoti ir parkristi nuo smūgių. Tėvas iš jos atėmė viską, paliko tik pyktį ir išdidumą, ir dabar smarkiai pasireiškė abi šios savybės.

Bet dabar įniršiui atslūgus ji išsigando. Lija nenorėjo viena atsidurti fermoje. Ištisus metus ji išgyveno šeimose, kur viešpatavo meilė, ir tikėjosi sukurti savo šeimą. Jeigu ji grįš į pelkę, tai, žinoma, pasiliks ten iki gyvenimo pabaigos. Galbūt su savo audimo staklėmis...

— Lija!

Jos mintis nutraukė Veslio balsas. Jauna moteris išdidžiai išsitiesė. Ji negalėjo prisiminti, kiek laiko čia praleido sielvartaudama dėl savo likimo.

— Nagi? — ramiai atsiliepė, pasiruošusi pačiam blogiausiam. Ji taip seniai svajojo apie šį vyrą ir tikėjosi, kad jį laimėjus išnyks visos jos bėdos. Tačiau jos tiktai dabar prasidėjo.

— Aš norėjau atsiprašyti, — prakalbo jis, žiūrėdamas į ją. — “Ji graži, laikosi išdidžiai”, — pagalvojo. Neįprastas antakių išlinkis suteikė jai pasitikinčią ir ryžtingą išraišką.

— Aš kol kas nesuspėjau apgalvoti tavo plano, bet panašu, kad iš jo kas nors išeis. Vargu ar tu panorėsi pasilikti Virdžinijoje, o aš irgi nenoriu. Be to, aš turiu tau įsipareigojimų.

— Ne, — ramiai tarė Lija, ir jos akys patamsėjo. — Tu neturi prieš mane jokių įsipareigojimų, taip bus ir toliau. Mūsų santuoka bus nutraukta, ir tu manęs atsikratysi.

Veslio lūpų kampučiai timptelėjo, bet tai visai nereiškė, kad jis šypsosi.

— Aš įsitikinęs, kad tu gali pasirūpinti ištisa minia, bet norėčiau žinoti, ką gi ketini veikti: dirbti savo pelkėje ar važiuoti į Kentukį ir... Kuo tu norėtum užsiimti?

— Austi.

Lijos smegenyse žaibiškai šmėkštelėjo mintis, ką jau tokio ji išvydo šitame valdingame žmoguje, kad nusprendė, atseit, jį mylinti? Jis sutiko taip išeiti iš padėties tiktai dėl to, kad žinojo: kito kelio ir būti negali. Kaip jai norėjosi sviesti jam šį pasiūlymą į veidą! Bet vardan to, kad išsaugotų išdidumo likučius, ji nesielgs neprotingai.

— Aš norėčiau išvykti į Kentukį, — piktai metė ji. — Bet tegul visi žino, kad aš — Simons ir nepriklausau jūsų ratui. O už kelionę užsimokėsiu pati. Aš niekada tau nebūsiu našta.

— Kalbėjome ne apie tai, kad tu būsi man našta. Nebejoju, kad gali susidoroti su bet kuriuo reikalu, — su vos juntama panieka atsakė jis.

Vesas norėjo pasakyti dar daug ką, bet nusigręžė, išgirdęs už nugaros pakuždom ištartą savo vardą. Jis išvydo Kimberlę: jos trapų kūną dengė šviesiai rožinis šilkas, o didelėse akyse spindėjo ašaros.

Vesas nesuspėjo žengti nė žingsnio, kai Kim prispaudė prie lūpų viršutinę delno pusę ir čia pat, grakščiai mirksėdama blakstienomis, ėmė lėtai svirti ant grindų.

Veslis ją sugriebė, pakėlė ir rūpestingai pažvelgė į veidą.

— Vandens! — metė jis it sustingusiai Lijai. — Ir brendžio! — pridūrė jai pasukus durų link. — Mylimoji, — sukuždėjo Veslis ir atsisėdo ant ilgo suolo prie sienos, tebelaikydamas Kim ant rankų.

Lija, dar niekada nemačiusi prarandančio sąmonę žmogaus, nusprendė, kad Kimberlė miršta, ir pasikaišiusi sijoną nulėkė į virtuvę.

— Lija, — pašaukė ją Rigan ir nuskubėjo paskui. — Kas atsitiko? Negi Veslis?

— Brendžio ir vandens, — paprašė vyresniojo virėjo Lija. — Ir greičiau.

Čiupusi paduotą jai padėklą, ji atsisuko į Rigan.

— Ką tik ant grindų pargriuvo mis Šou. Bijau, ji miršta. — Tarusi šiuos žodžius, ji grįžo atgal.

— Kimberlė nuolatos netenka sąmonės, — atsiliepė Rigan. — Ir neduok jai daug brendžio, ji pernelyg jį mėgsta.

— Nuolatos? — netikėdama savo ausimis, pasitikslino Lija. — Ji turbūt nesveika.

Kai ji įbėgo į svetainę, Kim gulėjo ant suolo, o Veslis, klūpėdamas šalia ant kelių, laikė jos ranką ir bučiavo pirštus.

— Mano brangus Vesli, aš tau tokia našta, — sukuždėjo ji. — Tu toks mielas, kad kenti mane, ypač dabar, kai mes niekada... aš niekada negalėsiu...

— Tyliau, mano meile, — sukuždėjo Veslis. — Pamatysi, viskas bus gerai. — Jis atsiduso, išvydo Liją, ir jo tonas pasikeitė: — Ilgai tu vaikščiojai. Imk, brangioji, — tęsė, pakeldamas Kim ir prikišdamas prie jos lūpų taurę su brendžiu.

Kimberlė jį išgėrė vienu mauku.

— Ne taip greitai! Tu užspringsi, — įspėjo ją Vesas.

— Dieve mano! Aš taip susijaudinau, kad net nesuvokiau, ką darau. O ką tu sakei? Kad viskas bus gerai?

Ji pakėlė akis į Liją, kuri tylėdama stebėjo šią sceną. Vesas švelniai nuėmė nuo Kimberlės veido plaukų sruogą.

— Mes keturiese: aš, Stivenas, tu ir... Lija išvažiuosim į Kentukį, o kai pasieksime kelionės tikslą, mano dabartinė santuoka bus nutraukta, ir tada mes galėsime susituokti.

Kim atsakė ne iš karto.

— O kaip mes važiuosime?

— Liją vadinsime mano pussesere, o tu... mano nuotaka.

Kim vėl metė žvilgsnį į Liją.

— O ar negalima nutraukti santuoką dar čia, Virdžinijoje?

Veslis kiek paniuro.

— Manau, būtų galima tai padaryti, bet pagal įstatymą Lija mano žmona, ir aš už ją atsakau. Jeigu ji čia pasiliks, paskalos ją nuvarys į kapus.

— Suprantama, Vesli, mano brangusis, — silpnu balsu ištarė Kim, ir jos blakstienos suvirpėjo. — Ar tu man kada nors atleisi, kad aš tokia bejausmė? O taip! Man pasidarė taip šalta. Prašau, atneškite man šaliką. Man taip gaila, kad tave trukdau.

— Tu manęs niekados netrukdysi, — atsakė Vesas ir išėjo.

Išgirdusi laiptuose tolstančius jo žingsnius, Kim atsimerkė, atsisėdo ir pažvelgė į Liją.

— Tai tiesa? Jūs iš tikrųjų pasiryžusi atsisakyti Veslio?

— Kaip jūs jaučiatės? — paklausė Lija, dar neatsigaudama nuo prarandančios sąmonę Kim reginio.

— O, puikiai. Bet aš norėčiau išgerti dar brendžio, man nuo jo tapo taip gera. Aš nuolat jaučiu, jog brendis — man apdovanojimas už tą džiaugsmą, kurį suteikiu Vesliui. Jis taip myli, kada aš nualpstu. Aš žinojau, Lija, kad jūs — geroji dvasia. Tai supratau, kai sutikote paimti mane su savimi į Kentukį. Aš jau girdėjau, kaip jūs dirbote savo baisiojoje fermoje ir manau, kad kelionėje jūs būsite naudinga. Aš nemoku gaminti valgio ir nešti sunkių daiktų. Ir arklių aš bijau. Žinoma bus taip miela turėti jus po ranka, ir mes su jumis susidraugausime. Oi, oi, tai eina Vesas.

Ji skubiai pastatė tuščią stiklinę ant padėklo, puolė an suolo ir vėl įgavo bejėgišką išvaizdą.

— Imk, brangioji, — švelniai tarė Vesas, gobdamas ja pečius šaliku.

Lija atsitraukė ir apstulbusi stebėjo, kaip Kim leidžia Vesui elgtis su savimi it su bejėgiu invalidu. Jie nepastebėjo, kaip Lija išėjo, išnešdama padėklą į virtuvę. Ji nežinojo, ar jai juokti, ar verkti. Prisiminusi Kim žodžius: “Veslis taip myli, kad aš nualpstu", ji vos nenusikvatojo, bet jai tapo nemalonu pagalvojus, jog moteris sugeba suvaidinti komediją, kad atkreiptų vyro dėmesį, ir Lija sau prisiekė, jog niekada nepraras sąmonės, kad ir kaip tai patiktų vyrams.

Per kelias pastarąsias dienas Lijai pavyko Veslio išvengti, nors kartkartėmis prabėgom matė jį už lango arba name. Kiekvieną rytą ji kruopščiai rengdavosi, jausdama, kad nori į save atkreipti jo dėmesį. Tos dienos vakarą, kai jis grįžo į plantaciją, ji apsivilko savo pačius geriausius naktinius marškinius (o ką gali žinoti), bet vyras pas ją neatėjo. Ją sutikęs, jis laikydavosi gan pagarbiai, bet tiktai tiek. Tuo tarpu besiruošiančiai į kelionę Lijai įžeistas išdidumas vis labiau nustelbdavo kitus jausmus. Moteris nenorėjo net sau prisipažinti, kad jai skaudu, jog Veslis ją niekina.

Išvykimo diena išaušo giedra, danguje nė debesėlio. Furgonas buvo pilnutėlis prikrautas daiktų, ir Trevisas pririšo gabalą brezento. Veslis jau sėdėjo vežėjo vietoje, laikydamas rankose vadeles. Užpakaly buvo pririštas narvas su vištomis, o paskui furgoną ėjo pririšta melžiama karvė.

— Mes ilgėsimės tavęs, — tarė apkabindama Liją Rigan. — Perduok Vesliui, ką nori mums pranešti, ir jis tai parašys, bet nenutrauk su mumis ryšių. — Ji pasilenkė ir sukuždėjo: — Rudenį aš turėsiu kūdikį.

— Sveikinu! — Lija nusijuokė ir dar kartą ją apkabino. — Tikiuosi, jūs turėsite berniuką, panašų į Trevį. Iki pasimatymo, Dženifere, — sušuko ji, vėl apkabino Trevisą, o paskui atsisėdo greta Veslio.

Lija atsisuko ir ėmė mojuoti ranka, o Veslis suriko ant arklių, ir jie iškeliavo.

Likusi viena su Vesliu, Lija pasijuto kaip sukaustyta. Ji ėmė apžiūrinėti nagus, bet greitai šį užsiėmimą nutraukė ir paslėpė rankas.

— Mes susitiksime su Šou prie jų namų? — pasidomėjo ji, bet Veslis vietoj atsakymo tiktai linktelėjo, ir ji daugiau neklausinėjo.

Jie pravažiavo pro taverną, kurioje dirbo Bes. Lija labai norėjo sustoti ir atsisveikinti su seseria, bet, matydama įtemptą Veso profilį, nusprendė jo nieko neprašyti. Ji išsitiesė ir įbedė žvilgsnį prieš save.

Saulė tik patekėjo, kai jie atvažiavo į plantaciją, kur gyveno Stivenas ir Kimberlė. Palyginti su Klėjaus ūkiu, plantacija buvo mažutė, kai kurie pastatai prašyte prašosi remonto. Bet Lijos dėmesį patraukė tai, kaip netvarkingai suversti daiktai aplink furgoną, dar tik pusiau pakrautą. Visur kalnai dėžių, garsiai šūkavo žmonės, bliovė naminiai gyvuliai. Kim puolė prie Veso.

— Vesli, brangusis mano, — kreipėsi ji į jį. — Tu turi mums padėti. Stivenas atsisako imti visas mano sukneles ir visus nuostabius daikčiukus, kurie bus reikalingi mūsų namams. Meldžiu tave, įtikink jį.

Veslis nušoko ant žemės, paskubomis švelniai paglostė jai skruostą ir pasuko prie furgono. Lijai teko pačiai ropštis žemyn. Priėjusi prie Šou furgono, ji iš karto suprato, kas yra, bet apėjusi kalną netvarkingai suverstų daiktų, nepatikėjo savo akimis. Nė vienas ryšulys ar dėžė nesudėti, kaip turi būti. Maža trapi skrybėlių dėžutė suspausta dviejų sėklų maišų, kurių kiekvienas svėrė po penkiasdešimt svarų. Kaustyta geležimi skrynia riogsojo ant paauksuoto krėslo alkūnramsčių.

— Ar tu nematai, kad daugiau nėra vietos, — pasigirdo iš daiktų vyriškas balsas.

Lija pritūpė ir po alkūnramsčiais pirmąkart išvydo Stiveną Šou. Jis buvo toks pat gražus kaip ir Kimberlė: šviesiaplaukis, mėlynakis, su duobute smakre — nieko neprikiši.

— Vesli, brangusis, — tebetvirtino Kim. — Be šių daiktų aš negaliu apsieiti. Juk tu nenori, kad aš būčiau nelaiminga?

“Sergėk Dieve nuo tokios bėdos”, — pagalvojo Lija ir ėmė atrišinėti virves, laikančias furgone sudėtus daiktus.

Kraustulius, pradedant iš apačios, sukrovus tvarkingai, galbūt pavyks sutalpinti viską.

Priėjęs prie atrišinėjančios virves Lijos, Veslis metė į ją nustebusį, bet kartu ir pasipūtėlišką žvilgsnį, paskui nusuko akis.

— Ar galėtum užlipti ant viršaus ir paduoti man skrynelę?

— Žinoma, galiu, — atsakė Lija, vos tramdydama juoką. Galbūt jis pagaliau suprato, kad jo neįkainojamoji Kimberlė viso labo tik gražus niekutis.

— Kažkodėl buvau įsitikinęs, kad tu tai sugebėsi padaryti, — pusbalsiu ištarė Veslis, ir kažkas jo tone Liją nustebino. Lija su Vesliu kartu darbavosi spėriai ir suspėjo iškrauti, o po to, kolei Stivenas ir Kim barėsi, iš naujo sukrauti daiktus į furgoną. Kim paverkšleno dėl sugadintos skrybėlės, o Stivenas skundėsi, kad Kim jam nepadeda.

Kelis kartus Lija sugavo į save nukreiptą Stiveno žvilgsnį, bet, kai ji žiūrėjo į jį, jis nusukdavo akis.

Baigus darbą, Lija pažvelgė į Veslį laukdama nors kelių dėkingumo žodžių, bet jis, rišdamas paskutinę virvę, tik sumykė:

— Tu gali važiuoti su Stivenu.

Priblokšta Lija pažvelgė jam į nugarą.

— Mielai, — metė ji jam įkandin ir vos įveikė norą sviesti jam į galvą akmenį. Ko gero, būtų neblogai uždegti ant jo elnio striukės kadaruojančius kutus.

Jos rankas palytėjo kažkieno pirštai ir pakėlusi akis Lija susidūrė su mėlynomis Stiveno Šou akimis, kuriose šmėkštelėjo kažkas negera.

— Kviečiu jus, — jis linktelėjo į furgono pusę.

Lija iš karto pajuto nepasitikėjimą juo. Kai ji buvo dar mergaitė, vyresnieji broliai atsivesdavo į namus kažkokių vyrų ir retsykiais ji pastebėdavo jų akyse tą pačią išraišką, kaip ir Stiveno žvilgsnyje. “Bet galbūt aš klystu”, — nusprendė mergina.

Pirmieji į kelią išvažiavo Veslis ir Kim. Niekas neišėjo iš namų su jais atsisveikinti, ir netikėtai Lija pasijuto visiškai vieniša tarp svetimų. Ir iškeliavo ji į svetimus kraštus.

— Jūs liūdėsite draugų? — paklausė ji Stiveno, bet vietoj atsakymo jis šnairom dėbtelėjo taip, kad ji nuščiuvo.

Daug valandų jie važiavo į vakarus, bet Lija daugiau nė karto nebandė kalbinti Stiveno. Jie sustojo suvalgyti Rigan paruoštus sumuštinius; Veslis stovėjo šalia Kim, kuri suplukusi vėdinosi blizgučiais papuošta vėduokle ir atsisegė savo blyškiai žydro šilko suknelės viršutines sagas. Veslis šį vaizdą įvertino, ir Kim kukliai nudelbė akis.

— Tas Veslis — mergišius, — pareiškė Stivenas, kreipdamasis į Liją. — Bet tiktai jūsų abiejų jam negauti. — Jis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų vertinamu žvilgsniu.

Susiraukusi ji atsitraukė.

Po pusiaudienio, kai tolumoje pasirodė namai, jie išvydo atšuoliuojančius keturis raitelius. Veslis davė ženklą, ir Stivenas sustabdė arklius.

— Tegul Lija ateina čia! — subliuvo atsisukęs atgal Veslis.

Lija apmirė. Ji nesiruošė paklusti tam, kuris ištisą dieną ją niekino, tačiau reikalui esant manė galįs jai įsakinėti.

Stivenas pažvelgė jai į veidą ir, klastingai nusišypsojęs, atsakydamas suriko:

— Tu jai nereikalingas, Stenfordai. Tegul ji lieka su manimi.

Berdamas prakeiksmus, Veslis nušoko ant žemės.

— Jie ruošiasi sveikinti jaunavedžius, — nepatenkintas pareiškė jis, pakėlęs galvą ir žvelgdamas į Liją. — Jeigu nenori, kad Virdžinijoje visi apie mus sužinotų, eikš pas mane į furgoną.

— O kas man rūpi Virdžinija? Tai tavo vardą reikia gelbėti.

— Būk tu prakeikta! — suriko Veslis, čiupo ją už rankos ir patraukė į save.

Lija nelaukė iš jo tokio elgesio ir nemanė, kad jis toks tvirtas. Uždususi ji pakilo į orą ir atsidūrė Veslio glėbyje kaip tik tuo momentu, kai prie jų prišuoliavo raiteliai.

— Ką, Vesai, negali jos išleisti iš rankų? — paklausė vienas jų kvatodamasis.

— Belieka tiktai į jus pažvelgti, mem, ir aišku, kodėl Vesas jus nusitempė iš karto, kai išėjo iš bažnyčios.

— Paleisk mane! — sukuždėjo Lija Vesui, kuris ją laikė lengvai it plunksnelę.

— Mes paruošėme atsisveikinimui nedideles vaišes, ir jūs jose garbės svečiai. Džiaugsimės, jeigu nors trumpam suteiksite mums garbę.

Vienas vyras, išsproginęs akis, spoksojo į Liją.

— Kas galėjo pagalvoti, kad Simonso dukra, gerai išprausus, būtų tokia?

Kitas piktai pažvelgė į jį.

— Nepykite ant jo, mem. Vernas niekada nemokėjo būti mandagus. Viešbutyje jau viskas paruošta. Bes Simons taip pat ten.

— Žinoma, mes ateisim, — atsakė Veslis.

— Tada iki susitikimo! — Ir su šiais žodžiais raiteliai nušuoliavo.

— O dabar ar tu mane paleisi ant žemės? — paklausė Lija. Tebelaikydamas žmoną ant rankų, Veslis pasuko galvą ir, ko gero, pirmąkart į ją pasižiūrėjo, bet greitai nusuko akis.

— Vesli! — sukūkčiojo Kim. — Aš buvau taip pažeminta. Tai aš privalėjau būti tavo glėbyje. Būtent mūsų garbei jie turėjo surengti atsisveikinimo priėmimą.

Puolęs Kim raminti, Vesas vos neišmetė Lijos. Atsirėmusi į furgoną, ji vis dėlto išsilaikė ant kojų, o Stivenas, sėdėjęs viršuje, įžūliai nusijuokė:

— Nejaugi tu neišmokai pasiekti savo tikslo ašaromis? O štai mano sesuo — tokiems dalykams specialistė.

Lija nekreipė į jo žodžius dėmesio ir pasuko prie furgono galo pažiūrėti, kaip jaučiasi gyvuliai. Čia Vesas ją ir surado.

— Ko gero, tau geriau važiuoti su manim, — aštriai tarė jis.

Piktai į jį pažvelgusi, ji atsakė:

— Jeigu tu bandai apginti mano reputaciją, tai nevark. Tavo draugai turi būti pasiruošę viskam, kai į reikalą įsipainiojusi viena iš Simonsų.

Ji pasuko prie karvės, bet Veslis griebė ją už rankos ir staigiai atgręžė į save.

— Jeigu tau tavo geras vardas nesvarbu, man ant jo nusispjauti. Bet neleisiu, kad sakytų, esą mes su tavimi išsiskyrėme dėl Kimberlės. Ji niekuo nekalta, ir neleisiu dar labiau teršti jos vardo.

Ji išsiveržė iš jo rankų.

— Man reikėjo suprasti, kad tau rūpi tik švelnioji Kimberlė. Tai dėl tavo Kimberlės aš privalau šiandien visą vakarą vaidinti tavo žmonos vaidmenį? Man net galvoti apie tai koktu.

Piktai žiūrėdamas į ją, Veslis pakėlė balsą:

— Išklausyk mane pirmą ir paskutinį kartą. Nedrįsk daugiau kvailai kalbėti apie Kimberlę. Dėl tavo kaltės ji nemažai prisikentėjo. Jeigu išsaugant gerą jos vardą mums reikia praleisti vieną vakarą kartu, tai tu taip ir padarysi, antraip aš tau sulaužysiu kaulus. Šiam vakarui mes — įsimylėjusi pora. Aišku tau?

— Savaime suprantama, — pro sukąstus dantis iškošė ji.

Veslis apsisuko ir nuėjo. Pakėlusi akis, Lija priešais išvydo Kimberlę, kuri saldžiai ir patenkinta šypsojosi, o paskui, šnarėdama suknelės šilku, nusisuko, ir Veslis pripuolė prie jos.

— Velnias, velnias, velnias! — keikėsi pakuždom Lija, piktai taisydama ant karvės kaklo virvę.

— Mano sesutė moka po savo padu paminti vyrus, — už nugaros pasigirdo Stiveno balsas.

Nekreipdama dėmesio į jo švelnų toną, Lija sulaikė ašaras. Ji nė už ką nepravirks!

— Bet ir tu savaip moki sukelti vyro dėmesį, — pareiškė Stivenas ir palietė jos ranką. — Veslio draugužiai nustebo, išvydę taip atrodančią Simons. Seniui Vesui pasisekė tą naktį, kai įpuolei į jo guolį. Tiesa, jam mažiau pavyko, kai buvo priverstas tave vesti. Veda tokias, kaip mano sesuo, o į tave panašios moterys sukurtos tiktai vienam reikalui — meilei. Aš, ko gero, galėčiau tau suteikti...

Nespėjo jis baigti, kai Lija griebė maišą su karvių pašaru ir smogė juo per kvailai besišypsantį Stiveno Šou snukį.

— Maita! — subliovė jis, trindamas veidą, bet Lija jau puolė prie pirmojo furgono, kur jos laukė Veslis. Ji tylėdama užsiropštė ant sėdynės.

“Tegul būna jie visi prakeikti, — pagalvojo. — Tegul būna jie visi kaip vienas prakeikti!” Stivenas nusprendė, kad ji kekšė, Veslis grasė ją prilupti, jeigu jam nepaklus, o Kimberlė šypsojosi ir maukė brendį kaip jūreivis. “Aš padarysiu tai, ko nori Veslis, — nuramino ji save. — Šiandien vakare būsiu pati mieliausia žmona šioje kalnų pusėje. Rytoj išvažiuosime iš Virdžinijos, ir visi bus įsitikinę, kad mes taip mylim vienas kitą, jog Kimberlė paprasčiausiai negali nė pasvajoti įsispraust tarp mūsų. Aš išgelbėsiu mis Šou reputaciją, bet nemanau, kad jai patiks, kaip tai bus padaryta”.

## 7 skyrius

Visą kelią, kol jie važiavo į viešbutį, Lija neištarė nė žodžio. Veikimo planą kelionei ji turėjo, bet štai klausimas: ar ilgai užteks kantrybės kęsti Vesą šalia apsimetant jo žmona. Ji susirūpino, kaip į ją žiūrės jo draugai. Vienas jų jau priminė, kad ji — iš Simonsų šeimos. Gal ir jie su ja elgsis taip kaip Stivenas Šou?

Kai jie privažiavo prie viešbučio, Lijos nervai buvo įtempti. Jų laukė dešimt žmonių. Vos furgonui sustojus, visi stumdydamiesi puolė artyn. Kiekvienas norėjo turėti garbę jai padėti nulipti žemėn.

— Sveika atvykusi, misis Stenford!

— Veslis nevertas tokios gražuolės!

— Klėjus sakė, kad jūs mokate austi. Sesuo jums atsiuntė ornamentų pavyzdžių.

— O mano motina jums liepė perduoti gėlių sėklų...

Lija apstulbusi žvelgė nuo vieno nustebusio veido į kitą.

— Dėkoju jums... — sumikčiojo. — Aš net neįsivaizdavau...

Vienas jų rūsčiai pažvelgė į Veslį:

— Mūsų moterys labai nuliūdo, kad Stenfordų plantacijoje nebuvo surengta jūsų vestuvių proga šventė. Norėjome, kad jos šiandien susirinktų su mumis čia, tačiau jos nusprendė — jeigu jau nepakvietė, vadinasi, jų ir nelaukia.

Atėjo eilė neaiškiai sumurmėti Vesliui:

— Ne, tiesiog reikalas tas, kad mes... tai yra nie-e-kas...

— Vyručiai, pažvelkite į ją, — nusijuokė vienas iš pasitinkančiųjų. — Jeigu jūs turėtumėte tokią žmoną, argi norėtumėte ją dalytis su kitais?

Nudžiugusi dėl šių gerų žodžių, Lija paraudo.

— Užeikite į vidų. Juk jūs pavargote. Jums padėti?

Kažkas ištiesė Lijai ranką.

— Nuo kurio laiko tu pretenduoji į tokią garbę? — pareiškė kitas ir taip pat ištiesė ranką.

— Mano nuomone, aš ją pirmas pamačiau, — įsimaišė ir trečias.

— Paklausykite, — nutraukė juos Veslis. — Kolei nesusimušėte, aš pasiruošęs pats palydėti savo žmoną.

Stengdamasi neparodyti nustebimo, Lija paėmė Veslį už rankos ir kartu su juo pasuko į taverną.

Bes jos laukė viduje.

— Bet juk tavęs negalima pažinti, — tiek ir tegalėjo ji pasakyti, žiūrėdama į seserį.

Lija paleido vyro ranką ir puolė seseriai į glėbį. Prispaudusi ją prie savęs, Bes nusijuokė:

— Nejaugi tai tu?

— Aš, ir murzina nuo galvos iki kojų, — atsikirto Lija.

— Tuojau tau pripils vonią vandens. Rigan sakė, kad tu, kaip visos ledi, panorėsi išsimaudyti. — Ji pažvelgė į Vesą. — O jūs kol kas elkitės padoriai, aš jums greitai ją grąžinsiu.

Bes skubiai nuvedė Liją laiptais į kambarį, kur du vyrai pylė vandenį į didžiulę vonią. Kai seserys pasiliko vienos, Bes ėmė Liją nurenginėti.

— Bes, aš pati tą galiu padaryti. Tu neturi elgtis kaip tarnaitė.

— Kažkas tą turi padaryti, — atkirto Bes. — Tave reikia saugoti po to, kas su tavimi atsitiko: Rigan man apie viską papasakojo. Tu iš tikrųjų pasiruošusi atsisakyti nuo nuosavo vyro, net nekovosi?

— Aš nesiruošiu kovoti už vyrą, kuriam aš nereikalinga, — aštriai atsakė Lija.

— Nagi paklausyk, tu šneki visai kaip mūsų tėtušis. Jeigu jau įsikalsi sau ką nors į galvą, tavęs neįmanoma nuginčyti. Nors sykį nebūk tokia užsispyrusi. Ir Veslio neatiduok.

— Bes, tu kalbi kvailystes. Veslis man niekada nepriklausė. Jam reikia mis Šou. Tegul jis ją ir gaus. Po šiandieninės nakties aš net neturėsiu jo pavardės. Būsiu jo pusseserė.

— Pusseserė, pusseserė... Tu jo žmona! Tai pakeisti neįmanoma!

— Įmanoma, kai nuvyksime į Kentukį. — Nusirengusi Lija įkišo vieną koją į vandenį. — Kaip lengvai įpranti prie švaros. Ko gero, aš pasiliksiu vonioje visą naktį. Tada man nereikės apsimetinėti mylinčia ir ištikima žmona.

— Gerai sugalvota, — greitai atsiliepė Bes. — Likis čia, o dabar aš tau atnešiu švarius drabužius.

Sėdėdama vonioje, Lija atsilošė ir užsimerkė, bet jau po kelių minučių grįžo plačiai šypsodamasi Bes.

— Rojuje prasidėjo nesantaika, — džiūgaudama pranešė ji. — Veslis ir toji mis Šou susibarė.

— Ji jam atleis, — pavargusiu balsu atsakė Lija.

— Mis Šou nepatiko, kad Veslis paėmė tave už rankos, o Vesas atsakė turįs apsimesti, kad jis esąs tavo vyras. Mis Šou pageidavo sužinoti, kiek rimtai jis nori tą regimybę palaikyti. Veslis pabandė ją nuraminti, bet mis Šou atsakė, kad žaidime dalyvauja dviese, ir jeigu jis tave palies nors pirštu, tai dėl to pasigailės.

— Na ir ką? — paklausė Lija, bandydama nuslėpti susidomėjimą.

— Veslis atsakė, kad grasinimų nebijo, kad jis visa tai darąs dėl jos ir kad atliks savo pareigas kaip priklauso.

— Pareigas? — sukuždėjo Lija ir išsitiesė.

Bes nusišypsojo.

— Jis, matyt, nori pasakyti, kad į jo pareigas įeina prisiliesti prie tavęs.

Lija atsilošė.

— Bes, furgono gale, kairėje pusėje, stovi juoda skrynia. Joje yra aukso spalvos aksomo suknelė. Atnešk ją man.

— Tai ypatinga suknelė? — paklausė Bes.

— Ypatinga tuo, kad joje aksomo labai nedaug, — paaiškino Lija ir, kai Bes išėjo, užsimerkė.

Lija pasirinko šią suknelę, suprasdama, kad jeigu Veslis į ją ir nekreips dėmesio, tai bent jau kitų vyrų dėmesį atkreips ja apsivilkusi. Galbūt ji nesukels tokio įspūdžio kaip Kimberlė, bet vis tiek tai bus kur kas geriau negu tas dėmesys, kuris jai buvo parodytas sėdint furgone.

Atsivėrė durys.

— Greitai tu suspėjai.

Lija atsimerkė ir išvydo Veslį. Jis stovėjo nejudėdamas ir žiūrėjo į ją. Vandenyje buvo gerai matyti puikus jos kūnas, krūtinė vos iškilusi į paviršių, o kojos ištiestos ir išskėstos.

— Jei tu prisižiūrėjai, tai gali išeiti.

Vesas nenoriai nukreipė akis į jos veidą. Gaubiamos garų jos plaukų garbanos slėpė kaklą.

— Bes sakė... — Nebaigęs jis apsisuko ir išėjo.

Lija ėmė praustis, jos rankos drebėjo, nė pati nežinojo, ar iš pykčio, ar dėl to, kad staiga prisiminė tą naktį, kai Veslis ją spaudė glėbyje.

Kai Bes atnešė suknelę, jos veide buvo tokia visa žinanti ir tuo pačiu klastinga išraiška, kad Lija nė žodžio nepasakė apie tai, jog į kambarį buvo užėjęs Veslis. Ji net neatsakė į aiškias Bes užuominas.

Auksinis suknelės aksomas aptempė Lijos kūną, jo fone oda atrodė dar baltesnė, o iškirptė tokia gili, kad vaizduotės reikėjo visai nedaug...

— Ne, tai netiks, — ryžtingai ištarė Lija, apžiūrėjusi save veidrodyje. — Pernelyg mažai audeklo, ir pernelyg matyti kūnas. Aš juk sakiau Rigan, kad šios suknelės nesivilksiu nė už ką.

Bes pataisė Lijos garbanas ir šukuoseną. Jos ilgas švelnus kaklas grakščiai perėjo į dailias pečių ir krūtinės linijas.

— Nenusivilk jos! Man teko matyti damų, kurių drabužiai buvo dar ankštesni.

Lija nepatikliai pažvelgė į seserį.

— Palyginti su tavimi, joms beveik nebuvo ką rodyti, dėl to ir apsinuogindavo daugiau.

— Kaip aš be tavęs liūdėsiu, Bes. — Lija nusijuokė.

— Neliūdėsi, jeigu pasieksiu savo, ir tu susigrąžinsi atgal vyrą, — prajuko Bes.

— Visų pirma — jis man niekada nepriklausė, — pareiškė Lija.

Bes tylėdama stumtelėjo jaunesniąją seserį durų link. Sustojusi ant viršutinės pakopos, Lija žiūrėjo, kas vyksta pirmame aukšte. Apsivilkusi žalsvai žydros spalvos šilkine suknele, kėdėje sėdėjo Kimberlė. Ji buvo nepaprastai graži. Kim supo šeši vyrai. Atsirėmęs į užgesusį židinį, Veslis pro sukąstus dantis kalbėjosi su dviem draugais ir nuolat svaidė rūsčius žvilgsnius į Kim. Lija nežinojo, juoktis ar pykti, tačiau jos sielos gilumoje pabudo pavydas.

Lipdama laiptais, ji su pasitenkinimu pastebėjo, kaip į jos pusę iš pradžių pasisuko viena galva, po to kita. Stenfordų plantacijoje su ja visada elgėsi pagarbiai, bet ji neretai sau užduodavo klausimą, ar tai ne dėl to, kad ji ištekėjusi už Veslio.

— Leiskite! — ištarė vienas jų, pakėlęs galvą ir ištiesęs jai ranką. Kiti devyni draugai atsistojo, o jų žvilgsniai buvo tokie, kad įkvėpė Lijai pasitikėjimo.

— Dėkoju jums, — švelniai atsakė ji ir paėmė jį už rankos.

Kim staiga pakilo nuo kėdės ir taip, jog nebuvo visiškai aišku, ar tai prašymas ar įsakymas, ištarė:

— O aš, po galais, turiu pasilikti viena? Ar dėmesio nusipelno tiktai ištekėjusios moterys?

Du vyrai puolė prie jos, bet kiti tebesupo Liją.

— Viskas paruošta. Sėskimės už stalo? — paklausė vienas jų.

Lija matė, jog tebestovėdamas prie židinio Veslis neatitraukė akių nuo tolstančios Kim nugaros. Atrodytų, kad jis nesuvokė, jog salėje yra ir dar kai kas.

Liją apėmė pyktis. Ji kreipėsi į greta stovinčius Veslio draugus:

— Galbūt jūs įeisite į pietų salę pirmi? Mes su vyru eisime paskui jus. — Lija atsistojo prieš Veslį. — Tu elgiesi kaip paskutinis kvailys! — sukuždėjo ji pro dantis.

Jis ją išgirdo ne iš karto.

Su pasišlykštėjimu ji bakstelėjo jam pirštu į šoną.

— Ką tu darai? — piktai paklausė jis, o po to nuleido į ją akis, ir jos sekundei apsiblausė. Jis greitai atsitokėjo. — Bandai jiems parodyti, ką jie paleido iš rankų? — paklausė jis ir, išvydęs gilią jos suknelės iškirptę, pakėlė antakius.

Jai reikėjo didelių pastangų nenurausti.

— Tu taip spoksai į Kimberlę, lyg ji būtų rujojanti kalė. Jeigu nori išgelbėti ją nuo konfūzo*, tau, ko gero, reikėtų suimti save į rankas.

---

* Sumišimas, gėda; kebli, nemaloni padėtis. (Vert. past.)

Jis nustebęs pažvelgė į ją.

— Tu visada tokia pasiaukojanti?

— Bandau tokia būti, — ne be nuostabos atsakė ji.

— Taip aš ir maniau. Einam vaizduoti iš savęs įsimylėjusią porą.

Jis paėmė ją už rankos aukščiau alkūnės ir nusivedė į pietų salę. Juos svetingai sutiko pakeltais bokalais ir daugybe tostų.

— Už Veslį, kuriam užteko nuovokos surasti brangenybę ten, kur negalėjai nė numanyti.

— Už Liją. Ji pasiruošusi taikstytis su skandalingu užsispyrusiu mulu, kuris tik truputį geresnis už Trevisą.

Kimberlė sėdėjo tiesiai priešais Liją ir priekaištingai žvelgė į ją, įsitikinusi, jog toji ją išdavė. Pasijutusi kalta, Lija pastebėjo, kaip Kim nukreipė akis ir prašneko su savo kaimynu.

Nepaisydamas gauto įspėjimo, Veslis vis tiek nenuleido nuo Kim liepsningų akių.

Įteigdama sau, kad ji tai daro vardan Veslio bei jo brangiosios Kim gelbėjimo, Lija pasilenkė ir siekdama pipirinės prisispaudė krūtine prie jo rankos. Vesas čia pat atitoko, nustebęs ir dėmesingai sužiuręs į žmoną. Lija švelniai jam nusišypsojo.

— Jeigu tu paduosi pipirus, man nereikės jų siekti, — tyliai pratarė ji.

Veslis nuleido akis.

— Taip, žinoma, siek. Siek visko, ko tau prireiks.

— Vesli! — aštriai metė Kimberlė, ir jis nusuko akis nuo Lijos. — Primink man, kada mes matėm paskutinį kartą Elingtonus? Atrodo, tai buvo per derliaus nuėmimo pabaigtuvių balių?

Lija neabejojo, jog Kim primena Vesui apie vieną išskirtinį, galbūt net intymų susitikimą.

Nejaugi Kim nesuvokia, kad gelbstima jos reputacija? Lija čiupo Veslį už rankos ir pažvelgė į jį:

— Balius derliaus nuėmimo pabaigtuvių proga ir mėnesienos naktys, — sukuždėjo ji. — Kartais mėnulis priverčia žmones atlikti nepamirštamus poelgius.

Veslio akys susiaurėjo, paskui jis pasilenkė prie jos ausies:

— Tu geriau nutrauktum savo žaidimą, nes gausi tai, ko nė nelaukei.

Lija staigiai nuo jo atsitraukė. Koks jos reikalas, jeigu Vesas pasirodo kvailys prieš savo draugus? Bet ir ji turi savigarbos. Lija visai nenorėjo, kad po išvykimo iš Virdžinijos kalbėtų, jog, atsieit, moteris iš Simonsų šeimos sugebėjo prisivilioti vyrą, bet negalėjo jo išlaikyti. Ko gero, jie niekada nesužinos apie jos išsiskyrimą, jeigu tik jiems apie tai nepasakys Rigan arba Trevisas. Tad vertėjo įtikinti šiuos žmones, jog ji verta pasilikti su vienu iš garsiųjų, galingųjų Stenfordų.

Išgirdusi atkirtį, Lija prarado pasitikėjimą savimi. Dabar ji visą savo dėmesį nukreipė į maistą, nenoriai ragaudama valgius. Ji sėdėjo, nuleidusi galvą, ir atsakinėjo tiktai tada, kai klausimais kreipdavosi būtent į ją. Ji daugiau nejuto noro varžytis su Kimberle. Lija abejingai stebėjo, kaip Kim koketuoja tai su vienu, tai su kitu.

Kuo ilgiau tęsėsi vakarienė, tuo pastebimiau keitėsi atmosfera. Lijos kaimynas užvedė pokalbį apie naują medvilnės pluošto skyriklį, ir Lija labai greitai Kimberlę užmiršo. Nuo medvilnės pokalbis perėjo prie avių, apie tai, kaip išvengti kaimenėje ligų. Į pokalbį įsitraukė vis daugiau vyrų. Po dvidešimt minučių Bes ir dvi kitos moterys pradėjo nuiminėti indus nuo stalų, o Lija, Veslio draugai ir jis pats karštai kalbėjosi apie derlių ir naminius gyvulius. Stivenas tebevalgė ir į pokalbį nesikišo, Kimberlė buvo prie isterijos ribos, nors Lija ir nepastebėjo į ją atkreiptų žvilgsnių.

— Mano tėvas neteko beveik visų pinigų, kai žlugo prekyba tabaku, ir dabar aš visas pajamas įdėsiu į medvilnės auginimą, — tarė vienas Veso draugas.

— Sutinku su jumis, — atsiliepė Lija. — Mes ketiname auginti avis, ir, kaip man atrodo, ateis diena, kai atsiras Amerikos vilnos paklausa.

— Jūs negalėsite konkuruoti su Anglijos rinka.

— Aš pasisamdysiu verpėjų, kurios nenusileis anglėms, — pareiškė Lija.

— Vesai, o ar ji pati moka verpti? — pasityčiojamai paklausė vienas jo draugas.

Netikėtai Lija prisiminė, kas ji tokia ir kur yra, ir nuleido akis į savo lėkštę su obuolių pyrago likučiais.

— Bijau, aš buvau pernelyg pasitikinti savimi, — negarsiai pareiškė ji.

Lijos nuostabai Vesas ją apkabino per pečius.

— Tiesą sakant, aš ne taip seniai vedęs, todėl nežinau, ar ji moka verpti, ar ne.

Lija nustebusi pažvelgė į vyrą. Jos akys švietė džiaugsmu. Galėtum pamanyti, kad jis ja didžiuojasi.

— Nagi pabučiuokite ją, misteri Vesli, — kreipėsi į jį Bes. — Atrodo, kad jūs labai to norite, ir mums būtų ne pro šalį išvysti įrodymą, jog ją mylite. Aš teisi, bičiuliai?

Vesas metė žvilgsnį į Kim, ir Liją tai papiktino. Jam nepavyks jos pažeminti.

— Manęs nereikia įkalbinėti pabučiuoti savo vyrą, — švelniai ištarė ji ir apkabino Vesą už kaklo.

Bučiuodama jį į lūpas, išsyk dėl to pasigailėjo. Ji norėjo kažką įrodyti sėdintiems aplink žmonėms, parodyti, kad ji verta tokio puikaus žmogaus, kaip Veslis, meilės, bet užmiršo, kas ją privertė Vesą pabučiuoti. Vienerius metus Lija gyveno su dviem šeimyninėmis poromis, kur vyras ir žmona aistringai mylėjo vienas kitą ir, tiktai Vesą pabučiavusi, ji staiga susimąstė, kaip jis tai sutiks. O jai taip norėjosi justi ant savęs jo prisilietimus, duoti valią savo aistrai.

Iš pradžių Veslis tvardėsi, bet pajutęs Lijos susijaudinimą, suprato bučinio reikšmę ir atsakė į jos kvietimą. Su įkarščiu, jėga, aistra ją bučiuodamas, jis pamiršo aplink sėdinčius žmones. Delnu prilaikė Lijos galvą, ir pirštai sumaigė kruopščiai sudėtas garbanas.

— Vesli, tu galėtum tuo užsiimti vėliau, — sutrikęs tarė vienas jo draugas.

Lija Veslio glėbyje apsalo lygiai taip pat kaip ir aną vienintelį kartą, kai jis prie jos prisilietė.

Kai Veslis ėmė ieškoti jos krūtinės, jo petį suspaudė ranka:

— Vesai!

Pamažu Vesas ėmė atsitokėti, ir kai jis nuo Lijos atsitraukė, akyse dar kurį laiką mirguliavo ratilai.

Kelias sekundes Veslio ranka dar tebelaikė Liją. Jos akys užsimerkė, o tamsūs plaukai pasklido ant jo elnio odos striukės. Atsimerkusi Lija staiga prisiminė, kur esanti, staigiai išsitiesė, ir jos veidą užliejo raudonis. Ji išvydo, kaip Veslio veide pasirodė suglumimo išraiška ir greitai supulsavo gyslelė kakle.

— Aš... — Ji išsivadavo iš jo glėbio. Palietusi ranka galvą, suprato, kad iširo šukuosena. — Atleiskite, man reikia...

Nebaigusi ji apsisuko, išbėgo iš kambario ir laiptais užkopė į miegamąjį.

Nespėjo užverti paskui save durų, kai į kambarį įsiveržė Bes.

— Kaip gyva dar nemačiau tokio bučinio! Per visą gyvenimą neteko matyti, kad moterį taip bučiuotų. Na ir vyrutis tas Veslis! Jis ne tik kad gražiausias šioje kalnų pusėje vaik nas, bet ir šaunus meilužis.

— Gal tu nutilsi? — sušuko Lija. — Kaip aš pažiūrėsi jiems į akis! Dabar jie nepatikės, kad aš tikra dama. Kaip n rėčiau, kad man išvykus iš Virdžinijos visi kalbėtų, jog Li tapo tikra dama, o aš elgiuosi kaip Simonsų kekšė. — Ji užs kirto ir sukuždėjo: — Bes, atleisk man.

— Tu manęs neįžeidei. O žmonės apačioje šiąnakt ap tave svajos.

— Tiktai šito man ir betrūko, — atsiliepė Lija ir pavargusi prisėdo ant lovos. — Kaip, tavo nuomone, ar aš galiu pabėgti pro užpakalines duris ir daugiau su jais nesusitikti?

Bes sukikeno:

— Aš pataisysiu tavo plaukus, ir tu vėl nusileisi pas juos.

Jeigu būtum išvydusi tos Kimberlės veidą — ji vos sau nagų nenusigraužė.

— O aš maniau, jog tu laikai mis Šou pavyzdinga dama.

— Sėdėk ramiai! — įsakė Bes, gramzdindama rankas į tankius Lijos plaukus. — Aš taip galvojau anksčiau, dar prieš tai, kai mano tikra sesuo pavirto į pačią gražiausią ir prašmatniausią Virdžinijos damą.

— Bes, važiuok su mumis, — paprašė Lija, atsisukdama į ją. — Man reikalinga draugė. Aš išmokysiu tave austi, ir tu būsi mano kompanionė.

— Ir mesiu savo nuostabią šiltą taverną ir nuostabius karštus vyrus dėl audimo staklių triukšmo? Stenfordai tau taip ir neįkrėtė protelio. Argi nematai? Gali pasiimti savo Veslį, apsigyventi fermoje ir kasdien melžti šimtus karvių. Bet tai jau ne man. Man patinka laisvas gyvenimas. Na štai tavo išvaizda vėl kruopšti ir pedantiška. O dabar eime žemyn, tik nepamiršk šypsotis. Reikia naudotis Kimberlės sutrikimu.

Lija nusijuokė:

— Aš labai tavęs pasiilgsiu. Kim, kai tiktai ateis rytas, puls į Veslio glėbį, ir jis pabučiuos ją taip stipriai, kad mūsų bučinys... — Prisiminusi tą sceną, ji užsikirto. — Mūsų bučinys nieko nereikš, — tyliai pabaigė ji. — Gerai, apskritai aš pasiruošusi. Jeigu jau mano vyras sugeba suvaidinti sceną su bučiniu, aš, šiaip ar taip, galiu suprasti, ką jis vaidina.

— Jis nieko nevaidino, — metė jai įkandin Bes, bet Lija arba negirdėjo, arba nekreipė į jos žodžius dėmesio.

## 8 skyrius

Lijai teko sukaupti visas jėgas, kad įstengtų pažvelgti susirinkusiems pirmajame aukšte žmonėms į akis. Ji buvo įsitikinusi, kad jie žiūrės į ją kaip į gatvės mergšę, dėl to buvo gerokai nustebinta šilto sutikimo. Kolei ji buvo viršuje, atėjo dar trys vyrai — du su smuikais, vienas su bandža* — ir jau ruošėsi groti.

---

* Styginis muzikos instrumentas.

Nespėjo Lija atsitokėti, kai ją stumtelėjo į Veslio glėbį, ir jis nusivedė ją sušokti pirmąjį menuetą*.

— Atrodo, tu vėl atkutai, — tarė Veslis prieš jiems apsikeičiant partneriais.

Kolei balius tęsėsi, tai vienas, tai kitas šokėjas graibstydavo Liją. Kažkurį momentą ji pastebėjo, kad Kim šoka su Vesliu ir šis nerimastingai žvilgčioja į partnerę. Lija apsimetė, kad jų nepastebi.

Per vakarą jai du kartus teko išgirsti pokalbiuose minint Džastino Starko vardą, bet taip ir nesuspėjo paklausti, kas jis.

Pusiaunaktį Veslis pasakė, kad šventė baigta, nes anksti rytą jie išvažiuoja. Jis paėmė už rankos Liją ir ryžtingai nutempė prie laiptų.

Lija jautėsi palaimos viršūnėje. Ji išgėrė pernelyg daug puikaus punšo, kurio jai davė Bes, ir, grįžusi į savo su Vesliu kambarį, tyliai niūniavo. Ant lovos gulėjo jos geriausi naktiniai marškiniai — perregimo šilko rauktinukų ir nėrinių derinys. Lija paėmė juos į rankas, priglaudė prie krūtinės ir ėmė šokti, sukdamasi po kambarį.

— Tu girta? — ramiai paklausė Veslis, nusivilkdamas elnio odos marškinius.

— Koks tu gražus! — atsiduso Lija, žiūrėdama į iki pusės nuogą Veslį.

Jo akyse šmėstelėjo susidomėjimas, ir šis žvilgsnis nebuvo trumpas ar atsitiktinis.

Lija sustojo, nors jos galva tebesvaigo.

— Mes mylėsimės? — pašnibždom paklausė ji.

Auksinėje vienintelės kambaryje degančios lempos šviesoje buvo matyti, kaip pasikeitė Veslio veido išraiška. Jis žengė prie jos.

— Manau, mane galima įkalbėti.

Lija numetė naktinius marškinius ir sustingo laukdama, sulaikiusi kvapą. Jos širdis pasiutusiai plakė. Labiau už viską dabar norėjo, kad jis vėl ją apkabintų ir pabučiuotų. Kai Veslis prie jos prisiartino, palytėjo jo tankiais plaukai apžėlusią krūtinę.

---

* Senoviškas prancūzų liaudies šokis.

— Vesli! — sukuždėjo ji, ir Vesas pasilenkė prie jos.

Į duris garsiai ir greitai pasibeldė, bet jie neišgirdo, įėjo Stivenas Šou.

— Atrodo, mano sesutė neklydo.

— Ko, velniai griebtų, tau čia reikia? — piktai paklausė Veslis.

— Priešingai tau, Stenfordai, manęs nelaukia dvi moterys dviejuose atskiruose kambariuose. Mano sesutė išverkė visas akis, įtardama tave tuo, kuo tu ir iš tiesų užsiimi. — Jis pasalūniškai žvilgtelėjo į Liją. — Aš ją įtikinėjau, kad tu garbingas žmogus, kad tavimi galima pasitikėti. Tiktai štai stebėdamas, kaip ši mergiotė visą vakarą tave persekioja, supratau, kad seserį apgaudinėjau.

— Nešdinkis iš čia, — pavargusiu balsu tarė Veslis ir atsitraukė nuo Lijos. — Pasakyk Kimberlei, kad po kelių minučių aš pas ją ateisiu.

— Kai čia pabaigsi? — piktdžiugiškai nusijuokė Stivenas ir išėjo iš kambario, Vesui nespėjus jam atsakyti.

— Lija, atleisk man, — buvo bepradedąs Veslis.

Lija piktai pasižiūrėjo į jį. Nuo išgerto alkoholio ji nesugebėjo savęs kontroliuoti, ir dabar jos nuotaika akimirksniu pasikeitė, meilė užleido vietą neapykantai.

— Atleisti už tai, kad tu nebaigei iki galo pradėtojo darbo? Atleisti už tai, kad nepasinaudojai vienos iš Simonsų kekšės silpnumu?

— Nesuprantu, apie ką tu, — prakalbo jis ir pasilenkė prie naktinių marškinių. — Tu mano žmona, ir...

— Aš tavo žmona? Taip tu sakai apie mane, visą vakarą meldusią tavęs nekankinti dieviškosios mis Šou?

— Tu geriau prilaikyk liežuvį, — įspėjo Veslis.

— Mano liežuvis? — Ji iš pasipiktinimo ėmė dusti. —

O argi tu nežinai, kad mes, Simonsai, mokame naudotis liežuviu ne tiktai pokalbiams? Argi tai ne mūsų kraujuje?

Veslis tylėdamas užsitempė marškinius.

— Klausyk, negaliu suprasti, apie ką tu. Buvai pasiryžusi leistis į kelionę kaip mano pusseserė, visada žinojai mano jausmus Kim. Aš iš pačių pradžių bandžiau elgtis garbingai ir padoriai.

— Padoriai? Tu buvai pasiruošęs mane pulti — ir tu tai vadini padorumu?

Veslis susilaikė nuo šypsenos:

— Tu ištisą vakarą visomis jėgomis bandei mane sužavėti, ir tavo naktinių marškinių demonstravimas buvo visai ne tam, kad nuramintų žmogų.

— Aš apsivilkau juos ne dėl tavęs, — tyliai atsiliepė ji ir nusigręžė, kad paslėptų savo pažeminimą.

Veslis nusišypsojo:

— Garbės žodis, Lija, esu pamalonintas, kad taip stengeisi mane įsivilioti į savo lovą. Man buvo gera, kolei tu su manim koketavai, net šokai su kitais, dėl to, manau, būtum galėjusi mane sugundyti, jeigu ne Stivenas. Bet, tiesą sakant, mums iš tikrųjų reikia laikytis mūsų susitarimo. Vardan Kim aš pabandysiu tavo kerams atsispirti.

— Ką tu ruošiesi daryti? — sukuždėjo ji, atsisukusi į Veslį.

— Aš esu skolingas tai, kurią myliu, ir aš jai reikalingas visas, iki galo, o tau visomis jėgomis priešinsiuos ir ateity.

— Tam, kas jau atsitiko anksčiau? — sukuždėjo Lija. — Kad ir kaip stengeisi, tu pasidavei mano apžavams?

— Paklausyk, man iš tikrųjų laikas eiti, todėl apie tai pasikalbėsime kitą kartą. Bet tu teisi. Kažkada juk tu puolei ant manęs.

— Puoliau ant tavęs? Kaip šiandien?

— Lija. — Jis žengtelėjo jos link. — Matyt, aš tave įžeidžiau.

— Įžeidei? Tokios, kaip aš, neįsižeidžia. Argi tu to nežinojai? Mano kilmės moterys, kurios iš mažens nedėvi šilkinių drabužių, sugeba tiktai gundyti ir vilioti. Kai nukeliausime į Kentukį, aš neatidarysiu audimo dirbtuvių. Aš... aš stačiai imsiu eiti per rankas.

Veslio veide pasirodė griežta išraiška:

— Tu mane neteisingai supratai. Aš tiktai norėjau tau padėkoti už pasiruošimą man atsiduoti.

— Daugiau tai nepasikartos, — šaltai atsakė ji. — Kitą kartą aš pasiūlysiu save kitiems.

— Kolei būsi mano žmona, tu šito nepadarysi, — subliuvo jis.

Ji iššaukiančiai nusišypsojo:

— Ar ne laikas tau eiti pas savo Kimberlę? Jeigu dėl tavęs jai teks pernelyg ilgai verkti, paraus jos akutės. O kaip ji tave suvilios? Ji vilioja tave į lovą ašaromis?

— Kimberlė skaistuolė, — aštriai tarė Vesas, o jo akys susiaurėjo.

Lija skėstelėjo rankomis:

— Už tave kovoja kekšė ir skaistuolė. Vargšeli Vesli, tu, matyt, kankiniesi, nemiegodamas per naktis. Skubėk pas ją.

— Lija, aš nė karto nesakiau, kad tu kekšė, — buvo bepradedąs Veslis.

— Nešdinkis! — veriamai suriko ji.

— Jeigu aš tau reikalingas...

— Tu man reikalingas? — suriko atsakydama ji. — Tu man reikalingas užvis mažiausiai. Gaila, kad negaliu pati nuvykti į Kentukį, ir duok Dieve niekada daugiau tavęs nematyti. O dabar skubėk pas savo brangutę Kimberlę. Ji tavęs laukia.

Veslis norėjo jai atsakyti, bet nutylėjo, jos kūną supurtė raudos. Jis pasakė: “Jei reikalingas”. Ne, ne jis jai reikalingas, ji laukė jo, laukė to, kuris nebuvo jai abejingas, kuris išvydęs ant jos veido ašaras būtų puolęs prie jos. To, kuris nepažinojo jos šeimos, kuris jos nebuvo dar nė sykio sutikęs ar laikęs parsidavėle.

Lija nusivilko suknelę ir apsivilko naktinius marškinius.

Ji išverkė visas ašaras, beliko tiktai tuštuma ir pojūtis, kad gyvenimas taip niekad ir nepasikeis. Ji gimė pelkėje ir pasmerkta visą gyvenimą būti pelkės dalis. Puošnūs drabužiai taip niekada ir nesugebės paslėpti jos žemos kilmės.

Kai Lija rytą pabudo, į kambarį slapčia įslinko Veslis. Ji suprato: jis nenori, kad pašaliniai žinotų, jog naktį praleido ne su žmona.

— Tu pabudai, — ištarė jis, kai ankstyvo ryto šviesa apšvietė kambarį. — Lija, grįžtant prie to, kas buvo vakar...

Ji nusirideno prie lovos krašto, atsistojo ir per visą kambarį nuėjo prie drabužių skrynios. Jai atrodė, kad mirė jos dvasia, ir dabar viskas buvo vis viena. Apie nieką negalvodama, Lija nusimetė naktinius marškinius, nekreipdama dėmesio į tai, kad stovi prieš Veslį nuoga, ir ėmė rengtis.

— Tu taip ir neatsisakei savo įpročių! — pratrūko Veslis.

Bet Lija nesiteikė net atsisukti. Ji apsirengė ir kreipėsi į jį:

— Jeigu tu pasiruošęs, ir aš visada pasiruošusi. Tavo draugai taip ir nesužinos, kur tu nakvojai.

Susiraukęs jis paėmė ją už rankos:

— Lija, aš nė nemaniau tavęs įžeisti.

Ji pažvelgė į jo ranką, paskui į veidą:

— Daugiau nedrįsk manęs liesti. Tu supratai? Daugiau niekada nedrįsk kišti prie manęs nagų.

Tarusi šiuos žodžius, ji išėjo iš kambario, jie kartu nulipo laiptais, ir bet kuris sutiktasis galėjo juos palaikyti šeimynine pora, kartu praleidusia naktį.

Lija atsisveikino be nereikalingų žodžių su seseria ir tylėdama užsikraustė ant furgono sėdynės šalia Veso. Jis ištiesė ranką jai padėti, bet ji taip į jį pasižiūrėjo, kad, tasai tuojau pat ją atitraukė.

Vidurdienį ji prisirinko žabų, užkūrė laužą ir, kolei Kimberlė prausėsi nuo veido dulkes, skubiai pagamino pietus. Stivenas specialiai kažkur prapuolė, o Vesas rūpinosi arkliais. Valgydama Kimberlė plepėjo apie paskutinę šventę, kurioje jie buvo Virdžinijoje, ir kelis kartus pakartojo, kad Lijai būtų buvę nebloga joje pasilinksminti. Lija ją privertė nutilti, pasakiusi, kad tą kartą į šventę nueiti nebūtų galėjusi, nes ėjo paskutiniai nėštumo mėnesiai.

Lijai išplovus indus, Kim pareiškė, kad toliau Lija važiuos su Stivenu, nuo dabar jau ji Veslio nuotaka, o Lija — jo pusseserė. Ji, matyt, laukė prieštaravimų, bet niekas su ja nesiginčijo.

Lija atsisėdo greta Stiveno. Jis buvo beužsimenąs, kad jeigu ji panorės, mielai pavaduos Vesą, bet Lijai nutylėjus paėmė vadeles ir taip pat nutilo.

Vakare Lijai ruošiant vakarienę, Vesas ant arklio nujojo į artimiausius užeigos namus, bet grįžęs pranešė, kad ten labai nešvaru ir geriau nakvoti furgonuose.

Kim paverkšleno, kad nori nusiprausti, todėl Vesas atitempė kelis kibirus vandens, jį sušildė, padarė iš antklodžių būstą ir paruošė Kim vonią. Ji mikliai uždegė viduje žibintą, kad aplinkiniai galėtų pasigrožėti reginiu, kaip ji neskubėdama prausiasi.

— Ko gi tu nerėki iš pavydo? — sukuždėjo Stivenas Lijai, kai Vesas susižavėjęs grožėjosi Kim siluetu. Lija, tvarkydama indus, nutylėjo.

Išaušus rytui, pasidarė karšta, ir Lija atsisagstė suknelės apykaklę.

— Tai dėl manęs ar dėl jo? — pasidomėjo Stivenas. — Jeigu dėl Stenfordo, nesivarginkite, užsisekite. Jį domina tiktai mano sesuo, o ji meistrė laikyti vyrą prie savo sijono. Tau vertėjo kai ko iš jos pasimokyti. Negalima būti labai sąžiningai, šiaip ar taip, turint reikalą su ponu, panašiu į Stenfordą. Jis mieliau apžiūrinėtų moterį pro užuolaidą. Bet mes su tavimi mylime nuogą kūną.

Jis šlykščiai nusijuokė ir paragino arklius.

Lija iš visų jėgų stengėsi laikytis. Mintyse ji dėkojo Dievui už tai, kad nepanaši į Stiveną Šou. Vidurdienį jie pasiekė upę, per kurią dabar teks keltis. Tirpstant sniegui ji patvino, ir vanduo siekė ratų ašis.

— Jeigu slinksime atsargiai, tai kitą krantą pasieksime sėkmingai, — pareiškė Vesas, kreipdamasis į Stiveną.

— Vesli, man baisu, — suinkštė Kim ir įsikibo jam į ranką.

— Nebijok. Mes persikelsime per upę. O tu bijai, Lija?

— Ne, — ramiai atsakė ji. — Manau, mums tai pasiseks, kaip ir iki mūsų pasisekė kitiems.

— Aš taip ir žinojau, kad tu neišsigąsi. — Vesas nusisuko.

— Ei! — pasigirdo iš kitos pusės vyriškas balsas. Jiems ranka mojo aukštas liesokas vyras, su tokiais pat kaip ir Veslio elnio odos drabužiais.

— Tai Džastinas Starkas. — Vesas nusišypsojo. — Jis važiuoja su mumis.

Nekreipdama į jį dėmesio, Lija grįžo prie furgono. Kiek galėdamas atsargiau Veslis pasuko arklius ir furgoną į vandenį.

— Jis bijo! — paniekinamai metė Stivenas. — Jis dreba dėl savo kailio. Na! Na! — paragino jis arklius ir pliaukštelėjo virš galvų botagu. — Aš nesiruošiu čia kiurksoti visą dieną ir nenoriu, kad tas vaikinas Starkas laikytų mane bailiu.

Ir Stivenas nuvarė arklius ten, kur buvo gilu.

— Ką tu išdirbinėji? — suriko Veslis.

— Nenoriu sriuobti tavo sukeltų drumzlių, — atsiliepė Stivenas ir susilygino su Veso furgonu.

— Dešinėn! Laikykis dešinės! — komandavo iš kito kranto Starkas.

Lija, laikydamasi abiem rankom už sėdynės, riktelėjo Stivenui tą patį, bet jis nekreipė į ją jokio dėmesio ir vėl šmaukštelėjo botagu.

Pirmutinis dešinysis arklys pataikė į duobę, veriamai sužvengė ir nutempė su savimi visą kinkinį. Sunkiai pakrautas furgonas pasviro, ir Stivenas pūkštelėjo į vandenį. Lija pašoko nuo sėdynės ir čiupo vadeles, kurias jis išleido iš rankų.

— Įtempk pavadžius! — suriko Starkas. — Laikyk arklį!

Lija bandė daryti kaip liepiama ir apsivyniojo vadeles aplink ranką tuo pačiu metu stengdamasi atsisėsti kaip galima žemiau, kad pasiektų kadaruojančias vadeles, kuriomis valdomi kiti arkliai.

— Padėk jai, Vesai! — suriko Starkas. — Tegul tavo kaimynė važiuoja, o tu padėk rudei!

Šitų patarimų prasmė vargu ar buvo Lijai suprantama, nes ji buvo užsiėmusi, bandydama pasiekti kabančias vadeles. Ji suriko, kai išsigandę arkliai taip trūktelėjo pavadžius, kad vos nenutraukė jai rankos.

— Lija! — išgirdo ji Veslio balsą, bet jo žodžių nesuprato, nes ėmė isteriškai klykti Kimberlė.

Kai Lija pagaliau sugriebė likusias vadeles, jos akyse pasirodė ir tuoj pat išdžiūvo palengvėjimo ašaros. Sukaupusi visas jėgas, ji sugebėjo suvaldyti išsigandusius arklius, pasuko furgoną taip, kad aplenktų upės dugne esančią duobę, ir pasuko arklius į kitą krantą.

Nepažįstamasis puolė į vandenį ir priplaukė prie jos:

— Šaunuolė! O dabar laikyk pavadžius tiesiai.

— Stivenai! — riktelėjo Lija, kai arkliai išsiropštė į krantą. Užpakalinė furgono dalis vis dar tebebuvo vandenyje. Ji nežinojo, ar kiti suvokė, jog Stivenas įkrito į vandenį.

Lija nusispyrė batelius: ji iš vaikystės gerai plaukiojo.

— Laikykite! — Ji metė nepažįstamajam pavadžius ir šoko į vandenį.

— Kokio velnio! — sušuko jis ir nukreipė žvilgsnį į arklius.

— Ką veikia Lija, kur ji? — suriko Veslis.

— Ji kažką riktelėjo apie Stiveną.

— O kur jis? Dingo? — paklausė Vesas ir pats puolė į upę.

Lijai atrodė, kad ji nardė ištisą amžinybę, bet Stiveno niekur nebuvo. Po kelių sekundžių prie jos priartėjo nepažįstamasis su Vesliu. Išnėrusi ji jiems parodė, kur Stiveno jau ieškojo.

Vakarop jie jį surado upės vingyje, dugne. Krisdamas iš vežimo, jis susimušė galvą. Veslis ištraukė jo kūną į krantą.

Lija stovėjo prie jo, išsekusi nuo ilgo nardymo. Praslinkus valandai po ieškojimo pradžios, ji nusivilko trukdžiusią nardyti ilgą suknelę. O dabar, su apatiniais rūbais, nuo kurių tekėjo vanduo, ji taip pavargo ir sušalo, kad neįstengė galvoti apie jokį padorumą.

Pastebėjęs, kaip Džastinas apžiūrinėja Liją, Veslis nusivilko marškinius ir užmetė jai ant pečių. Jie ją apdengė iki kelių.

— Ne! Ne! Ne! — suriko Kimberlė, pribėgdama prie jų ir neatplėšdama akių nuo brolio kūno.

Veslis paliko Liją, kad paguostų aimanuojančią Kim, ir jo žmonos pečiai dar labiau nusviro. Kim ir Vesą paslėpė atslinkusi tamsa, nakties tylą drumstė tik Kim raudojimas.

Kelias minutes Lija ir nepažįstamasis tylėjo.

— Jums reikėtų apsirengti sausus drabužius, — švelniai tarė jis. Lija tiktai linktelėjo. Ją purtė drebulys. Jis priėjo prie jos: — Mano vardas Džastinas Starkas, o jūsų?..

Lija nieko nepajėgė atsakyti, o tiktai žiūrėjo į šaltą ir nejudantį Stiveno kūną. Jos skruostais riedėjo ašaros...

Džastinas tylėdamas apkabino Liją.

Ji pabandė išsivaduoti, bet buvo labai pavargusi, o tiksliau, jai reikėjo paguodos, tegul net ir iš svetimo žmogaus. — Nesidrovėkite, paverkite, — sukuždėjo jai Džastinas. — Tokia drąsi mergaitė turi teisę verkti.

Lija įsiraudojo taip, kaip dar niekada gyvenime. Buvo malonu justi žmogaus artumą, jausti stiprių vyriškų rankų paramą.

Ji nepastebėjo, kaip Starkas nuėmė nuo arklio pririštą antklodę. Nesipriešino nei tada, kai jis nurengė peršlapusius jos drabužius ir įsupo drėgną nuogą jos kūną į antklodę. Jis ją apkabino ir atsisėdo greta ant išvirtusio medžio. Po kurio laiko Starkas ėmė ją sūpuoti, ir pamažu, tebesispausdama prie jo visu kūnu, Lija nurimo ir kietai užmigo.

— Ji miega? — pakuždom paklausė Veslis Džastino. Šis linktelėjęs paklausė:

— Ar tu jai paruošei guolį?

Vesas nudelbė akis į batų galus.

— Aš paruošiau guolį tiktai Kim. Paprastai Lija sau klojasi pati.

Džastinas nieko neatsakė, ir tada Vesas keletą minučių pasitraukė.

— Baigta, — pranešė jis grįžęs.

Džastinas atsargiai pakilo, rūpestingai, kaip brangų indą, laikydamas miegančią Liją ant rankų, ir nuleido ją į Veslio iš kelių antklodžių paruoštą guolį.

Sekundei Džastinas greta jos atsiklaupė, paskui atsistojo ir nusitempė paskui save Vesą į tylų mišką.

— Kas ji?

— Mano... pusseserė, — atsakė Veslis. — O koks skirtumas, kas ji?

Džastinas įsispitrijo į Vesą, matyt, nusprendęs, kad šis išsikraustė iš proto.

— Skirtumas? Ko gera, tai svarbu man, nes kaip gyvas nesu regėjęs tokios nuostabios moters. Tu matei, kaip ji valdė kinkinį? Ir kaip ji rizikavo gyvybe, nardydama ir ieškodama nuskendusio vaikino? Aš tai mačiau, kad tavo rankos buvo užimtos ta spiegiančia dribše. Apsaugok mane Viešpatie nuo tokių moterų. Tai kas ji tokia?

— Aš ruošiuosi ją vesti, — aštriai atkirto Veslis.

— Štai kaip... Na na na... Aš nenorėjau pasakyti nieko bloga. — Džastinas sutriko. — Stačiai, kai matai jas šalia, šviesiaplaukė atrodo tokia niekam tikusi. Nors ne, aš ne tai norėjau pasakyti.

— O man atrodo, tu pasakei daugiau negu reikia.

— Tikrai, — išgąstingai atsakė Džastinas, bet greitai pakėlė galvą. — Kas ji?

— Kimberlė Šou. Ji paskenduolio sesuo.

— Anava kaip. Tai dėl to ji taip stengėsi jį išgelbėti. Įdomu, ar būtų rizikavusi gyvybe nors viena iš mano seserų dėl mano išgelbėjimo. Jam pasisekė, kad jo tokia sesuo.

— Ne, — atsakė silpnu balsu Vesas. — Toji šviesiaplaukė Kimberlė. O nardė Lija.

— O ji žuvusiojo giminaitė?

— Anaiptol ne, — atsakė Vesas.

Džastinas nukreipė akis į miško pusę:

— Sakai, tavo pusseserė? Tu gimei po laiminga žvaigžde. Ji turi artimą žmogų? Nors ne, geriau nieko nesakyk. Man vis tiek, ar ji ruošiasi tekėti. Aš, ko gera, kad ir kiek vyrų tarp mūsų bebūtų, imsiu jai mergintis. Ar norėtum, kad tapčiau pagal žmoną tavo pusbroliu?

— Palauk, Džastinai, tu pernelyg skubi. Tu apie Liją nieko nežinai. Ji graži, aš sutinku, bet prie tokios moters vyras pasijunta nereikalingas. Pabūk su ja tiktai valandą, ir jau imsi galvoti, ar vyrai iš viso reikalingi. Nėra tokio dalyko, kurio ji negalėtų atlikti savo rankomis, tuo duodama tau suprasti, kad jai nieko nereikia. Vesk ją, ir po metų ji ims valdyti tavo fermą, tvarkyti gyvenimą, o tu pats jai reikši mažiau negu arklių mėšlo krūva.

Patylėjęs, suglumęs Džastinas nusijuokė ir paplojo Vesliui per petį.

— Tegul tau atitenka visos šviesiaplaukės gražuolės, kurios tupi furgone ir cypia, kai jų broliai skęsta, o man tai reikalinga moteris.

— Tu pats nežinai, ko nori, — įspėjo jį Vesas. — Pabūk su ja dvi savaites, ir imsi ieškoti tokios, su kuria pasijusi tikras vyras.

Džastinas nusišypsojo:

— Man reikia tiktai vieno — kad ji būtų moteris, ir nuo to vieno aš pasijusiu vyru. O dabar aš, ko gero, gulsiu miegoti. Jau rytoj pradėsiu ją merginti.

— Merginti? Bet juk...

— Tu ką, prieštarauji? — šaltai paklausė Džastinas. Vietoj atsakymo Veslis tik palingavo galvą. — Štai ir puiku. Eime miegoti. Rytą mūsų laukia laidotuvės.

Veslis stebėjo, kaip Džastinas sau ruošia guolį taip, kad matytų miegančią Liją. Paskui pasuko prie savo guolio.

— Vargšelis, — sumurmėjo jis ir pagalvojo, kad reikėtų kaip nors sulaikyti Džastiną nuo jo pasiryžimo.

# 9 skyrius

Anksti rytą Liją pažadinio Kimberlės raudojimas. Veslis ją buvo apkabinęs, bandė nuraminti, bet jos paguosti buvo neįmanoma. Sudejavusi nuo ją kankinusio galvos skausmo, Lija nubloškė antklodę ir apstulbo — ji buvo visiškai nuoga. Išraudusi prisiminė, kas įvyko vakar. Apsidairiusi ji įsitikino, kad nepažįstamojo niekur nėra.

— Vesli, — kimiai pašaukė Lija.

Vesas, užsiėmęs Kim sielvartais, jos neišgirdo. Lija atsikosėjo ir atkakliai pašaukė:

— Vesli!

Jis atsisuko; veide buvo matyti susierzinimas.

— Taip?

— Atnešk man drabužius.

Jai buvo koktu prašyti jo pagalbos, bet buvo įsisupusi į mažą antklodę ir nesiruošė prieš jį stotis nuoga.

Kilstelėjęs vieną antakį, Vesas paliko Kim, pasuko prie furgono ir surado Lijai rudą medvilninę suknelę, net nepagalvojęs apie apatinius rūbus.

— Tu moki sukelti žmogui įspūdį iš pirmo žvilgsnio, — pareiškė jis, nužvelgdamas jos nuogus pečius.

Lija griebė iš jo rankų suknelę.

— Grįžk pas savo Kimberlę, — piktai tarė ji, ir kaip tik tuo momentu Kim veriamai sukliko.

Lija po antklode apsirengė, paskui atsistojo ir paėmė kibirus. Pasukusi prie upės, ji išvydo Džastiną — tą vaikiną, kuris neseniai prisidėjo prie jų. Iki pusės išsirengęs, jis kasė kapą.

— Labas rytas, — su linksmais žiburiukais akyse pasisveikino jis su Lija.

Lija pakuždom atsakė ir droviai nuleido galvą, prisimindama, kaip jis ją nurengė.

Džastinas pribėgo prie jos ir paėmė iš rankų kibirus.

— Išsimiegojot?

Nepakeldama į jį akių, Lija linktelėjo. Jis nusijuokė.

— Juk jūs neleisite, kad draugai susipyktų dėl tokios smulkmenos kaip nurengti drabužiai? O ir apskritai man teko nurenginėti šimtus moterų.

Ji pažvelgė į jį plačiai išplėstomis akimis.

— Sakykim, ne šimtus. — Jis nusišypsojo, rydamas ją akimis. — Bet nė viena iš jų nebuvo tokia graži kaip jūs. Ir nenusisukite. Jūs visada tokia drovi?

Truktelėjusi smakrą, ji pažvelgė jam į akis.

— Vargu ar aš drovi, bet dabar... — Ji nusprendė pakeisti pokalbio temą. — Jūs važiuojate su mumis?

— Iki Kentukio. — Jie jau priėjo prie upės, ir jis, paėmęs iš Lijos rankų kibirus, prisėmė juos vandens. — Aš užaugau miestelyje, kur Vesas pirko fermą. Visą žiemą jis dirbo joje kaip koks prakeiktasis. Manau, ruošė ją mis Šou.

— Tikriausiai taip. O jūs irgi dirbate fermoje?

— Žinoma, o ir medžioju po truputį. Ne, ne, aš pats nunešiu. — Jis atėmė iš Lijos sklidinus kibirus.

— Ačiū, savo darbą aš galiu atlikti pati, — sausai atsakė ji.

Džastinas jai nusišypsojo, ir jo gražus veidas tapo dar malonesnis.

— Neabejoju, kad jūs galite tampyti šimtus kibirų, bet nejaugi būsite tokia kietaširdė, kad atimsite iš manęs malonumą jums padėti?

Lija atsakė ne iš karto, po to nusišypsojo.

— Nenorėčiau, kad mane vadintų kietaširde. Žinoma, misteri Starkai, nuneškite vandenį.

— Mano vardas Džastinas. — Jis nusijuokė. — Visos mano damos vadina mane Džastinu.

— Visos? — Ji taip pat nusijuokė ir staiga pajuto palengvėjimą, kokio jau nebuvo daug savaičių.

— Atrodo, kad jūs abu pamiršote, kas įvyko vakar, —

pareiškė piktai žiūrėdamas į juos Veslis. — Ko gera, jūs galėtumėt parodyti Kimberlei nors truputį daugiau dėmesio.

Šypsena dingo iš Džastino veido. Ūgiu jis nusileido Vesui, bet silpnumo neparodė:

— O mano nuomone, Lija parodė kur kas didesnį dėmesį, rizikuodama nuskęsti, kai gelbėjo žmogų, kuris nėra jai joks giminaitis. Ir nors tavo moteris ir rauda visu balsu, tai visai nereiškia, kad ji gali kuo nors rizikuoti, nebent tiktai bliauti.

Lija pažiūrėjo į įsiutusius vyrus ir paskubėjo nueiti, bijodama, kad jie išvys jos šypseną. Džastino žodžiai ją nudžiugino. Su palengvėjimu ji ėmėsi darbo: pašėrė gyvulius, paruošė pusryčius ir sutvarkė kelionei furgoną. Ji nežinojo, ar tebesibara Veslis su Džastinu, bet kai jie keturiese susirinko prie kapo, buvo matyti, kad aniedu susitaikė. Kim sunkiai rėmėsi į Veslio ranką, kolei jis sakė kalbą, koks geras buvo Stivenas Šou. Po improvizuoto gedulingo minėjimo Kim leido Vesui jai padėti užsiropšti į furgoną, kur ir atsigulė.

Džastinas metė savo krepšį ir balną į antrąjį furgoną, prisirišo prie furgono arklį, užlipo ant sėdynės greta Lijos ir paėmė iš jos vadeles.

— Nežinau, ar aš apskritai sugebėsiu rasti su šia moterimi bendrą kalbą.

Nors ne taip seniai kalbėdamasi su Džastinu Lija ir nesutiko, kad ji drovi, bet dabar nežinojo, ką jam atsakyti. Tačiau be reikalo tik būgštavo. Džastinas jai papasakojo apie savo gimtąjį miestą Suitbrajerą, apie savo tris seseris ir keturis brolius, apie brolėnus ir seserėčias. Jis pasakojo apie tai, kas ką mieste įsimylėjo, apie gražuolę Mirandą Makalister, vedančią iš proto visus viengungius.

— Ir jus taip pat? — nedrąsiai paklausė Lija.

— Kelis kartus į ją žvilgterėjau, o apskritai aš visada gerai žinojau, kokia moteris man reikalinga.

— Na ir kokia? — paakino jį Lija.

— Panaši į jus, Lija, — negarsiai atsakė jis ir nukreipė akis tiktai tada, kai priekinis arklys įlipo į duobę.

Liją apėmė panika. Šis žmogus nieko apie ją nežinojo: nežinojo, kad ji iš Simonsų šeimos, gyvenusios Virdžinijos pelkėse, nežinojo, kad jos sesuo paleistuvė, o tėvas buvo beprotis. Įsišnekėjo ji ne iš karto, o ir šiaip jau labai šykščiai papasakojo kai ką, pavyzdžiui, kad moka austi.

Keleiviai trumpam sustojo poilsio, pavalgė šaltos mėsos ir bulvių; Kim iš furgono neišlindo. Naktį Lija paruošė ant laužo vakarienę, kurią pati ir išdėliojo, po to pagirdė ir pašėrė gyvulius. Kolei Veslis tupinėjo aplink puolusią neviltin ir dėl brolio žūties iš liūdesio visiškai pasimetusią Kim, Džastinas prikirto malkų.

Per visą ilgą kelionę į Vakarus Džastinas buvo šalia Lijos, su ja kalbėjosi, jos klausinėjo, ir kiekvieną dieną jos širdyje vis stiprėjo kaltės jausmas. Nors ji ir gyveno tarp pelkių, Rigan ir Nikol buvo jai geros. Bet jos apie ją žinojo viską. O Džastinui ji apie tai nieko nepasakoja, jam meluoja, o juk jis jai buvo toks geras. Jeigu Džastinas žinotų, kas ji tokia ir iš kur kilusi, ko gero, ir jis elgtųsi su ja taip pat, kaip Veslis.

Praslinko savaitė, Kimberlės liūdesys nesiliovė. Lija ėmė nešioti jai maistą į furgoną, kur Kim ją apkabindavo ir verkdavo.

— Nereikia, — kartą vakare pareiškė Džastinas ir paėmė Liją už rankos, kai ji dėjo į lėkštę Kim maistą. Jis atsisuko į Vesą: — Ar ne laikas jai liautis elgusis kaip princesei? Lija jai ne tarnaitė.

— Kim vis dar liūdi brolio, — užsispyręs pareiškė Vesas.

— Tai tu ir tarnauk jai, o Lijai užteks!

Jis išplėšė iš Lijos rankų lėkštę ir įgrūdo ją Vesui. Jie valgė tylėdami. Kim išsikepurnėjo iš furgono ir sėdėjo, atsirėmusi nugara į medį, o Vesas stovėjo prie jos.

Neslėpdamas paniekos, Džastinas šliūkštelėjo kavos likučius į ugnį.

— Mums reikia pailsėti. Už kelių mylių nuo čia yra krioklys. Galbūt mes su Lija galėtume rytoj tenai nujoti. — Jis jai nusišypsojo, žvelgdamas pro liepsnos liežuvius. — Gal nusiprausim.

Lija nuleido akis į lėkštę ir sukuždėjo:

— Man iš tikrųjų reikia išsiprausti.

Dar nebuvo kaip reikiant išaušę, kai Džastinas priėjo prie Lijos ir paprašė paskubėti.

— O pusryčiai? — paklausė ji, paimdama ryšulį nešvarių drabužių.

— Tegul šiandien hercogienė pati savimi pasirūpina.

Lija įveikė šypseną:

— Aš pasiruošusi.

— Lija, — sušuko Kim ir puolė prie jų. Ankstaus ryto šviesoje ji atrodė labai graži. Kim ištiesė Lijai dvi sukneles ir apatinius rūbus: — Tu išskalbsi? Atrodo, kad kol jūs ten linksminsitės, man šiandien teks tvarkyti visus ūkio reikalus. Ar tu man padarysi šią nedidelę paslaugą?

— Žinoma, — atsakė Lija, bet Džastinas čiupo drabužius ir pareiškė:

— Jūs ir pati galite išsiskalbti savo rūbus.

Lija paėmė iš jo rankų Kim drabužius:

— Žinoma, aš išskalbsiu.

— Jojam, — supykęs pareiškė Džastinas ir už rankos nuvedė Liją prie savo arklio. — Na kodėl jūs jai leidžiate taip save išnaudoti? Juk jūs verta penkiasdešimties tokių kaip ji.

Jis šoko į balną ir padėjo jai įsitaisyti sau už nugaros.

— Ne, neverta, — sukuždėjo Lija, bet vargu ar Džastinas ją išgirdo.

Daugiau kaip valandą jie jojo į šiaurę, toldami nuo vienur kitur laukuose šmėstelinčių trobesių, nuo vykstančių į Vakarus furgonų. Dar po valandos Džastinas nušoko nuo arklio ir ištiesė Lijai ranką. Jis paėmė ją už talijos, lėtai nuleido ant žemės ir švelniai pabučiavo. Galva nuo to Lijai neapsvaigo, bet bučinys jai buvo malonus. Kai jis pastatė Liją ant žemės, ji nusuko akis.

Susiraukęs jis žiūrėjo į ją nieko nesuprasdamas.

— Lija, kas jus nuskriaudė? — paklausė jis švelniai. — Aš dar nebuvau sutikęs tokios gražuolės, kaip jūs, kuri visada sėdėtų nuleidusi galvą ir laikytų save kitos moters verge.

— Jūs ne viską apie mane žinote, — atsakė ji pasitraukusi nuo Džastino bei laikydamasi išdidžiai. — Ir aš niekam ne vergė.

— Tada kodėl jūs taip bijotės Veso?

— Bijau? — Ji sumišo. — Aš jo ir apskritai nieko nebijau. — Jos balsas pritilo iki šnabždesio. — Bet tarp Veso ir manęs yra tai, ko jūs nežinote. Ko gero, aš pradėsiu skalbti, — piktai metė ji.

— Užmirškite skalbimą, — įniršęs suriko Džastinas ir išplėšė jai iš rankų nešvarius rūbus. — Kas tokio yra tarp jūsų ir Stenfordo?

— Ne tai, apie ką jūs galvojate. — Jos akys buvo rūsčios. — Veslis Stenfordas neapkenčia manęs lygiai taip pat, kaip aš neapkenčiu jo ir visų į jį panašių, kurie švaisto pinigus brangiems drabužiams ir arkliams. Jų nedomino tai, kad mano šeima alkana. Vienas tik Veslio arklys kainavo daugiau pinigų, negu mes devyneriopai pragyventume daugiau kaip metus.

Ji nusisuko, manydama, kad sukėlė jam pasibjaurėjimą. Dabar, sužinojęs, kas ji tokia, jis ims ją niekinti. Bet ji neleis, kad jis pastebėtų, kaip ši permaina ją įžeis.

— Jūs, su savo puikiomis manieromis, su savo nuostabiais rūbais! — sušuko ji. — Jūs, visi vyrai, vienodi. Jūsų nuomone, jeigu mes neturtingos, galite gauti iš mūsų viską, ką norite. Bet aš jums pasakysiu, kad mūsų, Simonsų, šeimoje, viso labo tik viena pasileidėlė.

— Tai štai ką jūs apie mane galvojate! — Džastinas prarado amą. — Jūs galvojate, kad aš laikau jus...

— Taip ir sakykite! — suriko ji. — Patikėkite, aš tą žodį ne kartą girdėjau iš tokių vyrų ir moterų, kaip jūs. Graži suknelė, o siela nešvari.

Džastinas stovėjo nejudėdamas, it perkūno trenktas.

— Tai štai ką jūs galvojate apie mane! Tarsi aš būčiau koksai turtingas frantas, užaugęs dideliuose namuose su pulku tarnų? — Jis staigiai atsisuko ir plačiai nusišypsojo. — Norėčiau, kad tai girdėtų Suitbrajero žmonės. Kad vienas iš Starkų įgijęs puikias manieras ir pinigų. Čia tai bent, Lija. — Jis nusijuokė. — Nežinau, kokia neturtinga jūsų šeima, bet jums bus nelengva susilyginti su manimi. Sėskite, aš jums papasakosiu tikrąją savo šeimos istoriją.

Suglumusi Lija atsisėdo ant žemės šalia jo, ir jis ėmė pasakoti. Džastinas jos neapgaudinėjo, kai, pasakodamas apie savo šeimą, praleido pačius blogiausius dalykus. Manydamas, kad Lija — iš prigimties ir išsiauklėjimo ledi, jis nesidalijo su ja pačiais sunkiausiais savo gyvenimo įvykiais.

Dabar Džastinas pasakojo apie savo tėvą: jį vadino Dolu Starku, ir, pasak gandų, tai buvo pats didžiausias į rytus nuo Misisipės tinginys. Pašaliniams kas — jie tik pasijuokia ir liežuviais paplaka, bet šeimos nariams turėti tokį tėvą — tai reiškė nuolatinę kovą už pragyvenimą. Dolas visą laiką praleido Makalistero faktorijoje linksmindamasis ir mėgaudamasis gyvenimu, kai jo žmona ir vaikai iš paskutiniųjų stengėsi prasimaitinti, dirbdami kelis akrus nualintos žemės. Vyriausiasis sūnus Džastinas išaugo, sieloje neapkęsdamas tėvo. Dolas sušveisdavo gausius pusryčius, šeimos sunkiai uždirbtus, paskui iki gilios nakties dingdavo, po to grįždavo, prisivalgydavo ir imdavosi savo įprasto darbo, po kurio pasirodydavo nauji vaikai. Džastinas ilgai neužmigdavo, viską girdėdavo ir dar labiau neapkentė tėvo. Dolas niekada neklausinėjo, kaip sekasi šeimai, ir neturėjo supratimo apie tai, kiek Džastinui tenka dirbti, kad ant jo stalo būtų mėsos.

O miesto gyventojai tiktai šaipėsi iš Dolo tinginystės. Į šeimos reikalus jie įsikišo vieną kartą, kai vyriausioji Džastino sesuo Korin kartą sumelavo, tuo sudarydama keblumų puikiai Makalisterų šeimai.

— Tai ta šeima, kurioje yra graži duktė? — Lija ėmė suvokti, kad Džastinas priklauso tam pačiam visuomenės sluoksniui, kaip ir ji. Tai ne Veslio aplinkos žmogus. Galbūt jis nesielgs taip kaip Veslis ir nesmerks jos už žemą kilmę.

— Ta pati, — atsiliepė Džastinas. — O dabar papasakokite man apie savo šeimą.

Lija susvyravo. Veltėdis Džastino tėvas buvo bent jau mieste labiau gerbiamas. O ką gero ji gali papasakoti apie savo šeimą? Metus į Džastiną vieną žvilgsnį, buvo galima suprasti, kad jis pasiruošęs laukti jos pasakojimo iki Paskutiniojo Teismo dienos.

Ji pradėjo savo pasakojimą neskubėdama, bijodama išvysti jo veide pasidygėjimo grimasą, bet pastebėjo tiktai susidomėjimą ir užuojautą. Tad tęsė ryžtingiau. Ji papasakojo apie tai, kaip jos vyresnysis brolis pavogė moterį, kaip sesuo tapo ištvirkėle, apie tėvo pamišimą, apie tai, kaip jis mušė žmoną ir vaikus. Ir pabaigoje Lija papasakojo apie savo katorgišką darbą namuose.

Ir kai, sulaikiusi kvapą, nutilo, laukdama, ką pasakys Džastinas, bijodama į jį net pažvelgti, jai pasirodė, kad netgi miškas tarsi apmirė.

— O Stenfordas, nepaisydamas to, kad jūs — pusseserė, ramiai žiūrėjo į jūsų kančias? Nors jis man to nesakė, bet juk jis turtingas?

— Nepaprastai turtingas, — sukuždėjo Lija, kaip ir anksčiau nepakeldama akių.

— Tai kodėl jis galų gale jūsų nepasigailėjo? O gal jis jus paskyrė tarnaite savo princesei Kimberlei?

Lija giliai atsiduso.

— Mano tėvas mirė, o brolius ir seseris paėmė į kitų plantatorių šeimas. Aš... norėjau išvykti į Vakarus, kur niekas manęs nepažįsta. Veslio nuotaka man davė pinigų, kad galėčiau atidaryti audimo dirbtuves, o Veslis leido man vykti su juo.

Džastinas patylėjo, ir Lija bandė suprasti, ar jis patikėjo baigiamąja jos pasakojimo dalimi.

— Kur jūs išmokote gero elgesio manierų? — paklausė ji.

— Pas Makalistero žmoną. Ji anglų ledi. O jūs?

Lija su šypsena papasakojo apie tai, kaip Rigan ir Nikol ją pertvarkė. Ji ėmė suprasti: jam neturi reikšmės, kad ji iš Simonsų šeimos. Ko gera, ne visi vyrai panašūs į Veslį. Galimas daiktas, naujoje vietoje apie ją nespręs iš to, kas buvo jos tėvas.

— Tiesą sakant, jie savo pasiekė. — Džastinas nusijuokė ir atsistojo nuo žemės. — Šiandien rimtų pokalbių pakaks. Dabar einam pasižiūrėti krioklio.

Jis paėmė ją už rankos ir nusivedė aukštyn stačiu akmenuotu skardžiu. Viršuje buvo vandens baseinas, o tarp akmenų pasislėpęs nedidelis krioklys.

— Ne pats didžiausias, kuriuos man teko regėti, bet pats atkampiausias. Norite išsimaudyti?

Lija įtariai primerkė akis.

Jis nekreipė dėmesio į jos akivaizdų įtarumą:

— Lįskite į vandenį pirmoji, aš jūsų palauksiu apačioje. Kai baigsite, man sušukite. — Jis apsisuko ir nuėjo.

Lija truputį pasvyravo, o paskui nusirengė ir įsibrido į vandenį. Pasiimtu skalbimui muilu ji išsimuilino galvą ir išsiplovė krioklyje plaukus. Vanduo krito su tokia jėga, jog vos nenusitempė jos su savimi. Pagaliau išlipusi į krantą, Lija pasijuto geriau negu per visus pastaruosius mėnesius. Jos sielos daugiau neslėgė it akmuo, kad reikia slėpti savo praeitį; jos laukė gražus vyriškis; ji važiavo į naujus kraštus, pas naujus žmones; ji mokėjo austi; o dabar dar ir galvą išsiplovė. Ko dar reikia moteriai iš gyvenimo?

Juokdamasi Lija nusileido į kalno papėdę, kur jos laukė Džastinas.

— Aš tuojau grįšiu, — šūktelėjo jis ir nubėgo į viršų taip pat išsimaudyti. Su nauja energija Lija atsiklaupė ir ėmė skalbti. Greitai pasirodė Džastnas. Neslėpdamas grimasos, jis ėmėsi kartu su ja skalauti rūbus.

— O šis mažas prašmatnus daikčiukas priklauso princesei Kimberlei? — paklausė jis, laikydamas rankoje perregimus naktinius marškinius, apsiūtus smulkiais šilkiniais rauktinukais.

Nuraudusi Lija pasičiupo juos iš Džastino rankų:

— Tai mano.

— Štai kaip? — Jis klausiamai pakėlė antakius. — Tada šitai, matyt, priklauso jos šviesybei. — Jis pakėlė porą iki gelsvumo sunešiotų ir plyšusių prie juosmens kelnių. — Iš išvaizdos ji ledi, tiktai ne ten, kur tai iš tikrųjų svarbu. Padarykim jai gerą darbą, pameskime jas.

Ir nesuspėjo Lija nė mirktelėti, kai Džastinas sviedė sunešiotas apatines kelnaites į upę.

— Ne! — sušuko Lija. Nusijuokusi ji pasikėlė iki kelių sijoną ir puolė į upę paskui kelnaites, kurios greitai nulėkė pasroviui.

Džastinas šoko paskui ją į vandenį, sugriebė kelnes ir, pačiupęs už rankos Liją, truputį stumtelėjo, bet ji vos neparkrito.

— Atsargiai! — Jis nusišypsojo, kai Lija įsikibo į jį. Apkabinęs ėmė ją bučiuoti, ir tai jai patiko kur kas labiau negu jo pirmasis bučinys.

Ji negirdėjo, kaip triukšmingai, taškydamas vandenį, jų link ėjo Veslis. O šis griebė Džastiną už pečių ir stūmė jį į upę.

— Tai štai kaip tavimi galima pasitikėti! — suriaumojo Veslis. — Ar visada lendi prie moterų, kurias tau pavesta globoti?

Džastinas, virdamas įniršiu, iššoko iš vandens, ir Lija suprato, kad tuojau prasidės muštynės. Ji atsistojo tarp jų:

— Tu nedrįsi kištis į mano gyvenimą? — suriko ji Vesliui.

— Kištis? — metė jis vietoj atsakymo. — Tu — mano... tu mano globotinė, — užbaigė jis. — Velniai tave rautų, Džastinai, o ką tu darytum, jeigu užtiktum savo nuosavą seserį su vyru tokia poza?

— Aš pareikalaučiau, kad jis ją vestų, — ramiai atsakė Džastinas. — Na, joju, Vesai. Nenoriu, kad prasidėtų muštynės. Nenoriu, kad tarp moters, vyro ir jos giminaičio įsivyrautų neapykanta.

Jis išlipo iš vandens ir pasuko prie savo arklio.

Veslis tylėjo, kolei Džastino arklys pajudėjo.

— Ką jis vadina “vyru”? — paklausė jis kaltintojo tonu.

Lija pačiupo nugrimzdusius Kim rūbus ir išbrido į krantą. Sijonas sušlapo, todėl jo kelti daugiau nebuvo reikalo.

— Aš tavęs klausiau! — įsakmiai pareiškė Vesas.

— Gali nusiraminti. Jeigu tave jaudina būtent tai, aš nieko jam apie mus nesakiau, — atrėžė ji. — Aš nesutepsiu tavo nepriekaištingo Stenfordo vardo. O dabar, jeigu neprieštarauji, aš turiu praskalauti tavo nuotakos rūbus.

Veslio lūpos persikreipė:

— Tai jūs apie Kim taip ilgai kalbėjote?

Ji sviedė šlapias Kim kelnaites prie jo batų:

— Tave tai gali nustebinti, bet mes, žemiausio sluoksnio žmonės, nekalbame apie daug kilnesnes už save asmenybes.

— Kai atjojau, man kažkaip neatrodė, kad jūs daug kalbate. Jūs abu šlapi. Ar kartu maudėtės? Tu vėl leidai jam save išrengti? — Jis paėmė ją už pečių ir apkabino. — O kai jis tave pabučiavo, ar pajutai tą patį, ką ir nuo mano bučinių?

Lija daug būtų atidavusi, kad išliktų rami nuo Veslio prisilietimų, bet nesugebėjo priešintis. Tai buvo ne taip kaip po Džastino bučinio, tai buvo kapituliacija. Jis tvirtai prispaudė ją prie savęs, bučiuodamas į lūpas, ir Lija daugiau jau nieko nematė ir negirdėjo. Mintys apie neapykantą išnyko, ji apskritai jau apie nieką neįstengė galvoti.

Kai Vesas atleido glėbį, tarsi stabo ištikta ji vos laikėsi ant kojų.

— Kiek supratau, Džastino glėby tau taip gerai nebuvo, — tarė Vesas su tokiu pasitenkinimu, kad Lijos akys plačiai išsiplėtė.

Visa savo esybe ji suprato, kad turi nuvyti nuo jo veido šypseną. Nesusimąsčiusi ji pasielgė taip, kaip kažkada buvo pamokęs brolis: smogė keliu Vesliui į tarpukojį.

Jis čia pat dribo ant žemės, o Lija puolė ant jo arklio, šoko į balną ir nušuoliavo į stovyklą. Prisiminusi, kad jam teks grįžti pėsčiomis, ji nusijuokė, bet po kelių minučių arklį sustabdė. O kas, jeigu ji Veslį sužeidė? Supykti ji turėjo teisę, bet ar turėjo teisę jį skaudinti?

Ji vis dar tebedvejojo, kai nuo medžio nušoko Veslis ir griebė arklį už kamanų.

— Iš kur?.. — norėjo paklausti Lija. Bet jis neatsakė ir nuvedė arklį atgal prie krioklio.

Jai nepatiko aklo įniršio išraiška jo veide, nedrįso jo kalbinti. Ar tik jis nesiruošia su ja susidoroti?

Ant upės kranto Veslis sustojo:

— Nulipk ir atnešk drabužius, — įsakė jis šiurkščiai. Lija pakluso.

Jis šoko į balną, paėmė iš jos rankų šlapius drabužius, ištiesė jai ranką ir padėjo atsisėsti sau už nugaros. Ji išsigando, pažvelgusi į jo veidą, bijojo su juo ginčytis. Sėdėdama balne, Lija stengėsi jo neprisiliesti, nenorėjo, kad jis prisimintų, jog ji čia pat.

Pakeliui arklys suklupo, ir Lija vos nenukrito.

— Jei tau šlykštu mane liesti, tai nors laikykis už to prakeikto balno, — suurzgė jis, ir šį kartą Lija nesiginčijo.

Visą kelią iki stovyklos jie tylėjo. Anksčiau Lija tik galvojo, kad Vesas jos nekenčia, o dabar įniršis tarsi persmelkė jį visą. Tas, kas būtų išdrįsęs jį paliesti, būtų nudegęs sau pirštus. Lija iš visų jėgų stengėsi šito išvengti.

# 10 skyrius

Po dviejų dienų jie sutiko Grinvudų šeimą — Henką, Seidę ir tris mažamečius jų sūnus. Lija pasiūlė jiems toliau važiuoti kartu. Pastarąsias dvi dienas Kim, Veso ir Džastino draugija jai neteikė jokio džiaugsmo. Vesas nuo jos visą laiką nenuleido rūškano žvilgsnio, o Džastinas elgėsi taip, tarsi ji ims ir tuojau subyrės, ir Liją jo per didelis rūpestis jau ėmė erzinti. Kim, matyt, panašūs išgyvenimai nekankino, ir ji reikalavo iš Veso vis didesnio ir didesnio dėmesio.

Grinvudai ir jų triukšmingi, judrūs berniūkščiai savaip padėjo šiek tiek atsikratyti susidariusios įtampos. Pakeliui jie sutiko daug naujakurių, traukiančių į Kentukį ir dar toliau į Vakarus. Juos viliojo nenusakomi turtai: derlingos neartos žemės, kurias nieko nereiškė įsigyti. Indėnų puldinėjimai nebegresia, o Kentukis jau buvo valstija, dėl to jie jautėsi saugūs, apsisaugoję nuo sunkumų. Kai kurie keleiviai ruošėsi į kelionę kruopščiai, jų furgonai buvo pilnutėliai daiktų. Šitie žmonės pardavė savo fermas, kad už gautus pinigus nusipirktų naujų žemių Vakaruose. Bet dauguma naujakurių stačiai metė įprastas, apgyvendintas vietas, ir paskui juos traukė jų šeimos, neturinčios nieko, tiktai drabužius ir maišelį su maistu.

Naujakurių kelyje gausiai pridygo viešbučių, bet, nepaisant viešpataujančios nešvaros, už nakvynę ir maistą ten užsiprašydavo labai brangiai, ir keleiviai buvo priversti mokėti.

Matydama išsekusius, nusikamavusius, skarmalais apsirengusius vaikus, kantriai slenkančius į Vakarus paskui savo tėvus, Lija prisiminė savo pačios vaikystę. Kai kuriuos vaikus ji pavalgydindavo slapčia nuo Veslio — juk produktai buvo pirkti už jo pinigus. Tos dienos vakarą, kai sutiko Grinvudus, jos pakeleiviai sėdėjo aplink laužą, ir Lija nedrąsiai pasiūlė duoti truputį maisto netoli nuo jų įsikūrusiai šeimai, kurioje buvo keli vaikai.

Tai buvo vienas iš nedaugelio atvejų, kai Kim ryžtingai įsikišo.

— O ar jums neatrodo, kad jūs pernelyg laisvai švaistote svetimą turtą? — paklausė ji. — Žmonės turi priprasti patys pasirūpinti savimi. Jeigu mes jiems viską išdalysime, jie niekada neišmoks pasikliauti savo jėgomis, tikėdamiesi, kad mes juos maitinsime.

Kurį laiką visi tylėjo, o paskui pradėjo kalbėti visai apie kitus dalykus.

Tą naktį Lija ilgai neužmigo, o kai nusprendė, kad jau visi miega, nusimetė antklodę, tyliai prislinko prie furgono, išsitraukė slapta paruoštą maišelį su maisto atsargomis ir nutykino prie netoliese apsinakvojusios šeimos. Jie turėjo keturis vaikus. Šie traukė paskui rankinį vežimuką su daiktais. Lija padėjo maišelį su maistu prie vężimėlio ir buvo begrįžtanti prie savo furgono. Tačiau vos ji žengė kelis žingsnius, kai išgirdo Veso šnabždesį ir iš netikėtumo krūptelėjo.

— Tyliau, tu juos pažadinsi. — Vesas gestu ją pakvietė paskui save miško pusėn.

Lija nurijo gerklėje įstrigusį gumulą. Juk buvo užklupta vagiant. Mintyse meldė Dievą, kad Veslis negrąžintų jos namo, į Virdžiniją. Jis sustojo, ir Lija apmirė vietoje, nedrįsdama pažvelgti jam į akis.

— Ką tu jiems davei? — paklausė jis.

— Lašinių, miltų ir bu-bu-bulvių, — atsakė mikčiodama ji. — Aš tau grąžinsiu pinigus. Aš nesiruošiu imti slapta tavo atsargų. Stačiai šitie žmonės atrodo tokie alkani, ir...

— Š-š-š, — sušnypštė jis, ir mėnulio šviesoje jo veide pasirodė šypsena. — Na pažiūrėk.

Pasukusi galvą į tą pusę, kur jis rodė, Lija išvydo pakeleivių laužą. Prie vežimėlio gulėjo jos maišelis, o šalia jo dar vienas, lygiai toks pat. Ji staigiai atsisuko į jį.

— Tai tavo? — nustebusi paklausė ji.

Jis nusišypsojo.

— Mano. Man taip pat buvo labai nemalonu, kad šitie žmonės badauja.

Minutę jie tylėjo, galvodami apie juos vienijančią paslaptį.

— Tu seniai?.. — pradėjo Vesas.

Lija nuleido akis į savo nuogas kojas.

— Nuo pačių pradžių. Dėl to aš ir sutikau apsiimti rūpintis atsargomis. Niekas, be manęs, nežino, kiek mes jų turime, ir aš apskaičiavau, kiek galima atiduoti. Ir niekas to nepastebės. Aš nenorėjau imti maisto slapta, — tęsė ji, žiūrėdama į Vesą.

— Aš galiu leisti atiduoti truputį bulvių, — atsiliepė jis. — Manau, dar kažkiek liko?

Lija pasijuto kalta.

— Labai mažai. Aš ruošiausi greitai tau apie tai pasakyti, tačiau...

Jis pašaipiai suniurzgė:

— Neabejoju, kad pasakytum, kai jau šito būtų neįmanoma išvengti. Rytą surašyk viską, ko reikia, ir aš viską gausiu. Galbūt tau teks padvigubinti viso to, kiek ko mums reikės! O dabar laikas grįžti, kolei mūsų nepasigedo.

Lija susvyravo.

— Vesli, — išlemeno ji. — Aš nemoku rašyti. Kaipgi paruošiu tau sąrašą?

Jis atsisuko, pažvelgė į ją, ir Lija paraudo. Anksčiau ji būtų puolusi į jo glėbį. Taip, reikia užmiršti, kad jį kitados mylėjo.

— Manau, tau teks joti su manim, — sukuždėjo jis taip tyliai, kad ji vos išgirdo.

Jie kartu grįžo prie savo furgonų. Veslis palydėjo Liją prie jos guolio, kai jie sustojo, suokalbininkiškai jai mirktelėjo ir pasuko prie savo furgono.

Lija užmigo šypsodamasi.

Rytą ji nenorėjo į Veslį nė žiūrėti, nes bijojo išvysti jo akyse neapykantą. Netikėtai nakties įvykis pasirodė besąs tik sapnas!

— Ar iš tiesų sutinkate, kad važiuotume su jumis? — šimtąjį kartą klausinėjo misis Grinvud.

Lija nusišypsojo:

— Žinoma, sutinkam. Aš labai noriu pabūti su jūsų vaikučiais. Prieš išvažiuodama visada gyvenau apsupta vaikų ir dabar jų pasiilgau.

Seidi Grinvud nusijuokė:

— Jų gali būti daugiau, negu jūs norite. Trys maniškiai — tai jau nemažai.

Tuo metu jos vyriausiasis pravirko.

— Aš padėsiu, — tarė Lija ir puolė prie parkritusio berniuko, vardu Eisas. Jis nebijojo svetimų žmonių, todėl prisiglaudė prie Lijos, o šios akyse, kai ji paėmė vaiką ant rankų, sužibo ašaros.

— Ar viskas gerai? — paklausė prieidamaas iš užpakalio Veslis. Jis, matyt, ją stebėjo ir atėjo kaip tik tuo momentu, kai jai jo reikėjo.

— Mano berniukas būtų buvęs maždaug jo amžiaus. — Lija sulaikė ašaras, apkabindama vaiką, kuris liovėsi verkęs. Ji pasuko prie furgonų.

— Mūsų berniukas, — sumurmėjo Vesas, bet ji jo neišgirdo.

Kitos kelios dienos buvo malonios. Lija važiavo kartu su misis Grinvud, jos dalijosi patyrimu. Seidi pasakojo įvairių valgių receptus, o Lija — kaip ruošti kremus veido ir kūno priežiūrai, ir be paliovos jos šnekėjosi apie vaikus.

— O kurį iš šių vyrų tu pasirinksi? — paklausė Seidi.

Lija, nepasukusi galvos, tebežiūrėjo į arklius.

— Nežinau, ką jūs turite omeny.

Seidi nusijuokė.

— Iš pradžių aš galvojau apie Džastiną, nes jis tau nuolat merginasi, bet gražuolis Veslis nenuleidžia nuo tavęs akių, todėl aš jo paklausiau, ar jūs artimi giminės.

— Tu jį klausei? — Lija užsikosėjo.

— Jau prieš daugelį metų supratau, kad iš savęs man nepavyks išguiti smalsumo, ir Henkas taip pat tą suvokė. O galbūt jis paprasčiausiai paliko mane ramybėje. Tai mano rykštė, aš visada domiuosi svetimais reikalais.

— Na ir ką Veslis pasakė apie mūsų giminystės ryšius? — tyliai paklausė Lija.

Seidi skersomis žvilgterėjo į ją:

— Jis pasakė, kad jūs esate pusbrolis ir pusseserė ne pagal kraujo ryšį, o per giminių santuoką.

Lija nusišypsojo.

— Iš esmės tai tiesa, — atsakė ji ir, norėdama pakeisti pokalbio temą, ėmė klausinėti Seidi apie vaikus.

Tą vakarą Seidi pirmąkart susikivirčijo su Kimberle. Tai prasidėjo visiškai dėl smulkmenų. Seidi buvo įpratusi vadovauti ir skirstyti visiems darbus. Lija, Vesas, Džastinas ir Henkas prižiūrėjo gyvulius, o Seidi ruošė vakarienę ir tramdė vaikus, kurie, praleidę visą dieną furgone, be paliovos išdykavo. Ji užduodavo darbo ir Kimberlei. Iš pradžių Kim, jai paklusdama, sutiko, tačiau, gavusi iš eilės penkias užduotis, paliko keptuvę, sumurmėjusi: “Man reikia nueiti į mišką”, ir grįžo tiktai tada, kai jau visi pradėjo valgyti.

Vakarieniaujant Seidi visą laiką tylėjo, bet dukart, kai Kim siuntė Vesą ko nors jai atnešti, nepalankiai dėbtelėjo į ją. Po vakarienės Lija pradėjo nuiminėti indus, ir čia Seidi, atsistojusi visų ūgiu, garsiai pareiškė:

— Ko gero, tai turėtų padaryti mis Kimberlė, nes ji nesiteikia nieko veikti, kai reikia ruošti stovyklą arba gaminti maistą.

Atrodė, kad jos vyras buvo pasiruošęs prasmegti kiaurai žemę.

— Klausyk, Seidi, — pabandė įsikišti jis. — Aš padėsiu sutvarkyti indus.

Kimberlė jau buvo prie furgono aiškiai ruošdamasi išvengti darbo.

Lija pažvelgė į Vesą, bet šis kaip tik žiūrėjo į savo lėkštę. Džastinas susidomėjęs stebėjo Seidi, o toji reikalavo savo:

— Nė rytą, nė per pietus iš jos pagalbos nebuvo. Ir gyvulius prižiūrėti ji nepadėjo, ir vakarienės negamino. Arklių valdyti ji nenori, pakrauti ir iškrauti daiktų — irgi. Henkai

Grinvudai, nenoriu niekam tarnauti, aš laisva amerikietė.

Kimberlė buvo pernelyg apstulbusi, kad kalbėtų, ir nukreipė maldaujamą žvilgsnį į Vesą.

Jis lėtai atsistojo.

— Eime, Kim, — tyliai pašaukė jis. — Aš tau padėsiu nuimti indus.

Visi tuojau išsivaikščiojo. Henkas čiupo Seidi už rankos.

— Dabar tu patenkinta, sukėlusi sceną? Tegul sprendžia jie, kas kuo turi užsiimti stovykloje. — Ir jis ją nutempė į šalį.

Kim pravirko.

— Kodėl tu jai leidai taip apie mane kalbėti? — Apsipylusi ašaromis, ji krito ant Veslio rankų.

— Juk tu žinai, kad aš ne tokia stipri kaip jūs. Gaila, kad aš ne tokia kaip Lija, bet tai ne mano jėgoms. Ir niekam nė motais, kad mane sujaudino Stiveno mirtis. O man sunku priprasti, kad jis žuvo. Vesli, meldžiu tave, nepalik manęs. Tu man toks reikalingas. Aš negalėsiu be tavęs gyventi.

Lija nepajudėjo iš vietos, kolei Vesas jos akyse guodė Kimberlę.

— Eime, — pakvietė Džastinas ir už rankos nusitempė Liją į tamsą.

— Seidi pasakė būtent tai, ką man jau seniai knietėjo pasakyti. Stebiuosi, kaip Vesas ją gali pakęsti.

Lija ištrūko iš jo rankų.

— Man įgriso iš visų jūsų klausyti, kokia Kim bloga. O galbūt ji jaučia jūsų priešiškumą, dėl to ir nenori padėti. — Ji nutilo. — Atleiskite man. Matyt, aš stačiai labai pavargau. Ko gero, man reikia grįžti.

Skubiai apsisukusi ji nubėgo į stovyklą.

Veslis tuo metu pylė į dubenį karštą vandenį indams plauti, o Kim suirzusi ruošėsi juos šluostyti.

— Pasitrauk, — švelniai paprašė Lija, kreipdamasi į Vesą. — Indus išplausim mudvi su Kim.

Ji tik probėgšmais į jį dirstelėjo, bet jisai tuoj pat nuėjo.

— Aš nenorėjau... — prakalbo Kim. — Ta moteris tiesiog siaubinga. Ar ji žino, kad visai neseniai žuvo mano brolis?

Lija ėmė plauti indus.

— Kaip man atrodo, ji mano, kad net nelaimė — ne priežastis vengti darbo. Rytoj rytą būkite arčiau manęs, ir aš jums padėsiu dirbti.

— Bet juk aš visą laiką užsiėmusi, Lija. Nuolat turiu ką veikti. Aš noriu būti graži Vesliui, ir man labai daug laiko atima plaukų priežiūra. Kartais norėčiau būti panaši į jus ir nesikrimsti, kai ant mano rūbų atsiranda riebalų dėmių arba išsisuodinu nosį. Jūs patinkate Džastinui tokia, kokia esate, bet Veslis nori, kad aš būčiau graži, ir man tenka jam paklusti. Nejaugi niekas to nesupranta?

Lija pasitrynė skruostą į petį ir žvilgtelėjo į savo suknelę. Ir iš tiesų, ji buvo nešvari.

Kim priėjo prie Lijos ir sukuždėjo:

— Dėl Veslio man jau neramu. Jis jau nebučiuoja manęs taip dažnai kaip anksčiau. Visą laiką jis stengdavosi vis mane paliesti, o dabar tik žvilgčioja.

— Kim, — susierzinusi atsiliepė Lija. — Kam jūs man visa tai pasakojate? Argi aš galiu jums padėti?

— Aš paprasčiausiai pagalvojau, kad jūs sugebate gundyti, todėl kad jūs... todėl kad jūs — ne mergaitė, ir man atrodė, jog jūsų sesuo tikriausiai jums kai ką patarė. — Išvydusi Lijos veido išraišką, ji nutilo. — Aš nenorėjau jūsų užgauti, — po kelių sekundžių pridūrė įsižeidusi. — Tiesiog pamaniau, kad jūs žinote visokių gundymo būdų.

— Kimberle, nagi suplaukite indus, — ramiai pasakė Lija ir nuėjo.

Naktį Liją pažadino prisilietimas prie peties. Atmerkusi akis, išvydo pasilenkusį virš jos Veslį.

Jis prispaudė prie lūpų pirštą ir mostu ją pakvietė paskui save. Lija greitai apsivilko suknele ir nusekė paskui jį į mišką. Nuėjęs toliau nuo stovyklos, jis atsisuko į ją.

— Maždaug už mylios nuo čia nakvoja šeima, kuriai reikalinga pagalba. Aš paruošiau jai ryšulį su įvairiais daiktais, galbūt tu padėsi man juos nunešti, jeigu tiktai nelabai pavargai?

Jis buvo panašus į berniūkštį, kuris bijo, kad bus išbartas.

— Su malonumu tau padėsiu, — atsakė ji.

Gana ilgai jie ėjo tylėdami.

— Graži ši naktis, tiesa? — pastebėjo Vesas.

— Labai.

— Ar tu buvai susibarusi su Džastinu? — nedviprasmiškai paklausė jis.

Lija iššaukiamai pažvelgė į jį.

— O jūs su Kimberle vaidijotės?

Jis šyptelėjo, ji irgi vietoj atsakymo nusišypsojo.

— Juk jis tau patinka? — atkakliai kamantinėjo Vesas.

— Jis mano aplinkos žmogus. Mes abu užaugome skurde.

— Ak štai kas, — pareiškė Vesas. — Aš visada turėjau pinigų, bet visada šalia buvo ir Trevisas. Ko gera, būčiau atsisakęs ir pinigų, kad tik būčiau galėjęs gyventi be Treviso priežiūros.

— Taip gali pasakyti tiktai turtingas žmogus. Brolis, kad ir koks jis bebūtų, negali būti blogesnis už vargą.

— Šiaip ar taip, tu turi teisę pareikšti savo nuomonę. Trevisas visada tvirtino, kad būtent aš turiu galvoti. Štai dėl to Kim... — jis sumikčiojo.

— O ką Kim? — ramiai paklausė Lija.

— Kim aš esu reikalingas, — atkakliai atsakė jis.

— Kim iš tikrųjų kažko reikia, — atsiliepė Lija. Tiktai vargu ar kas nors žino ko. O čia ir yra ta stovykla?

— Ne, jie nakvoja toliau. Sunku suprasti, kodėl jie įsikūrė nedideliame kanjone. Jeigu prasidėtų lietus, jie nespėtų paspukti. Ar tu sutiktum tamsoje kepurnėtis į kalną?

Lija linktelėjo, bet vėliau pasigailėjo, nesusimąsčiusi apie žodžių “kepurnėtis į kalną” prasmę. Jiems teko sprauste spraustis į akmeninę sieną, kad paskui pasiektų kanjono dugną. Pirmasis nusileido Veslis, o kai Lija atsidūrė virš jo, jis paėmė ją už kulkšnių, perbraukė rankomis per jos kojas, šlaunis — Lija pagalvojo, kad visai nebūtina to daryti, — paskui nukėlė ją nuo sienos ir nuleido ant žemės. Ji jau rengėsi iškloti, ką galvojanti apie jo poelgį, bet jis taip nuginkluojančiai nusišypsojo, kad Lija nusijuokė. Paėmęs už rankos, jis nusivedė ją kanjonu.

— Štai jie, — parodė. — Lauk čia, o aš nunešiu maistą, paskui mes grįšime atgal.

Lija atsisėdo už akmens ir žiūrėjo, kaip Vesas sėlina prie miegančių keleivių. Pasijuto vos ne nusikaltėlė, jai atrodė, kad jie daro kažką smerktina, nakties gilumoje slapta slinkdami prie miegančiųjų.

Veslis kaip tik įėjo į stovyklą, kai iš kitos pusės pasirodė žmogus su ilgavamzdžiu šautuvu, o greta jo bėgo didelis šuo. Lija iš karto suprato — gali įvykti nelaimė. Kai Vesas pastebėjo žmogų su šunimi, Lija išlindo iš už akmenų. Vesas sveikindamasis pakėlė ranką, bet šuo suurzgė ir puolė jį, o nepažįstamasis čiupo šautuvą. Veslis protingai metė maišą, apsisuko ir nubėgo prie Lijos.

— Spruk! — suriko jis, nustelbdamas balsų triukšmą ir šuns lojimą.

— Grįžk, vagie, sukčiau! — visai šalia Veso suriko.

Pasikaišiusi sijoną Lija iš visų jėgų nukūrė pirmyn, tik truputį aplenkdama Veslį.

Pokštelėjo šūvis, nuskambėjo garsus jo aidas. Už jos nugaros Vesas kažką suriko, bet Lijai atsigręžus, stumtelėjo ją už peties.

— Lipk šita velnio siena! — subliuvo jis. Lija čia pat pajuto, kaip jo platus delnas pačiupo ją už sėdmenų ir taip stipriai stumtelėjo į viršų, kad ji nusidrėskė į uolą skruostą. Ji persirito per kraštą ir nušliaužė keturpėsčia, o paskui puolė iš visų jėgų bėgti. Veslis ją pasivijo ir stipriai stumtelėjęs pervertė ant žemės. Būtent šią akimirką virš jų galvų nugriaudėjo dar vienas šūvis.

— Kas čia? — vos išlemeno ji, gulėdama po juo.

— Tylėk! — sušvokštė jis, pridengęs jos galvą rankomis ir ją visą gindamas savo kūnu.

Lijai iš baimės užgniaužė kvapą.

— Jie paspruko! — pasigirdo iš apačios kažkieno balsas. — Bet aš nesiruošiu ropštis paskui juos į viršų. Dabar prieš vogdami jie gerai pagalvos.

Jie ilgai gulėjo, bijodami ištarti nors žodį.

— Vesli, man sunku kvėpuoti, — vos pratarė Lija.

Jis nusirito nuo jos, atsistojo ir paėmė už rankos:

— Nešdinkimės iš čia.

Jie nubėgo, Vesas tempė ją paskui save. Pavargę sunkiai alsuodami sustojo ir prisiglaudė prie medžio.

Atsikvėpę susižvalgė. Pirmasis nusišypsojo Vesas.

— Matai, koks atlyginimas gailestingajam samariečiui.

Lija tyliai nusijuokė:

— Mus galėjo nušauti.

Vesas nusišypsojo dar plačiau:

— Įdomu, ką jis pagalvos, kai suras maišą su maistu?

Lija negalėjo sulaikyti juoko.

— Gerai, jeigu šuo nepasieks maisto anksčiau. Žinai, Vesli, man dar niekada neteko taip greitai kopti į kalną. Netgi atrodė, kad tu ruošiesi mane permesti per kalno viršūnę.

— To aš ir norėjau. Šuo pribėgo prie manęs taip arti, kad pajutau jos kvėpavimą. — Jis nusijuokė. — Tu nesusižeidei?

— Vos keli įdrėskimai ir mėlynės. Rytoj mane visą skaudės. O tu ar nesužeistas?

Jis tebesijuokė:

— Kraujuoja šonas, bet nedaug.

Ji išsyk užsikirto.

— Parodyk! — pareikalavo ir ėmė atseginėti jo marškinius.

— Moterie, tu iš tiesų nekantrauji mane nurengti. — Jis jai nusišypsojo iš savo aukštybių.

— Patylėk, Vesli, — ramiai atsakė Lija, atseginėdama sagas. Mėnulio šviesoje ji išvydo du gilius nubrozdinimus.

— Nieko baisaus, bet juos reikia praplauti.

— Klausau, mem, — džiaugsmingai atsiliepė jis, ir jie pasuko prie artimiausio upelio.

Veslis nusivilko marškinius, o Lija tuo metu nuplėšė nuo sijono apačios gabalėlį audinio, kad praplautų įbrėžimus.

— Ką darytų vyrai, jeigu moterys neturėtų apatinių marškinių? — negarsiai tarė Vesas. — Tu graži jaunutė moteris, Lija, — sukuždėjo ir palytėjo jos smakrą; ji pakėlė į jį akis.

Tarp jų tarsi nutekėjo elektros srovė; vandenyje mirguliuojanti mėnulio šviesa stūmė vyrą ir moterį vieną prie kito.

Lijos pirštai, valydami ant Veso šono įdrėskimus, slinko jo šilta tamsia oda prie juodų susiraičiusių plaukų ant krūtinės. Kai jo lūpos prisiartino prie jos veido, ji neturėjo jėgų atsitraukti.

— Mes juk kol kas vedę, — sukuždėjo jis.

Lija susizgribo:

— Jeigu tu, Vesli Stenfordai, bandai mane sugundyti, tau nieko neišeis. Tad štai! Pats plaukis savo žaizdas. — Ir ji puolė atgal į stovyklą.

Pagriebęs marškinius, Vesas nubėgo paskui ją.

— Garbės žodis, Lija, aš nieko bloga nenorėjau, — maldaujamai sušuko jis. — Tik paprasčiausiai pagalvojau...

Sustojusi ji greitai atsisuko į jį:

— Tu nusprendei, kad aš — laisvo elgesio ir esu po ranka, dėl to tu savo pasieksi, juk taip? O kodėl nepasikvietei šią naktį pasivaikščioti savo nekaltosios Kimberlės ir nebandei suvilioti jos? Todėl, kad ji gera, o aš bloga? Galima pabandyti kai ką gauti iš vienos Simons, bet negalima to pasiekti iš panašios į mis Šou ledi. Taigi, vyruti, tu apsirikai! Kitą kartą aš pati pasirinksiu vyrą, kuris manęs neapgaus.

— Tu kalbi apie Džastiną? — piktai paklausė Vesas, po to jo tonas pasikeitė. — Lija, aš neketinu tave apgaudinėti. Viskas įvyko savaime. Anaiptol nesirengiu tavęs suvilioti, nes nusprendžiau, jog tu patyrusi moteris. Juk tu graži ir...

— Ir, vadinasi, tiks bet kokia graži patyrusi mergina?

Veslio veido išraiška pasikeitė, jo sutrikimą nustelbė išdidumas:

— Aš — ne Džastinas, o tu ne Kimberlė, tad mes atsiskaitę.

Ir jis skubiai pasuko į stovyklą.

Lijos rūstybė išsyk išseko. Ji suprato esanti neteisi. Nuotykis nebuvo iš anksto sumanytas, ji be reikalo viską sugadino. Buvo jį bepašaukianti, bet susilaikė. Taip bus geriau. Pastaruoju metu jų santykiai tapo pernelyg artimi. Jos meilė turi užgesti iki tol, kol ateis metas išsiskirti, kai jis susituoks su Kimberle. Taip, geriau laikytis nuo Veslio nuošaly ir kreipti visą dėmesį į Džastiną. Galimas daiktas, jis padės jai atsikratyti tų jausmų, kuriuos ji kažkada jau puoselėjo Vesui.

## 11 skyrius

Lijai nebuvo sunku kreipti visą savo dėmesį į Džastiną. Jis visada greta jos, visada pasiruošęs padėti. Jis dažnai jai šypsojosi ir dovanojo gėlių.

Vieną vakarą, kai Lija stovėjo prie furgono, laikydama Džastino padovanotas lauko gėles, prie jos priėjo Seidi.

— Ko gero, tu nusprendei pasirinkti tą, kuris mažesnis, — tarė ji.

— Vargu ar Džastiną galima pavadinti mažu, — atsakė Lija, neslėpdama, kad suprato užuominą. — Beje, nė neina kalba apie pasirinkimą. Veslis Stenfordas susižadėjęs su Kimberle ir labai ją myli.

Seidi nusišaipė:

— Galbūt taip ir buvo anksčiau, bet tiktai tol, kol jam neteko su ja praleisti visą laiką.

— Ką tu nori pasakyti?

— Nereikia apsimetinėti tokia nekaltute, jaunoji ledi, — suniurzgė Seidi. — Aš juk matau: tu jauti, kas vyksta tarp jų.

— Aš nieko nepastebėjau, — atsakė Lija. — Be to, Veslio reikalai manęs nedomina. Man regis, pradedu įsimylėti Džastiną.

Murmėdama kažką sau po nosimi, Seidi pasuko į mišką išpilti iš puodo nešvaraus vandens.

Po dviejų dienų jie įsirengė nakčiai stovyklą greta trijų šeimų, kurių vienoje buvo smuikininkų, visus pakvietusių į improvizuotus šokius.

Lija ilgai rinkosi suknelę, prausėsi ir šukavosi plaukus, kolei jie ėmė blizgėti. Ji apsirengė tamsiai rožinio šilko, su gilia iškirpte suknelę, kuri einant blykčiojo, įsipynė į plaukus dar ryškėsnės rožinės spalvos kaspinus ir pasikabino tokius pat po krūtine ant talijos.

— Tu panaši į princesę, — džiūgaudamas pasakė jai vyriausiasis Seidi sūnus.

Į šokius susirinko penkios moterys ir penkiolika vyrų, tarp jų keturi vienos pakeleivės sūnūs — aukšti, gražūs, energingi. Jie iš karto pasigriebė Liją ir Kimberlę už rankų ir nusitempė su savim, triukšmingai ir linksmai šokdami aplink laužą, ant kurio virė vakarienė.

— Man tai nepatinka, — pareiškė Kimberlė, gaudydama kvapą pertraukų tarp šokių metu.

Nesuspėjo Lija atsakyti, kai eilinis partneris ją nusitempė šokti.

— Atrodo, tau patinka, — po kurio laiko pastebėjo Veslis, kai ji atsidūrė jo glėby.

— Nenoriu su tavimi ginčytis, — atsakė ji, mėgaudamasi muzika ir mėnulio šviesa.

— Tu tokia graži, Lija, — sukuždėjo Veslis. — Tu taip pasikeitei po...

Jis nuščiuvo, išgirdęs atkaklų Kimberlės šauksmą iš kitos stovyklos pusės: “Vesli!”

— Tau geriau eiti sau, — tarė Lija, bandydama išsivaduoti.

Veslis neišleido jos rankų iš savųjų:

— Kol kas nenoriu. Nueisiu, kai būsiu pasiruošęs, —

iškošė jis pro dantis.

Ji šaltai pažvelgė į jį ir ryžtingai atsakė:

— Tu nueisi, kai mis Šou timptelės už pavadėlio. O dabar, jeigu leisi, norėčiau pašokti su kuo nors kitu.

Nuėjusi šalin, ji pajuto, kad visa virpa. Išvydusi Džastiną, čiupo jį už rankos ir sukuždėjo:

— Noriu išeiti iš šitos minios.

Džastinas ją nusivedė į miško tamsą.

Vos tiktai laužas dingo iš akių, Lija puolė į Džastino glėbį ir pabučiavo jį į lūpas. Jai reikėjo pasijusti moterimi. Ji pavargo atstumti ir būti atstumta. Ji metė savo kūną ir meilę po Veslio kojomis, ir jis tuo pasinaudojo, o paskui pareiškė, kad daugiau jos jam nereikia. Kimberlė sėdėjo soste, o Veslis klūpėjo prieš ją ant kelių, apiberdamas dovanomis.

— Tekėk už manęs, — sukuždėjo Džastinas, bučiuodamas jos veidą ir kaklą. — Ištekėk už manęs šiandien pat.

Ji atšoko:

— Tu neprivalai manęs vesti. Tai, kad aš kartais... puolu prie vyrų, nereiškia, kad vienas jų turės mane vesti. Arba visam laikui pasiimti už žmoną, — pridūrė ji.

— Lija! — Džastinas nutvėrė ją už pečių. — Nežinau, apie ką tu kalbi. Aš tave myliu. Myliu nuo pat pirmos minutės ir noriu tave vesti. Noriu, kad taptum mano žmona ir gyventum su manimi.

— Ar ilgai? — metė ji vietoj atsakymo. — Argi tu namuose neturi merginos? — Ji pasitraukė. — Aš negaliu tapti niekieno žmona.

Apsisukusi ji nubėgo į stovyklą. Prie furgonų staiga išgirdo Veslio ir Kim balsus.

— Nenoriu tenai grįžti, — kalbėjo Kim, ir buvo matyti, kad ji tuojau pravirks. — Aš taip pavargau, o tie vyrai visą laiką buvo mane apkabinę. Man tai nepatinka.

— Nepanašu, kad tau išvis patiktų vyrų prisilietimai, — atsakė Veslis. — Nebent mano.

— Tai netiesa. Aš sutinku, kad tu prisiliestum prie manęs, bet tiktai tada, jeigu nesukeli man skausmo. Vesli, prašau tavęs, nesiginčyk su manim. Aš noriu miego.

Lija nenorėdama klausytis jų pokalbio priėjo artyn.

— Aš nuvesiu Kim, — ramiai tarė ji ir apkabino gražuolę, kuri jau pasiruošė verkti.

Kažkodėl Lijos pasiūlymas Veslį supykdė.

— Tu gali jai padėti, taip? — iškošė jis pro dantis. — Tu gali padėti kam nori ir bet kuriomis aplinkybėmis. Tai teisybė? Galingoji Lija gali viena ranka išgelbėti vyrą, o kita auklėti pusę tuzino vaikų. Nėra tokio dalyko, su kuriuo Lija nesusidorotų, ar ne taip? Ji graži net su nešvariais drabužiais. — Jis patylėjo. — Eik padėk kam nors kitam. O Kim aš pats padėsiu.

Taręs šiuos žodžius, jis jėga atplėšė Kim nuo Lijos ir nuvedė ją prie furgono. Apstulbusi Lija žiūrėjo jiems įkandin. Nebuvo girdėjusi nieko keistesnio už tulžingą Veso tiradą, nejaugi jis nori, kad visos moterys būtų tokios kaip Kim? Bus prastai, jeigu visos moterys ims ir atsisėdusios rūpinsis tik savo plaukais. Žinoma, Veslis negali to nesuprasti. Kaip matyti, jis vėl supyko, nes pagalvojo, kad ji nepalankiai žiūri į jo mylimą Kimberlę.

Lija ryžtingasi pasuko į kitą pusę. Na kodėl ji nuolatos bando atspėti Veso ketinimus? O juk jai ką tik pasipiršo. Ir kodėl Džastinas nusprendė ją vesti?

Lija atsigulė į savo patalą, jai skaudėjo galvą. Netikėtai ji pravirko, bet niekaip negalėjo suprasti kodėl.

Pastarąsias tris dienas lijo. Atsivėrusios dangaus gelmės prapliupo tokiu tvanu, kuriam, atrodė, nebus galo.

Džastinas valdė kinkinį, Lija sėdėjo šalia jo. Jie važiavo per gilias balas, ratai klimpo. Ant galvų žliaugė lietus. Nuo jo negelbėjo nei skrybėlės, nei apsiaustai.

Veslis furgone Kim paruošė vietą ir nešiojo jai tenai valgyti. Dukart Lija pastebėjo, kaip Džastinas įžūliai nusikvatojo Vesliui į veidą, ir pagalvojo, jog tai baigsis tuo, kad Vesas jam išmuš kelis dantis.

Į ketvirtą dieną pasirodė blausi saulė, atsispindėjusi balose. Vakare jie vargais negalais įsirengė nakvynei stovyklą, braidydami po purvą aplink žuvų tvenkinių dydžio balas.

Lija pasiekė furgoną tarp dviejų gilių, pilnų dumblo, duobių. Stovyklą teko įsikurti gan tolokai, ir dabar ji tempė sunkius antklodžių ryšulius, bandydama išsilaikyti ant kojų siaurame takely tarp balų.

Prie furgono priėjo Veslis, iš po skrybėlės brylio ją stebėdamas. Jo elnio odos drabužiai kai kur dar buvo šlapi.

Lija ištraukė iš furgono didelį maišą su maisto atsargomis ir nuėjo atgal, į stovyklą.

— Imk, — pasiūlė Vesas ir ištiesė jai maišą, kuriame, kaip ji žinojo, buvo keptuvė. — Ji tau pravers.

Lija pažvelgė į maišą savo rankose, paskui grįžo ir paėmė keptuvę.

— Ir šitą taip pat, — sukomandavo Veslis ir užmetė jai ant pečių pakinktus.

— Geriau aš vėliau grįšiu kai kurių šių daiktų. — Lija pažvelgė į savo petį, paskui nukreipė akis į siaurą žemės ruoželį, kuriuos jai teks eiti.

— Vadinasi, tu negali visko iš karto nešti? — paklausė pakėlęs vieną antakį Vesas.

— Ko gero, ne, — pradėjo ji. Tuo metu Vesas užmetė jai ant peties dar vieną arklio plėškę.

— Ir, žinoma, šitą taip pat. — Jis permetė jai per petį maišo, kuris sunkiai pakibo jai ant nugaros, diržus.

— Tai viskas? — beviltiškai paklausė ji, nuo svorio sunkumo jau linko kojos.

— Ko gero, viskas. Nors ne, štai pats paskutinis daiktas — Džastino skrybėlė. — Ir užmaukšlino Lijai ant galvos pernelyg didelę skrybėlę, kuris tuoj pat uždribo jai ant akių.

— Man blogai matyti, — vos pratarė ji, atmetusi atgal galvą.

— Tavęs tai neturėtų per daug jaudinti. Lijos niekas neatstos. Lija sugeba viską. O dabar eik, — žmonės laukia. — Jis paėmė ją už pečių, pasuko į siaurą takelį ir nestipriai stumtelėjo į nugarą.

Lija buvo pernelyg susirūpinusi, kaip praeiti žemės lopinėliu tarp balų, dėl to ji neturėjo kada sukti sau galvos, ko Veslis tuo siekia. Ji dar labiau atlošė galvą, ir nuo kadaruojančio už pečių maišo nugarą suskaudo dar labiau.

Dešimt žingsnių ji nuėjo gana lengvai, o po to jos kairė koja nugrimzdo į permirkusią žemę, ir, bandydama ją ištraukti, staiga pajuto, jog netenka pusiausvyros. Be to, vienas pakinktas nuslydo jai nuo peties ant rankos. Norėjo jį pakelti aukščiau, bet čia ištraukė iš purvo koją. Sekundę ji balansavo, o paskui griuvo ant nugaros tiesiai į skystą lipnų purvą. Mirkčiodama atsisėdo, neišleisdama iš rankų krovinio. Per kaktą nusirito tirštas purvo lašas, nutekėjo ant nosies, o kai pririedėjo iki lūpos, Lija jį papūtė.

Netikėtai nuaidėjo Veslio juokas, ir ji pakėlė galvą. Jis stovėjo sausoje vietoje ir, pasilenkęs ties Lija, pasityčiodamas ją apžiūrinėjo.

— Atrodo, kai kam pavyko surasti tokį darbą, kurio išradingoji Lija negali įveikti. Tu nusprendei, kad sugebėsi tempti ant savęs pusę daiktų iš furgono, vikriai laviruodama purvyne. Tačiau, atrodo, nieko neišėjo, — šaipėsi jis.

Lija pakėlė vieną ranką, ir purvas nutekėjo jai tiesiai po pažastimi; tada pabandė nusibraukti permirkusius plaukus. Šalia jos vandenyje plūduriavo jau pradėjusi grimzti Džastino skrybėlė. Ji negalėjo suprasti, apie ką Veslis kalba, ir lėtai rankiojo maišelius bei kitus daiktus ir krovė juos ant sausos žemės.

— Tu net nepaprašei pagalbos parpuolusi, — tęsė Vesas ir paėmė iš jos rankų krepšį su maistu. — Jeigu nebūčiau buvęs arti, niekas tau nepadėtų išsikapanoti.

— Aš čia nebūčiau atsidūrusi, jeigu tu taip nebūtum manęs apkrovęs, — atkirto ji, nusiimdama ant kaklo pakabintą maišą.

— O ar tu, Lija, niekada nenorėjai pasakyti “ne”? — Jis liovėsi juokęsis. — Bet kodėl tu viską turi daryti savo rankomis? Kodėl niekada ir nieko neprašai pagalbos.

Žvelgdama į jį, Lija netikėtai suprato atsidūrusi vos ne iki kaklo purve dėl to, kad jis norėjo ją pamokyti. Be jokios abejonės, kartais ir jai reikia pagalbos! Bet paskutiniu metu ji stengiasi atlikti darbą už save ir už Kim. Ji bandė padėti, apginti moterį, kurią jis myli.

Vesas nepastebėjo, kaip pasikeitė jos akių išraiška. Jis nepastebėjo nė to, kaip ji nuleido rankas į bjaurią terlę, ir, kai ištiesė ranką paskutinio maišo, Lija drėbė pilnas rieškučias purvo į jo besišypsantį snukį.

Kai jis spjaudydamasis suprunkštė, ji ėmė svaidyti į jį dumblu. Pagaliau liovėsi. Veslis apžvelgė save — jis visas buvo apdrabstytas purvu. Tebesėdėdama Lija pakėlė į jį akis.

— Manai, tavo Kim sutiks tave išskėstomis rankomis? — paklausė šypsodamasi ji.

— Ak tu, mažyte... — suriko jis ir puolė prie jos. Lija pasislinko būtent tą momentą, kai Vesas pabandė jai suduoti, ir jis dribo veidu į purvą. Kai pakėlė galvą, jo veide tik akys žybčiojo, ir Lija nusikvatojo.

— Vesli... — pro juoką vos ištarė ji ir ėmė keltis. — Aš tau padėsiu.

Šyptelėjęs Vesas ištiesė jai savo purviną ranką, bet kai Lija už jos paėmė, vėl atitraukė.

— Ne! — suriko ji ir vėl nugrimzdo į balą. Dabar jau purvu buvo aplipę visi jos drabužiai.

— Tu — siaubingas... — prašneko ji. — Kaip tu galėjai šitaip pasielgti? Tik pažvelk į mane.

— Toks jau esu, — pasityčiodamas atsakė jis, neatplėšdamas akių nuo aplipusios jos krūtinę suknelės.

Sunku, beveik neįmanoma išsaugoti išdidumą, kai tu nuo galvos iki kojų išsiterliojusi purvu. Lija buvo įsiutusi: Veslis iš pradžių ją pastūmė, o dabar dar svaido aistringus žvilgsnius. Jo “žaidimų” soti iki kaklo. Ji — ne šiaip sau “kūnas”.

Suspaudusi kumščius, Lija pašoko ant kojų ir puolė Veslį. Juokdamasis jis išskėtė į šalis rankas, ir kai ji pabandė jam smogti, apkabino ją, ir jie ėmė raičiotis.

— Užteks! — suriko ji, išsiverždama iš jo rankų. — Vesli!

— Ne viskas tau pagal galias, tiesa, Lija? — Juokdamasis jis prispaudė viena savo tvirta koja abi jos kojas. — Ar viskas?

Gulėdama po juo, ji priešinosi iš visų jėgų.

— Žinoma, aš ne viską galiu. Aš niekada to ir nesakiau.

Jis jai nusišypsojo, tik juodame nuo purvo veide blizgėjo jo akys ir dantys.

— Na tu ir išsiterliojai.

— Tau padėkoti aš nesiruošiu, — aštriai nukirto Lija. Bet po to jos veido išraiška sušvelnėjo. Negalėjo susilaikyti iš juoko. Abiejų išvaizda buvo baisi. — Tu ir pats neblizgi švara.

Ji liovėsi priešintis ir pažvelgė jam į veidą.

— Pasakyk, ko negali padaryti?

— Ko? Vesli, ar tu negali palūkėti su savo kvailais klausimais? Padėk man atsistoti, man reikia nusiprausti.

Purvo kaukė ant jo veido nesujudėjo, ir ji Veslį pastūmė, bet jis nė nekrustelėjo. Tada Lija išspaudė:

— Yra daug tokių dalykų, kurių aš negaliu padaryti.

— Ko, pavyzdžiui?

Jai teko truputį pagalvoti.

— Tu mane matei tik dirbančią namuose. Aš visada triūsiau fermoje, dėl to gerai išmanau tą darbą.

— Aš laukiu, — užsispyręs reikalavo jis.

— Medžioklė! — atsakė su pasitenkinimu ji. — Vieną kartą aš nuėjau su broliu į medžioklę ir taip išsigandau, kad jam teko parvesti mane namo. Naktį išgirdome riaumojant lokį, ir man tapo baisu. Štai! To daryti aš nesugebu.

— O ko dar?

— Su tavimi neįmanoma kalbėtis. Net mano ausys pilnos purvo! Būk geras, padėk man atsistoti. Na, gerai. Aš nemoku skaityti, rašyti, bijau šautuvų, bijau pasilikti toli nuo žmonių. Aš neapkenčiu tų, kuriems svarbu būtent tai, jog mano pavardė Simons. — Paskutinę frazę ji ištarė su nemaža nuodų doze.

— Šautuvų, taip? — atsiliepė Vesas, nekreipdamas dėmesio į jos paskutinius žodžius. Dar stipriau ją apkabinęs, jis vėl ėmė su ja raičiotis.

— Vesli!

— Šautuvai ir medžioklė! — kvatojosi jis, raičiodamasis purve.

O Lija tiktai glaudėsi prie jo, kad neužspringtų.

— Nagi pažvelkite čionai! — pasigirdo virš jų galvos Seidi balsas. — Na kuo ne paršų, besivoliojančių purve, pora!

Lija pajuto, kaip po purvo luoba išraudo jos veidas, bet Vesas tebesišypsojo.

— Kiek girdėjau, jūs, moterys, manote, kad purvas — tai kaip grožio kremas. Tai aš ir nusprendžiau jį išmėginti, o Lija sutiko parodyti, kaip tai daroma. Juk tiesa, Lija?

— Paleisk mane, begėdi! — piktai atsiliepė ji.

— Vesli! — pasigirdo Kim balsas. — Ką jūs su Lija dviese purve darote? Jūs parkritote?

— Atrodo, parkritome, — sukuždėjo Vesas, kreipdamasis tiktai į Liją ir klausiamai žvelgdamas į ją. Jis nusirito nuo jos ir pažvelgė į Kim. — Lija įkrito, ir aš puoliau paskui ją.

Jo balse skambėjo kažkas panašaus į iššūkį.

— O! — Kim sumirkčiojo blakstienomis. — Vargu ar žmonės gali plaukioti purve.

Reikėtų įvertinti Lijos pastangas — jai pavyko suturėti juoką. Vesas ėmė lėtai keltis.

— Ko gero, mums reikia apsivalyti. — Ir jis ištiesė Lijai ranką.

Ji nežinojo, ar juo galima vėl pasitikėti, bet šį kartą Veslio akys buvo rimtos, ir ji paėmė ištiestą ranką. Veslis ją pakėlė, apkabino, ir Lija nesipriešino.

— Vesli... — pasigirdo Kim balsas.

— Aš nuvesiu Liją prie upės, — švelniai pasakė jis, ją apeidamas.

Pažvelgusi į Veslio veidą, Lija nusprendė nutylėti. Užpakaly pasigirdo Seidi balsas:

— Einam su manimi, Kimberle, aš jums paruošiu kokio nors skanaus gėrimo.

Ant kranto Veslis paliko Liją vieną ir nužingsniavo į stovyklą. Jo veidas buvo paniuręs.

Kimberlė nunešė Lijai rankšluostį ir švarius rūbus.

— Lija, vargu ar ledi turi gultis į purviną balą su vyru. — mąsliai pareiškė ji. — Man atrodo, tai ne visiškai padoru.

— Žinoma, aš tai padariau be išankstinio sumanymo, Kim. Aš netikėtai pargriuvau.

— O Veslis jums padėjo? — Kim norėjo išgirsti patvirtinančius žodžius.

Lija tiktai linktelėjo.

— Veslis dabar su manimi ne toks meilus kaip anksčiau, — tęsė Kim. — Vakar vakare jis buvo su manimi siaubingai storžieviškas, o šiandien apskritai vos kalba.

Lija apmirė.

— O ką jūs jam tokio pasakėte, kad jis tapo šiurkštus?

— Aš kalbėjau apie tai, kad mes susituoksime ir kad aš to labai laukiu ir džiaugiuosi, jog galėsiu pasipuošti visa baltai. Jūs suprantate, dėl to, kai įvyko jo pirmosios vestuvės, jūs negalėjote... — Išvydusi Lijos veidą, ji sumikčiojo: — Aš nieko nenorėjau apie jus pasakyti. Kai ištekėsite už Džastino, tai galėsite apsivilkti baltą suknelę. Kentukyje niekas nesužinos teisybės, ir nei Veslis, nei aš niekam nieko nesakysim.

Iškėlusi galvą, Lija pasuko prie furgonų. Ji taip ir pamiršo paklausti, ką būtent atsakė Veslis į Kim postringavimą apie jos nekaltybę.

## 12 skyrius

Po kelių savaičių jie jau buvo netoli Kentukio. Bet užuot tuo džiaugusis, Lija ėmė nerimauti — kaip ją, išsiskyrusią moterį, priims naujoje vietoje? Išvažiuodama iš Virdžinijos ji norėjo, kad nors viena Simons duktė paliktų apie save gerą atminimą. Nenorėjo, kad pasklistų gandai, jog su ja susituokė džentelmenas, bet jam pakako proto ja atsikratyti. Kai tada išvažiavo, jai atrodė, kad naujoji vieta toli toli.

Bet dabar ji gailėjosi, kad Virdžinijoje nenutraukė santuokos. Tuomet būtų atvykusi į Kentukį kaip laisva moteris, — o dabar gyvenimą naujoje vietoje jai teks pradėti nuo nemalonumų, kurie suterš jos vardą lygiai taip, kaip kitados sugadino visos jos šeimos reputaciją Virdžinijoje.

Sėdėdama šalia Džastino, ji tylėjo. Jis kaip ir anksčiau buvo pasiryžęs ją vesti, nors jau žinojo, iš kokios šeimos ji kilusi. Bet ar panorės koks vyras ją vesti, kai sužinos, kad jau buvo ištekėjusi ir pagimdė negyvą kūdikį? Kim žinojo, kaip svarbu jos nekaltybė, ir bet kuria kaina buvo pasiryžusi ją išsaugoti.

Rigan ir Nikol sakė, kad Lija — tikra ledi, bet ji pati tuo abejojo. Štai Kim iš tiesų buvo ledi. Visi elgėsi su ja pagarbiai, ją mylintis vyras jai visaip patarnavo. Jis buvo kupinas jai pagarbos, ir net po ilgos kelionės ji vis dar išsaugojo nekaltybę. Bet Lija nuolatos sukeldavo vyrams potraukį. Kim teisi: ledi nesivolios purve su vyru, nepuls jo, kad galų gale taptų nėščia.

— Apie ką tu, Lija, galvoji? — paklausė Džastinas.

— Tokiomis mintimis dalytis nedera.

— O aš tikėjausi, kad tu apgalvoji atsakymą į mano pasiūlymą.

— Kai kuria prasme taip. Tau reikia apie mane kai ką žinoti.

— Mane sugluminti ne taip lengva. Lija, tave kažkas slegia. Net jeigu neatsakysi į mano meilę, vis tiek aš tavo draugas, ir gali man viską papasakoti.

Minutę ji tylėjo — labai norėjo juo tikėti. Tačiau jeigu dabar jam viską papasakos, jis niekada jau nepanorės jos matyti ir su ja kalbėtis. Jai reikėjo šių kelių žaidimo dienų, ji norėjo tikėti, kad kolei nežino tiesos ir nepradėjo jos niekinti, ją pasiruošęs vesti gražus vyriškis.

— Tikiuosi, su Vesliu tai neturi nieko bendra? — paklausė jis, neslėpdamas priešiškumo.

Išgirdusi šiuos žodžius, ji nusijuokė:

— Veslis Stenfordas visų mažiausiai sugeba į mane kreipti dėmesį. Jis įsimylėjęs Kimberlę ir daugiau nieko nenori žinoti.

— Norėčiau kaip ir tu tuo tikėti.

Lija nutilo. Ją baugino susitikimas su naujais žmonėmis, kurie, galimas daiktas, ją laikys negarbinga. Juk prisimena, kaip elgėsi su ja tie, kurie pažinojo Virdžinijoje jos šeimą. Ar pajėgs tai ištverti Kentukyje? Galbūt reikėtų nutraukti santuoką su Vesliu jo miestelyje Suitbrajere, ir kai tik ji atgaus laisvę, tuojau išvykti? Lija meldėsi, kad jos nepersekiotų praeitis.

Tą naktį stovykloje visi buvo apstulbę. Veslis nepakėlė galvos nuo lėkštės, o Kim akys buvo paraudusios ir aptinusios. Džastinas nenuleido akių nuo Lijos, o toji visiškai mašinaliai užsiiminėjo darbais.

— Galima tiktai džiaugtis, kad jau netoli namai, — atsidususi pareiškė Seidi. — Bet turbūt būna linksmesnių laidotuvių, negu dabar čia, pas mus.

Kitą dieną Veslis pasamdė vieną jaunuolį ir nusiuntė jį į savo fermą Suitbrajere pranešti, kad jie greitai atvyksią. Iš nevilties Lija vos nepravirko. Po kelių dienų jam teks pasakoti aplinkiniams apie savo santuoką ir pradėti tvarkyti išsiskyrimo reikalus. Lija klausė savęs, ar pakvies ją Kim į vestuves, kad galėtų išvysti jos nepriekaištingą baltą suknelę?

Vis artėjant prie Kentukio sienos, visų keleivių nuotaika vis labiau tapo niūresnė. Kartą Džastinas piktai papriekaištavo Lijai dėl to, kad ji nepriėmė jo pasiūlymo, matyt, galvodamas, kad visi valstijos vyrai valkiosis su ja. Lija įsikniaubė veidu į delnus ir pravirko. Nuo tada Džastinas liovėsi.

Lija dukart girdėjo, kaip Veslis pareiškė Kim, jog jis labai užsiėmęs ir negali jai atnešti to, ko ji prašė. Kim įlindo į furgoną miegoti. Per visą jų kelionę į Kentukį ji miegojo po dvylika valandų naktį ir tris valandas po pietų. O Veslis su niekuo nesikalbėjo. Jis po senovei atliko savo pareigas, bet užsidarė savyje ir tarsi nepastebėjo aplinkinių.

— Jaunuolis kažką sugalvojo, — pareiškė Seidi, kai kartu su Henku atsisveikino su pakeleiviais. — Tikiuosi, jis nori nuspręsti, kokią moterį geriau pasirinkus.

Lija pakėlė į ją akis:

— Seidi, tu romantikė. Veslis įsimylėjęs Kim jau daugelį metų. Matyt, jis sau įteigia, kad turi kantriai laukti vestuvių.

Ji taip ir nesiryžo pasakyti, kad iki jų vestuvių dar toli dėl vieno nepatogumo — Lijos ir Veso santuokos.

Lija atsisveikino su Grinvudais, džiaugdamasi, kad jie niekada nesužinos apie ją visos tiesos — apie tai, kaip ji prikibo prie Veso ir kaip jis jos atsikratė.

Jų grupė tylėdama tęsė kelionę į Kentukio miestelį Suitbrajerą.

Ketvirtą dieną po to, kai Seidi, Henkas ir jų vaikai nuvažiavo į kitą pusę, prie jų pasiutusiu galopu atšuoliavo du vyrai: Oliveris Starkas, devyniolikmetis Džastino brolis, kurį Veslis pasisamdė į darbą, ir Džonas Hemondas — aukštas, gražus, trisdešimties su trupučiu metų anksti pražilęs vyriškis.

— Fermoje viskas gerai, — pranešė Oliveris, šypsodamasis Vesliui ir broliui. — Tačiau jūs keliavote ilgokai.

— Nesitikėjau čia tave išvysti, Džonai, — tarė ištiesdamas ranką Veslis.

— Tas vaikinas, kurį tu pas mus atsiuntei, sakė, atsieit su jumis važiuoja dvi tokios gražuolės, kokių jam neteko matyti. Atrodo, jis neklydo, — atsakė Džonas, apžvelgdamas nuo galvos iki kojų moteris.

Kim panarino galvą. Jos akys, kaip paprastai, buvo raudonos nuo ašarų.

— Noriu tave supažindinti su damomis, — atsakė Vesas, bet Kim, padėjusi jam ant peties ranką, maldaujamai pažvelgė į akis.

— Prašau, leisk man pasikalbėti su Lija, — sukuždėjo ji.

Veslio smakras išsikišo į priekį, bet jis linktelėjo sutikdamas, atsisuko į pasitikusius ir ėmė klausinėti apie fermą.

Suglumusi Lija pasuko paskui Kim už furgono; matyt, Kim kažkas neramino.

— Kas jums atsitiko, Kim? — susirūpinusi paklausė ji.

— Veslis tapo visai nepakenčiamas, — aštriai atsakė Kimberlė. — Kai jis ką nusprendžia, jo neįmanoma perkalbėti.

Lija negalėjo patikėti savo ausimis. Ją prašo paguosti moteris, kuri turi tapti jos vyro žmona.

— O aš maniau, jog tai jus nudžiugins. Jis nusprendė jus vesti, ir net dabartinė santuoka su kita moterimi neprivers jo apsigalvoti.

Nepatenkinta Kim pažiūrėjo į Liją.

— Kartais jis savo nuomonę pakeičia. Kad tam ryžtųsi, jam reikia laiko, bet jeigu jau taip įvyko, savo sprendimo nekeis.

— Apie ką jūs kalbate? Oi! — Lija praslydo ir vos neparpuolė. Furgonai sustojo siaurame kelyje ant stataus skardžio krašto. Apačioje tekėjo upė, o ant skardžio pakriūtės nebuvo jokio augalėlio.

— Atsargiai! — sušuko Kim. — Jūs vos neparpuolėte!

Lija nusišypsojo:

— Šlaitas čia ne toks status ir nepavojingas. Žinoma, jeigu tik ant manęs neužgrius furgonas.

Kim praledo jos žodžius pro ausis ir lėtai prakalbo:

— Lija, man reikia mano rožinės skrybėlaitės. Ji rudoje skrynelėje tolimame furgono kampe. Aš ir pati galėčiau ją paimti, bet jūs geriau tai atliksite. Būkite gera, paduokite ją man.

Lija susvyravo, tačiau Kim atkakliai reikalavo:

— Greitai jūs manęs atsikratysite, ir jums daugiau nereikės manęs gelbėti.

Lija atsidususi sutiko.

Pastaruoju metu Kim buvo tokia prislėgta, kad Lija negalėjo atsisakyti. Be to, ji džiaugėsi bet kuria galimybe nors truputėlį pratęsti jų atvykimą į Kentukį. Ji įlindo į furgoną ir ėmė ieškoti skrynios.

Paniurusi Kim grįžo prie vyrų. Įsišnekę jie jos net nepastebėjo. Ji atsistojo taip, kad ją nuo daubos atskirtų arkliai. Įsitikinusi, jog vyrai užsiėmę, išsitraukė iš skrynelės keturių colių ilgio smeigtuką ir ryžtingai smeigė juo į arklio pasturgalį.

— Ei! — suriko Džonas Hemondas.

Kim išsigandusi pažvelgė į jį, supratusi, kad jis viską matė.

Bet niekas neatkreipė į jo riksmą dėmesio, nes arklys šoko atbulas, išgąsdindamas kitus, ir furgonas ėmė lėtai slinkti į pakriaušę.

— O, velniai rautų! — nusikeikė Vesas, pastebėjęs, kas darosi, paskui staiga sunerimo. — Lija! Kur Lija?

Kim žiūrėjo tiesiai Džonui Hemondui tiesiai į akis, nepajėgdama ištarti nė žodžio. Veslis jau nebelaukė atsakymo ir puolė prie furgono. Paskui jį lėkė Džastinas, o jiems įkandin — Oliveris ir Džonas. Kim nejudėdama stovėjo ant kelio.

Kai pagaliau furgonas sustojo, paskui jį ant žemės mėtėsi išbirę daiktai ir maišai su maistu, tuo metu Oliveris iškinkė arklius.

— Kur ji? — klausė Veslis, kolei Džastinas ieškojo pakrantės šlaituose Lijos kūno.

— Kim viršuje, — pasigirdo greta kažkieno balsas.

Veslis atsisuko — už jo nugaros ramiai stovėjo Lija.

— Kas atsitiko? Ar labai susižeidė arkliai? Ar daug daiktų galima išgelbėti? — greitakalbe išpoškino Lija ir puolė padėti Oliveriui sutvarkyti arklius.

— Velniai tave griebtų! — sušvokštė Veslis, o kitą sekundę apkabino ją ir taip pabučiavo, kad jai suskaudo.

— Vesli! — Dusdama ji vargais negalais jį atstūmė. — Į mus žiūri.

Ji pažvelgė į Džastiną, kuris įsiutęs spoksojo į juos, ir Džoną, kuris juos stebėjo didžiai susidomėjęs.

Veslis nuleido ją ant žemės, ir pirmąkart per daugelį savaičių jo veidas nušvito laime.

— Džentelmenai, leiskite jums pristatyti mano žmoną — tai Lija Stenford.

Tiktai Džonas pastebėjo, kad Kim neteko sąmonės, ir puolė prie jos šlaitu aukštyn.

Lijos keliai sulinko. Vesas pakėlė ją ant rankų.

— Mieloji, negi tau nėra ką pasakyti? — paklausė jis.

## 13 skyrius

Prireikė nemažai laiko, kolei surinko iš furgono iškritusius daiktus. Vieną arklį teko nušauti, o kiti trys stipriai susižeidė, bet tokios žaizdos greitai užgyja. Plyšo keli maišai su sėklomis, ir grūdai išbyrėjo ant žemės, bet kitas krovinys iš esmės nenukentėjo.

Stovėdama ant kalvos viršūnės, Kimberlė balsu verkė, o Džonas Hemondas bandė ją paguosti. Įniršęs Džastinas smarkiai svaidė į furgoną iš jo išbirusius daiktus, nė karto nepažvelgdamas į Liją ir Vesą. Oliveris tebežiūrėjo tai į vieną, tai į kitą, o Lija drebančiomis rankomis bandė furgone tvarkyti išsimėčiusius daiktus.

Bet Veslis elgėsi taip, tarsi nieko nebūtų įvykę: jis šypsojosi, kartais net kažką negarsiai užniūniuodamas, ir visiems aplinkui komandavo, ką jiems reikia daryti.

— Lija, mieloji, paduok man skrybėlių dėžutę, — paprašė jis.

Lija klusniai pakėlė dėžutę bet, išvydusi jo veide šypseną, sviedė ją Vesui į veidą, apsisuko ir nubėgo prie upės. Jos akys buvo pilnos ašarų.

Veslis ją pasivijo, griebė už pečių ir atsuko veidu į save:

— Kas atsitiko, pupuliuk? Man atrodė, tu būsi laiminga, kai visiems papasakosiu apie mus tiesą. Tu juk norėjai šito visada, argi ne?

Ji atšlijo nuo jo, stengdamasi būti santūri:

— Žinojau, jog anksčiau ar vėliau tai įvyks, bet kai išgirdau tokius žodžius iš tavęs... Tu turi pasakyti savo draugams, kad mes išsiskiriame, ir, dėl Dievo, nevadink daugiau manęs “pupuliuku”.

— Išsiskiriame? — Jis nustebęs žiūrėjo į ją. — Visai ne, tu nesupratai. Aš nusprendžiau, kad mes turime pasilikti vyras ir žmona! Jokių skyrybų nebus.

— Ko gera, man reikia atsisėsti, — tyliai atsiliepė Lija ir vos neparpuolė ant šlapios žolės. — Paaiškink man visa tai.

Jis plačiai jai nusišypsojo.

— Tiesiog, Lija, aš tave pamilau. Iš pradžių buvau it ne savo kailyje. Na gerai, sakykim tiesiai — gerokai perpykau. Ir iš tikrųjų, aš buvau ne itin švelnus su tavimi, bet juk tu tada sugriovei visus mano planus, o aš nenorėjau prarasti Kim. — Jis pasilenkė prie jos. — Bet kelionės metu aš tave kaip reikiant pažinau. Anksčiau maniau, kad man reikia tokios moters, kaip Kim, kuriai esu irgi reikalingas. Bet jai reikalingesnis tarnas, o ne vyras. Be to, tau reikalingas aš. Tu visą laiką pernelyg daug ant savęs krauniesi, visada stengiesi kuo daugiau padaryti kitiems.

— Todėl tu ir nusprendei, kad man reikalingas, — atsiliepė Lija.

— Taip, ir be to, su tavimi linksmiau negu su Kim. Kad tai suprasčiau, man teko sugaišti daug laiko, bet nusprendžiau tvirtai: mes liksime vyras ir žmona. Tai protinga bet kuriuo atveju, o ir sunkumų bus mažiau.

— O kaip su Kim? — paklausė Lija.

Vesas nuleido akis.

— Aš susitaikiau su ta mintimi, kad ją myliu, bet vargu ar taip buvo iš tikrųjų. Manau, jog apskritai nemylėjau nė vienos moters. Įtariu, kad Kim labiau domėjosi mano turtu, negu manimi. — Jis sukando dantis. — Aš su ja susitariau: kiekvieną mėnesį ji iš manęs gauna padorią sumą iki tol, kolei ištekės. Ji gražuolė ir sau vyrą susiras nesunkiai.

Minutę jis patylėjo.

— Ko gi tu, Lija, tyli? Maniau, jog nori tapti mano žmona, todėl, matyt, ir suviliojai mane per pirmą susitikimą?

Lija pasikėlė nuo žemės ir nuėjo į šalį.

— Ar aš teisingai tave supratau, Vesai? Manęs tu nemyli, ir Kim nemylėjai, bet iš mudviejų tu pasirinkai mane, todėl kad taip bus paprasčiau. Neteks terliotis su skyrybomis, o po to vėl iš naujo tuoktis, be to, su manimi linksmiau. Ir man tu reikalingas, kad aš apsiginčiau pati nuo savęs. Reikalai maždaug tokie?

Jis paniuro.

— Ko gero. Tiktai tavo lūpose tai skamba kaip apdairumas. Manau, kartu su tavimi mums bus gera. Dviese pasistatysime didesnius negu mano brolio namus, ir paskui — tu pajėgsi vaikus gimdyti — tad mes turėsime daug vaikų.

— O mano dantis tu taip pat patikrinsi?

Jis atsistojo.

— Atrodo, tu eini iš proto. Duodu tau tai, ko norėjai, o tu netikėtai kraustaisi iš galvos. Tai ką — aš turiu klauptis ant kelių ir prisiekti tau amžiną meilę? Ko gera, aš išvis nežinau, kas ji tokia. Man atrodė, kad esu įsimylėjęs Kim, bet dabar tvirtai žinau — man įgriso jos bejėgiškumas ir verkšlenimai, ir noriu ko kita.

Kad nusiramintų, ji giliai atsiduso.

— Ir kas tada bus su manimi, kai nuspręsi, jog tau reikia kažko daugiau negu linksmumas ir to, kad esi man reikalingas? Tu grįši pas Kim ar susirasti sau kitą?

— Tu... tu mane kaltini nepastovumu?

Vietoj atsakymo ji nusišypsojo:

— Kaip bet kuri kita moteris, bandanti sau išsirinkti reikiamos spalvos suknelę.

Jis žengtelėjo prie jos, bet Lija atsitraukė.

— Aš nenoriu likti tavo žmona — man nereikalinga tavo didelė ferma, ir jau visų mažiausiai reikalingi tavo vaikai. Galbūt tu ir nusprendei, kad tinku tau, bet man tai tu nepatinki. Aš nenoriu susieti savo likimo su žmogumi, bet kurią minutę galinčiu mane mesti. Man nereikalingas vyras, kuris kuria planus ateičiai tiktai išsimaudęs purvo baloje. O kas bus, jeigu įkrisi į upę su kita moterimi? Ne! Aš negaliu gyventi su tokiu nepastoviu žmogumi, kaip tu. Ir dabar ketinu visiems papasakoti, kad mes ruošiamės nutraukti santuoką.

Ji apsisuko, bet Vesas stipriai suspaudė jos petį.

— Nieko panašaus tu nepaskelbsi! — suriko jis sunkiai alsuodamas. — Aš taip nusprendžiau, man tai buvo nelengva. Aš apie tai galvojau jau seniai.

— Aš taip pat sprendžiu ne paskubomis. Jau iš pirmųjų dienų numačiau, kad mes išsiskirsime, ir su tuo susitaikiau. Mes pradėsime santuokos nutraukimo procedūrą tavo mieste Suitbrajere, ir kai viskas pasibaigs, aš išvažiuosiu. Galbūt aš apskritai paliksiu Kentukį.

Jo ranka suspaudė Lijos petį.

— Tu tai laikai svarbiau už mūsų santuoką? — nustebęs paklausė.

— Aš neturiu ypatingo pasirinkimo. Galbūt sugebėsiu atsikratyti lengvabūdės moters reputacijos, kuri dabar mane lydi. Ir niekada negalėsiu gyventi su žmogumi, kuris buvo toks lengvabūdis ir be sąžinės. Man buvo paruoštas likimas gyventi kamuojamai klausimo — ar atsiras man ir kūdikiui toks žmogus, kuris galės mus išlaikyti.

Veslis buvo sukrėstas.

— Niekas, nė vienas vyras ar moteris, niekada gyvenime nesakė, kad aš nevertas pasitikėjimo. Niekada nežiūrėjau į savo pareigas lengvabūdiškai.

— Pasakyk apie tai Kim, — atkirto ji ir nusisuko.

— Velniai tave griebtų, — suriaumojo jis ir čiupęs ją už pečių, atsuko į save. — Jeigu būtum vyras, už tokius žodžius iškviesčiau tave į dvikovą. Bet tu... tu liksi mano žmona, aišku? Dar daugiau, rytoj mes abu išvyksime į medžioklę ir elgsimės kaip vyras ir žmona. Mes keliausime kartu, valgysime kartu ir miegosime kartu.

Ji pabandė ištrūkti iš jo rankų:

— Neliesk manęs!

— Aš pasiruošęs liesti visą tavo kūną, ir tau teks prie to priprasti. Tu mano žmona ir nuo dabar elkis taip, kaip ir pridera žmonai.

— Aš tavęs neapkenčiu, — sukuždėjo ji.

— Aš tau irgi nejaučiu ypatingos meilės.

— Aš tavęs neklausysiu. Aš niekada nebūsiu tavo žmona.

Jo rankos nusileido, o akyse pasirodė griežta išraiška:

— Vargu ar šiomis aplinkybėmis tu turi pasirinkimą. Kaip mano žmona, tu esi mano nuosavybė. Rytoj auštant išvyksi su manimi, net jeigu tektų tave pririšti prie balno. Tau tatai aišku, užsispyręs katinėli?

— Aš atliksiu tai, ko tu nori, jeigu jau tu turi įstatymo duotą teisę ir teisę mane priversti jėga, bet aš su tavimi kovosiu kiekviename žingsnyje. Tau teks viską iš manęs išgauti jėga, ir jau patikėk: tau tai džiaugsmo nesuteiks. Ar aišku, užsispyręs šiurkštuoli?

Jis atlošė galvą ir negeru balsu nusijuokė.

— Tu suteiksi man viską, — meilikaujamai pareiškė jis. — Kai mes išjosime iš miško, tu mane maldausi, kad prie tavęs prisiliesčiau.

Vietoj atsakymo ji nusišypsojo:

— Tu apie save kur kas geresnės nuomonės negu kiti. Aš nieko nemaldauju.

Veslis prisimerkęs pažvelgė į ją.

— Na, sakykime, mes liksime drėgname, šaltame ir baisiame miške iki tol, kol tu pulsi į mano glėbį — ir į mano guolį, — džiaugdamasi ir trokšdama manęs visu savo šiltu kūnu. Tad jeigu nori dar kartą išvysti namus arba nors minkštą patalą, tau teks man atsiduoti.

Ji nustebusi žvilgterėjo į jį:

— Tu užmiršai, kaip aš augau? Aš visiškai neseniai sužinojau, kas toks jaukumas, prie kurio tu pripratęs nuo pat gimimo. Aš galiu iškęsti kur kas ilgiau negu tu.

Veslis paėmė ją už smakro, pasuko veidu į save, lėtai pasilenkė ir švelniai pabučiavo. Jo lūpos buvo šiltos ir drėgnos, ir Lija prieš savo valią prigludo prie jo. Jis staigiai atsitraukė.

— Ar tu gali man priešintis, Lija? Ar galėsi ožiuotis, kai mes įsirengsime stovyklą tolimoje kalvoje, kur knibžda laukinių kačių ir šleivoja prie ugnies lokiai? Tai atsimink, mergužėle: aš visada džiaugsiuosi tave matydamas savo guoly.

Lija priešiškai pažvelgė jam į akis, bet jo pirštų prisilietimai prie veido jai buvo malonūs. Moteris išsiplėšė iš jo rankų.

— Žmona, eik ir ruoškis rytdienos kelionei, — įsakė jis, o po to apsisuko ir nuėjo.

“Kas per nesąmonės”, — svarstė pasilikusi viena Lija. Dorovingoji Kim negali suteikti to, ko jam reikia, bet Vesas buvo įsitikinęs, kad tai gaus iš Simons. Kaip matyti, jis ėmė suvokti, jog Kim taip niekada ir netaps geru partneriu lovoje, o kadangi džentelmeno kodeksas būtų neleidęs jam išsiskirti tik dėl to, kad nori užvaldyti kitą moterį, jis ir nusprendė pasilikti su ja. Ji buvo pelkių atmata, tad su ja buvo galima elgtis be ceremonijų, neypatingai kreipiant dėmesį į jos norus. Štai su tokia ledi, kaip Kim, jis buvo priverstas elgtis visai kitaip.

— Vyrai... — garsiai tarė ji. — Veslis mano, kad gali keisti moteris kaip rūbus. Bet ji jį privers galvoti kitaip. Jis mano, esą ji jį suviliojusi dėl ištekėjimo. Nepaisant visų jos tvirtinimų, jis vis tiek užsispyręs tuo tebetiki. Bet galbūt tai geriau, negu jis suprastų tikrąją to priežastį, kodėl ji puolė į jo glėbį. Ir kaip jai galėjo šauti į galvą, jog esanti jį įsimylėjusi?

Ji išdidžiai išsitiesė, suprasdama, kad jai teks patirti išbandymą — susitikti su visais kitais. Tikriausiai Džastinas ir Kim buvo labai ant jos įtūžę.

Lėtai ir nenoriai ji pasuko į stovyklą. Pirmiausia, ką išvydo, tai kaip Džastinas smogia Vesliui į pasmakrę. Džonas Hemondas ir Oliveris griebė Veslį už rankų.

— Galėjai iš pačių pradžių man viską papasakoti, — šaukė Džastinas. — O tu privertei Liją kankintis! Ji to nenusipelnė. Ją, savo žmoną, tu privertei daugelį dienų žiūrėti, kaip šliaužioji prieš Kimberlę.

Sustojusi prie kalvos papėdės, Lija nusišypsojo, jai buvo malonu, kad ją gina.

— Lija! — sušuko Džastinas ir puolė pakalne žemyn prie jos. Jis paėmė ją už pečių ir pažvelgė į akis. — Nejaugi tai teisybė? — sukuždėjo jis. — Ir visa ši istorija nuolatos tave slėgė? Galėjai apie tai anksčiau man pasakyti.

Kai jis ruošėsi ją apkabinti, petį užgulė Veslio ranka.

— Neprisiliesk prie mano žmonos, Starkai! Jeigu nori, kad galva liktų ant pečių, atitrauk nagus.

Lija atsistojo tarp jų, kad nekiltų muštynės.

— Džastinai, — garsiai pareiškė ji. — Pagal įstatymą jis mano vyras ir turi teisę keisti nuomonę tiek kartų, kiek tik panorės. Šiandien jis stengiasi mane laimėti, o rytoj galiu vėl tapti laisva.

— Lija! — įspėjo ją Vesas.

— Atleisk man, Džastinai. Gaila, kad man neužteko drąsos tau tai pasakyti anksčiau. Bet aš bijojau... — Ji nuleido galvą, neturėdama jėgų tęsti.

— Man viskas aišku, Lija, — atsakė Džastinas. — Tai jo kaltė. Stenfordai, tu nevertas tokios moters.

Veslis šeimininkiškai padėjo jai ant peties ranką.

— Vertas aš ar nevertas, bet ji mano ir pasiliks mana.

# 14 skyrius

Žingsniuodama šalia Veslio, Lija skverbėsi per sklidiną įvairių garsų mišką, žvalgydamasi į šonus ir bandydama įsižiūrėti, kas slepiasi už medžių ir krūmų. Ją išgąsdino tolumoje pasigirdęs triukšmas. Kai ji riktelėjo, priekyje ėjęs Veslis nė neatsisuko.

Visą rytą, kai Lija išsigandusi šūktelėdavo, jis eidamas kiekvieną kartą atsigręždavo, pasipūtėliškai šypsojosi ir vėl nusisukdavo. Lija prisiekė, kad nuo šiol tylės, bet jai tai niekaip nepavykdavo. Dar niekada neteko būti taip toli nuo žmonių. Lija užaugo, apsupta brolių ir seserų ir pirmąkart juos paliko apsigyvenusi Veslio plantacijoje, kur žmonių buvo dar daugiau. Keliaujant į Kentukį, juos visada supo daug keliautojų, aplink buvo triukšminga, jokių nepažįstamų garsų.

Ir štai pirmąkart gyvenime ji atsidūrė viena arba beveik viena. Dabar ji nelaikė Veslio protinga būtybe. Tą dieną jie labai anksti susikrovė maišus.

— Kokius arklius tu ruošiesi imti? — paklausė Džonas Hemondas.

— Mes žygiuosime tenai, kur arkliai neprasiskverbs, — pasakė Veslis ir užsivertė ant pečių maišą.

Nė žodžio netarusi ir net nepažvelgusi į Veslį, Lija užsimetė ant pečių nedidelį maišą. Ji sau prisiekė, kad baimės neparodys.

Kimberlė laikėsi arčiau Džono; tą dieną ji pakirdo neįprastai anksti, — juk visada išlįsdavo iš migio tiktai tuomet, kai jau būdavo paruošti pusryčiai. Lija nežinojo, ar Kim norėjo būti su Džonu, ar jis pats to pareikalavo. Bet buvo pernelyg pasinėrusi į savo rūpesčius, kad dar rūpintųsi ir Kim.

— Jūs pasiruošusi, misis Stenford? — paklausė Vesas. Lija nepasuko galvos, bet kai Veslis nužingsniavo pirmyn, nusekė paskui jį.

Jie ėjo daug valandų. Lija pavargo; jau seniai iš akių dingo paskutinė stovykla ir nebuvo girdėti būdingų gyvenvietėms garsų. Atrodė, kad žemėje liko tiktai ji ir priekyje žingsniuojantis vyras elnio odos drabužiais.

— Ar pajėgsi užlipti į viršų? — sustojęs paklausė Vesas.

Lija pažvelgė į tą pusę, kur jis rodė, į statų skardį, vedantį prie įėjimo į urvą. Ji trumpai linktelėjo, kaip ir anksčiau nepakeldama į jį akių.

— Duok man savo maišą.

— Aš užnešiu pati, — atsakė ji ir nuėjo pirmyn. Veslis čiupo jos maišą ir padėjo jį nuimti.

— Aš juk sakiau, kad atiduotum man maišą, ir tai sakydamas nejuokavau. Jeigu ir toliau prieštarausi — persimesiu tave per petį ir nusinešiu.

Iš įpratimo į jį nežiūrėdama, Lija nusimetė diržus ir atidavė maišą Vesliui. Kopti jai buvo nelengva, ypač dėl jos ilgo sijono. Bet kiekvieną kartą, kai būdavo sunku, iš karto šalia atsirasdavo Vesas: išlaisvindavo užsikabinusią jos sijono apačią, prilaikė už talijos, o vieną kart pagelbėjo stumtelėdamas ją per sėdynę.

Pasiekusi viršūnę, Lija jam nedėkojo, o sustojo ant uolos iškyšulio ir įsistebeilijo į urvą, kuriame viešpatavo tamsa.

— Kaip manai, ar viduje yra lokių? — paklausė pašnibždom.

— Gali būti, — abejingai atsakė Vesas ir nuleido ant žemės abu maišus. — Tuojau patikrinsiu.

— Būk... Būk atsargus, — sušnibždėjo Lija.

— Ką, rūpiniesi dėl manęs?

Ji pažvelgė jam į akis.

— Nenoriu čia likti viena.

— Ko gera, aš to nusipelniau, — sumurmėjo jis ir išsitraukė iš makšties sunkų peilį, o iš maišo žvakę.

— Ar ne geriau tau pasiėmus šautuvą? — išgąstingai paklausė ji.

— Grumiantis su lokiu akis į akį, iš šautuvo jokios naudos. Galbūt tu mane pabučiuosi prieš man leidžiantis į urvą?

— Tai gal tau dar padėkoti už tai, kad atvedei mane neaišku kur, tiesiai prie lokio irštvos? O jeigu viduje laukia visa lokių šeima, ir mudu abudu žūsime?

Veso akys sublizgo:

— Jeigu tik galėčiau mirti su tavo bučiniu lūpose...

— Eik! Reikia su tuo baigti.

Kai jis pasuko prie urvo, veidas surimtėjo.

— Jis didesnis negu maniau, — lyg iš statinės sududeno jo balsas.

— Čia ant sienų indėnų piešiniai ir laužų pėdsakai.

Ji girdėjo, kaip Vesas vaikšto po urvą, dabar jo balsas atsklido iš toli:

— Nepanašu, kad čia gyventų lokiai, tik matyti kažkokie kaulai. Manau, kad čia gyveno daug žmonių.

Keletą minučių jis tylėjo, ir Lijos įtampa truputį atslūgo. Ji prisiartino prie įėjimo į urvą. Jau išgirdo jo žingsnių garsus ir kartais šmėkštelėdavo liepsnelė.

— Ar čia nepavojinga? — sušuko ji.

— Visiškai. Viskas ramu.

Ir čia prasidėjo. Iš pradžių Veslis pasakė: “Šit kaip”, po to suriko:

— Bėk, Lija! Slėpkis! Šis riksmas sukėlė Lijai siaubą, ir ji suakmenėjusi apmirė prie pat įėjimo į urvą.

Veslis išlėkė iš urvo, tik jo rūbų kutai suplevėsavo, o įkandin jo skuodė senas juodas lokys, kad net jo riebus kailis liulėjo.

Lokys prabėgo pro Liją taip arti, kad ji pajuto jo kvapą. Bet moteris nė nekrustelėjo.

Lokys jos net nepastebėjo, o nusivijo Vesą. Tiktai akimis ji sekė, kas čia darosi; Veslis skverbėsi pro brūzgynus šlaitu žemyn.

— Lija, lipk į medį! — sušuko jis bėgdamas.

“Medis, — dingtelėjo Lijos galvoje. — Kas tas — medis? Į ką jis panašus?”

Kolei ji svarstė, kairėje pasigirdo puolančio į vandenį kūno pliaukštelėjimas.

„Judinkis, Lija, — įsakė ji sau, bet nekrustelėjo. — Vikriau sukis!"

Pagaliau ji atitoko. Nekreipdama dėmesio į Veso įsakymą ropštis į medį, puolė į tą pusę, iš kur pasigirdo triukšmas. Sunkiai alsuodama, ji sustingo prie nedidelio, akmenimis apsupto tvenkinio. Tvyrojo visiška tyla, nei Veslio, nei lokio. Tiktai girdėti paukščių čiulbesys, ramiai šviečia pavakario saulė ir kvepia žolynai.

Netikėtai ją griebė už kulkšnies ir patraukė žemyn. Instinktyviai Lija bandė gintis.

— Liaukis! — sukuždėjo Vesas. Daugiau Lija nieko nematė. Kai ji nustojo priešinusis, Vesas įsitempė ją į vandenį.

— Ką?.. — iškvėpė ji, bet tuoj pat Vesas uždėjo jai ant galvos ranką ir pastūmė po vandeniu.

Pasipiktinusi ji sulaikė kvėpavimą ir per skaidrų vandenį išvydo, kaip pasinėrė ir jis pats.

Jis parodė jai ranka, ir Lija pasuko galvą. Tiesiai virš jų stovėjo lokys, uostinėdamas orą. Vesas gestu parodė, kad Lija sektų paskui jį, ir ji nuplaukė.

Jis prinėrė prie kito baseino krašto ir iškilo į paviršių, pasislėpdamas virš vandens. Sunkiai kvėpuodama, Lija taip pat išniro, ir Vesas pakėlė prie lūpų pirštą.

Akies krašteliu Lija išvydo, kad lokys tebestovi vietoje. Nuplaukusi nuo jo toliau, ji atsidūrė šalia Veslio. Jis prisitraukė ją prie savęs, priglaudęs jos nugarą prie savo krūtinės. Ji nesipriešino, kad neišgirstų lokys.

Veslis krimstelėjo jos ausies spenelį ir ėmė kandžioti. Ji bandė išsiveržti. Jis paleido jos ausį ir reikšmingai linktelėjo į lokio pusę.

Žvilgsniu Lija bandė jam įrodyti, kad greičiau pasiruošusi būti suėsta lokio, bet Vesas neleido jai nė krustelėti.

Jis ėmė glostyti lūpomis jos kaklą, siekdamas arčiau prie plaukų.

Per dieną saulės sušildytas vanduo buvo šiltas ir ramino išvargusios Lijos raumenis. Vesas tebeglamonėjo jos kaklą ir skruostą, ir Lija atsilošė į jį, pasuko galvą ir atkišo jam skruostą.

— Lokys nuėjo, — sušnibždėjo jis.

— M-m-m? — numykė, neatmerkdama akių, Lija. Veslis perbraukė lūpomis per jautrią jos kaklo vietą. Lija pamažu palenkė galvą. Atrodė, jos kūnas tapo toks pat minkštas ir lengvas, kaip vanduo aplinkui.

— Lokys nuėjo, — pakartojo Vesas ir palytėjo jos ausies spenelį liežuvio galiuku. — Ar neužbaigus mums šio dalyko krante? Žinoma, galime tęsti vandenyje. Visiškai to norėčiau.

Suteliuškenusi vandenį, ji staiga atsisuko:

— Ir kaip tu drįsti!..

— Ir kaip aš drįstu! — Jis nusijuokė. — Kam tu vis dar apgaudinėji save? Tereikia man tiktai prie tavęs prisiliesti, ir tu mano. Nenueik. Pasilikime vandenyje. Aš niekada...

Lija iš visų jėgų stengėsi išsikepurnėti ant kranto, kad neatrodytų juokinga, ir atsisuko į jį. Jos akys svaidė žaibus.

— Jeigu ruošiesi man pasakoti apie savo ankstesnes pergales, geriau patylėk. Manęs nedomina, ką tu darei ar nedarei. Ir turiu tau pasakyti, kad reaguoju į kiekvieno vyro prisilietimą, ne tik į tavo. Mes, visos Simonsų moterys, tokios. Maniau, kad tu tai žinau. Galų gale argi tavo dėmesys man paaiškinamas ne mano prasta šlove?

— Būk tu prakeikta, Lija! — sušvokštė nuo jos neatsitraukdamas Vesas. — Na kodėl vis taip apie save kalbi? Aš mačiau tave su Džastinu. Galiu eiti lažybų, kad jis tavęs net nepalietė.

— Ir prakiši savo pinigus.

Pakėlusi sijoną, ji išsiropštė iš vandens į krantą ir ėmė gręžti peršlapusius rūbus.

Veslis atsistojo šalia jos; šlapia elnio oda aptempė galingą jo kūną.

— Lija, aš iš tavęs gausiu tai, ko noriu. — Ji net nežvilgtelėjo į jį, ir Veslis pasitraukė šalin. — Apsinakvosime čia, — pareiškė jis.

Vesui nuėjus, jos pečiai nusviro. Nepakėlusi tysančio ant žemės sijono, ji priėjo prie akmens ir atsisėdo. Kiek kartų jau buvo jį praradusi? Jie permiegojo, o jis metė jai pinigus ir nuėjo. Jie susituokė, o jis ją sumuštą ir nėščią paliko. O sugrįžęs iš Kentukio, nepanoro jos nė matyti, tvirtino, kad jam reikalinga Kimberlė, vėl ją atstūmė.

“Tris kartus”, — pagalvojo Lija. Tris kartus jis ją metė, o dabar ji turi juo tikėti? Ką jam tai reiškia — su ja žaisti, stebėti, kaip ji prie jo veržiasi, o paskui vėl pamesti? Kam jam tai? Kad pamalonintų savo vyrišką savimeilę? Jam tai tik vienos nakties malonumai, o juk Lijai jis buvo svajonė. Juk tiek metų jį mylėjo visa širdimi! Tėvo sumušta, tada gulėjo, kentėdama skausmus, ir galvojo apie tai, kaip vieną kartą ateis Veslis Stenfordas ir ją išgelbės. Ji verkė, netekusi kūdikio, bet tikėjo, kad bus ir daugiau vaikų — Veslio vaikų. Bet dabar, gerai jį pažinodama, Lija bijojo, kad Veslis, kai tik ji taps nėščia, jos atsisakys: juk tada iš jos jokios naudos.

O kas atsitiks, kai jie išeis iš miško ir nuvažiuos pas jį į Suitbrajero miestą? Veslis buvo pasiruošęs prisipažinti keliems savo artimiems draugams, kad Lija jo žmona, na, o jeigu jis to nepanorės paskelbti visiems miesto gyventojams? Kaip matyti, ji, Simons, turi slėptis miške, jai ne vieta padorioje visuomenėje.

Suprantama, Veslis — vyras, dėl to jis nepavargo jai tai tolydžio priminti, o Lija — nedorovinga moteris, Dėl to jis nusivedė ją į mišką, kad išsityčiotų, pasiūlęs pasirinkti arba savo guolį, arba ilgus gyvenimo miške mėnesius. O kas bus, kai ji atsiduos? Na žinoma, Veslis grįš į savo švarutę fermą, ir jam nieko nereikš visiems apskelbti, kad Lija gudrumu jį suviliojo ir privertė vesti, kad ji — pasileidusi moteris ir kad tenykštis teisėjas nutrauks jų santuoką. Vesas išsivaduos, o Lija pasiliks...

Ji giliai atsiduso ir pakilo nuo akmens. Lijos širdis vėl sužeista. O juk tiek daug visokių dalykų gali sužeisti moters širdį, tačiau greitai jos žaizdos užgyja. Jeigu ji vėl susižavės Vesliu, o jis ją paliks, ar pajėgs suimti save į rankas ketvirtą kartą? Ji turi tam priešintis. Neleis vėl savęs nublokšti šalin. Pro medžius Lija išvydo laužo atšvaitus ir suprato, kad Veslis įrengė stovyklą. Krūptelėjusi ji pasuko prie laužo.

— Ar gersi kavos? — paklausė Vesas ir ištiesė jai garuojantį puoduką.

Ji papurtė galvą ir palinko prie keptuvės, kurią jis laikė rankoje.

— Ne. — Jis nustūmė ranką. — Ilsėkis, o aš paruošiu vakarienę.

— Nejuokink manęs, — griežtai atkirto ji. — Vyrai nemoka ruošti valgio.

— Nemoka? Gerai, mano gražioji žmonele, pasėdėk, ir aš tau įrodysiu, kaip tu klysti.

Lija nuleidusi akis atsisėdo ant žemės. Veslis kepė krūtininę, vartydamas ją keptuvėje, ir stebėjo Liją.

— Ar aš tau kada pasakojau apie Paryžių?

— Apie Paryžių? — Ji pakėlė į jį akis. — Niekada negirdėjau, kad Virdžinijoje yra toks miestas.

Veslis jai nusišypsojo. Šlapia suknelė aptempė dailią moters figūrą, bet jis žinojo, jog išdžiūvusi ji vėl bus didoka ir laisva. Šypsodamasis jis prisiminė suknelę su gilia iškirpte, kurią ji buvo apsivilkusi vakare viešbutyje. Paryžiuje Lija būtų atrodžiusi puikiai, ypač su skrybėlaite, paryškinančia jos tamsius plaukus.

— Paryžius yra už vandenyno, šalyje, kuri vadinasi Prancūzija.

— Atleisk — aš nesu tokia išsilavinusi kaip tu. Mano tėvas nematė reikalo siųsti savo vergais paverstus vaikus į mokyklą.

Jis jos neklausė.

— Vieną vakarą mes vakarieniavome penkiese atskirame kambaryje. — Jis nuščiuvo. — Ne, ko gero, aš to nepasakosiu. — Jis pažvelgė į ją. — O gal tau įdomu sužinoti apie tai, kaip mano brolis Trevisas merginosi Rigan?

— Taip, žinoma, — atsiliepė Lija. Ji su džiaugsmu išklausysianti istoriją apie savo draugę.

— Tada eik ir apsirenk sausais drabužiais. Vakarieniaujant aš tau papasakosiu šią istoriją.

Po to jie valgė pupas, krūtininę, biskvitus su kava, o tuo metu Vesas, kaip pasirodė Lijai, labai pagražindamas papasakojo neįtikėtiną istoriją apie tai, kaip Trevisas susigrąžino savo žmoną. Pasakojant buvo šimtą kartų užsiminta apie nesuskaičiuojamą daugybę raštelių su pasiūlymais ištekėti ir pagaliau apie cirką, kur, anot Treviso žodžių, jis rizikavo gyvybe ir tapo pagrindiniu spektaklio dalyviu.

— Kiek kartų? — paklausė Lija.

— Trevisas sako — tūkstančius, bet Rigan leidžia suprasti, jog tai išmislas, tad tiksliai niekas nežino.

— Aš niekada nemačiau dramblio.

— Po to Trevisas parvežė namo ištisą furgoną mėšlo ir pasakė, kad juo patręšus tabakas užaugs dvigubai aukštesnis.

— Ar tai teisybė? — paklausė Lija, išpūtusi akis.

— Ypatingo skirtumo nepastebėjau. Na o dabar, kai tu išklausei nakčiai pasaką, laikas gulti.

Lija susigūžė ir iš Veso akių blizgesio suprato, kad jis tai pastebėjo.

— Aš tau paklojau atskirai, — tarė jis šaltai. — Pats aš atsigulsiu kitoje pusėje. Jeigu tau pasidarys baisu, mane pašauk. Aš miegu jautriai.

Taręs šiuos žodžius, jis šliūkštelėjo iš puoduko kavos likučius ir pasuko prie savo antklodžių ryšulio.

Lija tylėdama nuėjo prie savo guolio, dėkodama likimui, kad Veslis nebando jos įvilioti į savąjį.

Veslis ilgai nesudėjo bluosto, žiūrėdamas į žvaigždes. Jį įžeidė tai, kad ji kiekvieną kartą krūptelėdavo, jam atsidūrus greta. Toks Lijos elgesys labai glumino. Juk ji norėjo už jo ištekėti. Trevisas mano, kad tada ji atsigulė su juo, nes mylėjo. O dabar, kai ji jį gavo, kai jis nusprendė pasilikti su ja, žmona elgiasi taip, tarsi jis sirgtų užkrečiama liga. Šito Veslis negalėjo suprasti.

Žinoma, iš pradžių jis gal ir buvo su ja šiurkštus. Bet esmė ta, kad jis įniršo, netekęs Kim, o Lija, kaip Vesliui tada atrodė, buvo viena iš tų moterų, kurias jis visada niekino, kurios buvo niekam vertos. Bet pakeliui į Kentukį jis pamatė, kad Lijai pačiai reikia paramos. Jai reikalingas žmogus, kad apgintų nuo to, kuris bando ją išnaudoti savo tikslams. Kim privertė Liją ją aptarnauti. Džastinas manė, kad Lija juo susižavės. O ir jis pradėjo visuose reikaluose pasikliauti ja. Ji nuolatos nemurmėdama atliko visus darbus, todėl kad žodžio "ne" jos leksikone nebuvo. Galima pagalvoti, tarsi ji laiko save visos žmonijos verge.

Iš pradžių Vesas Kim pareiškė, kad ji suverčia Lijai pernelyg daug darbų. Kim tada labai nustebo ir atsakė, jog Lija pati norėjo viską padaryti. Vesas iš karto suprato, kad kalbėti su Kim beprasmiška. Būtent tada jis ir pradėjo suvokti, kad Kim nė kiek nesugeba rimtai kalbėti. Vakarais atsisėsdavo šalia Kim, bandydamas pasakoti ką nors apie save, ir pastebėdavo, kaip jos akys ima klaidžioti į šalis. Ne kartą vidury sakinio ji staiga pašokdavo eiti. Ir tada Veslio žvilgsnis nukrypdavo į Liją, kuri sėdėjo greta Džastino ir įdėmiai klausė kiekvieno jo žodžio. Ir Veslis dažnai galvojo: "Juk ji mano žmona!"

Kada Kim jam pradėjo įkyrėti? Ko gero, tai prasidėjo tą kartą, kai ji taip veriamai klykė, jog visi subėgo, manydami kad jai įkirto gyvatė, o paaiškėjo, kad jai į ranką įgėlė bitė. Lija ramiai uždėjo ant skaudamos vietos geriamosios sodos, o Veslis nuvedė drebančią ir verkiančią Kim į furgoną, kur toji tuojau atsigulė miegoti. Vėliau Veslis išvydo, kaip Lija bandė užsidėti kažką ant kaklo. Jis ne iš karto įkalbėjo ją parodyti, kas tai. Paaiškėjo, kad ji netyčia prisilietė prie laukinio sausmedžio krūmo ir ant jos kaklo pasiliko trys bičių įgėlimo pėdsakai.

— Ir tu nieko nesakei? — paklausė Veslis.

— Juk čia tik bitelės, — atsakė ji, truktelėjusi pečiais. Ji neleido jam uždėti jai sodos kompresą. Po to Veslis pradėjo dar dažniau apie ją galvoti.

Ir ėmė sau uždavinėti klausimus. Gyvenimas fermoje niekada nebuvo lengvas, ir, nors pažįstamiems to ir neparodė, jis turėjo nelabai daug pinigų. Vesliui priklausė pusė Stenfordų plantacijos, bet jos turtas — tai žemė. Tiktai ją pardavęs, jis galėjo turėti pinigų. Trevisas sutiko jam sumokėti tiek, kiek sugebės, ir, kaip bebumbėtų ant savo brolio, Vesas niekada neabejojo Treviso sąžiningumu. Vadinasi, jeigu nesi turtingas ir negali sau leisti turėti visą armiją tarnų, tai ką daryti su žmona, puolančią į isteriją dėl mažos bitės įgėlimo? Ar neteks jam ištisą dieną arti, o paskui, grįžus namo, dar atlikti ir ūkio darbus? Ar tik neteks rytais dar ir pusryčius jai nešioti į lovą?

Tais laikais, kai gyveno dar vilkdamas savo brolio jungą, jis svajojo apie moterį, kuri galėtų atsiremti į jo ranką. O Kim nesirėmė, bet didesnę laiko dalį gulėjo.

O kas buvo, kai jis ją bučiavo? Kim sakydavo: “Šiandien, Vesli, aš tau galiu duoti du bučinius”. Ji stipriai suspausdavo lūpas ir — “pakšt, pakšt”, paskui kažkaip gudriai sukikendavo, tarsi atlikusi kažką nepadoraus ir smerkiamo, ir nueidavo.

Kurį laiką šitie manieringi skubūs bučiniai ir reikšmingas juokelis jį jaudino. Veslis patikėjo tuo, ką ji stengėsi jam įteigti — kai nereikės savęs tramdyti, jos temperamentas išsilies su didele jėga. Bet pamažu jis liovėsi ja tikėjęs. Vesui jau pradėjo atrodyti, kad netgi jiems susituokus, Kim ims ir senu įpročiu užgiedos: “Šiandien, Vesli, aš tau duosiu du bučinius”. O galbūt, kaip vyras, jis gaus teisę ir trims.

Vieną kartą jis pabandė Kim sukelti aistrą, bet ji išsigandusi atšlijo ir, atgavusi žadą, iškoneveikė jį kaip berniūkštį, kurį reikėtų išperti.

Nuo tada jis daugiau nebandė taip daryti ir liovėsi atsiėminėti savo kasdieninę, jeigu taip galima pasakyti, bučinių porciją.

Kuo labiau jis tolo nuo Kim, tuo daugiau mąstė apie Liją. Įsitikino, kad ji sugeba dirbti be nereikalingų tauškalų, kad moka vengti konfliktų. O jos dvasinės gelmės buvo stačiai neįtikėtinos. Ir visi darbai Lijos rankose tirpte tirpdavo. Ji retai ko prašė, o pati atiduodavo labai daug:

Kuo ilgiau tęsėsi jų kelionė, tuo labiau Vesas ją vertino. Jis neatsimena, kada tvirtai nusprendė nesiskirti su ja (galbūt sprendimas subrendo pamažėle), bet suprato, kad geriau būti Lijos vyru negu susieti savo likimą su Kim.

Kartą jis buvo visa tai besakąs Lijai, bet kažkokiu nepaaiškinamu būdu suvokė, kad vargu ar ji sutiks jį išskėstomis rankomis. Veslis negalėjo suprasti, kodėl ji būtent taip elgsis? Galų gale nusprendė Lijai duoti tai, ko ji kažkada norėjo; bet kas gali suprasti moters sielą?

Ir štai ilgai mąstęs jis nusprendė padaryti taip, kad Lija imtų priklausyti nuo jo — jeigu iš viso tai įmanoma. Lija mokėjo rasti išeitį iš pačios sunkiausios padėties, ir tai Vesą erzindavo. Jis jau abejojo, ar pavyks padaryti ją priklausomą.

Bet štai kai jie dviese atsidūrė baloje — tai prisiminęs jis nusišypsojo — tapo aiški jos baimė pasilikti vienai miške. Būtent ten ją nusivesti jis ir sumanė.

Kaip jis ir numatė, remdamasis savo patirtimi apie moterų minčių eigą, jam pasakius, kad ji gali su juo pasilikti, Lija užsispyrė. Duok moteriai tai, ko ji nori, ir būk tu prakeiktas, jeigu ji neužsimanys ko nors kito!

Ir štai dabar jie pasiliko dviese, ir Lija elgiasi taip, tarsi jį vos pakęstų. Gyventų jis nors ir šimtą metų, vis tiek moterų nesupras.

Bet ji pasiduos. Jeigu reikės, jie išbus miške dviese daug mėnesių. Jis jai merginsis, jos sieks, ją užkariaus. Galbūt pasieks net to, kad ji vėl taps nėščia. Ši mintis jam patiko. Jeigu tai pavyktų, ji liautųsi priešinusis. Taip, jie grįš į Suitbrajerą, į jo fermą jau laukdamiesi kūdikio.

“Ak, Lija, — pagalvojo jis, žvelgdamas į ją pro užgesusio laužo plėnis. — Nė viena moteris negalėjo priešintis Stenfordų vyrams, jeigu tie užsispirdavo ją pasiekti”.

Padaręs tokią išvadą, jis atsivertė ant šono ir užmigo.

# 15 skyrius

Lija nubudo su kylančios grėsmės nuojauta. Miške buvo tylu, ir, sprendžiant iš mėnulio padėties, dar nelabai vėlu, bet ore tvyrojo kažkas grėsminga. Greitai atsisukusi ji pažvelgė į Veslį. Jo akys buvo atmerktos, ir jose galėjai įskaityti perspėjimą. Lija pakluso jo nebyliam įsakymui ir gulėjo nekrustelėdama, matydama, kaip jis po truputį traukia į save šautuvą.

— O šito, misteri, tai jau visai nereikia, — pasigirdo už jos nugaros balsas, ir Lija nustėro. Ji negalvojo, kad kada nors vėl išgirs šį balsą. Ji meldėsi, kad to neatsitiktų. — Mes paprasti keleiviai, kaip ir jūs su dama, — tęsė tas pats balsas.

Lija gulėjo nejudėdama. Iš tamsos išniro aukštas kaulėtas žmogus. Mėnulio šviesoje buvo matyti barzda apžėlęs veidas.

Lėtai, taip, kad kiekvienas jo judesys atrodytų reikšmingas ir nepasirodytų baikštus, Veslis atsisėdo, neišleisdamas iš rankų šautuvo.

— Kas su jumis? — paklausė Veslis tokiu mieguistu balsu, kad Lija metė į jį nustebusį žvilgsnį, paskui jo akyse pastebėjo nepatiklumą.

— Tiktai vienas vaikinas. Ar galima man išgerti jūsų kavą?

Nelaukdamas atsakymo, ilgšis nepažįstamasis pritūpė prie šilto arbatinuko. Jis net nepažvelgė į Lijos pusę.

“Į jį tai nepanašu”, — apmaudžiai pagalvojo Lija. Jos broliui Eibui moters paskirtis tiktai viena: už ją galima gauti išpirką. Prieš daugelį metų Eibas pagrobė Nikol Armstrong, ir nuo tada jis dingo. Niekas iš Simonsų šeimos apie jį daugiau negirdėjo. Dabar, po daugelio metų, jis atrodė dar liesesnis, bet Lija neabejojo, kad čia jos brolis, ir turbūt ne gerų ketinimų vedamas. Veslis teisingai daro, laikydamasis arčiau šautuvo. Bet, jeigu pasakys broliui, kas ji tokia, galbūt jis juos paliks ramybėje?

— Tuojau aš jums duosiu puoduką, — garsiai tarė ji, neatplėšdama akių nuo panešiotos juodos striukės ant Eibo nugaros. Nebuvo gerai įsitikinusi, bet jai pasirodė, kad išgirdęs jos balsą jis įsitempė.

Greitai atsikėlusi, ji įmetė į užgesusį laužą žabų ir uždegė ugnį, paskui neskubėdama pripylė puoduką kavos ir ištiesė jam per laužą.

Jis metė į ją greitą žvilgsnį, ir Lija nesuprato, ar brolis ją pažino. Galų gale, kada Eibas dingo, jai buvo tik keturiolika metų, o nuo to laiko ji išaugo, virto moterimi, kalba ir manieros smarkiai pasikeitė. Tačiau Eibo veidas pasikeitė nedaug. Jis buvo kaip ir anksčiau siauras, su juodomis, arti viena kitos įstatytomis akimis ir didele nosimi, kuri pakibusi virš nešvarios kuokštėtos barzdos, buvo panaši į paukščio, pasiruošusio pulti nuo savo laktos į ataką, snapą.

— Aš norėčiau pamatyti tavo draugą, — pareiškė Vesas.

Eibas atsisuko į jį kaip ir anksčiau nežiūrėdamas į Liją.

— Tai tik jaunuolis, žalos jis nepadarys; bet jeigu norite jį pamatyti... Badai, ateik čionai.

Lija tuo metu pylė kavą į kitą puoduką ir išvydusi iš tamsos išlindusį žmogų, vos neišmetė visko iš rankų. O galbūt jis pats buvo šešėlis — tokio milžino jai dar neteko matyti. Ir Veslis, ir Trevisas — aukšti, tvirto kūno sudėjimo vyriškiai, tačiau, palyginti su šiuo jaunuoliu, jie atrodė vos ne nykštukai. Jis buvo ne mažiau kaip dviejų metrų ūgio ar net dar aukštesnis ir svėrė gal šimtą kilogramų. Apsiavęs šiurkščiomis, duksliomis kelnėmis, sukištomis į juodus ilgaaulius batus, aptempusius galingas blauzdas. Nuogas iki juosmens, tiktai per vieną petį permesta elnio odos striukė, o rankas galėjai pavadinti vienu žodžiu — milžiniškos. Jos labiau panėšėjo į medžių kamienus negu į žmogaus rankas. Milžinas turėjo gražų, nesišypsantį veidą, ir Lijos talijos storumo kaklą, nors iš tiesų buvo dar visai jaunas.

— Tiktai vienas vaikinukas, — pakartojo sukikenęs Eibas.

— Norite kavos? — atlošusi atgal galvą, kad galėtų pažvelgti į milžiną, sunkiai išlemeno Lija.

— Badas mėgsta, kad jo rankos būtų laisvos, — atsakė Eibas, neleidęs jaunuoliui atsakyti. — Ar jūs čia pakeliui?

— Mes medžiojame, — atsakė nejudėdamas iš vietos Vesas ir nepasisukdamas nugara į stovintį netoliese milžiną.

Eibas sunkiai pakėlė nuo žemės savo liesą kūną ir išpylė kavos tirščius.

— Mums metas į kelionę. Labai jums ačiū, misis. — Jis ištiesė Lijai tuščią puoduką, ir dabar ji suprato, kad brolis ją pažino. Arti viena kitos sustatytos Eibo akutės įsisiurbė į ją ir apžiūrinėjo suknelę. Jis niekada nematė jos taip vilkinčios.

— Eime, Badai, — pašaukė Eibas ir žengė į tamsą, o tylenis gigantas be garso nusekė paskui jį.

Nuo minčių antplūdžio Lijai apsvaigo galva, ir pirmoji jų buvo tokia, kad Eibas sumanęs kažką negera. Ji žinojo, kad per visą savo gyvenimą jis nėra padaręs nė vieno doro darbo, todėl neabejojo, jog neklysta.

— Kaip manai, ko jiems reikėjo? — paklausė žvilgčiodamas į ją Vesas.

Išgirdusi jo balsą, Lija krūptelėjo. Ji jautėsi kalta. Kaipgi galėjo pasakyti tokio visuomenės sluoksnio, kuriam priklausė Vesas, žmogui, kad šis niekingas sutvėrimas — jos brolis, ir galbūt jis ruošėsi juos sumušti ir apiplėšti. O susilaikė gal tik todėl, kad išsaugojęs šiokius tokius giminystės ryšius. Greičiausiai nebūtų padaręs jiems žalos, nes jie nemiegojo. Eibas buvo iš tų, kurie užpuola iš pasalų.

— Manau, tai tokie patys keleiviai, kaip ir mes, — atsakė ji, paskui apsimestinai, neskubėdama pasirąžė. — Aš iš tiesų pavargau ir išsyk užmigsiu.

Apsimestinai ramiai Lija vėl pasitaisė savo guolį, linksmai nusišypsojo Vesui, nusižiovavo ir apsimetė, kad iš karto užmigo.

Dar niekada ji nebuvo jautusi tokio nerimo. Kažkur netoliese miške slepiasi vyriausiasis jos brolis, vagis ir apgavikas, klastūnas ir žodlauža. Lija suprato: už tai, kad nepadarysiąs jiems bloga, jis pareikalaus iš jos pinigų.

Atrodė, kad sukluso kiekviena jos kūno ląstelė. Lija sulaikė kvėpavimą, kai Veslis, matyt, ja patikėjęs, atsigulė miegoti.

Praslinko valanda, Lijai ėmė mausti visą kūną. Tai kada pagaliau Eibas pradės savo juodą darbą? Ji jau įsivaizdavo, kaip jis puola prie Veso ir čiumpa šautuvą.

Praėjo dar valanda. Ji susimąstė, ar galėtų nušauti savo brolį.

Nusigando išgirdusi, kaip sukrutėjo Vesas, tačiau jis tik tyliai knarktelėjo ir apsivertė ant kito šono.

Lija jau buvo pasiruošusi, kai pasigirdo garsus švilpimas — tai buvo Eibo signalas. Tyliai ir atsargiai ji išlindo iš po antklodės ir išsėlino iš stovyklos. Negalvojo apie naktinį mišką, vijo mintis apie milžiną, einantį paskui jos brolį, kolei žengdama per išvirtusius medžius, stengdamasi nekreipti dėmesio į keliančius baimę šešėlius, skverbėsi tenai, iš kur pasigirdo švilpimas. Lija žinojo, kad, jeigu išklys iš kelio, jis pasikartos.

Buvo nuėjusi ne mažiau kaip mylią, kai iš už ievos išlindo Eibas. Lija atšoko, susigriebusi už gerklės.

— Išgąsdinau tave, sesute?

— Ne daugiau kaip bet kuris kitas nusikaltėlis.

Eibas apsimetė įsižeidęs:

— Maniau, kad apsidžiaugsi mūsų susitikimu. Aš tai džiaugiuosi tave sutikęs.

Eibas linktelėjo kažkur virš jos galvos. Lija pasuko galvą ir išvydo didžiulės rankos šešėlį. Ji vėl apstulbo, pamačiusi visai arti savęs jaunuolį, ir pasitraukė nuo pakibusio virš jos kūno, bet jis nė nekrustelėjo.

Eibas paėmė ją už rankos aukščiau alkūnės:

— Į Badą nekreipk dėmesio, — tarė, nutraukdamas ją į šalį. — Matai, jis... — Ir brolis pabaksnojo sau pirštu į kaktą.

— Nežinau, ar kitoks tau būtų pravertęs, — atrėžė Lija, išsisukusi iš Eibo rankos. — Kada tu paskutinį kartą prauseisi? — Ji susiraukė.

— Na tu ir pokštininkė! Paskutinįsyk, kai matėmės, buvai dar murzinesnė už mane. Ko gero, tai buvo dar iki to, kai susidėjai su žmonėmis, panašiais į Stenfordus.

Lija pakėlė galvą.

— Turiu pasakyti, kad aš — Veslio Stenfordo misis.

— Tu! — sušuko atsitraukdamas Eibas. — Tu, Simons, ištekėjusi už vieno iš Stenfordų! — Jo veide pasirodė šypsena. — Girdėjai, Badai? Mano jaunesnioji sesutė nusprendė, kad ją vedė toks, kaip Stenfordas.

Iš Bado elgesio nebuvo galima suprasti, ar jis išgirdo.

— Nežinojau, kad tu tokia melagė. — Eibas nusikvatojo. — Simonsų šeimoje visos moterys ištvirkėlės, bet visada garbingos ištvirkėlės. Net mamytė... Ei!

Jis nebaigė. Lija trenkė jam garsų antausį.

— Tu, susna... nori, kad užsiundyčiau ant tavęs Badą? Tokias, kaip tu, jis suplėšo į gabaliukus viena ranka. Badai!

Badas nekrustelėjo. Lija taip pat stovėjo nejudėdama, žvelgdama tiesiai į jį ir vildamasi, kad nepastebėjo, kaip ji dreba. Sekundę jis žiūrėjo į ją, o paskui pakėlė galvą ir nusuko žvilgsnį į miško tamsą.

— Tiek to, galbūt Badas šiandien prastos nuotaikos, — pasigailėjo Eibas.

Lija lengviau atsikvėpė.

— O gal jis turi motiną ir taip pat mano, kad tas, kuris tauškia šlykštybes apie savo tikrą mamą, vertas antausio.

— Velniai rautų, Badas ir Kelas neturi motinų. Juos iškirto iš uolos. Štai ką, Lija, užmiršk šituos puskvaišius. Man reikia pašnekėti su tavimi rimtai.

— Kas tas Kelas?

— Aš jau sakiau, užmiršk apie juos! O dabar klausyk! Aš nenorėjau pasakyti, kad tu kekšė. Matai, net jeigu taip ir būtų, man vis viena, man reikalingos tiktai tavo... tavo smegenys, — linksmai pranešė jis. — Šeimoje tu buvai pati protingiausia. Juk mamytė sakydavo, atsieit, gaila, kad tu gimei mūsų šeimoje. Supranti mane?

— Labai gerai suprantu. Aš iš karto supratau, kad tau iš manęs kažko reikia.

— Šit matai? — Eibas paniuro, vienas priekinis jo dantis beveik visas buvo išgedęs. — Aš juk žinojau, kad tu turi galvą ant pečių. O ir atvirai pasakius, esi gražuolė, tikra dama, ir šneki gražiai.

— Liaukis gražbyliavęs. Ko tau iš manęs reikia?

— Noriu, kad tu prisidėtum prie mūsų.

— Prie jūsų? Prisijungti prie jūsų? — su siaubu paklausė ji.

— Nėra čia ko vaizduoti, tarsi būtum geresnė už mane. Aš čia kai ką sumaniau. Aš tapsiu svarbi figūra.

Lija klausėsi jo nekrustelėdama. Nevertėjo daugiau su juo ginčytis, juo labiau po pakibusiu virš jų siaubingo kūno šešėliu.

— Man reikia, kad prisidėtum prie manęs, Reviso ir kitų vaikinų. Mes čia sumanėme dalykėlį prieš tuos, kurie vyksta Dykumos keliu. Tu juk važiuoji su jais, tad geriau už mus žinai jų įpročius. Turėdama tokią galvą galėtum mums sumanyti įvairiausių reikaliukų.

— Sumanyti? — sukuždėjo Lija, pradėjusi suvokti jo žodžių prasmę. Suprantama, ji girdėjo apie plėšikų gaują, užpuldinėjančią į Vakarus besikeliančius naujakurius. Bet Stenfordų vilkstinės dar neužpuolė nė karto. — Tai tu vienas iš plėšikų? Ir vagystėmis ruošiesi tapti svarbiu asmeniu?

— Aš nesirengiu visą gyvenimą plėšikauti, — geranorišku tonu pareiškė Eibas. — Tik taupau pinigus, kad nusipirkčiau krautuvėlę, — tiksliau, pradėsiu taupyti, kai atsilyginsiu kai kurias skolas.

— Tu, žinoma, prasilošei, — suvokė ji. — Ir manai, kad galiu prisijungti prie jūsų šlykščios vagių gaujos?

— Nedrįsk manęs kaltinti, maita. Ar motina su tėtušiu žino, kad tu užsislėpei su vienu iš Stenfordų?

— Tad štai žinok: tėvas ir motina mirė, ir aš tau jau sakiau, kad esu Veslio Stenfordo žmona.

— Tu tokia jo žmona, kaip mūsų Badas moka skraidyti. Ei! O kodėl jūs atskirai miegojote, jeigu tu jo žmona?

Lija nuleido galvą.

— Tai ilga istorija.

— Stenfordas gali vesti Simons tiktai vienu atveju. Tu nuo jo pastojai? Tiktai Stenfordai gali nuspręsti, kad susigiminiuoti su paleistuve... — Jis patylėjo. — Tad štai, klausyk, Lija, vyras jis tau ar ne vyras, bet tu jam nereikalinga. Tai galėtų suprasti bet kuris žmogus, net mano Badas. Ko gi jis tave laiko miške ir su tavimi slepiasi?

Eibo žodžiai iš karto priminė Lijai jos pačios abejones.

— Man reikia eiti, greitai prašvis, — sukuždėjo ji. — Vesas manęs pasiges.

— Nepasiges. Jis su džiaugsmu atsikratys Simons, net jeigu ji jo žmona. Eik su manimi, Lija. Būk su mumis, ir tu praturtėsi.

— Praturtėsiu! — piktai atsikirto ji. — Vogdama svetimą turtą praturtėsiu? Šitie naujakuriai visą gyvenimą vargo, kad užsidirbtų tai, ką turi, o tu nusprendei, kad aš tau padėsiu atimti jų turtą? Man koktu nuo tavęs! Net blogiau, negu koktu! Nežinau, ar turi teisę gyventi tokia šiukšlė, kaip tu!

— Na kaip tu... — suriko jis ir puolė ją. Bet Badas tylėdamas žengtelėjo prie jo, ir Eibas sustojo. Lija nustebo ir, nors jos širdis spurdėjo iš siaubo, staiga įsidrąsino ir paėmė milžiną už rankos.

— Badai, — vos išlemeno. — Palydėk mane pas vyrą. Aš neatsimenu atgal kelio. — Milžinas tyliai dingo miško tamsoje. — Ir daugiau nedrįsk manęs trukdyti, antraip Veslis privers tave to pasigailėti, — tarė ji broliui ir nubėgo paskui Badą.

Įlindo į savo guolį gal tik kelios minutės prieš nubundant Vesliui. Ji iš visų jėgų nuo jo slėpė savo nerimą, bet krūptelėdavo nuo kiekvieno garso. Tai pastebėjęs, Veslis pasakė, kad jai nėra ko bijotis.

— Didžiausią pavojų kelia žmonės, — pastebėjo jis. — Imk kad ir tuos du, kur buvo atsibastę naktį.

— O ką? — Iš pradžių ji kalbėjo nervingai, bet paskui palengva nusiramino: — Juk jie nepavojingi?

— Galbūt. Tau tai geriau žinoti.

— Man? Ką aš galiu apie juos žinoti?

Jis truputį patylėjo.

— Tiesiog pagalvojau, kad moterys geriau susivokia tokiuose dalykuose. Kai kurie sako, kad jos jaučia, ar priešais geras žmogus ar blogas.

Lija sau priekaištavo už atžarumą. Jis nežinojo, kad naktinis svečias — jos tikrasis brolis, nežinojo, kad buvo slapčia su juo susitikusi. Bet iš jos elgesio, kuriame galėjai pajusti ją kankinusį kaltės jausmą, Veslis supras, jog vyksta kažkas negera.

— Tiktai turtingos moterys turi laiko spėlioti apie žmogaus sielą. Panašūs į mane Simonsai stačiai mato žmones tokius, kokie jie yra, — metė piktai ji.

Veslis buvo besiruošiąs prieštarauti, bet susilaikė.

— Šventa teisybė, — sumurmėjo jis. — Na gerai, Simons-Stenford, laikykis arčiau manęs.

Ir Veslis greitai nuėjo tarp medžių, o Lija dar vis stovėjo kaip įbesta.

— Velnias, velnias, velnias! — išrėkė ji ir nuėjo paskui jį.

Visą dieną Vesas ėjo toli priekyje. Tiktai retkarčiais tolumoje šmėstelėdavo jo drabužiai. Ji sekė paskui jį, nuleidusi galvą, iš visų jėgų stengdamasi nuvyti mintis apie Eibą. Ar jis neims jai keršyti, kad atsisakė išpildyti jo prašymą?

Pradėjus temti, Lija stengėsi save įtikinti, kad Eibas vis dėlto turi bent jau menką giminystės jausmą ir nekeršys. Bet vis tiek įdėmiai žvelgė tamsumon, į kiekvieną medį, sielos gilumoje būgštaudama, kad ją pagrobs — toks buvo Eibo įprotis.

Staiga sugriaudėjo šūvis, aidu nusiritęs nuo medžių ir kalvų, ir atrodė, kad jis tuo pačiu metu nuskambėjo iš visų pusių.

— Vesli! — suriko Lija, kuriai vidinis balsas pakuždėjo, kad šovė Eibas. — Vesli! — Ji puolė prie jo.

Didelis Veslio kūnas nejudėdamas gulėjo ant žemės, jo galva atlošta į maišą, neštą ant nugaros, krūtinėje žiojėjo didelė gili žaizda.

— Vesli! — dusdama pašaukė Lija ir atsiklaupė prieš jį ant kelių. — Vesli!

Jis neatsakė ir nesujudėjo.

— Jis dar kvėpuoja, — pasigirdo virš jos galvos balsas. — Taikiausi taip, kad jo nenušaučiau.

— Tu! — apstulbo Lija ir puolė brolį. Gindamasis jis pakėlė rankas:

— Aš juk sakiau, kad tu man reikalinga, o jeigu tu neturi giminystės jausmų, man teko kai ko imtis.

Lija liovėsi mušusi brolį, kalbantį grynas nesąmones, ir atsisuko į Veslį. Badas atsisėdo greta jo ir savo didžiuliais pirštais apčiuopė žaizdą.

— Jis juk gyvas, tiesa? — vėl paklausė ji, atsiklaupdama ant kelių.

Badas linktelėjo ir išsitraukė peilį.

— Ne! Ne! — suriko Lija, abiem rankom apkabinusi jo juosmenį. — Prašau, nežudykite jo. Aš padarysiu viską, ko jūs norite.

Badas metė į ją aštrų žvilgsnį, po to peiliu atpjovė gabalą suplyšusių Veslio marškinių.

— Šitie vyrukai žudyti nesugeba, — vangiai ištarė Eibas, trindamasis tas vietas, kur krito Lijos smūgiai. — Badai, užsiimk Stenfordu, o tu eisi su manimi.

— Aš jo nemesiu, — atsakė Lija. — Tu už tai atsakysi, Eibai Simonsai. Jeigu mano vyras mirs...

— Nagi jis nemirs. Aš geras šaulys, be to, apmąsčiau šį planą ištisą dieną. Supratau, jog padarysi viską, kad neprarastum Stenfordų pinigų, todėl nusprendžiau jį sužeisti, o kolei jis sveiks, tu sutiksi man padėti.

— Ak, tu pusgalvi!.. Bet kaipgi išdrįsai šauti į žmogų vien tik dėl to, kad padėčiau įgyvendinti nusikalstamus tavo sumanymus. Vesli, ar tu mane girdi?

Lija pastebėjo, kad dručkis Badas ėmė čiupinėti Veslio šonkaulius. Ji buvo jam dėkinga už pagalbą. Moters akys priplūdo rūstybės ir nevilties ašarų.

— Klausyk, tegul vaikinai jį prižiūri. — Eibas griebė Liją už rankos ir vienu trūktelėjimu pastatė ją ant kojų. — Jie moka sumaniai gydyti. O mums su tavimi reikia pasikalbėti.

— Aš nesišnekėsiu su tavimi, jeigu...

— Nori, kad jį pribaigčiau? Vargu ar tu dabar gali derėtis. Jau įrodei, kad giminystės ryšių tu nejauti, tad nežinau, ką galiu apie tave manyti.

— Tu visada galvojai tiktai apie save.

Eibas apmirė, piktai sprogdindamas į ją akis.

— Pasakyk, kada norėsi manęs išklausyti.

— Nė už ką. Aš... — Išgirdusi Veslio dejonę, ji atsisuko į jį.

— Lija, — sukuždėjo truputėlį prasimerkęs jis. — Bėk iš čia, gelbėkis.

Jo galva nusviro ant šono.

— Ne! — suriko ji. — Juk jis ne?.. — Ji pakėlė akis į Badą — pastarasis papurtė galvą.

— Pasirink, mergiote, — pareiškė Eibas. — Darysi, ką liepsiu, tada aš tau padėsiu išgydyti tavo turtingąjį berną. O spirsiesi ir mane keiksi — paliksiu jį čia supūti. Ir greičiau spręsk, nes atrodo, kad jis smarkiai kraujuoja.

Lija mąstė tiktai sekundę, paskui apsisprendė:

— Aš tau padėsiu, — sukuždėjo ji, prispaudusi prie vėsios Veslio kaktos ranką. — Ką turiu daryti?

# 16 skyrius

Lija pažiūrėjo į miegantį vyrą. Dabar, kai jo žaizda išsivalė, ji suprato, kad reikalai ne tokie blogi, kaip jai iš pradžių atrodė, nors Veslis ir neteko daug kraujo. Jis gulėjo gana švarioje lovoje — sužeistąjį jie atgabeno į seną kalno pašlaitėje pasislėpusią lūšną.

Ji lėtai atsikėlė ir išnešė į lauką puodą su nešvariu vandeniu. Už durų ankstyvos saulės šviesoje išvydo abu jaunuolius, Badą ir Kelą, panašius į kalnų sergėtojus. Lija buvo pernelyg susirūpinusi dėl Veslio sveikatos, todėl nepastebėjo, kada atsirado antrasis brolis, bet dabar juodu buvo dviese — stambūs, tylūs, tokie panašūs, kad beveik neatskirsi vieno nuo kito. Broliai, atnešę netekusį sąmonės Veslį į lūšną, netardami nė žodžio, padėjo jį apiprausti ir perrišti žaizdą.

— Jis miega, — pavargusi pasakė ji broliams, stovintiems abiejose durų pusėse. — Manau, po kiek laiko pasveiks.

— Aš juk sakiau, kad viskas bus gerai, — garsiai pareiškė iš už kampo išdygęs Eibas, ir ji net krūptelėjo.

— Ar tu visada taip prisėlini prie žmonių? — metė Lija, ir jos akys sublizgėjo.

— Tokios nemeilios sesers dar pasaulis nematė. Ar tu būsi su manimi geruoju, ar mes dėl to tavo turtuolio pešimės?

Pagalvojus, kad teks jam padėti, jos sieloje užvirė neapykanta. Teks daryti viską, ko jis panorės, kad išgelbėtų Vesą, bet kai tik tasai pasveiks, ji nuo Eibo pabėgs.

— Ko tau iš manęs reikia? — nedraugiškai paklausė.

Eibas kažką neaiškiai burbtelėjo, tačiau nusprendė nekreipti į jos toną dėmesio.

— Tau neteks daryti pernelyg daug, kad padėtum savo tikram broliui. Iš tavęs reikalaujama tiktai truputį pamankštinti smegenis. O dar galbūt gaminti valgyti, — pridūrė pusbalsiu jis.

Ji greitai pakėlė galvą:

— Tad štai kur šuo pakastas! Mano pagalba turi baigtis ne tuo, kad padėčiau tau plėšikauti, o tik paprasčiausiai turėsiu tau tarnauti.

— Klausyk, Lija, — buvo bepradedąs jis, bet paskui nuščiuvo ir nusišypsojo, apnuogindamas išpuvusius dantis.

— Būtent taip. Mums daugiau nieko kito nereikia. Eisi su mumis ir gaminsi valgyti, valysi ir atliksi kitus moteriškus darbus. Čia nieko bloga, taip? Juk mūsų mažiau, negu tėtušis turėjo vaikų.

Lija beveik pajuto palengvėjimą. Jai kėlė šleikštulį mintis, kad teks dalyvauti ruošiant plėšimų planus, ir, nors šeimininkauti bus sunku, bevelijo atlikti tokį darbą, o ne nusikaltėlišką. Eibas nenuleido nuo jos akių.

— Na kaip, palengvėjo? — paklausė jis su pasityčiojamu atlaidumu. — Tau teks tiktai valyti ir truputį ruošti valgyti, nors mano vaikinai valgo daug.

— O ką aš už tai gausiu?

— Tau reikia slaugyti savo turtingą vyrą. — Jis nenuleido akių. — Nors Revisui, ko gera, geriau apie tai nesakyti. Tegul tai bus mūsų paslaptis, — pridūrė jis, nekreipdamas dėmesio į du jaunus milžinus.

Lija nukreipė akis į Badą su Kelu, bet jų veidai buvo neįžvelgiami. Ji savęs klausė, koks gi jų protelis, ar vaikinai supranta, kad Eibas juos paprasčiausiai žemina.

— Kas tas Revisas?

— Mano partneris! — išdidžiai pareiškė Eibas. — Mes tai sumanėme dviese, ir viskas mūsų rankose.

— O kas bus, kai Veslis pasveiks?

Eibas šyptelėjo:

— Aš pasakysiu Revisui, kad darbas tau įgriso ir tu pabėgai. Taip jau ne sykį buvo. Mes, kaip čia pasakius, moteris nukamuojame.

— Tu pašovei mano vyrą, kad įsigytum naują virėją, — piktai nukirto ji. — Argi nebuvo galima rasti naują virėją nežalojant žmogaus?

Eibas kiek pamąstė, paskui džiugiai nusišypsojo:

— Norėjau, kad arti būtų sesuo. Seniai aš tavęs nemačiau.

Lija išsitraukė iš rietuvės ilgą pliauską ir puolė prie jo.

— Tik suduok man, Lija, ir tu niekad gyvenime nerasi kelio iš miško, — ar grasindamas, ar maldaudamas ištarė jis, užsidengdamas veidą rankomis.

Pliauska sustingo jos rankoje per kelis centimetrus nuo jo galvos.

— Tu bjaurus, niekingas šantažuotojas, — pasišlykštėdama tarė Lija, paskui atsisuko į Vesą.

— Iš jūsų, vyručiai, jokios naudos, — pasigirdo už nugaros Eibo balsas. — Štai palaukit: papasakosiu Revisui, kaip ji prie jūsų man grasino ir vos manęs neužmušė. Revisas žinos, ką jums pasakyti.

Prieš išeidama su broliu, Lija neskubėdama tvarkė savo kuklią mantą. Ji norėjo, kad nubustų Veslis — tada būtų ką nors sugalvojusi ir pasakiusi, kur išeina. Beje, kol kas vargšelė dar nieko nesuspėjo sugalvoti. Bet jis, lėtai ir giliai kvėpuodamas, buvo kietai įmigęs. Jo veide sustingo skausmo grimasa.

Atsisėdusi greta, Lija palytėjo jo skruostus. Dabar ji negalėjo prisiminti, kodėl pastaraisiais mėnesiais ant jo vis pyko. Po to prisiminė, kaip dar būdama mergaitė jį įsimylėjo, kaip augo baisioje fermoje... Bet čia vėl įėjo Eibas.

Tiktai mintys apie Veslį jai padėjo išsaugoti sveiką protą.

— Užteks tūpčioti aplink jį, mums laikas į kelią. Revisas norės pusryčiauti. Jis nemėgsta, kai vaikinai ilgam prapuola iš akių.

Lija pasilenkė ir pabučiavo Veslį į suglebusias nuo miego lūpas.

— Aš pasistengsiu grįžti kaip galima greičiau, — pažadėjo jam ir išėjo iš trobelės.

Eibas skersomis dėbtelėjo į tekančią saulę:

— Pirmyn!

Jis aiškiai buvo kažko susirūpinęs. Žemyn, į pakalnę, tarp uolų, pro aviečių krūmus vingiavo takelis. Sunkiai braudamasi stačiu šlaitu, Lija bandė susikaupti. Ji nusprendė, kad turi kuo daugiau sužinoti apie šią gaują, kurioje atsidūrė ne savo valia.

— O kur Badas su Kelu? — paklausė ji, nukreipdama nuo veido erškėtrožės šaką.

— Jiems nepatinka vaikščioti su svetimais. Jie yra tokie kvailių kvailiai, kad nesuvokia, jog žmonės turi laikytis vienas kito. Net Revisas niekaip negali jiems to įkalti.

— O jie klauso to Reviso?

Eibas sustojo ir atsisuko į ją.

— Jeigu sumanei nuteikti prieš mane vaikinus, geriau pamiršk tai tuojau pat. — Lija neišsidavė, kad jis atspėjo.

— Revisas ir vaikinai — broliai, — išdidžiai atsakė Eibas, paskui apsisuko ir pridūrė: — Kai kuriose šeimose priimta palaikyti vieniems kitus.

— Vadinasi, yra dar vienas “vaikinas”? Šitų milžinų trys?

— O, ne, Revisas — normalaus ūgio ir ne toks bukas kaip šitie du. Apskritai jie nėra kraujo giminės. Badą ir Kelą Reviso motina kažkur rado, kai jie buvo dar visai maži. Jie augo kartu su Revisu, o tai kai ką reiškia.

Lija padarė už jo nugaros grimasą; jai įgriso jo užuominos, kad ji elgiasi visai ne kaip tikra sesuo.

Kurį laiką ėjo tylėdami.

— O kalbėti Badas ir Kelas moka?

Eibas prunkštelėjo:

— Tiktai tada, kai tu jiems paveiki nervus. — Eibas vėl prajuko. — Beje, jų tokios mažytės smegenys, kad ir pasakyti neturi ko.

— O tu manai, kad kuo daugiau žmogus kalba, tuo didesnės jo smegenys?

— Tu, Lija, sykiais šneki baisiai protingai. Aš ne kalbų sakymo meistras, bet Revisas tuos dalykus išmano gerai. Pabandyk su juo pasišnekėti. Ir žiūrėk, nesumanyk jo užpulti su kuoka, nes vyrukai Revisą užstos. Nenorėčiau, kad mano seseriai kliūtų.

— O aš manau, norėtum, — pasityčiodama atsakė ji.

— Tai ne mań stinga giminystės jausmų, o tau.

Greitai jie išvydo proskyną ir joje pusiau sugriuvusią trobelę bei rietuvę malkų. Netoliese tekėjo upelis. Lija sustojo, įsižiūrėdama į šį peizažą, ir čia pro užpakalines trobelės duris išėjo sulysusi moteris ir ėmė kaulėtomis rankomis krauti į glėbį malkas.

— Kas ji? — paklausė Lija.

— Tai Veriti, — atsakė Eibas. — Mūsų paskutinioji... hm, virėja. Neilgam jos užteko. Tai vis dėl vaikinų, jie be galo daug reikalauja valgyti, — pridūrė jis ir nusuko akis.

Lija nesiginčijo su juo dėl jo verčiančių abejoti žodžių, bet visą laiką, kai jie lipo žemyn, nenuleido nuo moters akių. O toji net galvos nepakėlė. Sprendžiant iš jos išvaizdos, ji buvo taip nukamuota, kad jai buvo vis viena, kas eina proskyna.

— Paruošk paėsti, — įsakė jai dusliu balsu Eibas. Veriti, vos vilkdama kojas, pasuko į trobelę. Netikėtai proskynoje pasirodė Badas ir Kelas, tarsi niekur nė nebūtų išėję. Kiek pasvyravusi Lija pasuko į trobelę, priėjo prie Veriti ir paėmė iš jos rankų malkas.

— Pasėdėkite, — švelniai paprašė ji, — o aš paruošiu valgį.

Vienintelė Veriti jausmų išraiška buvo jos nustebęs žvilgsnis. Ji pasuko į kampą ir susirangė ant grindų.

— Ne čia! — sušuko apstulbusi Lija. — Sėskit už stalo.

Veriti išgąstingai atsisuko į jos pusę ir papurtė galvą.

— Jūs bijotės Eibo? — Veriti papurtė galvą. — Bado ar Kelo? — Toji vėl papurtė galvą. — Reviso, — sukuždėjo Lija, ir moteris, išgirdusi šį vardą, susigūžė dar labiau. — Dabar man viskas aišku, — pareiškė Lija, apžiūrinėdama maišus su maisto atsargomis. — Būtent tokį partnerį Eibas ir rado, — pridūrė ji.

Prieš krosnį Lija jautėsi visada patogiai. Iki tol, kol ištekėjo už Veso, visas jos gyvenimas vienaip ar kitaip buvo susijęs su maisto atsargomis — jas reikėjo išauginti, sutvarkyti ir paruošti. Dabar, užsiėmusi įprastu darbu, ji pagalvojo, kad gausus valgis leis patraukti į savo pusę Badą ir Kelą. Ko gero, jai prireiks pagalbos, jeigu jau tas Revisas toks žiaurus, kaip galima spręsti žvelgiant į Veriti.

Atsargų trobelėje buvo gausiai, ir, užtikusi viename maiše moterišką suknelę, Lija suprato, kad ji buvo pavogta. Ji nenorėjo pasiduoti dvasios silpnybei. Badas su Kelu jai padėjo prižiūrėti Veslį, tad nutarė jiems už tai atsilyginti, paruošdama ne šiaip sau gerus, o nuostabius pietus.

— Ar tu negali greičiau? — paklausė Eibas. — Kiekvieną minutę gali grįžti Revisas.

— Jeigu tu man netrukdysi, aš dirbsiu greičiau. — Lija ištiesė Veriti virtą kiaušinį.

— Ji valgyti neužsidirbo. Čia tokia tvarka, nedirbi — nevalgai.

— Argi ne jūs ją savo darbais nualinote vos ne iki mirties? O dabar nešdinkis, antraip aš pasakysiu Badui ir Kelui, kad trukdai man dirbti.

Dideliam jos malonumui, Eibo veido išraiška iš karto pasikeitė, ir jis tuojau pat išėjo iš trobelės.

“Taip. Matyt, Eibas vaikinų prisibijo”. Ji pažvelgė į Veriti, ieškodama savo mintims patvirtinimo, bet toji godžiai kimšo į burną kiaušinį.

Per pusantros valandos pietūs buvo paruošti. Lija prigamino tiek, kad net pati nustebo.

— Badai, Kelai, — pakvietė ji, iškišusi galvą pro duris.

— O manęs kviesti tu nesiruoši? — prašvokštė Eibas ir, ją apeidamas, įslampino į trobelę.

Trobelė maža, bet viduje tilpo krosnis, didelis stalas, penkios kėdės, o kampuose voliojosi antklodės. Visur išmėtyti maišai. “Neaišku ko prikimšti” — pagalvojo Lija.

Grįžusi į trobelę, ji išvydo, kad Badas su Kelu jau sėdi už stalo ir valgo. Lija atsisėdo priešais juos, o Eibas — stalo gale. Ji pabandė pakviesti prie stalo Veriti, tačiau toji dar labiau susigūžė savo kampe.

— Neliesk jos, — burbtelėjo Eibas. — Ji bijo Reviso, — greitai pridūrė jis ir šyptelėjo. — Revisas labai malonus žmogus, tiesa, vyručiai?

Nei Badas, nei Kelas ir negalvojo jam atsakyti, o kirto Lijos paruoštus pietus. Už stalo jie laikėsi gerai, daug geriau negu godžiai kemšantis Eibas.

Lija nerimastingai galvojo apie Veslį. Ar jis atsigaus? Ar pabandys atsistoti ant kojų ir jos ieškoti? Ar jis alkanas? Ar ji sugebės rasti pas jį kelią?

— Valgyk kaip pridera! — pareikalavo Eibas. — Revisui liesos moterys nepatinka.

Lijos smegenyse suskambo nerimo signalas.

— O ką bendra mano svoris turi su tavo kompanionu?

— Nagi jokio, — skubiai atsiliepė Eibas. — Tiesiog Revisas tikras džentelmenas, jis myli gražias moteris.

Ji pasviro į priekį.

— Džentelmenas žmonių neapiplėšinėja.

— Gerai pasakyta, — pasigirdo už jos nugaros balsas. Lija greitai atsisuko, o Eibas šoko iš vietos, apversdamas stalą.

— Misteris Revisas, — kvėptelėjęs pagarbiai ištarė švento siaubo apimtas Eibas.

Lija nežinojo, ką jai teks išvysti, bet stovintis duryse žmogus buvo visai ne toks, kokį įsivaizdavo Revisą. Aukštas, plačiapetis, siaurais klubais ir garbanotais juodais plaukais. Jo tamsiai rudos akys it prikaustydavo kitų žvilgsnį. Lūpas gražiame, keturkampiais žandikauliais veide iškreipė piktdžiugiška šypsena. Jis godžiai ją apžiūrinėjo.

Lijos nugara nubėgo šaltukas.

— Tai ji, misteri Revisai, — pranešė Eibas. — Tai mano sesuo. Graži, tiesa? Be to, ir tvirta. Ji gali ištverti daugiau negu kokį mėnesį ar du.

Lija negalėjo atplėšti nuo įėjusiojo akių. Jame buvo kažkas bauginančio ir tuo pačiu patrauklaus. Revisas aplaižė lūpas.

Lėtai, kaip katė, vyriškis artinosi prie jos. Buvo apsivilkęs juodais šilkiniais marškiniais, mūvėjo kailines kelnes ir avėjo juodus odinius batus. Grakščiai ištiesė jai ranką.

Lija ją paspaudė, ir akimirką moteriai pasirodė, kad ji vėl Stenfordų namų svetainėje. Stovėjo prieš jį taip, tarsi ją kviestų šokiui.

— Iš tikrųjų, ji graži, — ištarė žemu balsu Revisas.

— Žinojau, misteri Revisai, kad ji jums kris į akį. Aš taip ir maniau. O Lija ir pati džiaugiasi susipažinusi. Ji patraukli. Jūs būsite patenkinti.

Lija stovėjo vidury varganos lūšnos, jos ranka buvo Reviso rankoje. Sprendžiant iš garsų už nugaros, Badas su Kelu šaltakraujiškai tebevalgė. Brolio žodžių prasmė pamažu jai ėmė aiškėti. Sekundę nukreipė akis nuo Eibo į Revisą, ir jai viskas paaiškėjo. Revisas nebuvo niekieno partneris, ir jau tuo labiau — Eibo Simonso. Ir Lija buvo skirta ne virėjos, o gyvos dovanos šiam žavingam, gražiam piktadariui vaidmeniui.

Ji staigiai ištraukė ranką.

— Atrodo, įvyko nesusipratimas, — tarė. — Mane čia pakvietė virėja.

— Štai kokia ji atsargi. — Eibas dirbtinai nusijuokė. — Mano sesutė viską žino apie vyrus, juos tiesiog dievina, ir matau, kad jūs, misteri Revisai, jai baisiai patinkate. Nagi, Lija, pabučiuok jį.

Lija staigiai atsisuko į brolį. Jos veidą iškreipė pykčio grimasa.

— Tu sakei, kad jums reikalinga virėja, o pats manai, jog aš dėl tavęs prekiausiu savimi. Turėk omeny, bjaurus išsigimėli, aš savo kūno nepardavinėsiu niekam, ir visų mažiausiai tokiems nusikaltėliams, kaip jis.

— Misteri Revisai, — prašneko blykšdamas Eibas. — Ji ne tą norėjo pasakyti. Juk jūs žinote, kaip patinkate damoms. Ji paprasčiausiai nusprendė, kad labiau jums patiks, kai teks jos siekti.

— Ak tu!.. — suriko Lija ir puolė brolį, bet stipri Reviso ranka sučiupo ją per liemenį, prispaudė prie savęs.

— Kaip ten bebūtų, džiaugiuosi, kad jūs su mumis, — pusbalsiu ištarė jis. — Aš myliu narsias moteris. — Laisvąja ranka jis ėmė glostyti jos ranką. — Man bus malonu sutramdyti tigrę.

— Tegul jums bus malonu štai kas! — suriko ji ir spyrė jam į kulkšnį. Kas bebūtų įvykę po to, iš Reviso veido išraiškos jis suprato nešovusi pro šalį. Kodėl gražūs vyrai visada įsitikinę, kad moterys turi jiems paklusti? — Purvinas vagis nelies manęs, — iššaukiamai pareiškė ji, bet čia pat nuo Reviso pasitraukė atbula.

— Griebkite ją, misteri Revisai! Tokia nedėkinga sesuo užsitarnavo jūsų bausmę, — suklykė Eibas.

Reviso akyse sustingo šalta, kieta, baisi išraiška, ir jis ėmė artintis prie Lijos.

Ji puolė už stalo ir užsitvėrė nuo jo kėde.

— Nelieskite manęs, — įspėjo ji. — Nedrįskite prie manęs prisiliesti.

— Tu pernelyg graži, tad man vis viena, ko tu nori. — Revisas sviedė stalą į kambario kampą.

Lija, slinkdama atbula, sugriebė vis tebevalgančius Badą ir Kelą už pečių.

— Padėkite, — meldė ji, bet jaunuoliai į ją nekreipė dėmesio.

— Vaikinai klauso tiktai manęs, — pareiškė Revisas, toliau ją atakuodamas. — Tai ar nebaigus tau žaidimo? Eikš pas mane! Aš šitos mažos karalystės šeimininkas, ir čia visi duoda man tai, ko pageidauju. Arba gailisi, kad man nepaklauso, — pridūrė jis.

Iš kampo pasigirdo graudus Veriti verksmas.

— Tad štai kaip jūs pasielgėte su Veriti? Privertėte ją?

Revisas gudriai nusišypsojo savo mintims.

— Kai mano moterys manęs neklauso, aš jas baudžiu.

Lija nenorom krūptelėjo. Jeigu jai pavyks išsipainioti iš šitos istorijos, duos broliui pylos. Ji pašnairavo į Eibą, ir šį akimirksnį Revisas ją puolė. Užlaužęs už nugaros Lijos ranką, prispaudė ją prie savęs.

— Tu turi ugnies, gražuole, — sukuždėjo jis. — Ir aš noriu ja pasinaudoti.

— Liaukitės! — sušuko ji, ir jos balse suskambo maldavimo gaidelė, nors ir stengėsi to neparodyti.

Revisas įsisiurbė lūpomis jai į kaklą.

— Tu įprasi gauti pasitenkinimą nuo to, ką aš duodu, — meilikaujamai sukuždėjo jis.

Lija sunkiai besusivokė. Ir ne dėl to, kad jo karštų lūpų prisilietimas prie kaklo ją sujaudino; stačiai ji kaži kaip nujautė, kad jeigu Revisas pasieks iš jos to, ko nori, ji, o galbūt ir Veslis, žus. Išsigelbėti galima tiktai jį sustabdžius.

Lija negalėjo rungtis su juo jėga, bet Badas su Kelu galėjo, jeigu tiktai ji juos patrauktų į savo pusę.

— Aš nenoriu užsiiminėti meile prie žmonių, — sukuždėjo Revisas. — Eime į lauką, ten mes būsime visai vieni. Aš parodysiu tau vyrą su vagies siela, kurio tu taip bijai.

— Aš ne... — prašneko Lija. Reviso ranka apgniaužė jos kaklą, ir didysis pirštas užspaudė pulsuojančią veną.

— Galbūt vertėtų tave pabauginti. Mėgstu, kai moteris priešinasi.

— Todėl, kad negalite surasti moters, kuriai būtumėte reikalingas? — drėbė ji jam.

Revisas pakėlė juodą antakį.

— Ko gero, tave reikėtų gerokai pamokyti. Kai suskaus, tai iš karto liausies priešinusis.

— Ji to verta, — pakurstė Eibas.

— Užsičiaupk, — viauktelėjo Revisas, nė sekundei nenuleisdamas akių nuo Lijos veido. — Tavo kuoktelėjęs brolelis tau pasakojo apie mane? Aš imu tai, ko man reikia, ir naudojuosi, kolei dar kam nors tinka. Tu negali man priešintis, su manimi kovoti, nes aš visada pasiekiu savo.

Ir jis šiurkščiai ir įnirtingai įsisiurbė jai į lūpas. O kai paleido, iš jo akių blizgesio Lija suprato, kad Revisas įsitikino — dabar ji jo geidžia. Jis tvirtai manė, kad po jo bučinio moteris puls prieš jį ant kelių.

Suniaurojusi Lija spjovė jam į veidą, o kai jis užsimojo smogti, atšlijo.

— Badai ir Kelai, — pašaukė ji. — Jeigu manęs neapginsite, daugiau negaminsiu jums valgyti.

Ištarus šiuos žodžius, Reviso ranka apmirė ore. Jis atgniaužė kumštį ir staigiai prispaudė Liją nugara prie sienos. Gražų vyro veidą iškreipė bjauri šypsena.

— Tikiesi nuteikti prieš mane mano brolius? Manai, sugebėsianti įsakinėti tiems, kieno aš esu šeimininkas?

— Ne, aš... aš tiesiog nenoriu, kad jūs mane liestumėte. — Kažkas jo elgesyje dar labiau ją išgąsdino. Ji įsikibo į sieną sau už nugaros rankas, tarsi bandydama per ją prasibrauti į laisvę.

— Tu turi suprasti, kad aš čia šeimininkas, ir kažkokia moteris, velniai rautų...

Jis vėl užsimojo ant jos. Bet taip ir nesmogė. Plati Bado ranka čiupo jį už riešo.

— Šita moteris gamins valgyti. — Badas tai ištarė negarsiai ir minkštai, bet negalima buvo neišgirsti jo balse ryžto.

Reikėjo pamatyti, kokia nuostaba pasirodė Reviso veide! Jis pasiruošė atsakyti, bet, pažiūrėjęs į stovinčius iš šonų jaunuolius, greta kurių jis atrodė visai kernezas, vėl įsispitrijo į Liją, ir nuo jo žvilgsnio ji sudrebėjo. Dabar jis jos neapkentė, ir moteris akimirką pasigailėjo nepaklususi.

Revisas išsivadavo iš Bado gniaužtų ranką, apsisuko ir išėjo iš trobelės.

Akimirksnį trobelėje įsivyravo tyla. Paskui pasigirdo garsus Veriti verksmas. Eibas sunkiai sudribo ant kėdės.

— Viešpatie, Lija, tu pasiekei savo. Revisas ne tas žmogus, kurį galima įsiutinti.

Badas su Kelu susižvalgė ir tyliai išėjo į lauką. Lija drebančiomis rankomis ėmė kraustyti nuo stalo indus.

## 17 skyrius

Tiktai vėlai naktį Lija sugebėjo išsprūsti iš plėšikų lūšnos. Revisas dar negrįžo, bet jo išpuolis prieš Liją taip išgąsdino Veriti, kad Lijai teko ją raminti kelias valandas. Veriti isteriškai tvirtino, kad Revisas grįš ir juos visus užmuš. Lija išprausė išsekusią moterį ir paguldė miegoti.

Eibas ėmė prikaišioti Lijai už tai, kad ji blogai elgėsi su Revisu, bet užteko jai ištarti kelis sodrius žodžius, ir jis spruko iš trobelės.

Didesnę šios ilgos dienos dalį Lija buvo užsiėmusi valgio gaminimu. Kiek pajėgdama stengėsi atsidėkoti Badui ir Kelui už pagalbą. Jaunuoliai elgėsi taip, tarsi jos negirdėtų. Pasidavusi netikėtam jausmo antplūdžiui, ji išbučiavo abu į skruostus.

— Tikiuosi, tu neketini įsivilioti šių mulkių į savo guolį? — suurzgė Eibas. — Negali atstumti dėl šių galvažudžių Revisą.

— Eibai, — ramiai atsakė Lija. — Aš gana jau tavęs prisiklausiau. Jeigu tu...

— Jeigu tu pernelyg įsiutinsi mane ir Revisą, — nutraukė ją Eibas, — tai aš jam papasakosiu apie turtingą vyrutį, kurį tenai slepi. Tad prieš man grasindama gerai pagalvok.

Po šito pokalbio Lija daugiausia tylėjo, o Eibas labai savimi patenkintas krizeno ir nuolat primindavo apie įvairius dalykėlius, kuriais jai teks užsiimti.

Naktį, baigusi visus darbus, ji leidosi į ilgą kelionę į trobelę, kurioje pasiliko Veslis. Pakeliui sukūrė istoriją, kaip vyrui pasiaiškinti, kodėl negalėjo būti su juo.

Ilgai keliaudama, ji labai pavargo. Kai pagaliau atsidūrė prie trobelės, širdis daužyte daužėsi krūtinėje. Kaip Veslis, ar su juo viskas gerai?

Ji uždegė prie lovos stovinčią lempą ir su palengvėjimu atsiduso, kad Veslis ramiai miega. Jisai tuoj pat atmerkė akis.

— Lija? — sukuždėjo.

— Aš jau čia. Atnešiau tau valgyti. Tu gali valgyti?

Jis tylėdamas žvelgė į ją.

— Kur tu buvai, Lija? — tyliai paklausė jis ir atsisėdo.

— Gulėk! Gulėk ramiai, o aš tave pamaitinsiu. — Ji pabandė jį sulaikyti, bet jis atstūmė jos rankas.

— Atsakyk!

Balsas skambėjo įsakmiai, ir netikėtai Lija davė jausmams valią. Ji parpuolė ant lovos krašto, užsidengė veidą rankomis ir pravirko.

— Lija, mylimoji, — prakalbo Veslis, pasislinkdamas prie jos. — Aš anaiptol nenorėjau tavęs įžeisti iki ašarų.

— Aš tiesiog pavargau, ir tiek visko atsitiko.

— Kas atsitiko? — paklausė pro sukąstus dantis Veslis. — Kas mane sužeidė, ir kur tu ištisą dieną buvai?

Lija atbulu delnu nusibraukė ašaras. Nors ir buvo nuvargusi, jai teko suvaidinti svarbiausią savo gyvenime spektaklį.

— Vesli, — pradėjo ji. — Įvyko baisus nelaimingas atsitikimas. Kažkokie žmonės medžiojo ir netyčia tave sužeidė. Jie man padėjo tave parnešti čia, paskui nuėjo. Matyt, bijojosi, kad pasveikęs imsi juos persekioti, todėl ir nusprendė pasislėpti.

Ji giliai atsiduso. Dabar atėjo eilė pačiam sunkiausiam.

— Kai tave atgabenau į šią trobelę, prie durų pasirodė maža mergaitė. Ji mane maldavo eiti su ja namo. Jos tėvas mirė, o motina bei visi šeši broliai ir seserys susirgo tymais. Visus prižiūri tik ši mergaitė. Aš nusprendžiau, kad tau vienam čia bus neblogai, nes tau labiausiai reikėjo poilsio, ir nuėjau su ja. Man visą dieną teko gaminti valgyti, valyti ir prižiūrėti ligonius.

Netikėtai ji nutilo ir pažvelgė į jį. Akys meldė ja patikėti. Lija nebuvo tikra, kad sugebės ištverti dar ir susirėmimą su juo.

Ją gręžte gręžė Veslio žvilgsnis. Kaip gyvas jis negirdėjo tiek melo iš karto, bet ji meldžia patikėti. Aplink akis mėlyni ratilai, o suknelė išterliota gaminant valgį. Tačiau jis žinojo, kad šiuose miškuose niekas negyvena, būtent todėl ją čia ir atsivedė. Dar žinojo, kad čia yra plėšikų lizdas ir tas, kas ryžtųsi šiose vietose įsikurti, labai rizikuotų galva.

Ir štai Lija paisto apie kažkokią moterį, gyvenančią kažkur netoliese su septyniais vaikais. Dabar jis buvo pernelyg silpnas atsikelti iš lovos ir išsiaiškinti, kur ji praleido ištisą dieną, bet iš nusigandusio Lijos žvilgsnio suprato, kad teisybės ji jam nepasakys.

— Tai labai panašu į tave — užsikrauti ant sprando svetimus rūpesčius, — tarė jis, išspausdamas šypseną.

— Tu... tu neprieštarauji? — paklausė, sulaikiusi kvapą, Lija. Ar jis ja rimtai patikės? Ar neatsivers žaizda, jeigu leisis jos ieškoti?

— Lija, — švelniai tęsė jis, — nejaugi aš buvau toks tironas, kad nusprendei, jog priversiu tave pasilikti su manimi, kai kažkokia našlė su vaikais miršta tenai? Tu apie tai pagalvojai?

— Ne... aš nežinojau, ką daryti. Matyti, kad tavo žaizda ne tokia pavojinga, kaip atrodė. Mane ėmė baimė, kad tu pasiliksi čia visai vienas.

"Ir kažkas tave taip išgąsdino, kad nepasilikai su manimi", — pagalvojo Veslis, tačiau paėmė Lijos ranką ir pabučiavo jos delną.

— Tu gali pasilikti, ar tau reikia grįžti?

Ji bijojo grįžti naktį kalno šlaitu, bet ir su Vesu pasilikti nedrįso — Revisas galėjo leistis jos ieškoti. Ir ji pakilo.

— Aš turiu grįžti. Ar tau nieko neatsitiks?

— Man stigs tavęs, bet apsieisiu. Eik ir pasistenk kaip reikiant išsimiegoti. Aš pavalgysiu ir dar nusnūsiu. Man taip skauda šoną, kad negaliu daugiau nieko veikti. — Jo balsas buvo kaip niekada pavargęs.

— Taip, — sukuždėjo ji ir sukaupusi visas jėgas išėjo iš trobelės.

— Velniai ją griebtų, — sumurmėjo Veslis, kai tik durys užsivėrė. — Kas jai atsitiko? Iš pradžių išsprūdo naktį susitikti su stovyklon užklydusiu valkata ir paskui visą kitą dieną virpėjo iš susijaudinimo. Jis atsimena, kad po to į jį šovė, ir kolei jis plūdo kraujais, Lija grūmėsi su tuo niekšu.

Šiandien Veslis visą dieną pasiliko guolyje, maitindamasis kažkieno jam paliktu valgiu, ir laukė, kada grįš žmona. O kai pagaliau Liją išvydo, ji buvo dešimčia metų pasenusi ir mirtinai išsigandusi.

Kas, velniai rautų, čia vyksta? Prilaikydamas perrištą krūtinę, jis atsargiai išlindo iš guolio. Nors neteko daug kraujo, žaizda, iš esmės, nebuvo labai pavojinga, ir Veslis tyčia pasistengė atsikratyti Lijos, kolei toji nesumanė jo apžiūrėti. Jeigu ji moka meluoti, tai ir jis tą sugeba. Tad imsis gudrybės — apsimes, tarsi jaučiasi kur kas blogiau negu iš tikrųjų.

Išėjęs iš trobelės, jis palenkė galvą ir įsiklausė. Aiškiai girdėjo, kaip Lija skverbėsi kalno pašlaite žemyn. Jeigu ji stengiasi nuo jo kažką nuslėpti — neišdegs.

Sėlindamas paskui ją, jis išgirdo kairėje einant žmogų. Žingsniai buvo sunkūs, ir Veslis suvokė, jog čia tas milžinas, kurį matė savo vakarykštės nakvynės vietoje. Jis slinko Lijai įkandin, stengdamasis nepakliūti jai į akis.

Vesas tylutėliai šmurkštelėjo kairėn ir pakeliui pasičiupo storą šaką. Susidoroti su tokiu galiūnu galima tiktai turint rankoje ką sunkaus.

Sekdamas jį ir Liją, Vesas nuėjo nemažą kelią, kolei atsidūrė ant kalvos. Iš čia proskynos vidury buvo matyti trobelė. Mėnulio šviesoje jis aiškiai regėjo, kaip Lija priėjo prie užpakalinių durų. Jos pasitikti išbėgo liesas žmogus. Iki jo atskriejo žodžiai:

"Kur, velniai rautų, tu buvai?"

Veslis prisispaudė prie žemės ir apstulbęs sekė juos, bandydamas suprasti, kur čia Lija įsivėlusi.

Bet tuoj pat jis pašoko, nes šaka, kurią laikė rankose, buvo kažkieno koja prispausta prie žemės. Ir čia akis į akį susidūrė su vakar matytu jaunu milžinu. Veslis nesąmoningai užsimojo, bet kažkas stovintis jam už nugaros, čiupo už rankos. Staigiai atsisukęs, jis išvydo antrą milžiną.

Vesas išplėšė ranką iš jo gniaužtų.

— Jeigu nors vienas paliesite mano žmoną, aš jus užmušiu! — sušvokštė jis. Žinoma, negalėjo rimtai manyti, kad tiedu galiūnai išsigąs grasinimo, bet tai jo nesustabdė.

— Kol kas jai pavojus negresia, — tarė vienas nepažįstamasis. — O dabar grįžkite į trobelę, nes jūsų žaizda vėl ims kraujuoti.

Mėnulio šviesoje Veso žvilgsnis klaidžiojo nuo vieno jaunuolio prie kito, ir jis netikėtai suprato, kad susidūrė su dideliu pavojumi, ir Lija kažkokiu būdu čia įsipainiojusi.

— Ar aš neklystu, kad mano žmonai reikia pagalbos? — paklausė jis, sielos gilumoje tikėdamasis šių žmonių paramos.

— Grįžkite į trobelę, tada ir pakalbėsime, — atsakė vienas jų.

Po keturių valandų Veslis vėl pasiliko vienas mažutėje trobelėje. Lempa užgeso, tamsu, nors į akį durk, bet jis pagalvojo, kad jo įniršio pakaktų pusei žemės rutulio apšviesti.

Iš pradžių abu jaunuoliai, Badas ir Kelas, kalbėjo labai sunkiai, tarsi jiems labai retai tektų atverti burną. Bet po įkalbinėjimų ir išvydę karštą Veso susidomėjimą, jie įsikalbėjo taip, kad negalėjo sustoti. Vaikinai neatsimena savo tėvų, juos pasiėmė auginti Reviso motina, kai teturėjo po trejus metus. Jau tada jie buvo tokie stambūs, kad žmonės žiūrėjo į juos stebėdamiesi. Dar berniukas, Revisas tapo vagimi, bet nepaisant to, jis išsiskyrė grožiu. Su Badu ir Kelu daugelis elgėsi tarsi su išsigimėliais, o jie viso labo tik tyleniai milžinai. Bet Revisas buvo jiems geras. Jo motina naudojosi jaunuoliais kaip dar viena jaučių pora, todėl Revisui pasiūlius išvykti su juo į Vakarus, Badas ir Kelas sutiko.

Iki šio laiko Kentukio miškuose jie išgyveno ketverius metus, ir nors Revisas elgėsi su jais gerai ir jie daug jam buvo skolingi, vaikinams nepatiko, kaip jis elgėsi su moterimis, kurias atsivesdavo į trobelę. Kelis kartus Badas ir Kelas bandė toms moterims padėti, bet jos iš baimės imdavo rėkti, nes Eibas jas įbaugindavo, meluodamas apie negirdėtą jaunuolių žiaurumą.

Tačiau Lija buvo ne tokia. Ji nepatikėjo Eibo pasakėlėmis apie jų silpnaprotystę ir buvo su jais švelni.

— Lija kraunasi sau svetimus rūpesčius, — sumurmėjo Veslis. — Jūs padėsite jai pabėgti?

Badas ir Kelas susižvalgė.

— Be jūsų ji niekur neis. Eibas pasakė, kad jeigu ji pabėgs, tai jis pasakys Revisui, kur jūs esate. Revisas jus užmuš, — atvirai pareiškė Kelas. — Jis nemėgsta, kai svetimi liečia jo moteris.

— Ir aš to nemėgstu! — atrėžė Veslis ir ėmėsi jų klausinėti apie Reviso sumanymus. Vesas žinojo, kad daugelį metų banditai plėšė keliaujančius į Vakarus naujakurius dar iki to laiko, kai čia pasirodė Revisas. Badas ir Kelas tiktai žinojo, kad Revisas apie viską raportuoja žmogui, turinčiam "Šokėjo" pravardę, bet patys jo nebuvo matę.

— Norėčiau sužinoti, kur tasai Šokėjas? — susimąstęs pratarė Vesas.

Jaunuoliai ruošėsi eiti.

— Mums laikas grįžti. Greitai pareis Revisas. Sveikite, o mes globosime jūsų gražiąją ledi.

— Ji juk tikra ledi, tiesa? — pridūrė atsisveikindamas Veslis.

Pasilikęs vienas jis ėmė galvoti apie tai, ką dabar išgirdo. Jį labai sukrėtė, kad Lija taip rizikavo, norėdama jį išgelbėti. Prisiminęs jų santuokos istoriją, pagalvojo, jog nelabai ką tepadarė, kad Lija jį pamiltų. Jis atsiminė Kimberlę ir pabandė įsivaizduoti, ką tokiomis aplinkybėmis būtų padariusi ji. Veslis neabejojo, kad Kim nerizikuotų savo galvute arba taip vertinama nekaltybe, kad kam nors padėtų.

— Aš atlyginsiu tau visas skriaudas, Lija, — sukuždėjo į tamsą jis. Kol kas jis kliausis, kad jaunuoliai ją apgins, bet kai pasveiks ir nebijos, kad nuo mažiausio judesio gali atsiverti jo žaizda ir tada tektų plūstant krauju mirti, jis pats ją apgins. O paskui jau pasistengs padaryti kaip nors taip, kad nebūtų jai vien tik sunki pareiga.

# 18 skyrius

Tą naktį Lija miegojo mažai. Bet ir miegant ją kamavo baimė dėl pasilikusio vieno Veslio. Ką žinai, kas gali atsitikti šiuose miškuose? Juk tas lokys, kurį jie matė, galėjo išlaužti duris ir įsibrauti į trobelę. Ir, dar blogiau, jį galėjo užklupti Revisas ir paleisti kulką į širdį. Lija nubudo užtinusiomis akimis ir skaudama galva.

— Tau vertėtų atrodyti kitaip, — pareiškė Eibas, kai ji ėmė gaminti pusryčius. — Revisui patinka gražios moterys.

— Manęs nedomina, kas patinka Revisui. Aš darysiu, ką panorėsiu.

— Tau bus geriau, — Eibas pasilenkė virš jos, — jeigu panorėsi jam įtikti, o tai aš, ko gero, užsimanysiu jam papasakoti, kur slepiasi tavo turtingas meilužis.

Lijai sudrebėjo rankos, bet ji tebekepė kiaušinienę. Tik po pusryčių, kai nukrausčiusi indus ėmė ruošti pietus, pasirodė Revisas. Jis sustojo, prisišliejęs prie trobelės sienos, ir ilgo plono peilio geležte ėmė trumpinti sau nagus.

Lija, aukštai iškėlusi galvą, pašoko ir pro jį pasuko prie durų.

Jis griebė moterį už plaukų ir apsivyniojo juos aplink ranką, paskui prisitraukė ją prie savęs.

— Vadinasi, ledi pernelyg išpuikusi, kad šnekėtųsi su vagimi?

— Paleiskite mane! Man nereikalingas jūsų dėmesys. Manęs laukia darbas. Badas ir Kelas...

— Tu pasigailėsi, kad nuteikei juos prieš mane. — Jis atlenkė jos galvą atgal ir pabučiavo į lūpų kamputį.

Lija išvydo jo veide šypseną, ir staiga jos galva loštelėjo. Jis tuoj pat ją atstūmė ir pasityčiojamai priešais akis pamosavo ilga plaukų sruoga. Lija pakėlė ranką prie pakaušio ir ten pajuto styrantį, Reviso nelygiai nurėžtą plaukų kuokštą. Kai ji puolė į trobelę, už nugaros skambėjo Reviso juokas.

Visą dieną Lija dirbo taip, kad vos bepastovėjo ant kojų: nekreipdama dėmesio į Eibo juokelius, ruošė valgyti, valė, užtardavo Veriti, kuri imdavo verkti, kai tik prie jos artindavosi koks nors vyras.

Prieš akis nepaliaujamai šmėkščiojo be paliovos ją sekiojantis Revisas. Jis netikėtai išlįsdavo iš miško, iš už malkų rietuvės arba tyliai stovėdavo trobelės kampe. Nė karto nelindo artyn. Juk nuo tada, kai jis nupjovė jos plaukus, šalia nuolatos būdavo Badas arba Kelas. Dukart Lija pastebėjo, kaip Revisas susimąstęs žiūri į jaunuolius.

Saulei leidžiantis Revisas dingo, ir greitai po to Lija pasakė Badui, kad eisianti aplankyti vyro. Milžinas tylėdamas linktelėjo, ir Lija nesuvokė, ar jis ją suprato. Ji nusprendė progai pasitaikius įsitikinti, ar iš tikrųjų jaunuoliai tokie kvaili, kaip apie juos kalbėjo Eibas.

— Tau geriau grįžti iki pareinant Revisui, — įspėjo Eibas, bet Lija nekreipė į jo žodžius dėmesio.

Kopdama šlaitu aukštyn, Lija galvojo, kad meluodama gali įklimpti. Atrodo, kad ji visiems pasakojo skirtingas istorijas. Veslis gulėjo vienas trobelėje, ir tuo metu, žinoma, keikė save, kad prisiėmė sau ant sprando moterį iš Simonsų šeimos. Jis nusprendė pasilikti jos vyru, nes su ja "linksmiau", bet kur dabar tas malonumas, kurio tikėjosi?

Kai Lija atidarė trobelės duris, Veslis pagalvojo, kad jam dar niekada neteko matyti tokia sutrikusia veido išraiška žmogaus. Jos išvaizda buvo tokia nelaiminga, kad jis vos nenusijuokė. Per visus metus, kuriuos ją pažinojo, Lija visad stoiškai ištverdavo ją užgriuvusias negandas. Veslis niekada nejautė kaltės jausmo, sakydamas jai tai, ką galvojo, nes ir ji su juo dėl ko nors nesutikdama, tiesiai išsakydavo savo nuomonę.

Bet dabar įėjusi į trobelę moteris atrodė taip, tarsi būtų atsisakiusi nuo kovos, tarsi ją būtų užvaldęs abejingumas. Veslis iš karto suprato, kad jos skausmą gali įveikti tik viena priemonė: jis turi užsiimti su ja meile. Jis ištiesė jai ranką.

Susiraukusi Lija nekreipė į ją dėmesio.

— Aš atnešiau tau valgyti.

— Aš nealkanas. Atsisėsk šalia manęs.

“Tiktai to man betrūko, — pagalvojo Lija. — Revisas mane persekioja dieną, Veslis vargina naktį”.

— Man reikia grįžti.

— Lija, sėsk, — netikėtai tvirtu, nebūdingu ligoniui balsu tarė Veslis.

Tiesą sakant, ji nelabai norėjo su juo ginčytis, be to, ką jis gali padaryti?

Kai atsisėdo ant lovos krašto, Vesas ją apkabino ir trūktelėjo atgal taip, kad nugara ji atsirėmė į sieną. Jis prisispaudė savo plačia šilta krūtine prie jos mažo ir įsitempusio kūno.

— Višta, bulvės, pupos, kukurūzinė duona, — negarsiai tarė jis, žvilgterėjęs į jos atneštą pintinę.

Laisva ranka jis paėmė pintinę, pasilenkė ir pastatė ją ant grindų. Po to nepasitraukė, o tebelaikė ją savo kūnu.

— Man... Man reikia eiti. — Ji nenoriai jį atstūmė.

— Lija, — sukuždėjo jis ir perbraukė pirštu per jos skruostą. — Tu juk manęs nebijai, tiesa?

— Žinoma, ne, — atkirto ji. — Aš turiu eiti, štai ir viskas. Aš nebijau nė...

Ją nutraukė bučinys, bet ne įprastas, o ilgas, neskubus, švelnus, kuris pradėjo ją išvaduoti nuo nuovargio.

— Tai ką tu sakei? — paklausė jis, glostydamas plačiu delnu jos skruostą ir kaklą.

— ... vieno vyro, — atsakė ji, stengdamasi nežiūrėti į jį. — Aš nebijau nė vieno vyro, nieko iš...

Veslis nusėjo jos kaklą karštais greitais bučiniais, kurie jai buvo tokie malonūs.

— Lija, šiandien aš supratau, kad nors mes jau seniai vedę ir net turėjome kūdikį, aš tavęs niekada iš tikrųjų neturėjau.

— Tai kvaila. — Ji atšlijo. — Iš kur tada aš turėjau kūdikį, jeigu... Aš noriu pasakyti, tu... tą audringą naktį mes...

— Mano gražuole, aš tada pamaniau, kad tu — gatvės merga, ir todėl taip tavimi pasinaudojau. Jeigu būčiau žinojęs, kad tai mūsų pirma laiko įvykusi vestuvinė naktis, patikėk, būčiau elgęsis kitaip.

— Kitaip? — smalsiai paklausė Lija. Jai buvo malonu, kad jis ją apkabina ir glosto.— Palauk! — sukuždėjo ji. — Tu negali manęs liesti. Aš prisiekiau, kad to, ko iš manęs reikia, tau teks gauti per prievartą, kad aš tau niekada nepasiduosiu. Tai, kad aš Simons, visai nereiškia...

— Lija, nutilk, — sukuždėjo jis, — ir galvok, kad tave privertė.

Jis surado jos lūpas, įsisiurbė į jas ir nesitraukė tol, kolei Lija neapsikabino jo kaklo ir neprisitraukė prie savęs. Veslis paguldė ją ant lovos ir šlaunimi prispaudė abi kojas. O kai nuo jos atsiplėšė, išvydo jos akyse nuostabą ir pasijuto kaltas dėl to, kad ši moteris — jo žmona, o jis jos nieko neišmokė. Lėtai ir kantriai ėmė ją glamonėti.

Ji buvo apsivilkusi nešvaria, nusėta dėmių ir per plačia suknele. Prityrusia ranka jis ėmė atseginėti ant jos krūtinės sagas.

— Vesli, nemanau... — pradėjo Lija. — Ko gero, mums neverta... O Viešpatie!

Jo ranka nuslydo po suknele ir per apatinius baltinius pajuto jos kūno šilumą. Jis vėl ją pabučiavo, pakėlė nuo lovos ir nuleido nuo pečių suknelę.

Kai suknelė nukrito iki talijos, atėjo Veslio eilė ją su nuostaba apžiūrinėti. Jis dar niekada nebuvo matęs tokių moters baltinių. Pro krintantį pusiau permatomą audinį vos vos matyti rožiniai krūtų speneliai ir pieno baltumo oda.

Lija tuojau nuraudo.

— Nikol siuvėja nusprendė, kad jeigu mano viršutinė suknelė bus iš šiurkštaus audinio, tai apatiniai baltiniai turi būti... turi būti...

— O dabar leisk apžiūrėti visa kita, — ryžtingai atsiliepė Vesas, ir nesuspėjo Lija ištarti nė žodžio, kai jis ją pakėlė, numovė keturis flanelinius apatinius sijonus ir išvydo jos ilgas tvirtas kojas. — Lija! — sušuko drebančiu balsu Vesas, apkabino ją ir pradėjo aistringai bučiuoti.

Lija iš karto atsakė į jo bučinius. Jos niekados nepratino prie minties, kad ji neturi gauti malonumo nuo vyro artumo, dėl to nesusilaikė kaip kūdikis. Su džiaugsmu ėmė jį bučiuoti.

Sekundę Veslis sutriko, galbūt prisiminęs kruopščiai atskaičiuotus Kimberlės bučinius, ir patenkintas nusišypsojo, jausdamas, kaip į jo glamones atsiliepia žmona. Jo rankos ėmė slysti Lijos kūnu. Liesdamas jos šiltą, šilkiniu audiniu vos pridengtą odą, pajuto dar didesnį susijaudinimą.

Nusėdamas bučiniais žmonos kaklą, jis ėmė atseginėti apatinių baltinių sagas. Nuo jo prisilietimo Lijai ėmė suktis galva. Jos suvokimas apie kūnišką meilę baigėsi vienu skubiu suartėjimu daugiau kaip prieš pusantrų metų. Dabar glamonės buvo kitokios ir jos kūne sukėlė keistus pojūčius. Lija apkabino Veslio galvą, pirštai paniro į minkštus jo plaukus.

Kai jis atsitraukė nuo jos lūpų, Lija užprotestavo, o kai lūpos palietė jos kaklą, iš pasitenkinimo sudejavo. Bet štai Veslio lūpos apžiojo jos spenelius ir ji apmirė, jos kūnu viena paskui kitą nusirito virpulio bangos.

— Vesli? — nustebusi paklausė ji ir pakėlė galvą. Jis neatsakė, tebeglamonėdamas jos krūtis. Lija sunkiai nurijo seilę, jos galva atsilošė, o kūnas, atsiliepdamas į glamonę, nesąmoningai išsilenkė. Stiprios Veslio rankos apkabino jos taliją, karštos lūpos slydo jos kūnu žemyn.

Lija čiupo jį už marškinių, jai į burną pateko jo striukės kutas.

— Oda... — sukuždėjo ji. — Leisk man paliesti tave.

Veslis čia pat nusimetė nuo savęs rūbus ir atsiklaupė prieš ją ant kelių; dabar jo kūną dengė tiktai tvarstis ant krūtinės.

Jos pasąmonėje kirbėjo nerimas dėl jo žaizdos, bet, tiesą sakant, jos jau nejaudino, kad žaizda gali atsiverti. Šiaip ar taip, dabar ne tas buvo galvoje. Lijos akys nuslydo žemyn, ant jo įsitempusios varpos, ir ji be jokio šešėlio susijaudinimo ją palietė abiem rankomis.

Veslis sudejavo kaip prieš mirtį ir griuvo ant jos, bučiuodamas visas Lijos kūno dalis, kurias galėjo pasiekti, paskui atsigulė ant jos. Iki to laiko jis būgštavo, kad Lija išsigąs, bet jos atsakas jam sukėlė tokią aistrą, kad daugiau nieko nepajėgė su savimi padaryti.

Ji, sutikdama jo pirmuosius stūmius, išsilenkė, apkabindama kojomis Veslio šlaunis ir pasikeldama. Vesas ją apkabino ir persivertė ant nugaros, tad dabar ji atsidūrė viršuje. Prilaikydamas rankomis ją už talijos, jis kreipė ją aukštyn ir žemyn, kartkartėmis vis į ją žvilgtelėdamas, ir mėgavosi tyru, neslepiamu pasitenkinimu jos veide.

Kai Vesas daugiau negalėjo susilaikyti, jis metė ją ant nugaros ir dviem stulbinančiais stūmiais jiems abiem sukėlė aukščiausią saldybės viršūnę, kurios jiems nebuvo tekę patirti.

Jie gulėjo apsikabinę vienas kitą, paskui Veslis atsikėlė ant alkūnių ir pažvelgė į ją. Lijos akys švietė, lūpos suglebo, nuo prakaito sudrėkusių plaukų garbiniai apgaubė jos veidą. Veso akyse sustingo nustebimas; tiktai pamanyk, ši aistringa maža gražuolė — jo žmona, ji visada jam priklausys! Tereikia jam tiktai panorėti, ir ji jam atsiduos.

Lija atmerkė akis ir, išvydusi Veslio veidą, atitoko.

— Man reikia eiti, — netikėtai tarė ji.

Jis paniuro. Veslis nenorėjo, kad Lija išeitų, bet žinojo, kad ji turi eiti. Vienintelis būdas dabar apginti Liją — ją paleisti, pasikliovus dviejų nepažįstamų vaikinų milžinų jai pažadėta globa.

— Tada eik, — atsakė jis aštriau negu norėjo. Jo išdidumas sunkiai taikstėsi su tuo, ką diktavo sveikas protas.

Lija jo balse išgirdo tiktai šaltį ir ėmė greitai rengtis. Nepasakiusi nė žodžio, ji išslinko iš trobelės į nakties tamsą. Bet vidury pakriaušės parkrito ant žemės ir pravirko.

Ji niekada niekada netaps ledi! Jokie kremai ir tepalai, jokie gražūs drabužiai, jokios plaukų plovimo priemonės jos nepavers ledi. Ji prisiekė susilaikyti, o dabar, pasitaikius pirmai galimybei, atsigulė į lovą su vyru, kuris kažkada su ja taip bjauriai pasielgė.

Kuo ilgiau ji mąstė, tuo labiau verkė. Kaip jos vietoje būtų pasielgusios Rigan ar Nikol? Nėra ko abejoti, Revisas būtų supratęs, kad jos ledi, ir net nebandęs prie jų lįsti. Revisas pasigailėjo jos dėl to, kad ji Simons. O dabar ji parodė Vesui, kad ji ne ledi, ir jis, matyt, su džiaugsmu ją atiduos kam nors panašiam į Revisą, tam, kuris ir pats priklauso jos aplinkos žmonėms.

Pagaliau ji sukaupė jėgas ir lipo toliau pakriauše žemyn. Tegul Veslis Stenfordas mano, kad ji priklauso tam pačiam ratui, kaip ir Revisas. Pati Lija žino, jog taip nėra.

Kai ji įėjo į trobelę, ten buvo tylu, tiktai kampe knarkė Eibas. Lovos kambaryje nebuvo, dėl to Lija atsigulė ant grindų šalia Veriti, kuri per miegus dažnai surikdavo.

Rytą Liją pažadino garsus Reviso batų trypimas kambaryje.

— Visi kelkitės! — sumaurojo jis. — Ei, tu, — metė jis Lijai. — Kur vaikinai?

— Už jūsų nugaros, — ramiai atsakė ji.

Revisas piktai pažvelgė į ją, paskui atsisuko į brolius.

— Už dviejų mylių nuo čia ant kelio purve įklimpo furgonas. Jūs abu eikite ir jį ištraukite, o tu, Eibai, niekam tikęs dykaduoni, jiems padėsi.

— Eime, kerėplos, reikia imtis darbo. Mes tą furgoną kaipmat išlupsim.

Lija sekundei sulaikė kvapą, būgštaudama, kad Revisas pasiliks su ja, bet jis išėjo kartu su visais. Lengviau atsidususi, ji ėmė ruošti pusryčius. Nėra abejonių, kad padirbėję jie bus dar alkanesni.

Kai siekė krūtininės gabalo, staiga iš užpakalio kažkas apkabino ją per liemenį.

— Štai dabar jie išėjo, — sukuždėjo jai į ausį Revisas.

— Nelieskite manęs. — Ji ištrūko. — Antraip...

— Kas antraip? — beveik sumurkė jis, artindamasis prie jos. — Tu nepabėgsi nuo manęs.

— Na kam aš jums reikalinga? — paklausė ji, vis atsitraukdama. — Jūs gražus vyras ir galite sau pasirinkti iš daugybės moterų. Juk tikriausiai yra daug gražesnių, kurios su džiaugsmu jus priimtų.

Ji atsirėmė į sieną. Revisas čiupo ją už rankos.

— Panašios į jus ledi visada galvoja, kad pernelyg gražios tokiems, kaip aš. Jūsų nuomone, jūs geresnė už vaikiną nuo vieškelio.

— Ledi! — sušuko ji. — Eibas mano brolis. Ar manote, šito padugnės sesuo galėtų būti tikra ledi?

“Reikia jam užkalbėti dantis, — galvojo ji. — Galbūt, kol jis manęs dar nepalietė, grįš jaunuoliai”.

— Aš netikiu, kad jis tavo brolis. — Revisas prisitraukė ją prie savęs. — Kodėl tu čia pasilieki? Kiekvieną naktį tu išeini į kalnus, bet paskui sugrįžti. — Matydamas jos nustebimą, jis nusišypsojo. — Ar žinojai, kad vaikinai seka paskui tave? O kai bandžiau eiti įkandin, vienas mano kuoktelėjęs brolis manęs neleido. Tai ką jūs trise veikiate ant to kalno?

— Jūs man šlykštus. O dabar paleiskite mane, kolei jie negrįžo.

— Mes turime keletą valandų laiko. Aš įvariau furgoną per dvi pėdas į purvą. Jie jo niekada neištrauks. O kolei jie ten terliojasi, aš noriu pasinaudoti dama.

— Ne! — Lija pabandė ištrūkti iš jo rankų.

— Tai kas ten, kalno viršūnėje, sesute? Ar nenueiti mums pasižiūrėti? Nori nueiti su manim ir pasižiūrėti, ką mes ten surasim?

— Ne! Tai yra aš noriu pasakyti, o kodėl gi ne? Ten nėra nieko, tiktai galima pabūti vienai. Aš noriu atsikratyti nuo jūsų smarvės ir šitos šlykščios lūšnos.

— Tada kodėl tu nepabėgi visai? Kodėl pasilieki, ruoši valgį ir padedi šitai sukriošėlei, kuri kadaise buvo moteris? — Lija nerado ką į tai atsakyti. — Na, ledi, sakykite man.

— Aš prižadėjau padėti broliui. Kažkada jis man padėjo, ir aš jam skolinga, — skubiai atsakė ji.

— Eibas niekada niekam nepadėjo. Ką tu slepi?

Nespėjo Lija atsakyti, kai duryse pasirodė iki juosmens purvinas Badas. Jis tylėdamas perėjo per kambarį ir padėjo ant Reviso peties ranką. Su neapykanta Revisas greitai atsisuko į jaunuolį.

— Ką, jau ištraukėte? — metė jis.

Badas linktelėjo. Susikišusi rankas už nugaros, Lija rėmėsi jomis į sieną, kai Revisas, išeidamas iš trobelės, metė į ją įniršusį žvilgsnį.

— Ačiū, — sukuždėjo ji, kreipdamasi į Badą.

Iki dienos pabaigos Revisas visą laiką buvo šalia, ir ji būgštavo, kad naktį jis ją seks ir suras Veslį. Kad nerizikuotų, ji pas jį nėjo. — Tu jam nuneši štai šitą? — pakuždom paklausė ji Bado, maldaujamai žiūrėdama į jį, ir ištiesė pilną pintinę maisto.

Jis tylėdamas linktelėjo. Lija dar nežinojo, kiek gali pasitikėti jaunuoliais, bet dabar buvo priversta jais pasikliauti.

— Nepasirodyk Vesliui, — paprašė ji. — Jis nežino, kad aš... kur aš.

Vėliau Lija viena gulėjo ant šiurkščių antklodžių trobelės asloje ir prisiminė vakarykščią naktį, praleistą Veslio glėbyje. Vyras geidė jos todėl, kad ji ne ledi, o Revisas gviešėsi, manydamas, kad Lija ledi.

— Štai kokie tie vyrai! — nuožmiai sukuždėjo ji į tamsą, ir nubudusi Veriti prišliaužė prie jos. — T-s-s, — ėmė raminti ją Lija, kai Veriti sukūkčiojo. — Niekas tavęs nenuskriaus.

Bet Lija žinojo, kad sako neteisybę. Visiškai akivaizdu, kad Revisas nemėgsta, kai žlunga jo planai, ir Lija suprato, kad jis stengsis kaip tik mokėdamas ją įskaudinti.

# 19 skyrius

Liją pažadino dar garsesnis Veriti riksmas. Atmerkusi akis, išvydo, kad Revisas pasilenkė virš jo ir glosto jos ranką. Veriti nušliaužė, atsirėmė pakaušiu į sieną ir ėmė stotis.

— Palikite ją! — pareikalavo Lija.

— O tu užimsi jos vietą?

— Ne, bet...

— Ji ne tokia kaip tu, Lija, — pareiškė Revisas, abiem rankom glostydamas Veriti rankas. — Ją lengva nugąsdinti. Jai beliko tiktai proto likučiai, bet aš galiu iš jos atimti ir juos. Man tik tereikia... — Jis nutilo ir plaštakomis suėmė Veriti gerklę.

— Liaukitės! — suriko Lija, čiupusi jį už rankos. — Aš pašauksiu Badą ir Kelą. Jie neleis jums jos skriausti.

— Aš jos neskriausiu. Aš tiktai noriu, kad ji į mane pažiūrėtų. Kad žiūrėtų ten, kur ir aš.

Lija iš karto suprato, kad jo užmačios pavyks. Veriti protas buvo pažeistas, ir Reviso gąsdinama ji ilgai neištvers.

— Kodėl? — sukuždėjo Lija. — Kodėl ją kankinate? Juk ji jums niekas.

— Todėl, kad man kai ko reikia iš tavęs, — atsakė Revisas. — Aš noriu, kad mes jotume pasijodinėti.

— Pasijodinėti? — Lija buvo apstulbusi... — Kur? O kai mes nutolsime nuo trobelės, jūs manęs neužpulsite?

— Galbūt aš buvau su tavimi pernelyg žiaurus. — Revisas tuojpat paleido Veriti ir vėl pritūpė. — Tavo brolis man pusantros valandos porino, kokia tu graži ir kaip trokšti pulti į mano guolį! Dėl to, kai ėmei priešintis, nusprendžiau, kad tai žaidimas, bet tu nuteikei prieš mane mano nuosavus brolius... — Jis priekaištingai žvilgterėjo į ją. — Aš juk tik žmogus, Lija, ir, atrodo, truputį supykau.

— Ir šitos jaunos damos aš taip pat nenoriu gąsdinti. Bet norėčiau tau įrodyti, kad nesu toks blogas, o vienintelis būdas tave įtikinti, kad sutiktum su manimi pasijodinėti —

tai tave šantažuoti.

Lija pažvelgė į jo gražų juodbruvą veidą, Revisas akimis meldė juo patikėti.

— Žinau, kad aš vagis, bet gal tu imsi ir man padėsi rasti išeitį. — Jis griebė ją už rankų. — Lija, paprasčiausiai pažink mane truputį iš arčiau. Tada įrodysiu, kad aš irgi žmogus. Visais, kas man brangūs, prisiekiu, kad tavęs nenuskriausiu, nepaliesiu net pirštu. Mes tik truputėlį nusileisime nuo kalno, paplepėsim, pasigrožėsim gėlėmis, ir viskas. Prisiekiu tau.

— Aš... aš nežinau, — atsakė mikčiodama ji. — Vaikinai nenorės...

— Vaikinai nesužinos! — aštriai atsiliepė Revisas. — Tu prieš mane nuteikei mano paties brolius, ir net jie manimi daugiau netiki. Jeigu mes su tavimi kartu išjosime ir grįšime, o tu nė trupučio nenukentėsi, galbūt galėsiu vėl išsikovoti jų pasitikėjimą. Ar tu žinai, ką reiškia netekti žmonių, kuriuos myli labiau už viską?

Išgirdusi šiuos žodžius, Lija vos nepravirko. Ji prarado visus, kuriuos kažkada mylėjo. Net vyras, kurį mylėjo nuo pat vaikystės, nuo jos nusisuko.

— Taip, — sukuždėjo ji. — Aš žinau, ką reiškia netekti artimųjų.

— Tada padėk man, — meldė jis. — Suteik man šansą įrodyti mano broliams, kad aš po senovei vertas jų pagarbos. Ir leisk įrodyti tau, kad ir plėšike slypi žmogus.

Čia jis jai nusišypsojo, ir jo šypsena, kurios Lija dar nė karto nematė, buvo įspūdinga. Kas gali atsitikti bloga, jeigu ji su juo pasijodinės? O jeigu ji atsisakys, jis būtinai įvykdys savo grasinimą ir gąsdins Veriti.

— Lija, prašau tavęs, — tyliai tarė jis, spausdamas jos rankas.

— Gerai, — sutiko ji. — Kaip mes išjosim?

— Iškart po pusryčių pasislėpk už medžių. Pasakyk vienam vaikinui, kad nori pabūti viena. Jie tavęs paklausys. Aš lauksiu tavęs prie gūbrio. — Jis vėl nusišypsojo. — Ačiū, Lija. Tai man daug reiškia.

Jis atsistojo ir išėjo iš trobelės. Ruošdama pusryčius, Lija apgalvojo Reviso žodžius. Kas ji tokia, kad smerktų žmogų, jeigu jos pačios tėvas su broliu buvo nusikaltėliai? Galbūt Revisas ne toks jau blogas. Galbūt jame yra kažkas gera. Jis užsikrovė sau rūpinimąsi Eibu ir jaunesniaisiais broliais, kurie, matyt, pernelyg kvaili, kad galėtų patys savimi pasirūpinti. Galbūt vagimi jis tapo ne dėl savo kaltės. Gal ji sugebės jam padėti, įtikinti, kad yra ir kitoks gyvenimas.

Per tą laiką, kai Lija po pusryčių nukraustė stalą, ji jau buvo apsisprendusi joti su juo. Kai ji paėmė tuščią keptuvę, Veriti griebė ją už rankos.

— Nejok, — kimiai sukuždėjo ji. — Revisas baisus žmogus.

Lija nejučia nuo jos atšlijo. Ji pati nelabai gerai suvokė savo mintis, jai atrodė, kad Veriti... bijo... savo šešėlio. Veriti bijojo Bado ir Kelo. Nieko nuostabaus, kad ji įkalbinėjo Liją nepasilikti nė su vienu iš šių geraširdžių milžinų.

— Su manimi viskas bus gerai, — globėjiškai atsakė Lija. — Pailsėk, o kai grįšiu, atnešiu tau gėlių.

— Lija... — meldė ją Veriti.

— Eik ilsėtis, — griežtai įsakė Lija, ir šiluma Veriti akyse išblėso. Ji lėtai nuėjo į savo kampą.

Lija palingavo galvą, gailėdamasi, kad ši trapi moteris stokoja ryžto, bet negaišo laiko, galvodama apie ją. Kai tiktai ji sugebės susitaikyti su Revisu, tučtuojau išves iš miško Veslį.

Po pusvalandžio ji puolė žemyn į pakalnę. Pasprukti nuo jaunuolių buvo ne taip sunku, ir dabar ji džiaugėsi, kad visą rytą bus laisva nuo ūkio ruošos. Išvydusi Revisą, ji dėl visa ko nusišypsojo.

— Keliaujam, — šypsodamasis tarė jis. — Mano ledi, arklys laukia tavęs.

Iš pradžių Lija taip džiaugėsi proga nors truputėlį atsikratyti savo rūpesčių, kad į Revisą beveik nežiūrėjo. Buvo karšta, ore kybojo dulsvas rūkas, ir viskas aplinkui atrodė jai gražu.

— Tu turi ugnies, Lija, — iš šono pasigirdo Reviso balsas. — Būtum vyrui gera pora.

— Aš ištekėjusi, — atsakė ji, paplekšnodama per kaklą arkliui.

— O kur tavo vyras?

— Kentukio valstijoje, Suitbrajero mieste, — greitai atsakė ji. — Kur mes jojame?

— Mes tiesiog leidžiamės nuo kalno. Vyras, kuris sutiko tave paleisti nors ir trumpam, kvailys. O aš tau galėčiau padovanoti šilkinę suknelę.

Ji nusišypsojo iš jo žodžių.

— Ačiū, aš turiu keletą šilkinių suknelių. Ir vargu ar mano vyras norėtų, kad čia pasilikčiau.

Kaip ji norėjo, kad tai būtų tiesa.

— Nejaugi aš taip ir neįkalbėjau tavęs pasilikti su manimi?

Nors Lija ir bandė save įtikinti atvirkščiai, jai buvo malonu, kad jos siekia šis gražus vyriškis. Jis ją laikė ledi, net žinodamas, kad ji iš Simonsų šeimos.

Miškas praretėjo. Kelmai liudijo, kad medžius čia iškirto naujakuriai.

— Ar apačioje ne Dykumos kelias? — paklausė ji, žvelgdama į gilias, furgonų išrėžtas provėžas. — Mums geriau grįžti.

— Ne, — atsakė jis. — Tą kelią kerta upelis. Aš noriu tau kai ką parodyti.

— Bet jeigu jus kas nors pamatys... Aš noriu pasakyti...

— Aš suprantu, ką tu nori pasakyti, — lėtai pareiškė jis. — Ar galiu tai kai ką parodyti?

— Žinoma.

Tebejodami, jie pasiekė labai išvažinėto kelio vidurį. Visai arti rūko laužas. Revisas išsitraukė iš kišenės juodą šilkinę nosinę ir Lijos akyse ja užsirišo veidą iki akių. Tai jai nepatiko. Juk ji neužmiršo, kad Revisas vagis.

— Ko gero, mums laikas grįžti.

— Kol kas dar ne, mano išdidžioji princese, — atsakė jis ir čiupo už kamanų jos arklį.

Po sekundės jie triukšmingai nušuoliavo keliu ten, kur degė laužas. Lija vos išsilaikė balne. Vieną kartą ji sušuko “ne!”, bet Revisas nekreipė į ją dėmesio.

Tarsi viesulai jie įsiveržė į aikštelę, kur stovėjo du furgonai. Naujakuriai, užsiėmę stovykloje darbu, pakėlė galvas ir apmirė.

Revisas šūviu į galvą vieną jų nužudė. Iš siaubo netekusi žado, Lija sustingo. Po to žaibiškai nušoko nuo arklio ir puolė prie užmuštojo. Šalia jo klykė moteris.

Revisas prišuoliavo prie stovinčios greta kūno Lijos.

— Surink jų daiktus, Lija, — šaltai įsakė jis.

— Jūs žvėris! — suriko ji ir ėmė mušti Revisą kumščiais.

Jis pakėlė pistoletą ir peršovė greta stovinčiai moteriai petį. Šalia furgonų susirinko penki naujakuriai ir du vaikai. Jie su siaubu žiūrėjo į banditą su raiščiu ir gulinčius prie jo žmones.

— Jeigu tu manęs nepaklausysi, tai pati išrinksi tą, kurio eilė mirti, — pareiškė Revisas ir išsitraukė iš prie balno pritvirtino krepšio dar vieną pistoletą.

Paplūdusi krauju prie Lijos kojų moteris pravirko.

— Lija, duodu tau dešimt sekundžių įvykdyti mano įsakymą, — pareiškė Revisas.

— Ką... ką man reikia daryti? — Ji suprato, kad dabar ką nors gali padėti tik veiksmai, o žodžiais nieko nepasieksi.

— Paimk iš to žmogaus skrybėlę ir sudėk į ją viską, kas pas juos yra. — Jis vedžiojo pistoleto vamzdžiu. — Jeigu nors vienas iš jūsų sutrukdys mano bendrininkei, šausiu jam į galvą.

— Aš ne... — pradėjo Lija, bet nutilo. Kai ji sustojo priešais naujakurį, jis su neapykanta pažiūrėjo į ją.

— Viešpats padarys taip, kad tu už tai degsi pragare, — prakošė vyras, ištiesdamas jai savo skrybėlę.

— Ne, prašau jus, aš...

— Klausyk jo, Lija, — atsiliepė Revisas. — Aš noriu jums visiems pristatyti misis Liją Simons-Stenford iš Virdžinijos, kuri greitai persikels į Suitbrajero miestą Kentukio valstijoje.

Lija apėjo naujakurius, drebančiomis rankomis laikydama skrybėlę, į kurią jie dėjo savo laikrodžius ir žiedus. Viena moteris spjovė jai į veidą, ir Lija paklusniai nusivalė seiles.

— Lija, brangioji, jojame, — pasityčiodamas tarė Revisas. — Mums laikas grįžti, o šiems geriems žmonėms reikia palaidoti savo negyvėlį.

Atsistojusi prie arklio ji susvyravo.

— Jeigu tu čia pasiliksi, jie tave suplėšys į gabalus, o jeigu nejosi su manimi, nušausiu dar du. Ko gero, man tai visai patiktų, — pareiškė jis taip tyliai, kad jį išgirdo tik Lija.

Kaip pro rūką, Lija sėdo ant arklio. Revisas griebė gyvulį už kamanų ir nusivedė į mišką. Toliau nuo kelio jis sustojo ir nusiėmė nuo veido nosinę.

— Aš juk prižadėjau, kad atsiimsi už tai, jog nuteikei prieš mane brolius, — pareiškė jis. — Po kelių dienų už daugelio mylių apylinkėje visi žinos apie gražuolę misis Stenford, plėšikę ir žudikę.

— Ne! — sušnabždėjo Lija.

— Dabar, gražuole Lija, tu iš tiesų turi dėl ko pasilikti su manimi. Jeigu atsisakysi mano apsaugos ir paliksi mūsų kuklią trobelę, tave areštuos, ir kabėsi su kilpa ant kaklo, kolei numirsi. — Jis nusijuokė. — Tu priprasi. Per kitą užpuolimą jau žinosi, ką daryti. O kadangi tapai garsi, mums nereikės slėpti tavo gražaus veiduko. Į kelią, — pareiškė kvatodamasis jis. — Išvydus kraują, man visada atsiranda apetitas.

Ir nuvedė jos arklį prie trobelės aukštyn vingiuotu slaptu taku, o Lija, sėdėdama balne, galvojo, kad jos gyvenimas baigtas.

## 20 skyrius

Kai Revisas ir Lija pasiekė trobelę, mintyse jis ją prakeikė, nes jos veidas buvo mirtinai išblyškęs. Pakaks jam moterų, panašių į Veriti, kuri taip ir neatsigavo, kai jos akyse Revisas nužudė jos vyrą. Jam reikėjo bebaimės moters.

Prie trobelės jis nušoko ant žemės, bet Lija tebesėdėjo balne. Įėjo vidun, įsimetė į maišelį šiokio tokio maisto ir vėl išėjo laukan. Tebekeikdamas, kad taip nesiseka su moterimis, jis susierzinęs nukėlė Liją nuo arklio ir nuleido žemėn. Ji iš karto sukniubo, pritraukusi prie krūtinės kelius. Neverkė, o paprasčiausiai tylėdama gulėjo.

Pasityčiojamai jai nusišypsojęs, jis nušuoliavo. Po kelių valandų ją surado Eibas toje pačioje vietoje.

— Lija, būk tu prakeikta, tu privalai mums gaminti valgyti! Laikas pietauti, o nieko nėra. Ir ko čia drybsai saulėje? Tu nudegei ir daugiau nepatiksi Revisui.

Lija nekrustelėjo. Jos akys buvo atmerktos, tačiau žvelgė nereginčiu žvilgsniu.

— Lija! — Jis atsiklaupė šalia jos ant kelių. — Ar tu sužeista? — Jo balse suskambo nerimas. — Ar kalbėsi su manimi, ar nori ramiai pagulėti?

Jis atsargiai palietė jos kaktą. Ji buvo karšta, bet Lija, nekreipdama dėmesio į prisilietimą, netgi nekrustelėjo. Susiraukęs jis atsistojo ir veriamai sušvilpė.

Labai greitai iš miško pasirodė Badas ir Kelas.

— Pažiūrėkite į mano seserį, — sutrikęs tarė Eibas. — Kuris iš jūsų žinote, kas jai atsitiko?

Kelas atsiklaupė šalia Lijos ant kelių, uždengdamas ją savo galingo kūno šešėliu. Jis lėtai ištiesė ranką ir palietė jos skruostus. Žvilgterėjo į brolį ir, matyt, gavęs į savo nebylų klausimą atsakymą, tuojau paėmė Liją ant rankų.

— Ei! — užprotestavo Eibas. — Nedrįsk to daryti. Palik ją. Aš pats ja pasirūpinsiu.

Laikydamas Liją ant rankų, Kelas pasuko į mišką.

— Ar girdi mane, šlykštus kerėpla?

Badas atsistojo prieš Eibą.

— Nagi! Taukis iš kelio, — įsakė Eibas. — Tu neišdrįsi tempti mano seserį nežinia kur! O savo turtingam vyrui ji nebus reikalinga, jeigu susirgs. Ji nieko neturi, tik mane!

Protestuojamai šūkaudamas, Eibas taip ir pasiliko stovėti, kolei broliai dingo miške.

Nusivilkęs marškinius, Veslis vaikščiojo aplink trobelę, įtempdamas ir atlaisvindamas rankas, ir bandė atstatyti šono raumenų judrumą. Išgirdęs viršuje einančių žmonių žingsnius, jis sustojo. Paprastai Badas su Kelu neidavo erškėtrožėmis apaugusiu taku, o traukdavo savais keliais per krūmus.

Veslis pasislėpė, kolei neįsitikino, kad tai iš tikrųjų jaunuoliai. Išvydęs, kad Kelas neša Liją, jis išbėgo iš slėptuvės.

— Ji sužeista? — paklausė, paimdamas Liją iš Kelo rankų. — Kas jai atsitiko? Tai Revisas?.. O aš maniau, kad dviese jūs ją išsaugosite.

Lija gulėjo susmukusi ant jo rankų, užmerkusi akis, tarsi netekusi sąmonės. Jis nunešė ją į trobelę ir paguldė ant lovos. Vandeniu iš kibiro, kurį saugojo trobelėje, Veslis sudrėkino gabalą audinio, anksčiau naudoto kaip tvarstis, ir uždėjo jį ant Lijos kaktos.

Lija sudejavo, apsivertė ant šono, prispaudė prie krūtinės kelius ir apmirė.

— Nagi pasakokite, — pareikalavo primerkęs akis Vesas. — Ir greičiau.

— Rytą ji man pasakė, — pirmasis prakalbo Kelas, — kad nori pabūti viena, ir mes ją paleidome, bet po valandos ėmėme ieškoti.

— Mes ėjome pakalnėn arklių pėdsakais ir apačioje išgirdome šūvius, — tęsė pasakojimą Badas. — Kai ten nusileidome, pamatėme, kad Revisas nušovė vieną vyrą ir sužeidė moterį. Jie kartu su Lija greitai šuoliavo į kalną. Atėję prie trobelės, radome ją tokioje padėtyje, o Revisas buvo dingęs.

— O aš maniau, — Veslis pasitraukė nuo lovos, — kad tas Revisas tiktai plėšia žmones.

— Jis ir žudo, kai užsigeidžia, — iškošė pro sukąstus dantis Badas.

— Koks aš buvau kvailys! — Veslis tvojo kumščiu į sieną. — Na kaipgi galėjau ją ten palikti? Man reikėjo ją iš karto pasiimti.

— Jūs būtumėte netekęs daug kraujo ir miręs, — pastebėjo Kelas.

— Neabejoju. — Atsisukęs į Liją, Vesas sekundę patylėjo. — Ji dėl to jaučiasi taip blogai, kad jos akyse įvyko žmogžudystė.

Dviem žingsniais jis greitai kirto trobelę, čiupo ją už pečių ir pasodino.

— Velniai rautų, Lija! — sušuko jai į veidą. — Na kodėl tu manai, kad turi išgelbėti visą pasaulį! Kodėl negalėjai man pasakyti teisybės! Kodėl aš buvau toks kvailas, kad tavimi patikėjau? Nusprendžiau, kad tau neatsitiks nieko bloga, o dabar pažvelk į save. Tegul būna visi prakeikti! Tegul būna visi visi prakeikti!

Veslis purtė ją tol, kolei Kelas uždėjo jam ant peties ranką. Vesas tuojau liovėsi ir, pamatęs Lijos akyse ašaras, su įniršiu ją apkabino.

— Taip ir reikia, mieloji, verk, kiek tik nori. Dabar tau pavojus negresia.

Badas ir Kelas tylėdami išėjo iš lūšnelės. Įsiverkusi Lija jau nebegalėjo sustoti. Ji iš visų jėgų apkabino Veslį ir verkė, veidu įsikniaubusi į jo nuogą petį. Kai jos kūnas ėmė konvulsiškai virpėti, Veslis privertė ją išgerti vandens.

— O dabar papasakok man, kas atsitiko, — kantriai paprašė jis.

— Ne! — sušnabždėjo ji. — Ne.

Jis paėmė ją už smakro ir pakėlė aptinusį, paraudusį veidą.

— Lija, aš nepatikėjau tavo sugalvota istorija apie sergančius vaikus ir iš pačių pradžių žinojau apie Revisą ir tavo brolį Eibą. O dabar turi man papasakoti viską, kas tau atsitiko.

— Man teks čia pasilikti visam laikui, — atsakė ji. — Mane pakars.

— Visai nieko nesuprantu. Tu matei, kaip šiandien Revisas kažką užmušė, ar ne taip?

— Aš padėjau! — Ji atsitraukė. — Aš laikiau vieno žmogaus skrybėlę ir rinkau jų brangenybes. Aš pavogiau!

Ji tikėjosi jo veide pamatyti nustebimą, bet nieko neįvyko.

— Kaipgi tas Revisas privertė tave plėšti? Kuo jis tau grasino?

Lijos akys vėl priplūdo ašarų. Iš pradžių ji nusigando, kad Veslis patikės, jog savo noru plėšusi žmones, nes juk ji iš prigimties prastuolė.

— Jis pažadėjo nužudyti ir kitus, jeigu dar pasvarstysiu.

— Išgama! — sukuždėjo Vesas. — Kas dar?

Lija nenorėjo jam nieko daugiau pasakoti. Jai daugiau niekada neteks gyventi tarp garbingų žmonių.

— Revisas paslėpė savo veidą, — sušnabždėjo ji. — Bet aš... aš to nepadariau.

— A! — atsiliepė Vesas, džiaugdamasis, kad neįvyko dar ko blogiau. — Manau, jie suprato, kad tave tam privertė ir kad iš tikrųjų tu jiems gelbsti gyvybę.

— Ne! — suriko ji ir pašoko iš lovos. — Tu nesupranti. Revisas pasakė naujakuriams, kad aš jo bendrininkė. Jis pasakė mano vardą, pasakė, kad aš misis Lija Simons-Stenford iš Virdžinijos ir greitai gyvensiu Suitbrajere, Kentukio valstijoje. Jis padarė mane nusikaltėle, plėšike. Man niekada nelemta iš čia išeiti! O jeigu išeisiu, mane pakars.

— Lija, — užjaučiamai kreipėsi į ją Veslis, bandydamas apkabinti.

— Pasitrauk! Daugiau niekada neprisiliesk prie manęs! Tu padorus misteris Stenfordas. Tau niekada to nebūtų atsitikę. Reikėjo tik jiems išgirsti Stenfordo pavardę, ir jie būtų supratę, kad tu nekaltas, bet aš Simons, aš...

— Liaukis save apgaudinėjusi. — Jis čiupo ją už pečių. — Pagal sutuoktuvių liudijimą, tu taip pat Stenford. Paklausyk, Lija, — tęsė nusiramindamas. — Viskas ne taip blogai, kaip tau atrodo. Yra teismai, ir mes pasisamdysime pačius geriausius advokatus. Badas ir Kelas gali paliudyti, kaip Eibas privertė tave eiti į Reviso stovyklą, ir aš tikiu, jog atsiras nors vienas žmogus, kuris girdėjo, kaip Revisas įsakė, kad tu jam padėtum. Net jeigu tau pateiks kaltinimą, galima išsinarplioti. Todėl daugiau nekalbėk, kad tau teks čia pasilikti.

Niekada dar Lija nenorėjo tikėti kuo nors labiau, kaip šiais žodžiais.

— Tu taip manai? — sukuždėjo ji. — Manai, tai įmanoma?

— Nesunkiai įmanoma. O dabar nusišypsok, nes šį pat momentą aš tave išsiųsiu iš čia kuo toliau.

— Iš čia? Tu nori pasakyti, į Reviso lūšną?

— Tu daugiau ten niekada neisi. — Veslis atstatė smakrą į priekį. — Su Badu ir Kelu aš tave išsiųsiu į slėnį. Jie tave nuves į Suitbrajerą. Ten turiu draugų, ir jeigu prireiks, tave paslėps iki tol, kol aš atvyksiu ir viską sutvarkysiu.

— O kur tu būsi?

— Čia aš turiu dar vieną reikaliuką, kurį reikia užbaigti. Aš kai kam skolingas vieną dalyką. O dabar eik. — Jis čiupo ją už rankos ir ištempė į lauką. — Badas su Kelu tave prižiūrės, ir Revisas daugiau niekada negalės tavęs nuskriausti.

Ji išsivadavo iš jo glėbio, prisimerkdama nuo saulės, pakėlė į jį akis.

— Kodėl į Suitbrajerą tu neisi?

— Aš juk tau sakiau, kad čia turiu reikalų.

Akimirką Lija pagalvojo, paskui atsisėdo ant žemės ir susikryžiavo ant krūtinės rankas.

— Ką visa tai reiškia? — Jis piktai žvelgė iš viršaus žemyn į ją.

— Aš iš čia neisiu. Tu kažką sumanei, ir man tai nepatinka.

Supykęs Veslis griebė ją už pečių ir pakėlė nuo žemės.

— Tai tu galvoji, kad aš kažką sumaniau? — iššvokštė jis jai į veidą. — Aš ištisomis dienomis čia drybsojau bejėgis, o tu įsivėlei tai į vieną istoriją, tai į kitą. Ir dargi sakai, kad nepasitiki manimi? Lija, aš pasiruošęs tave išperti. Na kada tu suprasi, kad negali viena tvarkyti viso pasaulio? Aš galėjau mus išgelbėti iš šios padėties dar prieš kelias dienas, jeigu tik būtum paprašiusi manęs pagalbos. Bet ne, misis Stenford viską turėjo padaryti pagal savo kurpalį. Aš bandžiau, Lija, aš iš tikrųjų visomis jėgomis stengiausi parodyti tau gerumą. Norėjai iš šios istorijos išsipainioti pati, ir aš tau suteikiau tokią galimybę. Aš, kvailys, nesuvokiau, koks didelis tau gresia pavojus. — Jis nuleido ją ant žemės. — Velniai tave griebtų! Nepažįstu kito žmogaus, kuris būtų pakėlęs visa tai, ką aš per tave ištvėriau. Tu mane įžeidinėji, šneki apie mano nepastovumą, o po to elgiesi taip, tarsi aš koks bejėgis kvailutis, kurį tau reikia apginti. Žinai, Lija, kur tavo bėda?

Plačiai išplėstomis akimis ji žvelgė į jo supykusį gražų veidą.

— Ne. O kur?

— Tu visada vaidinai pagrindinį vaidmenį, štai kur. Kiek suprantu, tvarkei visą savo šeimą tarsi generolas. Ir pakeliui į čia kroveisi ant savęs svetimus darbus, na, iš esmės, ir vadovavai visai vilkstinei.

Lija stovėjo nejudėdama.

— Dabar mano kantrybė baigėsi, ir man įgriso čia drybsoti, kai tu viską darai savaip. Nuo dabar tu mano žmona ir laikysiesi santuokinės priesaikos, kuri skelbia: “paklusk”. Tu mane supratai?

— Galbūt, — atsakė Lija, bet pastebėjusi jo veido išraišką apsigalvojo. — Aš puikiai tave suprantu.

— Štai ir gerai! Tau pirma užduotis — nedelsiant išeiti iš šito miško. Aš pasiliksiu čia, nes noriu daugiau sužinoti, kas šito Reviso šeimininkas. O kai viską sutvarkysiu, grįšiu pas tave, į mūsų fermą. Bet jokiu būdu ne anksčiau. Tau viskas aišku?

— Taip, — susimąsčiusi atsakė ji. — Revisas ne pats plėšia žmones?

— Tai sumano kažkas kitas. Revisas — menkysta, smulkus vagiūkštis, ne toks protingas, kad vadovautų gaujai. Bet jis pažįsta vadeivą, ir man reikia išsiaiškinti, kas jis toks. Tu pasiruošusi vykti į kelionę?

— Aš taip pat norėčiau sužinoti, kas daro šituos baisius dalykus.

— Gerai, — nekantriai atsakė jis. — Grįžęs namo, aš tau papasakosiu. — Jis švilptelėjo. — Badas ir Kelas tave nuves namo.

— Bet argi Revisas jų nepasiges?

— Aš esu kai ką sumanęs. — Jis įdėmiai žvelgė į ją. — Bet nesiruošiu tau aiškinti. Tiktai noriu, kad keletą mėnesių būtum saugi. Man nereikia, kad veltumeisi į šiuos reikalus, o to aš ir nenoriu. Vieną sykį ir visam laikui aš sunaikinsiu šitą plėšikų gaują.

— Tiktai savo rankomis? — apstulbusi paklausė ji.

— Tu ruošeisi savo rankomis sutvarkyti reikalus su Revisu ir su manimi. Manei, kad Revisas atsisveikindamas tau paspaus ranką, kai nuspręsi išeiti? — Jo balsas sušvelnėjo. — O štai ir vaikinai. — Dabar pabučiuok mane prieš kelionę.

— Man tai nepatinka, — sukuždėjo ji, kai Veslis ją apkabino. — Argi tau nereikia pagalbos?

— Nutilk, Lija.

Daugiau ji nieko nesakė, nes jis prisispaudė lūpomis prie jos lūpų.

— Gaila, kad turime mažai laiko, — sukuždėjo ją bučiuodamas. Lija, visiškai užmiršusi Revisą ir jo šeimininką, visa atsidavė jo bučinio valiai.

Kai Veslis nuo jos atsiplėšė, Lija pažvelgė jam į akis, jausdama, kaip labai jį myli. Tiesą sakant, ji niekada nebuvo liovusis jo mylėti. Jis ne sykį elgėsi su ja blogai, ir Lija turėjo jo nekęsti, bet neapykantos nejautė.

— Ir ką gi reiškia šis žvilgsnis? — Jis nusišypsojo, žvelgdamas į ją iš viršaus žemyn. — Jeigu man taip nerūpėtų, kaip tave iš čia ištempti, vėl tave nusivesčiau į trobelę.

Ji prisiglaudė prie jo, ir Vesas susimąstęs paniuro. Jis nubraukė jai ant akių užkritusį plaukų kuokštą.

— Ko gero, aš niekada nepastebėjau, kokia tu graži. Net nepaisant daugelio bemiegių naktų tu, Lija, pati gražiausia. — Jis patylėjo. — Ačiū už tai, ką padarei, už tai, kad pasidavei į Reviso nagus, norėdama išgelbėti mane. Tai... buvo geras poelgis.

Išsivadavusi iš jo glėbio, Lija vėl vėl nepravirko.

— Mes su tavimi susitiksime Suitbrajere? — sušnabždėjo ji.

— Jeigu tu manęs lauksi, aš neužtruksiu. O dabar bėk.

Šypsodamasis jis vėl meiliai ją pabučiavo. Po to ryžtingai atstūmė nuo savęs ir plekštelėjo delnu per nugarą.

Po valandos Lija jau buvo nuėjusi pusę kelio, vedančio nuo kalno žemyn. Prieky jos ėjo Badas, užpakaly Kelas, ir Lija jau pradėjo kurti planus.

Dabar ji galėjo mąstyti ramiau. Jeigu ji, kaip reikalavo Vesas, nuvyks į Suitbrajerą, jai gali pateikti kaltinimą. Vienintelė viltis — pas ką nors pasislėpti; bet kieno to prašyti? Kimberlės? Džastino?

Prisiminusi Kimberlę, ji pagalvojo: ar ims vėl Veslis jai mergintis, jeigu šalia nebus Lijos? Ar neprisimins jis, pasilikęs vienas naktį, gražaus šviesių plaukų apsupto Kim veido vietoj užverktų Lijos akių? Jis tik dabar pastebėjo, kad Lija graži, bet ar tai atsimins?

Leisdamasi į pakalnę, Lija tebemąstė. Galimas daiktas, jeigu ji pagyventų su Vesu ilgiau, jis ją pamiltų. Argi jis nesakė, kad ją myli? Ir argi jam grumtynėse su Revisu nereikės pagalbos? Kaip jis atskleis tą paslaptį? Ir dar Veslis pasakė, kad turi sumokėti vieną skolą. Bet argi ne ji, Lija, turėjo atkeršyti Revisui, pavertusiam ją žmogžudystės bendrininke?

Kuo daugiau ji apie tai galvojo, tuo labiau įsitikino, kad turi grįžti Vesliui į pagalbą.

Bet pirmiausia jai reikia pabėgti nuo Bado ir Kelo. Pakeliui Lija nusižiūrėjo slėptuvę, kurioje galėtų visai viena praleisti naktį didžiuliame tuščiame miške. Ji krūptelėjo.

— Norite pailsėti? — paklausė už jos nugaros Badas.

— Ne, ne, — švelniai atsiliepė Lija, šypsodamasi milžinui. — Viskas gerai.

“Dėl Veslio verta praleisti naktį miške vienai”, — pagalvojo ji.

## 21 skyrius

Nuo žaliūkų vaikinų pasprukti buvo kur kas sunkiau, negu ji manė, o nuo jų pasislėpti — dar sudėtingiau. Jai teko priglusti už sausų lapų krūvos ir krūmo ir sulaikius kvapą taip slėptis, kolei Badas su Kelu šmirinėjo aplinkui. Beveik be žodžių pasitarę, jie išsiskyrė, ir vienas pasuko į šiaurę, kitas — į pietus. Susigūžusi Lija nejudėdama tupėjo, kolei ėmė mausti kojas.

Prieš saulėlydį broliai grįžo ir ėmė kruopščiai apžiūrinėti žemę. Atrodė, jie suprato, kad Lija netoli, ir buvo nusiteikę kantriai patykoti, kol ji išlįs iš slėptuvės. Tačiau Lija išlindo iš savo urvo tiktai sutemus. Kai ji pasuko šlaitu žemyn, Bado ir Kelo nebuvo matyti.

Lija drebėjo dėl kiekvieno krebždesio, ir vos keletą metrų nuėjus, nugara pašiurpo iš baimės. Tiktai po kelių valandų kelionės krūmais apžėlusiu šlaitu ji pajuto, kad greta kažkas yra.

— Revisas! — suriko ji ir sustojo. — Badai ir Kelai, — ištarė atsidususi. — Aš žinau, kad jūs čia. Išeikite.

Jaunuoliai išnėrė iš miško, tarsi jie patys būtų jo dalis, ir atsistojo prie jos.

Ne, jos nesugavo. Lija, juos išvydusi, apsidžiaugė ir pasijuto visiškai saugi. Ji šypsodamasi žvelgė į juos.

— Tai kas gi čia dabar? Jūs mane nešite į kalno papėdę, o tuo laiku aš rėksiu?.. Įspėju jus, rėksiu! Ir ginsiuosi, — pridūrė ji, bandydama įvertinti situaciją.

Atrodo, jos elgesys jaunuolius sutrikdė.

— Kodėl jūs norite grįžti pas Revisą? Jūsų vyras nori, kad būtumėte saugi.

— O kas saugos Veslį, kai jūs abu nueisite? O Revisas skriaus Veriti, nes nėra kam jos apginti, ir, ko gero, sumuš už tai, kad aš pabėgau, Eibą.

— Jūs jaudinatės dėl savo brolio likimo? — paklausė Kelas.

— Matyt. Pati nežinau. Bet manau, kad neturiu pabėgti ir leisti Vesliui vienam susikibti su Revisu. Jūs man padėsite?

Badas pažvelgė į Kelą. Kolei Lija juos apžiūrinėjo, du jauni milžinai, atrodė, ėmė be žodžių tartis. Eibas sakė, kad jie Reviso broliai, bet dabar ji bandė suprasti, kiek iš tikrųjų jie artimi su juo.

— Ar nors vienam iš jūsų teko su Revisu plėšikauti?

— Ne, — atsakė Badas.

— Tada kodėl... kodėl jūs su juo?

— Jis moka mums už malkas, už sumedžiotą maistą ir už tai, jog saugome jo lūšną, kad niekas prie jos neprisiartintų.

— Ir gerai jis jums moka? — Lijos smalsumas augo.

— Mes nusipirkome kalno papėdėje miestelyje žemės. Ruošiamės tapti fermeriais.

— Miestelyje?.. Jūs norite pasakyti, Suitbrajere, kur gyvena Veslis? Ir ar daug jūs turite žemės?

Jie susižvalgė.

— Dabar aštuonis tūkstančius penkis šimtus šešiasdešimt du akrus.

— Tūkstančius? — sušnabždėjo Lija. — Dviese jūs valdote tūkstančius akrų žemės?

— Veslis žino mūsų sklypą, jis mano, kad ten žemė gera. Prižadėjo mums padėti pasistatyti namą ir nusipirkti sėklų bei įvairių įrengimų.

Lija nesutramdė juoko. Eibas juos laiko kvailiais, o iš tikrųjų jie, kad galėtų praturtėti, pasirodė ganėtinai protingi.

— Kada jūs ruošiatės Revisą palikti?

— Mes kai ką jam skolingi. Jis mums padėjo, kai buvome vaikai, — atsakė Kelas. — Bet greitai išsimokėsime savo skolą ir jį paliksime.

— O dabar jūs turite naują gynėją. Veslis jums padės tiek, kiek reikės. Ir jeigu jūs man padėsite, aš... — Ji negalėjo sugalvoti, ką jiems pažadėti. — Aš jums ruošiu valgyti. Kolei statysite namą ir tvartą, aš jus maitinsiu.

Pirmąkart per visą laiką mėnulio šviesoje ji išvydo, kad jie šypsosi, ir dėl to broliai atrodė dar jaunesni. Jų milžiniškas ūgis kėlė baimę, ir ji suvokė, kad jie įpratę prie nustebusių žvilgsnių ir patyčių. O jai jie vis labiau patiko.

— Eidama čia, pakeliui mačiau laukymę, kurioje buvo daugybė žemuogių. — Ar jūs kada ragavote žemuogių pyragą su stora akyta pluta, pro kurią sunkiasi žemuogių sultys? O galbūt panorėsite paragauti kito valgio — vištos, keptos tešloje? Tai višta, iškepta su...

— Ką jums reikia padėti? — nutraukė ją Badas.

— Mes nežudome žmonių — įsiterpė Kelas.

— Ne! Aš nenorėjau pasakyti... — Ji suprato, kad jie ją erzina. — Ar Revisas žino, kokie jūs esate jam broliai?

— Revisas mus laiko savo nuosavybe. — Kelo veidas surūstėjo. — Taip manė ir jo motina, bet jis nesielgia su mumis kaip su vergais. Mes jį priverčiame gerai mokėti už darbą. Jūs neturite pas jį grįžti.

— Kelai, — tyliai tarė ji, nusprendusi viską jiems paaiškinti, — jeigu Badą ištiktų bėda, negi tu nerizikuotum savo gyvybe, kad jam padėtum arba paslėptum nuo pavojaus? Aš myliu Veslį ir manau, kad galiu jam padėti.

— Aš už savo brolį galiu atiduoti gyvybę, o jis — už mane, — atsakė Kelas. — Mes jums padėsime.

— Mes jus nuvesime pas Revisą, o kai jūsų vyras grįš...

— Grįš? O kur jis išėjo? Ką jis sumanė?

— Jis mums nesakė. Tik pranešė, kad grįš po dviejų dienų. Iki to laiko jūs galite gyventi Reviso trobelėje, arba mes jus paslėpsime miške.

— Aš grįšiu pas Revisą. Šiaip ar taip, tenai galiu padėti Veriti ir visus pavalgydinti. Tai ką, einam?

— Galbūt, — Badas nuleido akis, — mums geriau sulaukti ryto, kai išauš?

— Bet aš norėčiau grįžti, jeigu Veslis... — Ji sutriko. — Vargu ar mes galėsime naktį rinkti žemuoges.

— Ne, — šypsodamasis atsakė Badas.

— O ką jūs valgėte, kai augote?

— Kažką pilka, — niūriai paaiškino Kelas. — Didelius puodus kažko pilko.

Lija, girdėdama šiuos karčius žodžius, vos nesusijuokė. Galbūt kada nors jie galės atvažiuoti į Stenfordų plantaciją ir prisivalgyti skaniausių patiekalų. Žiū, dar, ko gero, panorės susipažinti su gražia jauna Klėjaus Armstrongo pussesere.

Ji atsisėdo ant žemės.

— Manau, kad miegas mums nekenks.

Ir ilgai negalvodama, ji susirietė ant kietos žemės į kamuoliuką ir užmigo. Galima nieko nebijoti, kai tave saugo sulig puse kalno aukščio milžinai.

Lija jau paruošė mažoje trobelėje eilinę maisto porciją, bet kol kas nedrįso kviesti vyrus prie stalo. Ką tik pasirodė Veslis. Nuo jo zomšinių rūbų atsispindėjo saulė. Kai kalbėjosi su Revisu, jo veidas buvo rimtas. Lija matė, kaip Revisas įsitempęs, kaip jis, kur kas žemesnis už Vesą, atrodė tarsi bet kurią minutę laukdamas smūgio.

Keletą paskutinių dienų Lija laikėsi arčiau Bado ir Kelo. Ji jautė Revisui stiprią neapykantą. Nė akimirkai neužmiršo, kaip jis nušovė naujakurį ir sužeidė moterį. Revisas bandė ją švelniai įtikinti esą padarė tai prieš savo valią, buvo susijaudinęs, padūkęs dėl meilės jai. Bet Lija suprato — jis nužudė žmogų, nes negalėjo taikstytis su tuo, kad jį atstūmė.

Kuo ilgiau Lija buvo su jaunuoliais, tuo labiau jie jai patiko. Vaikinai tylėdavo, kai Eibas taukšdavo, kad jie turį proto ne daugiau už kelmą. Kelis kartus tada ji pastebėjo Bado akis piktai blykstelint.

Revisas atnešė į trobelę šviežių kiaušinių ir grietinėlės atsargų, ir Lija paruošė didelį indą kremo, apibarstyto degintu cukrumi. Bet prieš leisdama Badui ar Kelui nors truputėlį paragauti, privertė juos papasakoti, ką žiną apie Vesą. Jie žinojo tik tiek, kad Vesas apsimeta, jog jį atsiuntė Šokėjas, ir kad jis ruošiasi veikti kartu su Revisu.

— Manau, Revisas jį sutiks išskėstomis rankomis. Jis džiūgaus, galėdamas pasidalyti savo, vadeivos, pareigomis, — paniekinamai leptelėjo Lija.

Ir štai dabar Veslis stovi greta trobelės, kažką aiškindamas Revisui, ir Lijai išdžiūvo gerklė pagalvojus, kaip jis ant jos supyks. Galbūt jai reikėjo paklusti ir išeiti į Suitbrajerą. Bet čia Lija dar kartą pažvelgė į jį. Ne. Nei Kimberlė Šou, nei jokia kita moteris negalės jo suvilioti, jeigu tai priklauso nuo jos!

— Eibai, — šūktelėjo Lija broliui, pasukusiam prie Veslio. Juk Eibas gali Revisui pasakyti, kas jis toks!

Ji buvo jau prie durų, kai išgirdo:

— Kas jis, misteri Revisai? — paklausė Eibas, tarsi neturėdamas apie Veslį supratimo.

Prisiglaudusi prie durų, Lija su palengvėjimu atsiduso ir nusišypsojo. Vadinasi, Veslis kažkokiu būdu su Eibu susitarė. Ką tokio jis Eibui pažadėjo, kad tasai sutiko išduoti savo numylėtinį Revisą?

Dabar vienintelis dalykas, kurį reikėjo paaiškinti, buvo Lija. Ji susišukavo plaukus, pasitaisė suknelę ir pabandė suimti save į rankas. Kad bent jis nepersistengtų stebėtis ją išvydęs!

Kai Revisas įėjo į trobelę, ji atsirėmė į židinį.

— Ir kas gi ši gražuolė, Revisai? — lėtai paklausė jo

Veslis. — Girdėjau, kad jūs čia įsitaisęs, bet apie tai nežinojau.

Lija lėtai pasisuko į jį. Veso veide nuostaba neatsispindėjo, tačiau akys svaidė žaibus.

— Lija priklauso man, — piktai atsakė Revisas. — Aš nė su kuo ja nesidaliju, ir negali būti jokio klausimo, kieno ji.

Kreivai šypsodamasis, Veslis prisiartino prie jų. Tiktai ji galėjo matyti vyro veidą, ir jo išraiška buvo tokia, kad Lija pasitraukė, išgąsdinta Veso įniršio.

— Vesai... — prakalbo ji.

— Saugokitės, puikioji dama, jūs galite įkristi į ugnį. — Jis čiupo ją už liemens ir prispaudė prie savęs. — Mano vardas Veslis Armstrongas. O jūsų?

Jo veide tuo pat metu buvo ir įspėjimas, ir grasinimas.

Už jo nugaros ji išvydo Revisą: jo juodbruvas veidas dar labiau patamsėjo. Tai buvo netikėta. Ar pamatęs, kad ji linksta prie Veslio, Revisas nesuvarys jos vyrui į nugarą peilio?

— Paleisk mane, purvinas vagie, — suriko ji ir išvydo Veslio akyse sutrikimą. — Niekas iš tavo sėbrų prie manęs niekada neprisilies.

Naudodamasi Veso suglumimu, ji išsiveržė iš jo rankų.

— Revisai, manau, aš šią gražuolę pasiimčiau sau, — išdidžiai pareiškė jis. — Galbūt mes sugebėsim susitarti?

— Lija mano, — iškošė pro dantis Revisas.

— Galbūt dama pasirinks pati. — Vesas nusišypsojo ir drąsiai pasuko prie jos. — Gal tau su moterimis keblu, o man tai ne. Eikš pas mane, mergiote.

— Mergiote! — įtūžusi atsiliepė Lija. Net jeigu ji jį ir myli, žodis "mergiotė" ją užgavo. Dešinėje nuo jos stovėjo lėkštė su ką tik užmaišyta kukurūzinių miltų tešla. Gudriai šypsodamasi ji neskubėdama pakėlė lėkštę ir greitai šliūkštelėjo jos turinį į besišypsantį Veslio veidą. Kolei tasai valėsi veidą, Lija atsisuko į Badą ir Kelą.

— Šis išsipustęs povas toks pat kaip ir jo draugas. Jeigu jis prieis prie manęs per arti, aš jums pusryčiams paduosiu nevirtą krūtininę.

Akies krašteliu ji pastebėjo, kaip Revisas patenkintas šyptelėjo, apsisuko ir išėjo iš trobelės. Dabar jai beliko ištverti tiktai Veslio rūstybę.

— Štai tokia “mergiotė”! — metė ji ir atsitraukė nuo Veslio toliau.

Išeidamas į kiemą nusiprausti, jis jai nieko nesakė, bet, matydama jo veido išraišką, Lija sunkiai įtraukė oro.

— Manote, kad jis jus prilups? — sukuždėjo Badas.

— O jūs jam leisite? — išsigandusi paklausė ji.

— Jūs blogai su juo pasielgėte, — paaiškino Kelas.

— Tylėkit ir valgykit, — įsakė Lija ir tiktai dabar suprato, kad jie iš jos juokiasi. — Tikiuosi, jūs supratote, kad aš ant jo išpyliau tešlą, paruoštą jums. Galbūt kitą kartą man po ranka pateks obuolių pyragas, kurį kepsiu vakarienei.

— Mes neleisime jam jūsų mušti! — pakartojo Badas su Kelu ir staiga nusišypsojo. — Lija, jūs iš tiesų nepaprasta moteris.

— Gerai, jeigu Veslis jums pritars, — niūriai ištarė ji ir vėl atsisuko į židinį.

Kai saulė ėmė slinkti link laidos ir Lija vėl dengė stalą gausiai vakarienei, į trobelę įėjo Veslis. Lija nežinojo, ar jis dirstelėjo į ją, nes bijojo pasisukti. Ji suprato, kad Vesas nustebęs, jog ji jį atstūmė. Matyt, manė galėsiąs ją apginti geriau, jeigu ji būtų jo “mergiotė”.

Toliau tebevaidindama savo vaidmenį Lija, paduodama į stalą valgius, laikėsi nuo jo atokiau. Ji jautė ant savęs Reviso ir Veslio žvilgsnius.

— Vadinasi, tu žinai apie furgoną su turtingu kroviniu? — paklausė Revisas Veso. — Šokėjas tave atsiuntė sutvarkyti šį reikaliuką?

Vesas pažiūrėjo į Badą, Kelą, Eibą, Veriti ir Liją.

— Ko gero, pakalbėsime vėliau.

— Badas su Kelu — mano broliai. — Revisas tingiai nusišypsojo. — O Eibas neplepės, tiesa, Eibai?

— Ne, misteri Revisai, — atsiliepė prisikimšęs burną Eibas. — Aš patikimai saugau paslaptis.

— O Veriti pernelyg išgąsdinta, kad apskritai ką šnekėtų, — tęsė Revisas.

— O gražuolė? — paklausė Veslis.

— Ji mano ir išeiti negali, — aštriai atsakė Revisas. — O dabar sakyk, ką jis liepė man perduoti.

Kolei Lija nešė į stalą, Veslis išdėstė dviejų furgonų, kurie neva priklausą naujakuriams, bet iš tikrųjų juose vežamas auksas, užpuolimo planą.

— Šokėjas visada žino tokius dalykėlius, — tarė Revisas, po to atsilošė į kėdės atlošą ir užsirūkė ploną cigarą. — O dabar pasakyk, kaip jo reikalai? Per paskutinį mūsų susitikimą jis atrodė puikiai.

— Tu juk pažįsti Šokėją, — atsakė Vesas. — Jis, kaip visada, klesti. Šokėjas man pasakojo apie jūsų paskutinį susitikimą jo namuose.

— Taip, kai jis priėmė svečius.

— Atrodo, jis supyko ant tavęs ir kažkokios jaunos moters.

— Beje, ji — jo duktė. — Revisas nusišypsojo. — Argi jis nesakė, kad jaunoji dama, kuri taip manimi susižavėjo, — jo gražuolė dukra?

— Šokėjas man apie šią smulkmeną nepasakojo. — Veslis irgi nusišypsojo. — O dabar, jums leidus, nueisiu prie ežeriuko kalnuose išsimaudyti. — Jis sustojo prieš Liją ir perbraukė pirštu per jos skruostą. — Galbūt jūs, gražioji ledi, eisite su manimi?

Ji nusišypsojo jam kaip galima švelniau.

— Dabar man iš tikrųjų teks išsimaudyti po jūsų prisilietimo, bet su jumis aš nesimaudysiu. Iš tų šiaudų nebus grūdų, tiesa?

Išvydusi, kaip pasikeitė Veslio veido išraiška, kaip nusviro jo ranka, tarsi jis daugiau nebenorėtų jos liesti, Lija pasijuto kiek kalta. Jam išėjus, trobelėje įsivyravo tyla, ir tiktai tyliai sukikeno Revisas.

Kai lūšnoje pasiliko tik nebaigę vakarieniauti Badas ir Kelas, Lija nusiėmė prijuostę.

— Aš eisiu pas Veslį. Būkite geri, pažiūrėkite, kad netikėtai prie mūsų neatsirastų Revisas.

— O kas rytoj bus vakarienei? — Badas pažvelgė į savo lėkštę.

— Tu mane šantažuoji? — ji nusišypsojo. — Šiandien sąžiningai padirbėkite, o aš jums parodysiu, ką galiu padaryti iš tos krūvos balandžių, kurių jūs man parnešėte.

Truputį pasvyravusi ji juos abu pabučiavo į kaktą.

— Labos nakties, mano brangūs princai. — Tai tarusi ji išėjo į lauką ir per tamsų mišką nubėgo aukštyn takučiu prie trobelės, kurioje anksčiau slėpėsi Veslis. Dar aukščiau kalnuose buvo ežeras. Pakeliui ji karštligiškai apmąstė, kaip sušvelninti Veslio įniršį. Kuo daugiau Lija apie tai galvojo, tuo labiau įsitikino, kad vietoj žodžių turės veikti jos kūnas.

Akimirką ji pastovėjo ant uolos iškyšulio, žiūrėdama, kaip apačioje, vandeny, neskubėdamas plaukiojo Veslis. Mėnulis nuauksino tamsią jo odą. Viskas kur kas paprasčiau, negu jai atrodė.

Keletą kartų kostelėjusi, kad atkreiptų jo dėmesį, ir įsitikinusi, kad jis pasuko į ją galvą, Lija ėmė lėtai atsisaginėti suknelę. Švarus šiurkštus drabužis nukrito ant žemės, ir ant jos beliko tiktai pusiau permatomi naktiniai marškiniai.

Lija krantu pasuko prie jo. Vesas plaukė, žvelgdamas į ją. Priėjusi prie aukšto medžio, ji sustojo. Žiūrėdama jam į akis, atsisagstė ir numetė žemėn naktinius marškinius.

Dabar ant jos beliko tiktai kelnaitės, bet tokios permatomos, kad jos nieko neslėpė, ir trumpas minkšto šilko korsetas.

Dar būdama mergaitė, Lija išmoko gerai laipioti po medžius, gelbėdamasi nuo tėvo rūstybės, ir dabar vikriai užšoko ant ilgos tvirtos, virš vandens pakibusios šakos. Išlaikydama pusiausvyrą, visai neblogai pasiekė jos vidurį. Paskui, žvelgdama į Veslį, ji nusiėmė korsetą ir metė jį ant žemės, mėnulio šviesoje išlaisvindama savo sunkias krūtis. Po to nusitempė ir kelnaites.

Nusirengusi Lija pažvelgė į vyrą ir lėtai lėtai nurepečkojo iki šakos galo, sekundę balansavo, o paskui vikriai nėrė į vėsų vandenį, per kokius pusę metro nuo jo. Kai Lija išnėrė, jis ją čiupo už rankos.

— Viešpatie, mieloji mano, — sunkiai ištarė jis. — Kaip tu moki patraukti vyro dėmesį.

Nesakydamas daugiau nė žodžio, jis staigiai trūktelėjo ją iš vandens su tokia jėga, kad Lijos kojos plakė vandenį, ir nutempė ją į krantą.

— Lija, — sukuždėjo, ją apkabindamas, ir jų drėgni kūnai susiliejo į vieną.

Suėmęs delnais moters veidą, jis ją godžiai pabučiavo, ir Lija apkabino jį už kaklo, suvokdama, kad šis akimirksnis buvo vertas visų iškentėtų kančių.

Jo rankos slydo žemyn jos drėgna nugara, žaisdamas su šlapių plaukų garbanomis, jis glostė jos veidą, bučiavo antakius ir skruostus.

Netikėtai jis ją atstūmė.

— Nagi palauk, leisk man į tave pasižiūrėti.

Lijos veidą išpylė raudonis. Galimas daiktas, jis išvys, kad ji ne tokia patraukli.

Jis paėmė ją už rankų, išskėtė jas į šalis, ir akys nuslydo jos kūnu.

— Kai grįšime namo, tu būsi mano namuose tik šitaip. Nė už ką tau neleisiu vilktis drabužių.

— Vesli, — pasakė juokdamasi ji. — Aš žiemą sušalsiu.

— Nesušalsi, juk aš tave šildysiu, — atsakė jis ir, prisitraukęs ją prie savęs, ėmė bučiuoti kaklą.

Lija krūptelėjo. Jos nugara ir kojomis nubėgo skruzdėlytės. Jausdamas, kaip ji dreba, Vesas apkabino dar tvirčiau ir vėl pabučiavo. Lijai atrodė, kad kūnas degte dega, ir ji dar labiau prisispaudė prie jo.

Meiliai, švelniai šypsodamasis Veslis atsigulė kartu su ja ant žemės, bet Lijai palietus žolę, jis ją pakėlė ir paguldė ant savo kūno.

— Tavo oda neturi liesti kietos žemės. Liesk mane, mano gražuole. — Taręs šiuos žodžius, jis ją pakėlė ir nuleido ant savęs.

Dusdama Lija ėmė ant jo judėti, visas jos kūnas pakluso nuostabiam ritmui. Veslis apglėbė savo galingomis rankomis jos šlaunis ir jai padėjo. Kai Lija pajuto, kad pasiekė aukščiausią pasimėgavimo laipsnį, ji krito ant Veslio, apkabino jį už kaklo ir prisispaudė prie jo dar stipriau; nuo jo tvirtų stūmių jai atrodė, kad ji skęsta.

— Vesli! — suriko ji, ir jos kūnas sudrebėjęs prigludo prie vyro kūno.

Suspaudęs Liją savo galingame glėbyje, Veslis vos jos nesutraiškė.

Netikėtai jis ją nusimetė nuo savęs.

— Reikia pasakyti, tavo giesmelė pasikeitė. Tu įsitikinusi, kad tau būti geriau su vyru negu su meilužiu?

Giliai atsidususi Lija nusirito į šalį.

— Na kodėl vyrai tokie malonūs, kai jų varpa įsitempusi, o visą kitą laiką jie elgiasi šlykščiai?

Veslis pasipiktinęs nusijuokė:

— Kur tu eini? Vėl pas Revisą? O koks jis, kai jo vyriška varpa?.. — Jis nutilo. Lija greitai apsisuko, ir kadangi jos puikaus nuogo kūno reginys buvo jam neįprastas, jis žiūrėjo, išpūtęs akis.

— Aš anaiptol nepuolu į lovą su bet kuo, kas manęs to prašo, vien tik dėl to, kad aš Simons, o tu kilnusis Stenfordas. Jeigu tu dar kartą pasakysi, kad aš — tik pamanykite — miegojau su Revisu, niekada daugiau su tavimi nekalbėsiu ir niekada neprisiliesiu prie tavęs. Tau aišku?

Lija jau ištiesė ranką prie gulinčių ant kranto drabužių. Veslis atsikėlė ir griebė ją už peties:

— Lija, atleisk man. Tikriausiai tai, kas šiandien atsitiko, tiesiog mane suerzino. Vaikinai po to man pasakojo, kaip tu vengei Reviso, bet kurių velnių atstūmei mane rytą? Jeigu Revisas būtų išvydęs, kad tu mano, jis būtų gerai pagalvojęs, ar verta prie tavęs lįsti. O dabar aš negaliu tavęs ginti, bent jau atvirai. Tavo juokelis su išpilta ant manęs tešla mums brangiai atsiėjo.

— Aš taip ir maniau, kad tu nesuprasi, — karčiai atsakė ji. — Atsikračiau Reviso dėl to, kad jis vagis, o aš turiu vyrą. Tai į ką būtų buvę panašu, jeigu pasirodžius tau, irgi vagiui, būčiau puolusi į tavo glėbį? Nejaugi jam nebūtų kilęs įtarimas?

— Bet juk aš... — pratarė Veslis.

— Ką tu? — paklausė ji. — Tu mano vyras? Bet juk mes nenorime, kad Revisas apie tai sužinotų?

— Ne. Aš norėjau pasakyti, kad aš... aš juk daug gražesnis už Revisą, ir būtų buvę aišku, kad tu geidi manęs, o ne jo.

— Dieve mano, Vesli! — sušuko ji ir nusijuokė.

— Ar tu taip nemanai? — Jis pasipiktino.

— Taip, manau. — Besijuokdama ji apkabino jį. — Aš nuoširdžiai manau, kad tu gražiausias už visus vyrus, kuriuos man teko matyti.

— Ir už Revisą? — Jis atšlijo.

— Kur kas gražesnis.

— Ir už mano brolį Trevisą?

— Daug daug...

Jis nusišypsojo ir ėmė ją bučiuoti. Kad ir kaip jai buvo sunku, ji išsivadavo iš jo glėbio.

— Mes negalime čia ilgiau pasilikti. Revisas gali paklausti, kur aš. Jeigu tuo pat metu mūsų abiejų nebus trobelėje, jis kažką įtars.

— Aš galiu su Revisu išsiaiškinti: pasakysiu jam, kad ledi užkariavo tas vyriškis, kuris geresnis.

— Ne, — atsakė ji, glostydama pirštais jo krūtinės raumenis. — Prašau, nedaryk to. Tu jo nepažįsti. Tai baisus žmogus. Jis gali tau, kai miegosi, suvaryti peilį. Prašau tavęs, — maldavo ji.

Truputį susiraukęs jis paglostė jai skruostą.

— Tai kas atsitiko tam katinėliui, kuris keliaujant čia šnypštė ir spjaudė į mane? Kur ta moteris, kuri prisiekė, kad nieko man neduos, išskyrus tai, ką aš pasiimsiu pats?

Ji atstūmė jį. Dabar mažiausiai rūpėjo kalbėti jam apie savo meilę. Kai jie nusileis nuo kalno (jeigu tatai kada nors įvyks) ir Veslis ją paliks, ji turi išsaugoti savo išdidumo likučius. Ir kai jis ją paliks, galės jam pasakyti, kad jai tai vis tiek, kad jis suteikė keletą valandų kūniško džiaugsmo, o ji tiktai to ir norėjusi.

— Iš jūsų dviejų tu mažiau pavojingas. — Ji išsisuko iš jo rankų. — Jeigu pasilikčiau su Revisu, tapčiau dar viena Veriti. Be to, juk tu sakei, kad su pinigų pagalba galėsi nuimti nuo manęs kaltinimą žmogžudyste.

— Ir aš tau reikalingas tik dėl šito? — tyliai paklausė jis. — Aš tau reikalingas tik dėl pinigų?

Lija susivaldė, kad balsas nedrebėtų. Galbūt derėjo prisipažinti, kad iš tikrųjų ji gali kristi ir numirti, jeigu kas nors jam atsitiktų.

— Mes susituokėme dėl to, kad nusprendei, jog taip ir turi būti. Aš buvau beveik be sąmonės. Norėjau nutraukti mūsų santuoką, bet tu atsisakei tai padaryti. Todėl pagal įstatymą tebesame sujungti. Ir dėl šios priežasties, ir dėl to, kad tave sužeidė mano brolis, aš ir pasilikau su Reviso gauja, norėdama tave apginti. Manau, kai viskas pasibaigs, mano pareiga bus įvykdyta.

— Pareiga? — paklausė jis. — O kaip bus dėl šito? — Jo akys nuslydo nuogu jos kūnu.

— Mums, Simonsų šeimos moterims, malonu susipešti su gražiu vyru. — Ji geidulingai nusišypsojo. — Aš nebūčiau gulusi su Revisu, nes jis iš tų, kuriam, mano nuomone, patinka suteikti skausmą kitiems.

— Dieve mano, Lija, kokia gi tu šaltakraujiška moteris! — Jis pasitraukė. — Matyt, aš turiu būti dėkingas, kad nemetei manęs paplūdusio krauju, kai tavo brolis mane sužeidė.

Ji tylėjo, nes visomis jėgomis tramdė ašaras. Kaip ji norėjo pasakyti, kad jį myli, ir išgirsti iš jo tuos pačius žodžius. Bet jeigu ištars juos garsiai, Veslis tikriausiai tiktai nusijuoks ir atrėš, kad jo aplinkos moteris, suprantama, pamils žmogų, priklausantį jo, aukštajai visuomenei. Ne, geriau išsaugoti jeigu jau ne širdį, tai bent išdidumą.

— Man laikas eiti, — pratarė ji, paskui nusisuko ir ėmė rengtis.

— Taip, eik, — atsiliepė jis ir nuėjo šalin. Ir čia Lija davė valią bežadėms ašaroms. Netvirti juos sieję saitai dabar nutrūko.

## 22 skyrius

Šią naktį Lija miegojo mažai: truputį verkė, truputį paguodė Veriti ir apskritai jautėsi nelaiminga. Ji visa savo esybe sielojosi, kad kažkada susitiko Veslį Stenfordą. Jeigu būtų paklausiusi sesers, neišbėgusi su juo tą pačią naktį iš tavernos ir nepuolusi prie jo kaip išalkęs žvėris, dabar nebūtų atsidūrusi plėšikų lizde. Ir nebūtų kaip kvailė stypčiojusi nuoga. Ir nereikėtų praleisti valandėlių stipriame glėbyje to, kurį myli.

— Prakeikimas! — ištarė ji garsiai, nusimetusi antklodę ir pasitraukusi nuo Veriti. — Laikas keltis. Šiandien tu man padėsi gaminti valgyti.

Galbūt darbas padės Veriti vėl nors truputį įgyti savigarbos.

Kolei ji gamino pusryčius, į trobelę įėjo Veslis, bet jis netarė jai nė žodžio. Laikėsi atokiau ir šaltai.

— Pusryčiausite, misteri Armstrongai? — paklausė ji.

— Iš jūsų rankų valgio aš neimsiu, — drėbė Veslis, ir čia į trobelę įėjo Revisas.

Lija pastebėjo tamsiame jo veide pašaipą ir suprato, kad jis stengiasi perprasti, ką reiškia Veso elgesys.

— Šis vaikinas ne toks protingas kaip tu, Revisai, — ramiai pareiškė Lija ir padėjo ant stalo lėkštę su krūtinine. — Jis manė, kad jam tereikia tik pirštu pamoti, ir aš pulsiu į jo glėbį. Bet jam nepatinka, kai sakoma “ne”. Pusryčiai paruošti.

Visiems valgant, Lija dukart pastebėjo, kaip Revisas seka Veslį, ir kad jį atitrauktų, pasilenkė ties jo pečiais, dėdama ant stalo lėkštes. Ko gero, Revisas nepakęs, kad į jo teritoriją įsiverš kažkas svetimas, ir ims nekęsti Veso dar labiau, jeigu nuspręs, kad ten, kur jis nieko nepešė, svečias padarė pažangą.

— Armstrongai, kada tvarkysime tavo reikaliuką? — paklausė Revisas.

— Rytoj rytą. Tuo metu jie bus nuo čia už keturių mylių, prie kalno papėdės.

— O iš kur tu žinai, kad jie važiuoja būtent tokiu greičiu?

— Aš turiu tokią galimybę, — tiek teatsakė Veslis.

Vėliau, kai Lija ir Veriti kraustė nuo stalo indus, prie sesers priėjo Eibas.

— Ką, įsimylėjėliai susipyko? — sušnypštė jis jai į ausį.

— Mes su Revisu? — paklausė ji, apsimetusi, kad nesuprato.

— Tu su šituo vyruku Stenfordu. Jūs visą rytą svaidėte vienas į kitą žaibus.

— Aš nė karto į jį nepažvelgiau, — pareiškė ji.

— Nepažvelgei, užtat jis į tave spoksojo akių neatitraukdamas. Lija, jūs, du balandėliai, viską sugadinsite. Jeigu jus abu užmuš, aš niekada netapsiu garbingu džentelmenu. O Revisas sužinojęs, kad vedžiojate už nosies, užmuš jus abu.

— Ką tau Veslis pažadėjo mainais už pagalbą?

— Ne tavo reikalas. Mes su juo sudarėme sandėrį. Kai tik jis viską sužinos apie Šokėją, mes iš čia išsinešdinsime. Žinoma, jeigu tu pasiliksi su juo. Lija, tu turi būti atidesnė. Kito tokio vyro kaip gyva negausi.

— O aš maniau, kad tu neapkenti visų Stenfordų.

— Aš negaliu neapkęsti to, kuris pažadėjo pasidalyti su manimi savo pinigėliais. — Jis pasilenkė prie jos šypsodamasis, apnuoginęs išgedusius dantis. — Kaip manai, ar jis neapgaus? Ar tesės savo pažadą?

— Taip, aš tuo įsitikinusi.

Pietauti Veslis neatėjo, ir, kai tik atsirado proga, Lija paklausė Kelo, kur jis. Pasakius jam, kur išeina, ji dar kartą paprašė Kelo neleisti prie jos Reviso. Sudėjusi į maišelį maistą, ji nuėjo į kalnus, ten, kur Veslis kirto medžius.

Ji pastovėjo, žiūrėdama, kaip raumeninga jo nugara srūva prakaitas, ir pajuto, kad ir jo delnai suprakaitavo. Bet visas meilės įkarštis atvėso, kai Vesas supykęs atsisuko ir ją pastebėjo.

— Aš atnešiau tau pavalgyti, — sunkiai sukuždėjo ji išdžiūvusia gerkle.

Jis lėtai padėjo ant žemės kirvį ir pasuko prie jos. Lija nejučia atšoko.

— Aš nesiruošiu tavęs užpulti, nebijok.

— Aš nebijau. Atėjau tau kai ką pasakyti. Eibas sako, kad mes su tavimi... šiandien rytą... supranti, jis bijo, jog Revisas ims mus kažkuo įtarti.

— Tuo, kad mes su tavimi voliojomės krūmuose, o po to susipykom?

Veslis atsisėdo ant kelmo, Lija metė į jį greitą žvilgsnį.

— Tu nori, kad Revisas tuo patikėtų?

— Žinoma. O dėl to aš dar būčiau apsimetęs esąs supykęs ir nepatenkintas.

— Vaidinai? — Ji atsisėdo ant žemės greta jo. — Nieko nesuprantu.

— Brolis mane mokė, kad užvis geriausia nesakyti moterims savo planų. Sužinojęs, kad tu padarei kvailystę, grįždama į Reviso stovyklą, — jis priekaištingai pažvelgė į ją, — vyliausi, kad elgsiesi išmintingai ir apsimesi, jog iš pirmo žvilgsnio beprotiškai mane įsimylėjai, bet supratau, kad to reikalauti iš moters negalima, ypač iš tavęs, Lija. Aš dar nesu matęs tokios prieštaringos dvasios žmogaus. Kiekvieną kartą, kai gauni iš manęs tai, ko tau reikia, vis apsigalvoji. Norėjai tapti mano žmona, o kai tave vedžiau, apsigalvojai. — Ji norėjo teisintis, tačiau Vesas nekreipė dėmesio. — Aš tai pasakiau tik tarp kitko. Bet norėjau, kad tu būtum nepavojingoje vietoje, Suitbrajere, o kai atsisakei tenai eiti, tikėjausi, kad galėsiu tave apginti šičia. Bet tu, kaip man atrodo, moki atlikti dalykus, visiškai priešingus tiems, kurių noriu aš.

— Aš negalėjau eiti su tavimi, kai esu atstūmusi Revisą. Jis galėjo...

— Jeigu tu dar pasakysi, kad Revisas būtų mane užmušęs, aš tave pasmaugsiu, — atsakė nusiramindamas jis. — Lija, nejaugi manai, kad esu toks silpnas, jog tu mane turi apginti savo glebnu kūnu? Aš jau sakiau, kad neleisiu tau pakreipti įvykių eigos; o tu, velniai griebtų, kaip ir anksčiau bandai visur ir viską paimti į savo rankas. Jeigu aš tavęs prašau eiti kairėn, tu eini dešinėn. Man reikia ne tik sukti galvą, kaip susidoroti su Revisu bei Šokėju, bet ir baimintis dėl to, ką tu gali nuolat iškrėsti: juk tau atrodo, kad tu vienintelis protingas žmogus visame pasaulyje. Žinoma, Revisas protingesnis, — pridūrė jis su kartėliu. — Tu kažkodėl manai, kad Revisas toks protingas, jog gali mane nužudyti, o man ši mintis net į galvą neateina.

— Svarbu ne jo protas, bet jis iš prigimties niekšas, o tu ne. Tu mielas, geras ir...

Veslis laikė rankoje kukurūzinių miltų duonos gabalėlį ir palenkęs galvą apžiūrinėjo Liją.

— Praeitą naktį sakei, kad tokio gražuolio, kaip aš, tau neteko matyti, o dabar suoki, koks aš mielas ir geras. Lija, tu pradedi mane įsimylėti?

— Nė už ką! — suriko ji ir nuraudo.

— Gaila, — sumurmėjo jis.

— Ką tu sumanei? — skubiai paklausė ji, norėdama paslėpti sutrikimą.

— Tiesą sakant, Lija, bijau tau atskleisti teisybę. Jeigu papasakosiu, ką ruošiuosi daryti, tau toptels į galvą, kad tai man pernelyg pavojinga, ir būtinai iškrėsi ką, kas sukels atvirkščius rezultatus. Žinoma, aš tau galėčiau papasakoti kažką panašaus į absoliučią savo sumanymo priešingybę, ir tada tu visiškai atsitiktinai man padėtum.

— Na kaip tu!.. — garsiai riktelėjo ji, pakildama nuo žemės.

Veslis čiupo ją už šlaunies ir prisitraukė prie savęs; jo lūpos priartėjo prie jos veido:

— Kaip tu man galėjai praeitą naktį prišnekėti tiek bjaurių žodžių, jeigu iš tikrųjų manai, kad aš mielas ir geras?

— O kodėl tu tiki tiktai gerais dalykais, kuriuos tau pasakiau, o blogais — ne? Argi tu kada nors manęs klausei?

Paleidęs ją iš rankų, jis vėl žvilgtelėjo į maišelį su maistu.

— Ne, nelabai klausiau. Tiesą sakant, Lija, aš tave blogai suprantu. Tu puoli man į rankas, o po to sakai visokius bjaurius žodžius. Man atrodo, kad jeigu iš tikrųjų manęs nemylėtum, tai nenusirenginėtum taip dažnai prieš mane.

Lija sutriko ir nežinojo, ką atsakyti. Ji vėl lėtai atsisėdo ant žemės.

— Ką sugalvojai dėl Reviso? — sušnibždėjo ji.

— Aš noriu, kad jis pasiustų, — ramiai atsakė Veslis.

— Ir tu, norėdamas jį privaryti iki pasiutimo, naudojiesi manimi?

— Iš pradžių taip ir buvau sumanęs, bet dabar tai padaryti labai sunku, nes tu nuolatos man priešiniesi. Aš bijau atviro susidūrimo su Revisu. Juk jeigu paprašysiu tavęs pasislėpti už mano nugaros, tu pulsi tarp mūsų, taukšdama kokias nors kvailystes, sakykim, “iš pradžių jums teks nušauti mane”. Nuo šių minčių, Lija, man prasideda košmarai. Ko gero, jeigu pasakyčiau “Lija, stok tarp mūsų”, tu pasislėptum už mano nugaros. Bet netikiu, kad man ir tai pasiseks. Viešpatie, kaip tu sugebi pridaryti sunkumų.

— Tai kaip tu pakeitei savo planus? — droviai paklausė ji.

— Man teko būti šaltakraujiškam. Aš bijau priversti Revisą išsikalbėti, nežinodamas, ką tu gali iškrėsti. Badas su Kelu bandė tave išvesti du kartus, bet tu tebesilaikai arba prie Reviso, arba prie manęs, tarsi turėtum apginti mus abu. O gal tu nori apginti mane nuo Reviso, galvodama, kad jis gali apsiginti, o aš — ne?

— Aš nenoriu taip sakyti... — prašneko Lija. — Argi iš tikrųjų taip baisiai elgiuosi?

— Dar blogiau. Ar tau kada teko girdėti žodį “paklusti”? Gal nusprendei, kad jis reiškia “elkis atvirkščiai”?

Pakėlusi į jį akis, ji išvydo, kad Vesas šypsosi.

— Galbūt aš dar sugebu teisingai suprasti jo prasmę?

— Badas ir Kelas taip ir sakė, tiktai man atrodo, kad tavo galva geležinė. O aš kuo mažiausiai noriu rizikuoti tavo gražia galvyte.

— Išeitų, aš sutrukdžiau tavo planus ir neleidau tau išsiaiškinti, kas tas Šokėjas? Ir aš, matyt, sukėliau tavo gyvybei pavojų, visaip trukdydama apsiginti?

— Dabar padėtis būtent tokia. — Jis paėmė gabalą pyrago su persikais. — Užtat tavo dėka kelios paskutinės dienos neprailgo. Tu šliūkštelėjai man į veidą tešlos, tu nuoga nėrei į ežerą, kai maudžiausi, tu rėkei ant manęs su tokiu įniršiu, kad visos įdomios tavo kūno vietelės liulėjo. Gaila, kad aš visu tuo mėgautis neturiu laiko, nes mano galva prikimšta minčių apie Revisą.

Ji nusisuko, kad paslėptų savo degantį veidą.

— Tai ką tu dabar ruošiesi daryti?

— Aš tai apmąstau. Bandžiau įkalbėti vaikinus, kad tave išneštų, bet jie prisipažino, kad tau tereikia tiktai užsiminti apie žemuogių pyragą ir jie viską padarys, kaip tu nori.

— O jeigu aš prisieksiu tavęs klausyti? Tai paveiks? — Ji nusijuokė.

— Tu prisiekei manęs klausyti prieš pastorių, bet šitie žodžiai tau per vieną ausį įėjo, per kitą išėjo.

— Bet tai labai svarbu!

— O argi mano žmona būti nesvarbu? — metė jis.

Lija į tai atsakyti neketino. Matyt, jei sakys, kad jų santuokos nenorėjo pats Veslis, jis jos neklausys. O galbūt jis išsisuks ir sulauks iš jos kokių [illegible] žodžių arba paprasčiausiai vėpsos, kaip “liula” jos “įdomios” kūno vietelės.

— Aš pažadu klausyti ir paklusti. Jeigu, žinoma, tavo planas gerai apgalvotas, — sutiko ji.

— Šito maža, — atsakė aplaižydamas pirštus Veslis. — Aš reikalauju besąlygiško paklusnumo, jokiu būdu ne mažiau! Man vis viena, ar laikai mano sumanymą kvailu, pavojingu ar dar kitokiu. Arba tu sutiksi paklusti, arba aš, pririšęs prie medžio, paliksiu tave miške.

— Tu negalėsi, — nusijuokė Lija.

— Pabandyk patikrinti. — Jo akys buvo rimtos.

— Nenoriu, — jaudindamasi atsakė ji. — Prisiekiu tavęs klausyti. Ar dabar jau man viską papasakosi?

Tačiau Veslis neskubėjo jai atskleisti savo planų, ir Lija suprato, jog jis norėjo vieno — kad jį įtikintų bučiniais. Nors praeitą naktį jam visiškai pakluso, Lija su juo vis dar buvo nedrąsi. Jis tarsi ir buvo, ir nebuvo jos vyras. Veslis jai priklausė tiktai iki to laiko, kolei jie slapstėsi miškuose.

Jis papasakojo jai savo sumanymą, ir Lija nustebo. Veslis kreipėsi į Džastiną, Oliverį Starką ir Džoną Hemondą, prašydamas pagalbos. Jiems reikėjo pakrauti į du Veslio furgonus brangias prekes, ir Revisas turėjo juos apiplėšti.

— Tu plėši tai, kas jau tau priklauso, — tarė Lija.

— Geriau taip, negu apvogti nekaltą auką. Manau, kai Revisas patikės, kad aš tikras vagis, jis pradės labiau manimi pasitikėti.

— Vesli, — paprašė ji, išsivadavusi iš jo rankų, — o iš kur tu žinai, kad Šokėjas turi dukrą, ir kaip sužinojai apie jo namus?

— Aš šito nežinojau, o stačiai suvokiau. Revisas įprato galvoti, kad moterys jį dievina, todėl aš ir surizikavau, žinodamas jo tuštybę.

— O ar tai ne per daug pavojinga? O kaip būtų buvę, jeigu jis irgi tave būtų patikrinęs?

— Revisas neturi dėl ko mane įtarinėti, ir jį nuolat seka Badas arba Kelas, tad jis negalėjo susisiekti su Šokėju. O dabar liaukis bijojusi ir pabučiuok mane dar kartą.

Vėliau, minkydama pyragui tešlą, Lija prisiminė pokalbį su Vesu. Kad ir kaip jis girtųsi, rytoj jam vis tiek reikės pagalbos. Bet kaip Vesą įtikinti, kad jis ją pasiimtų kartu?

Šią keblią jos problemą išsprendė Revisas. Vakarieniaujant jis pareiškė, kad Lija jos su jais, antraip užpuolimo nebūsią.

— Ir ką mes darysime su šita velnio boba? — pratrūko Veslis.

— Aš ja nepasitikiu ir nepaliksiu čia be priežiūros. Ji pernelyg dažnai čia šniukštinėja po mišką.

— Na ir kas? Paleisk ją. Gal furgonuose bus dar moterų, ir tu galėsi vieną iš jų pasirinkti. Neabejoju, kad kuriai nors patikai labiau negu štai šitai.

— Dėl to aš jos ir siekiu, — atsakė Revisas, žiūrėdamas į įsitempusią Lijos nugarą. — Arba ji vyks su mumis, arba užpuolimo nebus.

Nespėjo Veslis ištarti nė žodžio, kai Lija atsistojo tarp jų.

— Mane jau visiems apšaukė plėšike, todėl galiu joti su jumis ir šį kartą. Ta pačia proga gal susirasiu naują suknelę.

Eibas išsižiojęs dirstelėjo į ją, Badas su Kelu tebevalgė, o Vesas nė galvos nepasuko. Tuo metu Revisas spoksojo į ją pro cigaro dūmus.

Tą naktį, kai Lija išnešė išpilti kibirą nešvaraus vandens, Veslis griebė ją ir nusitempė į tamsą.

— Rytoj stebėk mane. Aš tau rodysiu, kur turėsi atsistoti. Ir nesumanyk nulipti nuo arklio. Šaudoma nebus, bet jeigu taip atsitiktų, tegul netgi kažkam atsitiktinai išmetus iš rankų savo šautuvą, varyk arklį tiesiai į rytus, ir kaip galima greičiau. Lija, ar tu manęs klausai? — Netikėtai jis Liją apkabino ir prispaudė jos galvą prie savo peties. — Aš tiktai noriu, kad elgtumeisi protingiau, kaip paprastai. Ir prašau tavęs — neapsimesk narsuole. Jokiu būdu tu neprivalai elgtis kilniadvasiškai. Nebandyk gelbėti kieno nors gyvybės, vadovauti furgonus puolantiems plėšikams ir nekrėsk kvailysčių, kaip tau būdinga. Nenulipk nuo arklio, laikykis ramiai ir, jeigu kils pavojus, iš karto spruk. Supranti, ką sakau? Ar tu manęs klausysi?

— Visiškai. Aš niekam nesukelsiu pavojaus.

— Ir štai dar kas: aš turiu dar vieną planą. Kai grįždami atgal mes atsidursime miške, tu turi greitai apsukti arklį ir nušuoliuoti. Cit, — tęsė jis, prispaudęs prie lūpų pirštą. — Viskas paruošta. Aš tau to nesakiau anksčiau, kolei tvirtai nežinojau, ar Revisas panorės, kad jotum su mumis. Tavimi pasirūpins Džastinas ir padės tau pasiekti Suitbrajerą.

— Bet jeigu tu manęs nesivysi, Revisas supras, kad tau ir reikėjo, jog pabėgčiau.

— Tai mano bėdos, nesuk dėl to galvos, — atkirto jis. — Aš tiktai noriu, kad tu paklustum. Taigi, ką tu darysi?

Ji ramiai pakartojo jo nurodymus.

— Tu apginsi Veriti? Ir prašau, neleisk Revisui jos skriausti.

— Jeigu tu manęs klausysi, aš pasirūpinsiu Veriti, net jeigu tektų įsitempti ją į savo guolį.

— Tikiuosi tokio ryžtingo poelgio nereikės. — Lija supyko.

— Ko gero, aš galiu kliautis tik šiuo pavydo priepuoliu. Pabučiuok mane, eik į trobelę ir gulk miegoti.

— Taip, — sušnabždėjo ji. — Taip.

# 23 skyrius

Rytas išaušo anksčiau, negu Lijai norėjosi. Visą naktį ji krūpčiojo ir blaškėsi, būgštaudama, kad ne viskas klostysis pagal planą. Sielos gilumoje jautė, kad šiandien atsitiks kažkas siaubinga.

Atsikėlė aptinusiomis akimis. Paruošė kelionei maišelius su duona ir sūriu, ir visi pasuko žemyn, į pakalnę. Trobelėje pasiliko tiktai Veriti.

Iš miško raitas ant didžiulio, keršai margo eržilo išjojo Veslis, o paskui jį ant galingų juodų drigantų šuoliavo Badas ir Kelas. Žirgai stojosi piestu ir piktai prunkštė, bet raiteliai juos nesunkiai sutramdė.

— Lekiam, — paskelbė Veslis, kai Lija atsisėdo ant ramios juodbėros kumelės.

Visą ilgą kelią pasiutusiai plakė Lijos širdis. Dukart ji pajuto į save įsmeigtą Reviso žvilgsnį, ir ją vėl apėmė nelaimės nuojauta. Sugebantis žudyti vyras niekada taip lengvai nenusileis kitam vyrui ir neleis, kad moteris, kurios jis siekia, pabėgtų. Kažkodėl Revisas labai ramiai leido Vesliui įsijungti į jų gaują.

Kai jie nusileido į kalno papėdę ir pastebėjo furgonus, Lija vos laikėsi balne. Veslis žvilgsniu ją įspėjo, ir atsakydama ji trumpai linktelėjo, parodydama, kad suprato, bet daugiau jis nekreipė į ją dėmesio.

Revisas, Veslis ir Eibas priekyje, Badas ir Kelas iš šonų, o Lija užpakalyje prišuoliavo prie furgonų. Jie užsidėjo ant veidų kaukes ir nukreipė šautuvus į vežėjus. Džastinas nulipo nuo sėdynės, o iš antrojo furgono išlindo Džonas Hemondas, ir jie lėtai ėjo, pakėlę rankas. Vėjas iki jos atnešė Veslio, įsakančio Oliveriui Starkui iškrauti iš furgono daiktus, balsą.

Įvykis daug kuo priminė žaidimą. Visi aktoriai buvo Lijai pažįstami, bet kai kurie iš jų apsimetė, kad vieni kitų nepažįsta. Jie elgėsi neįtikėtinai: buvo užsidėję kaukes, grasino vieni kitiems. Galbūt šis žaidimas ir turėjo ją pralinksminti, bet buvo atvirkščiai — kiekvieną minutę jos širdis daužėsi vis labiau.

Kas ne taip? Kas ne taip? Revisas, atsisukęs į Liją, tyliai švilptelėjo, ir kai ji atsigręžė, gestu įsakė prijoti prie jo. Lija tyčia nežiūrėjo į Vesą. Jis jai galėjo uždrausti paklusti Revisui, ir ji nenorėjo, kad Revisas jį užpultų.

Kai pasuko arklį į priekį, jos dėmesį patraukė nuo miško pusės ryškus kažkokio daikto atspindys. Iš pradžių ji nekreipė į jį dėmesio, bet, sustojusi prie Reviso, nuleido akis į Džastiną ir suprato, kad tai saulė atsispindi nuo šautuvo vamzdžio.

“Jums tai laimingai nesibaigs”, — įtikinėjo Džastino akys.

Lija vos suvokė, kas aplinkui vyksta. Ji pagalvojo, ar tik nesislepia už medžių kiti ginkluoti banditai. Ar juos atsiuntė nieko jai apie tai nepasakęs Veslis, ar tai Reviso žmonės? Veslis įsakinėjo, Džonas jo klausė, Džastinas ginčijosi, o Lija bandė susikaupti. Slapta ji palietė arklio šoną balnakilpe, ir arklys pašoko. Apsimesdama, kad nori sulaikyti kumelę, Lija akimis perbėgo medžius. Veslio ir Džastino veidai atrodė susirūpinę, bet Revisas nemirktelėdamas sekė ją vanago žvilgsniu. Jis pagavo jos žvilgsnį.

“Tai jo žmonės, — pagalvojo Lija. — Šie žmonės klauso Reviso”.

— Tyliau, mergyte, — paprašė Lija, plekšnodama arkliui per kaklą, ir pasilenkė į priekį, norėdama pataisyti balno kilpą. Viena dėmė už medžių sujudėjo.

— Pridenk mane, — paprašė Veslis Reviso ir nulipo. Revisas tiktai linktelėjo ir nukreipė pistoletą į Džastiną, o Veslis ir Badas ėmė krauti laimikį ant arklių. Eibas dairydamasis tebesėdėjo ant arklio.

“Jis taip pat nerimauja kaip ir aš”, — pagalvojo Lija. Kai visas laimikis buvo pakrautas, Lija suprato: tai, kas turėjo įvykti, greitai prasidės.

— Laikas joti, — tarė Veslis.

— Aš noriu pats patikrinti furgonus. — Revisas nušoko nuo žirgo.

— Tu manimi nepasitiki? — grasinamai paklausė Veslis.

— Aš niekuo nepasitikiu.

Lijai pasirodė, kad Revisas neatsitiktinai atsistojo tarp Veslio ir furgono. Lija nevalingai pakėlė galvą ir vėl išvydo tarp medžių kažką blykstelint. Ilgai negalvodama ji nušuoliavo tiesiai į Veslį. Kilo neįtikėtina sumaištis.

Veslis puolė į šalį, Lijos arklys sturpliu parmušė jį ant žemės, ir kai jis išsitiesė, pasigirdo trys šūviai.

Visos kulkos susmigo į Reviso krūtinę. Badas sugavo Lijos, kai ji nušoko ant žemės, arklio pavadžius.

— Vesli, tu sužeistas?

— Ne. — Nuleidęs kaukę ant kaklo, jis metė į ją keistą žvilgsnį. Paskui pažvelgė į pasilenkusį prie Reviso Džastiną. Džastinas palingavo galvą. Paniuręs Veslis priėjo prie mirštančio Reviso ir padėjo jo galvą sau ant kelių.

— Tu laikei savo protingu, — sukuždėjo Revisas. — Manei, jog tavimi patikėsiu? Aš supratau, kad ji vaikšto pas tave. Ji nuteikė prieš mane visus, net mano brolius.

Jis liovėsi kosėti. Krūtinė permirko nuo trykštančio iš trijų žaizdų kraujo.

— Kur Šokėjas? — paklausė Veslis. — Padaryk nors vieną gerą darbą. Pasakyk man, kas jis.

— Aš taip ir maniau, kad tu tai nori sužinoti. — Jis sekundei užsimerkė, silpnai nusišypsojo ir pervedė žvilgsnį nuo vieno veido prie kito. — Makalisteras, — sukuždėjo jis. — Ar teko girdėti apie Devoną Makalisterą?

— Tu meluoji, — atsakė Veslis. Revisas bandė kažką pasakyti, bet vėl užsikosėjo ir mirė ant Veslio rankų.

Veslis atsargiai nuleido kūną ant žemės, išsitiesė, ir jo žvilgsnis susitiko su Džastino žvilgsniu.

— Jis melavo.

— Taip, — tiek teatsakė Džastinas ir nusisuko.

Sugavęs Lijos žvilgsnį, Vesas paėmė ją už rankos ir nuvedė miško link.

— O kur banditai?

— Manau, jie jau seniai pasislėpė. — Sustojęs jis atsigręžė į ją. — Tu išgelbėjai man gyvybę, ačiū.

— Ar nepyksti, kad tavęs nepaklausiau? — Nuo jo pagyrimo ji paraudo.

— Šį kartą ne. Dabar mes abu laisvi ir galime joti namo.

Išlaisvinusi ranką, Lija nuėjo gilyn į mišką. “Namo” reiškė Suitbrajero miestas Kentukyje, kur jos galėjo ieškoti kaip nusikaltėlės, o galbūt ir ne. Ten jos laukė ferma su puikiu svirnu ir griūvančiu namu, kurio, kaip pasakė Veslis savo broliui, jis nenorėjo remontuoti — tokia jam buvo nepakenčiama mintis, kad jis jį atstatinės Lijai. Namuose jų laukė ir žavingoji gražuolė Kimberlė.

— Kas tave baugina? — paklausė Lijos Veslis, padėjęs jai ant peties ranką.

— Ar mums reikia joti tuojau pat? O gal galėtume čia truputėlį pabūti?

— Dviese? Be Bado ir Kelo, be Reviso arba Eibo, be Veriti?

— Taip, nors vieną dvi dienas. Aš žinau, kaip tau norisi grįžti, tiktai...

— Tiktai aš esu linkęs pasilinksminti keletą dienų miške su savo gražuole žmona. Aš tau daug skolingas. Gal tu, atvirai kalbant, nori ko nors iš manęs?

Ji norėjo iš jo tiek daug, kad nežinojo, ką sakyti. Žinoma, ji negalėjo prašyti jo meilės, bet suprato, kad turi ją išsikovoti. Miške ji bus pati savimi, bet kai tik jie atvyks į Suitbrajerą, jai teks gyventi taip, kaip šito reikalauja Stenfordų vardas.

— Ne, — atsakė ji. — Aš tiktai noriu čia kurį laiką pasilikti.

Veslis švelniai ją pabučiavo ir atsakė, kad su džiaugsmu jai suteiks tai, ko ji nori.

Reikėjo kelių valandų, kad sutvarkytų ką reikia kalno šlaite stovinčioje trobelėje. Išgirdusi apie Reviso žuvimą, Veriti išsitiesė visu ūgiu, o ne krito ant žemės, kaip tai būdavo anksčiau. Ji išėjo iš lūšnos kartu su Lija, kuri ją palydėjo prie Džastino furgono. Veriti neišsigando svetimų vyrų, nors Lija dėl to gerokai būgštavo. Tyliai paprašė, kad jai parodytų Reviso kūną, ir kai uždangalą nutraukė, nusišypsojo ir vėl išsitiesė. Paskui ėmė Džastinui pasakoti apie savo Rytuose gyvenančius gimines.

Reviso lūšną apieškojo ir iš jos paėmė viską, kas ten buvo, išskyrus tik maišą su maisto atsargomis.

— Jeigu gali, surask brangenybių savininkus ir atiduok maisto atsargas tiems, kam jos reikalingos, — paprašė Veslis Džastino.

Kolei jie krovė daiktus, Džastinas paėmė Liją už rankos.

— Ar jis gerai su tavimi elgiasi? Dabar tu atrodai kitaip.

— Taip, elgiasi su manimi gerai, — patenkinta atsakė Lija. — Nežinau, kas įvyks Suitbrajere, kai vėl sutiks Kim, bet...

— Kim? — atsiliepė Džastinas ir pakėlė galvą. — O argi Vesas tau nesakė, kad prieš keletą dienų ji tapo Džono Hemondo žmona?

— Ne, — tarė sulaikiusi kvėpavimą Lija. — Man niekas nieko nesakė.

Jau sutemo, kai kimšte prikimšti furgonai buvo pasiruošę traukti į kelionę. Stovėdama šalia Veslio, Lija atsisveikino su draugais, ypač nuoširdžiai su Džonu. Kai galų gale furgonai nuvažiavo, Lija apsidžiaugė.

— Kažkodėl tavo akys blizga. Tikiuosi, ne dėl Džastino? — paklausė pakėlęs antakius Veslis.

— Tu man nepasakei, kad ištekėjo Kimberlė.

— Manau, paprasčiausiai užmiršau. — Jis trūktelėjo pečiais. — O dabar eime į viršų ir pažiūrėsim, kas greičiau nusimes nuo savęs rūbus.

— Ir ką aš gausiu, jeigu išlošiu? — paklausė juokdamasi ji.

— Mane ir mano...

— Suprantama, — nutraukė ji. — Tada ko mes laukiam?

Tris dienas jie atsidavė tiktai meilei. Nekalbėjo nei apie save, nei apie ką nors dar, o Lija negalvojo apie tai, kas jos laukia Suitbrajere. Lūšnelėje, anksčiau pripildytoje neapykantos ir baimės, dabar skambėjo juokas. Jie vaikėsi vienas kitą aplink stalą, užsiėmė meile ant stalo, po stalu, o kartą ant kėdės, o po to ant stalo.

Ketvirtosios dienos rytą Lija suprato, kad viskas baigėsi. Susirietusi į kamuoliuką greta nuogo Veslio kūno, ji pajuto, kokie įsitempę jo raumenys.

— Aš pradėsiu rinkti daiktus, — tarė ji, bet nesuspėjo pasitraukti, kai Veslis priglaudė ją prie savęs.

— Kaip gyvas, man nebuvo taip gerai, Lija, — sušnabždėjo jis, priartinęs lūpas prie jos lūpų. — Net esant Revisui man buvo neblogai, nes greta buvai tu.

Ji sulaikė kvapą, melsdama, kad jis jai pasakytų apie savo meilę, bet jis nusirito į šalį ir atsistojo.

— Bet medaus mėnuo baigėsi, nes mums laikas grįžti. Man reikia sėti, šerti gyvulius, duoti darbo žmonėms, ir dar yra...

— Ir dar yra žmona, išgarsėjusi kaip plėšikė, — atvirai pareiškė Lija.

— Tai mes sutvarkysim, — pasakė jis, neteikdamas jos žodžiams reikšmės. — Kur kas svarbiau Šokėjas.

— O kodėl tu pasakei, jog Revisas meluoja, kai jis pasakė tau Šokėjo vardą?

Veslis išsitiesė. Į trobelę prasiskverbusioje ankstyvo ryto šviesoje jo tvirtas kūnas atrodė nuostabus.

— Devonas Makalisteras — mano draugas, labai artimas draugas, ir man teks eiti prieš savo sąžinę, jeigu turėsiu įrodyti, kad jis plėšikų gaujos vadas. Ir vis dėlto... — Jis patylėjo. — Jis daug ką žino ir gerai pažįsta mišką.

— Tegul būna visi prakeikti! — netikėtai suriaumojo Vesas, ir jo džiugios nuotaikos kaip nebūta. Ją pakeitė susimąstymas.

Liją kamavo jos pačios liūdnos mintys. Vesliui buvo lengva užmiršti jos baimę, bet jai tai nepavyko. Ji prisiminė neapykantą Reviso sužeistos moters akyse. Ar ir kitų žmonių akyse išvys tą patį?

Leisdamasi nuo kalno, ji tylėdama atsidavė savo niūrioms mintims.

# 24 skyrius

Lija sustojo ant kalvos, laikydama už kamanų arklį, ir žiūrėjo ten, kur, anot vyro žodžių, buvo jos naujieji namai. Jo plantacija mažesnė už Stenfordų plantaciją, bet vis tiek didelė: tolyn driekėsi išdirbtos žemės akrai. Čia stovėjo du svirnai, trys tvartai ir medinis "T" raidės formos namas.

— Netoli nuo namų yra šaltinis, — paaiškino Veslis, — ir šią savaitę aš pasodinsiu tau daržą. — Jis patylėjo. — Tau čia patinka, Lija? — tyliai paklausė. — Trevisas savo žmonai padovanojo ne tokį namą, o didesnį, bet tau pažadu, kad greitai jį išplėsiu.

Atsisukusi ji jam nusišypsojo:

— Aš nė to nesitikėjau. Man čia labai patinka.

— Džastinas ir Oliveris man padėjo namą truputį suremontuoti.

Lija nusuko akis, nenorėdama, kad Veslis suprastų, jog atsimenanti jo pasakytus žodžius — esą jis negalės net miegoti šiuose namuose, jeigu juose gyvens ji, o ne Kim.

Jie sėdo ant arklių ir, kai įjojo į fermą, jų pasitikti išbėgo trys šunys. Iš tvarto pasirodė Oliveris Starkas, vienmarškinis, užraitytomis rankovėmis.

— Kaip aš džiaugiuosi jus matydamas! Kumeliuojasi viena kumelė, o kumeliukas neina. Ar tu ką nutuoki apie arklius?

Vesas nušoko žemėn ir nuskubėjo paskui Oliverį.

— Lija, atiduodu tau prižiūrėti namus! — sušuko eidamas.

Sekundę Lija apžiūrinėjo namą su plačiu prieangiu, papuoštą kolonomis. Jis priklauso jai. Tai jos namai, čia gyvena jos vyras. Prieš daug mėnesių Virdžinijoje ji svajojo apie šią dieną. Tikėjosi, kad Vesas ją pamils, įsivaizdavo, kaip jis įneš ją ant rankų per namų slenkstį, kaip jie džiaugsis savo šeimos židinio laime.

Bet iš tikrųjų dabar jai teko įeiti į namą vienai, ir buvo neaišku, ar myli jos vyras tą Kimberlę, ar ne, Lija virto visiems žinoma plėšike, ir Vesas nejuto savo žmonai meilės.

— Labas rytas. — Iš abiejų arklio šonų stovėjo du broliai, visiškai neatskiriami dvyniai — stambūs, tvirti, stotingi septyniolikos metų paaugliai. Gražūs, juodbruvi, žibančiomis žydromis akimis. — Mano vardas Sleidas, — prisistatė vienas, ir jo akyse žybtelėjo ugnelė.

— O mane vaina Kordu Makalisteru. Sveiki atvykę.

— Mes dirbame pas Vesą. Apskritai čia pas mus reikalai sekasi geriau, kai jo nėra, — pareiškė Sleidas.

— Vesas turi bjaurų įprotį mums trukdyti. Norite apžiūrėti namą?

— Arba lauką? Arba miestelį? Suitbrajeras nedidelis, bet mes nieko kito pasiūlyti negalime.

— Ar galime jums padėti nulipti žemėn? — pasiūlė Kordas.

— Ir aš taip pat padėsiu, — pasiūlė Sleidas.

— Nagi palaukit! — Lija nusikvatojo. — Tai man per daug. Taip, aš noriu nulipti žemyn ir apžiūrėti namą, bet apžiūrinėti miestelį — ne, ačiū. Šiaip ar taip, ne šiandien.

Kordas apėjo aplink arklį ir atsistojo šalia brolio. Juos atskirti vieną nuo kito neįmanoma.

— Leiskite man, — pasiūlė Sleidas ir pakėlė į ją rankas.

— Ir man taip pat, — pridūrė Kordas.

Jų jumoras buvo užkrečiantis, ir Lija leido broliams padėti jai nulipti nuo arklio. Jie jai padėjo taip lengvai ir grakščiai, tarsi taip daryti jiems tektų kiekvieną dieną.

— Tai visiškai nesunku, — tarė Kordas. O gal tai buvo Sleidas?

— Na, mes padarėme viską, ką galėjom. Džastinas tiek daug mums apie jus pasakojo, kad pasistengėme padaryti namą gražų.

— Badas ir Kelas apie jus taip pat kai ką pasakojo.

— Vadinasi, jūs su jais susipažinote? Ar jiems niekas negresia? — paklausė Lija.

— Negresia! — šyptelėjo Sleidas. — Iš pradžių mes nusprendėme, jog tai veisliniai buliai, ir per plauką jų nenusiuntėme į ganyklą. Manau, jiems niekas negresia.

Tebesijuokdama Lija pasuko prie atdarų namo durų.

— Nagi palaukit, argi neprivaloma jauną žmoną įnešti į namus ant rankų? — paklausė Sleidas.

— Tai priklauso vyrui, — pasigirdo užpakalyje žemas balsas. Atsisukę jie išvydo Veslį. — Manau, jūs nesiruošėte abudu įnešti mano žmoną?

— Ne, sere, — choru tarsi išsigandę tarė jaunuoliai. — Mums tai net į galvą neatėjo.

Juokdamasis ir kratydamas galvą, Vesas priėjo prie jų.

— Dinkite, imkitės darbo. Ir liaukitės koketavę su mano žmona! — suriko jis, ir jaunuoliai, linksmai mirktelėję Lijai, pasišalino.

— Geri berniukai, — tarė Lija.

— Hm! — abejodamas atsakė Vesas. — Jie abu — šito miestuko maras. Kiekviena moteris juos išvydusi įsimyli, o po to gadina. Tiktai jų tėvas ir aš galime juos sutvarkyti. O dabar įnešime tave.

Pasilenkęs jis čiupo ją už rankų.

— Tu, žinoma, žinai, kaip atsirado šis paprotys? Romėnai grobdavę savo nuotakas, ir jiems tekdavę jėga jas įsinešti į savo namus. O tu, Lija, taip pat nenori būti mano žmona? Ar neteks man per prievartą tempti tave naktį į savo lovą?

Ji priėmė jo žodžius rimtai.

— Bijau, kad turiu. Kai prieinu iki... šito, atrodo, aš neturiu jėgų priešintis.

Nusijuokęs jis apdovanojo Liją ilgu karštu bučiniu ir įnešė į namą. Tebelaikydamas ją ant rankų, atrodo, laukė, ką ji darys.

Namas Lijai patiko. Erdvus, su paprastais, nepretenzingais baldais, įstiklintais langais, dideliu iš plytų sumūrytu židiniu, į kairįjį sparną vedė koridorius, prie židinio stovėjo jos nuostabiosios audimo staklės.

— Ten miegamasis? — paklausė ji, linktelėjusi į koridoriaus pusę.

— Su didelėmis prašmatniomis duknomis. Šiam kambariui pinigų nesigailima.

— Namas labai gražus. — Ji jam nusišypsojo. — Jis man labai patinka.

— Ar tavęs netrikdo, kad jis nepanašus į Treviso namą?

— Ne, — nuoširdžiai atsakė ji. — Aš gimiau pelkėje, ir šie namai man patinka labiau negu turi Rigan.

— Hm, — susiraukęs atsakė jis. — Man nelabai patinka, kai mano namą lygina su pelke.

Ji nesuspėjo atsakyti: jis vėl ją pabučiavo ir pastatė ant grindų.

— Man reikia pažiūrėti, kaip kumeliuojasi arklys. Jeigu ko nors prireiks, pasakyk Oliveriui arba kreipkis į dvynius. Man teks juos apkrauti dvigubu darbu, kad būtų kuo toliau nuo tavęs. Visa bėda ta, kad jie apsimeta vienas kitu, ir aš niekada negaliu suprasti, kuris iš jų dirba, o kuris ne. Iki susitikimo!

Ir jis išėjo. Apžiūrėdama namą ir įsisąmonindama, kad jis priklauso jai, Lija sau įteigė, kad viskas bus gerai. Veslis ją pamils, nes ji jam taps gera žmona, Kimberlė praras savo valdžią jam, ir visi žmonės aplinkui gyvens laimingai.

Šypsodamasi ji ėmė tvarkyti namo vidų pagal savo skonį. Jis buvo didesnis ir kur kas švaresnis negu lūšnelė, kurioje ji išaugo savo didžiulėje šeimoje.

Miegamajame stovėjo jos lagaminai su Nikol dovanotais drabužiais. Išsitraukusi iš skrynelės šilkinę levandos* spalvos suknelę, pajuto, kaip jos sudiržę pirštai dreskia ploną audinį.

— Iš pradžių svarbiausia, — ištarė garsiai ji, — kad Veslis pareitų namo pas išsikvėpinusią žmoną, kurios oda kvapni, ištepta kremu. Tai svarbiau už namo švarą ir vakarienę ant stalo. Ji ėmė ieškoti virtuvėje sudėtinių dalių kremams ir įtrynimams, kuriuos išmokė pasidaryti Rigan ir Nikol.

---

* Žolė, puskrūmis arba krūmas. Iš žiedų gaminamas levandų aliejus. *(Vert. past.)*

Po kelių valandų jos oda ir plaukai įgavo šiokią tokią tvarką, kurios reikėjo po daugelio miške praleistų dienų. Vėjo nugairintos, paraudusios Lijos rankos tapo baltos, ir, kai ji atsisėdo prieš židinį ant taburetės, kad išsidžiovintų plaukus, purios garbanos blizgėjo. Saulė jau ėmė leistis, vakarienė nebuvo paruošta, bet ji tikėjosi, jog Veslis nesupyks. Kad pakeltų jam nuotaiką, ji apsivilko pusiau perregimą peniuarą, pasiūtą be jokio dygsniavimo.

Įėjęs į namą, Veslis, laikydamas rankoje skrybėlę, apmirė ir įsmeigė žvilgsnį į ją. Deganti židinyje ugnis taip apšvietė po peniuaru grakštų Lijos kūną, jog atrodė, tarsi jis apdengtas lengvu pasakišku audiniu.

Nepastebėjęs, kaip išmetė savo skrybėlę, Veslis priėjo ir ją apkabino, tankūs žmonos plaukai nukrito jam ant rankų.

— Aš nesuspėjau paruošti vakarienės, — sukuždėjo, kai Veslis pasilenkė ties ja.

— Tada aš ir nesiprausiu, — atsakė jis. — Jeigu tu šito nepastebėsi, tai ir aš tau atleisiu.

Apkabinęs jis godžiai ją pabučiavo. Lija prigludo prie jo. Veslis ištisą dieną dirbo lauke, ir jo drabužiai prisigėrė prakaito, o plaukai ant kaklo sulipę. Ji paglostė jo kaklą ir panardino į jo plaukus pirštus.

Veslis ėmė bučiuoti jos kaklą, glostė rankas. Jos oda nuo ugnies atšvaitų atrodė rausva, ir kai jų kūnai suartėjo, tai vos neužsiplieskė.

Veslis čiupo ją ant rankų, nunešė į miegamąjį ir atsargiai paguldė ant patalų.

— Nusirenk, — paprašė jis kimiu kuždesiu ir atsitraukė nuo Lijos.

Pro vienintelį langą tryško besileidžiančios saulės spinduliai, sudarydami auksinę dėmę. Atsidūrusi joje, Lija atsiklaupė ant kelių ir nusileido ant lovos, įsmigdama į duknas. Ji lėtai nusirišo šilkinę peniuaro juostą. Paskui nuleido akis, susidūrė su Veso žvilgsniu ir neskubiai tik nuo pečių nuleido šilką. Sekundę laikė peniuarą prieš save, prisidengdama nuo Veslio.

— O dabar tavo eilė, — sukuždėjo, glamžydama peniuaro šilką.

Droviai šypsodamasis Veslis nusivilko savo darbinius drabužius, šveitė juos į kampą ir puolė prie Lijos.

Nelaukdama tokio jo veržlumo, Lija šūktelėjo ir nusirito į šalį. Šilkinis peniuaras pasiliko ant lovos, Veslis — ant jo.

— Nieko sau pokštas, — pareiškė jis, ištraukdamas iš po savęs peniuarą ir sviesdamas jį ant grindų. — Eikš čionai, — įsakė.

Lija, droviai prisidengusi, tebestovėjo prie sienos.

— Ne, — nerūpestingai atsiliepė ji. — Aš visą dieną stengiausi, kad nuo manęs gerai kvepėtų, o dabar tu tikiesi, kad pulsiu į prakaituoto, dulkino vyro glėbį. Damos neleidžia...

Jis griebė ją už peties, metė ant lovos ir apkabino.

— Galimas daiktas, mes padarysim taip, kad nuo tavęs kvepėtų ne taip skaniai.

Tai taręs jis įspaudė Liją į duknas, pridengė jos švarų kūną savuoju ir ėmė trintis į ją, ištepliodamas krūtinę savo prakaitu.

— Vesli! — suriko Lija, jausdama, kad jos gyvenime nebuvo nieko malonesnio, kaip šis vyriškis. — Vesli, — jau pakuždomis kvietė ji užmerkusi akis.

Jis nusišypsojo ir ėmė bučiuoti jos kūną: pradėjo nuo kaklo, palietė krūtis, nusileido prie pilvo ir dar žemiau; tuo metu jo stiprios rankos žaidė su jos šlaunų vidine puse, o liežuviu jis perbraukė aplinkui bambą. Paskui rankomis praskėtė jos kojas, vėl glostė jas iš vidaus ir lūpomis pakartojo tą kelią, kurį praėjo rankomis.

Leisdamasis vis žemyn, Veslis pasiekė jos padus ir liežuviu palietė pirštų pagalvėles.

Kai pakartojo šį kelią į viršų, Lija vos nedegė iš geismo. Jis tiktai sekundei pasilenkė ties jos lūpomis.

— Tu kaip ir anksčiau sakai”ne”?

— Ne, — sukuždėjo ji ir atsimerkė. — Tai yra taip. Oi, Vesli!

Ji atsiduso ir prispaudė jį prie savęs, o pati ėmė kojomis trintis į jo kojas.

Veslis švelniai ir taip neskubėdamas ją užvaldė, kad ji neteko proto. Galų gale jis prisispaudė ją prie savęs ir staigiais stūmiais sukėlė jiems abiem ekstazę.

Jie gulėjo apsikabinę, suprakaitavę, jų oda buvo lipni ir drėgna.

— Ar tu ruošiesi mane valgydinti? — sukuždėjo jai į petį Veslis.

— Atrodo, medaus mėnuo baigėsi. — Juokdamasi Lija jį atstūmė. — Bet iš pradžių mums reikia nusiprausti.

Nusiritęs nuo jos, Veslis patraukė į save orą:

— Tau reikia nusiprausti, nuo tavęs kvepia taip, tarsi ištisą dieną būtum dirbusi lauke.

— Ką tu sakai! — sušuko ji ir ėmė jį mušti per krūtinę.

— Lija, man iš tiesų patinka, kaip tu šokinėji. O dabar pakaks mane gundyti, paruošk ką nors pavalgyti.

— O jeigu neruošiu? — iššaukiamai atsiliepė ji.

— Tada aš pasielgsiu su tavo nuogu užpakaliuku kitaip, sakykim, jį atpliaukšėsiu.

Bet Veslio grasinimas buvo tuščias, nes jis vėl ėmė ją bučiuoti, o Lija prigludo prie jo.

Išgirdę garsų beldimą į duris, jie atšlijo vienas nuo kito.

— Kaip manai, kas ten?

— Tikriausiai Badas ir Kelas. Atrodo, tu pažadėjai juos valgydinti.

— Kada? Ak, taip, kai jie palydėjo mane į Reviso trobelę. Bet šiandien aš nieko negaminau.

— Manau, — Veslis priėjo prie lovos, — jeigu tu paprasčiausiai jiems paaiškinsi, kad ištisą dieną pusteisi, ruošdamasi mane suvilioti, jie supras.

— Aš galėčiau jiems pasakyti, kad paruoštą vakarienei valgį paleidau tau į galvą. Tai jie dar geriau supras.

Beldimas pasikartojo.

— Renkis, — paprašė Veslis, maudamasis kelnes. — Tu gali pakepti pusę gabalo kiaulienos, ir viskas bus gerai. Žinai, man patinka užsiiminėti su tavimi meile lovoje.

Veslis išėjo iš kambario, ir po kelių sekundžių Lija išgirdo, kaip jis kalbasi su Badu ir Kelu.

Ji paskubom apsirengė, susitvarkė užkritusius ant veido plaukus ir nuėjo prie jų. Milžinai aiškiai džiaugėsi ją išvydę ir visai negalvojo apie valgį.

Kolei Lija kepė kumpį ir bulves, šildė vandenį, kad išvirtų kukurūzų burbuolių, ir maišė kukurūzinių miltų tešlą, vyko gyvas pokalbis.

Badas su Kelu neskubėdami pasakojo apie savo fermą, pakalbėjo apie naminius gyvulius, kuriuos ruošėsi pirkti, apie namą, kurį pasistatys.

— Ko gero, jums reikia pasistatyti du namus, — manė Lija, — tam atvejui, jeigu jūs vesite.

Badas ir Kelas susižvalgė.

— Nė viena moteris už mūsų netekės. Moterys mūsų bijo.

— Aš juk nebijau, — atsakė ji, padėjusi rankas ant jų galingų pečių. — Ir drįstu ginčytis, kad Suitbrajere atsiras daug moterų, kurioms jūs patiksite.

— Jau jeigu Eibas sugebėjo, tai ir jums pavyks, — sumurmėjo įsikišęs į burną kukurūzo burbuolę Veslis.

Bado ir Kelo veidai lėtai pražydo šypsenomis.

— O kaip mano brolis? — paklausė Lija, dėliodama maistą į lėkštes.

— Aš visai pamiršau, kad tu ištisą dieną “plušai” namuose, — atsakė šypsodamasis Vesas, — ir nieko apie Eibą negirdėjai.

— Tai ar kas nors gali man apie jį papasakoti?

— Badai, šita garbė suteikiama tau, — pareiškė Vesas. Iš jo balso buvo panašu, kad tučtuojau nusikvatos.

— Eibas įsimylėjo, — negarsiai tarė Badas, žvelgdamas į lėkštę. Lijos kojos sulinko.

— Tai teisybė? — paklausė ji Veso.

— Kiek tai įmanoma suprasti, — atsakė jis. — Tereikėjo jam tik kartą pažvelgti į mis Kerolain Taker, ir jis įsimylėjo. O po dviejų dienų pasiūlė jai už jo ištekėti.

— Už jo ištekėti? Tu kalbi apie mano brolį Eibą? Ar tu neapsirikai? Visą savo gyvenimą Eibas mylėjo tiktai save.

— Dabar jis myli kitą žmogų. Kelai, paduok man bulves, — paprašė Vesas. — Vaikinai, jūs net nežinote, kaip jums pasisekė, kad pavyko pavalgyti.

— O kas buvo toliau? — paklausė Lija. — Kažko jūs nebaigiate apie mano brolį kalbėti. Kaip atrodo toji Kerolain Taker?

Vesas vos nepaspringo kumpio gabalu.

— Badai, papasakok, kokia ji.

— Ji maždaug mano ūgio, — tik tiek tepasakė Badas. Lija susimąstė.

— Mano brolis įsimylėjo moterį tokio pat ūgio kaip ir jūs? — nepatikliai paklausė ji.

— Ji žemesnė už mus, — patikslino Kelas.

— Vesli! — grasinamai sušuko Lija.

— Manęs ten nebuvo, bet, pasak Oliverio, tavo brolis pasirodė mieste, viso labo tik vienintelį kartą žvilgterėjo į... labai apkūnią mis Taker ir įsimylėjo. Jis pasakė Oliveriui, kad jai, atrodo, niekada neteko badauti, ir ši mintis, mano nuomone, įstrigo jam į galvą. Jis ištisą dieną vaikščiojo paskui ją po miestą, kolei toji pasikvietė jį pavakarieniauti su jos tėvais, ir štai čia, tiesiai už stalo, jis atsistojo ir paprašė Kerolain rankos. Eibas jiems prisipažino, kad buvo vagis ir pridaręs blogų darbų, bet su Kerolain pagalba nori tapti kitoks.

— Viešpatie! — ištarė šių naujienų apstulbinta Lija. Jie baigė vakarieniauti, Veslis paėmė nuo lentynėlės pypkes, vieną pasiliko sau, o dvi ištiesė Badui ir Kelui.

Nudengdama stalą, Lija galvojo apie tai, kokios malonios šios akimirkos. Ji vis dar švytėjo nuo Veslio glamonių, o čia, už jos nugaros, sėdi jai neabejingi žmonės.

Kai Badas su Kelu išėjo, Lija ir Vesas padėjo vienas kitam išsimaudyti karštoje vonioje, o po to su malonumu užsiiminėjo ant grindų priešais židinį meile.

Atsigulę miegoti, jie švelniai apsikabino. Kitą rytą Veslis pabudo dar gerokai prieš aušrą, o Lija ėmėsi kasdieninių darbų ir pirmąkart iš tikrųjų apžiūrėjo iš vidaus savo naująjį namą.

Galvijų skaičius fermoje buvo stulbinantis. Po priebučiu gyveno apie tuzinas žąsų, kurios kėlė triukšmą, kai pro jas kas nors praeidavo. Po kiemą krypavo trisdešimt ančių. Už namo stovėjo tvartai, patikimai aptverta vištidė, ir Lija, įėjo į užtvaro vidų, prisipylusi į sijono sterblę trintų kukurūzų grūdų. Kažkur kairėje kriuksėjo kiaulės, o už jos nugaros bliovė avys.

— Tai vilna, — šypsodamasi pasakė ji. Ji aus vilnas savo pamėgtomis audimo staklėmis.

Nesiliaudama šypsotis, Lija išėjo iš paukščių užtvaro, bet čia pat šypsena dingo. Jos link ėjo Veslis, laikydamas ant rankų tą, kuri neabejotinai buvo misis Džon Hemond — kitais žodžiais tariant, Kimberlės kūną.

## 25 skyrius

— Atrodo, ji neteko sąmonės, — nerimastingai pranešė Veslis.

— Tai ji padarė tavo prašymu?

— Lija! — įspėjo Veslis. — Aš nunešiu ją namo. Galimas daiktas, kad reikia pagalbos.

“Taip ir maniau”, — pagalvojo Lija, bet nuėjo paskui juos.

— Paguldyk ją ant lovos, — sukomandavo ji, — o pats gali toliau dirbti savo darbus. Aš jai padėsiu.

— Kada jai taip atsitinka, aš mirtinai bijau, — pasakė

Veslis ir paniuro. — Ar nereikia pakviesti daktarą?

— Viskas susitvarkys. O dabar, prašau tavęs, eik. — Veslis nenoriai pakluso.

— Jis išėjo, — pranešė Lija. — Galite atsimerkti.

Gudriai šypsodamasi Kim atsisėdo.

— Kaip čia gražu! Pūkiniai patalai. Jūs tokia graži, Lija. — Jos veido išraiška pasikeitė. — O aš dabar neturiu laiko būti graži. Jūs tik pažvelkite į mano plaukus — jie blankūs kaip žemė.

— Kimberle, ko jums reikia? — be ceremonijų paklausė Lija. — Ko jūs siekiate iš Veslio, tyčia apsimesdama nualpusi?

— Man niekada neatėjo į galvą apalpti, bet Vesliui tai labai patiko. — Kimberlė liūdnai pažvelgė į ją. — O Džonas stačiai nepakenčia, kai aš netenku sąmonės. Jis man prikalba tokių baisių žodžių, kad jau beveik lioviausi taip elgusis.

— Tai kalba Džono naudai, — sumurmėjo Lija.

— Bet Veslis stačiai dievina apalpusias moteris. Ar jūs alpote dėl jo?

— Ne, Kimberle, — kantriai atsakė Lija. — Ir man laikas imtis darbo. Reikia ruošti pusryčius, dirbti kitus darbus ir...

Netikėtai Kim užsidengė veidą rankomis ir pravirko.

— Lija, jūs net nesidžiaugiate mane išvydusi! — sušuko ji. — Po to kai sugriovėte mano gyvenimą, man atrodo, galėtumėte reikšti bent šiokią tokią užuojautą. Aš ištekėjau, o jūs manęs apie tai net nepasiteiravote. O juk jūs — pati geriausia mano draugė.

Lija pasijuto labai nusikaltusi. Ji atsisėdo ant lovos ir apkabino Kim.

— Ir kaip praėjo jūsų vestuvės, Kim?

— Nepaprastai siaubingai! — Kim ėmė žliumbti. — Viskas praėjo šlykščiai, bjauriai, klaikiai. Buvo tik kažkoks išdžiūvęs senis Lesteris, jo žmona ir mes su Džonu. Daugiau niekas neatėjo pasigėrėti mano gražiąja suknele, niekas net nelinkėjo man laimės. — Ji pakėlė į Liją akis. — Šitą suknelę aš turėjau apsivilkti, tekėdama už Veslio, jeigu jūs nebūtumėte jo iš manęs atėmusi. Be Stiveno, aš turėjau tiktai Veslį, o brolis niekada manęs nemylėjo.

— Kimberle... — ištarė Lija, nežinodama, ką sakyti.

Kim pakilo nuo lovos ir priėjo prie Lijos.

— Pažiūrėkit į mano siaubingą suknelę. Ruda! Ar jūs kada matėte mane apsirengusią ruda suknele? Džonas sako, kad ji tinkamesnė tam darbui, kurį jis mane verčia daryti. O pažiūrėkit į mano rankas! Jos paraudo ir tapo šiurkščios. Man nepaprastai skaudu, kad jūs atėmėte iš manęs Veslį.

— Jeigu Veslis būtų tapęs jūsų, jums vis tiek būtų tekę dirbti. Aš neturiu tarnaitės. O dabar man reikia virti pietus.

Ji greitai išėjo iš miegamojo ir ėmė triūsti prie krosnies. Kim nuėjo paskui ją.

— Veslis bent jau nebūtų manęs vertęs naktį išdirbinėti to, ką daro Džonas.

Lija greitai pakėlė akis į dangų.

— Visi vyrai laukia to, ką "daro naktį", ir Veslis ne išimtis.

— Bet argi Veslis elgiasi taip pat... ar ir jis toks užsispyręs?

— Taip! Tad štai, sėskit ir imkit skusti bulves.

— Tai aš moku, — linksmai atsakė Kim, paėmė bulvę ir atsisėdo. — Lija, ar jūs ant manęs nepykstate? — paklausė truputį patylėjusi.

— Kas jums darbo? — aštriai atkirto Lija, bet paskui atlyžo. — Kim, aš bandau būti kantri. Man gaila, kad Veslis laikė savo pareiga mane vesti. Žinoma, aš nenorėjau niekam pakenkti, tačiau, kaip jūs atsimenate, būtent Veslis nusprendė, kad turime pasilikti drauge, dėl to jums greičiau reikėtų pykti ant jo, o ne ant manęs.

— Ak, jau šitie vyrai, — niūriai atsiliepė Kim, skusdama bulvę. — Veslis pasirinko jus, nes su jumis linksma. Aplink jus vyksta pačių įvairiausių atsitikimų. Aš įsitikinusi, kad Stivenas nuskendo dėl to, jog per daug domėjosi jumis ir jus įsimylėjo. Džastinas, po to ir Veslis nusprendė, kad su jumis įdomiau negu su manimi. Ir taip yra iš tikrųjų, Lija. Vienintelis įdomus dalykas, kuris man pavyksta, tai apalpimai, bet mano vyrui jie visai nepatinka. Taigi matote — viskas dėl jūsų kaltės. Ar jūs ketinate laikyti Veslį, ar jis kada nors sugrįš pas mane?

— Kimberle, — nutęsė Lija. — Ar jūs manote nutraukti dvi santuokas? Tai ne taip lengva padaryti.

— Nežinau. Klėjus, Veslio draugas, buvo vedęs Nikol, paskui vedė kitą, po to — vėl Nikol. Garbės žodis, Džonas man nelabai patinka.

— Tada kodėl jūs už jo tekėjote?

— Tai labai keistai skamba, bet kai Veslis pasirinko jus, aš lioviausi jaustis esanti graži. — Kim nustojo skutusi bulvę. — Suprantu, kad tai kvaila, bet aš iš tikrųjų jaučiausi išsigimėlė. O čia Džonas pasiūlė man už jo ištekėti, ir aš vėl pasijutau graži, dėl to ir sutikau. Stačiai nesupratau, kokie visi vyrai skirtingi. Veslis visada man buvo labai geras.

— O Džonas piktas, nes jus verčia dirbti ir kai kuo užsiimti lovoje? — Lija beveik užbaigė skusti ištisą puodą, kolei Kim nuskuto vienintelę bulvę.

— Taip, tai daugiau ar mažiau teisybė, — atsakė Kim, bet daugiau nieko nesuspėjo pridurti: kieme sugirgsėjo žąsys, durys atsidarė, ir į kambarį įėjo Veslis, Oliveris ir dvyniai Makalisterai.

— Atrodo, aš tau pamiršau pasakyti, kad padėjėjai pusryčiauja kartu su mumis, nes jau keletą valandų dirbo.

Lija tiktai linktelėjo galva ir ėmė mušti į keptuvę kiaušinius, dėti kumpį.

Kimberlė laikėsi taip, tarsi visi vyrai būtų atėję čia dėl jos. Ji nušvito, kai dvyniai ėmė jai patarnauti, ir žaviai papriekaištavo Oliveriui, kad jo brolis Džastinas su ja šiurkščiai elgiasi.

— Kaip tai buvo malonu, — sumurkė Kim, kai jos pasiliko dviese su Lija. — Mano namuose niekada nebūna taip gera. Lija, mano vyras visą dieną nebus namuose. Gal aš pasiliksiu pas jus? Padėsiu jums triūstis, o po to gal jūs įtrinsite man į plaukus kokios nors priemonės, kad jie būtų gražūs ir blizgėtų kaip jūsų.

Lija suprato, kad Kim ruošiasi jai įkyrėti visą dieną, bet jai neužteko ryžto atsisakyti.

— Galite pasilikti, — sutiko ji, ir Kim iš džiaugsmo ją apkabino.

— Lija, aš jums tokia dėkinga. Kaip smagu turėti draugę.

Jos praleido sykiu visą dieną: Kim nepaliaudama tarškė apie savo praeitį, kai linksmindavosi, šokdavo, flirtuodavo su gražiais jaunuoliais, ir visai neskubėjo daryti tų darbų, kuriuos jai liepė Lija. Ji daugiau nesiskundė, kad Lija iš jos atėmė Veslį, ir nė karto neprašneko apie savo vyrą Džoną.

Lijos nustebimui, ji pasirodė esanti gera pašnekovė. Kim dirbo nespėriai, bet padėjo noriai, tereikėjo jai tik suprasti, ko iš jos norima, ir jau dieną jos juokėsi kartu, kai Lija ėmė plauti tankius šviesius Kim plaukus.

Vakare, kai Kim reikėjo išeiti, jos akyse pasirodė ašaros.

— Nė viena moteris nebuvo su manimi tokia gera, — sukuždėjo ji pro ašaras. — Jos visos panašios į Rigan, tokios nešvelnios, tokios priešiškos man.

Lija tylėdama išklausė pagyras, bet neėmė aiškinti, kodėl moterys taip labai nemyli Kim. Galimas daiktas, priežastis buvo ta, kad ji pati elgėsi su moterimis taip, tarsi jos neegzistuotų arba neturėtų egzistuoti.

— Ateikite vėl, — nuoširdžiai pakvietė ji, atsisveikindama su Kim. — Man buvo labai malonu.

Vakarieniaujant Veslis ramiai pranešė, kad rytą Lija, Badas ir Kelas vyks su juo į Suitbrajerą.

Visų akyse atsispindėjo baimė.

— Tai viso labo tik ramus miestelis, — savotiškai abejingai pareiškė Vesas. — Niekas mums ten nepadarys nieko bloga. Be to, kaip sakė Eibas, niekas nežino, kas atsitiko kalnuose. Nei Džastinas, nei Oliveris, nei Džonas nesakė nė žodžio, todėl jums nėra ko bijotis.

— O kaip toji moteris, kurią sužeidė Revisas? — tyliai paklausė Lija. — Juk jis visiems tada apskelbė, kas aš ir kur gyvenu. Aš čia praleidau vieną ramią dieną, bet jeigu nuvažiuosiu į miestą, taip jau daugiau nebus.

— Tai kvaila, Lija! — pasipiktino Vesas ir sukando dantis. — Na o judu?

Badas dirstelėjo į Kelą.

— Mes pasiliksime čia su Lija, — tyliai atsakė Kelas.

— Velniai rautų! — įniršo Vesas ir pašoko, pargriaudamas kėdę. — Aš nesiruošiu gyventi su bailiais. Rytą jūs važiuosite su manim, net jeigu man tektų jus tempti per prievartą.

Niekas nesijuokė pagalvojęs, kaip Veslis ar kas nors kitas temps Badą arba Kelą, bet visi trys nuleido akis į savo kavos puodukus ir linktelėjo.

— Štai taip bus geriau, — tarė Vesas. — Dabar eisiu perrišti karvių. — Ir vis dar pykdamas išėjo iš namų.

— Mes nemėgome Reviso, — ištarė Kelas, — bet stengėmės būti kuo toliau nuo žmonių. Žmonės mūsų bijo.

Lija labai bijojo dėl to, kas gali įvykti kitą dieną. Veslis galėjo susiginčyti su Devonu Makalisteru, Šokėju, anot Reviso, Badą ir Kelą galėjo išjuokti ir įžeisti, ir ji... ji nenorėjo apie tai galvoti.

Lija įdėmiai pažvelgė į Badą ir Kelą. Ji įprato juos matyti iki pusės nuogus arba su zomšiniais ar odiniais rūbais, bet jeigu jie apsivilks marškinius, gal iš jų nesišaipys.

— Ar jūs turite kokius nors marškinius?

— Marškiniai mums per maži, — atsakė Badas.

— Na žinoma, — ištarė Lija, atsikėlė nuo kėdės ir metė žvilgsnį į virtuvę, kurią ketino tvarkyti. — Jeigu man dabar padėsite, aš jums pasiūsiu po marškinius. Manau, iki ryto jie bus gatavi.

Jaunuoliai pamažu ėmė suvokti, ką ji ruošiasi veikti, ir jų akys sublizgo iš džiaugsmo.

— Kaip manote, ar susidorosite su indų plovimu, ar jų nesudaužysite?

— Mes sulaužytas aviečių šakeles gydėme, galime ir jūsų indus išplauti, — pasipiktino Badas.

Veslis grįžęs pamatė Badą su Kelu dirbančius moterišką darbą, o Lija karpė didžiulius mėlyno muslino gabalus. Suprasdamas, jog kai kas įvyko, jis šypsodamasis pasisiūlė jai į pagalbą.

Lija atsigulė tik trečią valandą nakties. Marškiniai buvo pasiūti, beliko tiktai padaryti kilpas sagoms, bet ji nusprendė, kad jaunuoliai juos gali vieną dieną panešioti ir be sagų. Pavargusi ji atsigulė į lovą šalia Veslio, ir jis per miegus prisitraukė ją prie savęs.

— Viskas baigta?

Žiovaudama ji linktelėjo.

— Tikiuosi, kad kitą dieną tu imsiesi globoti mažesnius žmones negu tavo porelė. Man tenka kiekvieną dieną dirbti tris papildomas valandas vien tiktai tam, kad juos pamaitinčiau. Ar negalėtum rūpintis valkataujančiais katinais vietoj valkataujančių žmonių?

Lija jo negirdėjo, nes jau miegojo. Šypsodamasis Veslis apkabino ją tvirčiau ir vėl užmigo.

Lijai atrodė, kad pernelyg greitai išaušo. Ji taip jaudinosi, kad sukūlė vieną kiaušinį tiesiai virš ugnies, visiškai pamiršdama keptuvę. O atėję pusryčiauti Badas su Kelu taip nervinosi, jog kiekvienas suvalgė tiktai po keturis gabalus kiaulienos, šešis kiaušinius, pusę didelio apskrito kepalo duonos, tris keptus obuolius ir kurapką. Pusryčiai buvo badmiriški.

— Tikiuosi, niekas iš jūsų šiandien iš alkio nenualps, — pareiškė Veslis Lijai nukraustant stalą, bet visi nutylėjo.

Oliveris, Kordas ir Sleidas išėjo prie darbų, o Veslis sukrovė į furgoną pietums paruoštą maistą. Jis nusprendė praleisti Suitbrajere ištisą dieną ir visiems trims įrodyti, kad be reikalo būgštauja — nieko baisaus čia nesą.

Keliaujant į miestą Lija ir Vesas sėdėjo ant priekinės sėdynės, o Badas ir Kelas paniurę nejudėdami — užpakalyje.

Suitbrajeras — miestelis, ne itin didelis: keletas namų, arklidė, moteriškų drabužių parduotuvė, kalvė ir kelios šen ten išsimėčiusios krautuvėlės. Ypatingų būgštavimų niekas nekėlė, bet aplinkui zujančių gyventojų akys buvo įsmeigtos į atvykėlius.

— Jie mus apžiūrinėja, — sukuždėjo Lija.

— Natūralu, — griežtai atsakė Vesas. — Jie mus pirmąkart mato.

Išlipus iš furgono, prie jų priėjo gal penkiasdešimties metų moteris, ir Lija pasitraukė atbula, bet Veslis pastūmė ją į priekį.

— Jūs, žinoma, Lija Stenford, — ištarė šypsodamasi moteris. — Aš tiek girdėjau apie jus iš Eibo.

— Iš Eibo? — bukai paklausė Lija.

— Mano vardas Vilma Taker. Nors jūs apie tai gal ir negirdėjote, bet mano duktė Kerolain susižiedavusi su jūsų broliu. Mums visiems teks būti viena šeima. Mano sūnus Džesis — dabar jis senatorius, — išdidžiai tęsė ji, — atvyks čionai į vestuves. Mes su Floidu iš tiesų didžiuojamės jūsų broliu, o jūs visai į jį nepanaši.

Lija nusišypsojo ir ėmė rimti.

— Aš jau seniai nemačiau brolio, bet apie vestuves man pasakojo Veslis. Leiskite jus supažindinti su savo draugais.

Badas ir Kelas vis dar sėdėjo furgone. Reikšmingai žiūrėdama į juos, Lija gestu įsakė jiems išlipti.

— Dieve mano, — tarė Vilma, žiūrėdama į juos. — Kokie jūs gražūs ir aukšti.

— Tai Badas ir Kelas... — Lija nežinojo brolių pavardžių, bet pažvelgusi į juos išvydo, kaip jie iš savo ūgio aukštumų šypsosi Vilmai. Ji vaikinams aiškiai patiko, nes jų neišsigando.

— Mūsų pavardė Heranai, mem, — negarsiai prisistatė Kelas.

— Ak, taip, jūs pirkote greta Veslio sklypo žemę. —

Vilma nusišypsojo. — Eibas sakė... O štai ir mano duktė.

Lija su džiaugsmu pagalvojo, kad buvo atitinkamai pasiruošusi susitikti su Kerolain Taker. Ji buvo kiek paritus, tiek pastačius, simpatišką veidą puošė strazdanos. Galbūt Kerolain atrodė komiškai, bet Lijai iš karto patiko.

— Jūsų vardas Lija, — tarė Kerolain, ištiesdama jai mažą putlią rankutę. — Eibas sakė, kad jūs pati gražiausia moteris pasaulyje.

— Ar jis iš tikrųjų taip sakė? — Lija nuoširdžiai apsidžiaugė.

— Aš turėjau šiandien su juo susitikti, bet niekur negalėjau surasti.

Netikėtai Lija pasijuto sukrėsta, įsivaizdavusi lovoje Kerolain su liesu, kaulėtu Eibu. Reikia tikėtis, kad Kerolain neatsidurs ant jo.

— Atvažiavusi čia, aš dar Eibo neregėjau.

— O aš ką tik jį mačiau — pasakė apžiūrėdamas arklių pakinktus Vesas. — Jis ėjo į miestelio pakraštyje stovintį baltą namuką.

— Ten gyvena Linkolnas Starkas, — piktai suriko Kerolain, treptelėjusi stebėtinai maža kojele. — Eibas vėl lošia kortomis, o juk žadėjo to nedaryti. Mama, na kas per bausmė!

Nespėjo Vilma jos sustabdyti, kai Kerolain gatve nuskubėjo į baltąjį namuką.

Vilma aiškiai buvo nusiminusi.

— Eibas iš tikrųjų prižadėjo, — nedrąsiai ištarė ji. — O Kerolain turi savo supratimą, ir man atrodo, ji iš tiesų myli Eibą ir...

Ji nuščiuvo, nes baltojo namuko durys triukšmingai užsitrenkė, tarsi šūviui pokštelėjus, ir po kelių sekundžių iš vidaus pasigirdo prislopinti balsai. Penkiese jie tylėdami klausėsi, kaip name, iš visa ko spėjant, laužė baldus, o po kurio laiko pro langą išskriejo taburetė.

— Ko gero, man reikėtų pažiūrėti, kad ten vyksta, — pasiūlė Veslis, žvelgdamas į Vilmą, kurios veide atsispindėjo baimė.

— Tikiuosi, Kerolain nesusižeidė, — sukuždėjo Vilma, ir visa grupė patraukė paskui Veslį prie namo.

Vos spėjo jie prie jo prieiti, kai durys atsivėrė ir į gatvę išlėkė kortos, nuplazdėjusios pavėjui it didžiulės snaigės.

— Kad man kažkokia moteris sakytų!.. — pasigirdo Eibo balsas. — Ei! Atsargiai! Liaukis kūlusi Linkolną! Kerolain, įspėju tave!

Vienu šuoliu Veslis užšoko į prieangį ir, pažvelgęs pro atviras duris, taip ir išsižiojo iš nustebimo. Po to nusišypsojęs ėmė trauktis atbulas.

— Ar ji sveika? — paklausė Vilma.

Sulaikydamas besiveržiantį iš krūtinės juoką, Veslis tiktai linktelėjo į durų pusę. Po kelių sekundžių prieangyje pasirodė Kerolain Taker, nešdama ant kairiojo peties geibų Eibo kūną.

— Paleisk mane ant žemės, riebi velnio kumele! — suriko Eibas jai į nugarą.

— Užsičiaupk, Eibai, mano mama žiūri.

Eibas kaipmat nuščiuvo, o Kerolain nulipo nuo prieangio ir sustojo prie motinos.

— Ma, jis daugiau niekada neloš kortomis, — iškilmingai pareiškė ji.

— Tai teisybė, mis Taker, — pažadėjo Eibas. — Kerolain man atvėrė akis. Lija! Ar tai tu ten stovi? — sukuždėjo jis, kabėdamas žemyn galva. — Galėtum man padėti.

Lija vos pajėgė sulaikyti juoką.

— Sveikas, Eibai. Gera šiandien dienelė, tiesa?

Piktai pažvelgęs į seserį, jis ėmė glostyti Kerolain žemiau nugaros.

— Kerolain, brangute, — švelniai ištarė. — Tu turi mandagiau elgtis su manimi.

— Ma, ko gero, aš nunešiu Eibą namo, — pasiūlė Kerolain. — Man dar teks pasakyti Dolui Starkui kelis žodžius apie tai, kaip jo sūnus traukia mano draugužį į nuodėmę.

— Nejaugi aš? — pasigirdo užpakaly balsas. Prieangin išėjo ir sunkiai į turėklus atsirėmė simpatiškas jaunuolis, tiksliau, buvęs simpatiškas. Dabar jo viena akis tino, o iš nosies bėgo kraujas. Spausdamas prie nosies krauju permirkusią nosinę, jis nuožmiai įsispitrijo į Kerolain.

— Tai tavo brangiausiasis Eibas pradėjo žaidimą. Aš nekaltas.

— Cha! — prunkštelėjo Kerolain ir, kilstelėjusi smakrą, pergalingai nutolo, tempdama ant peties Eibą.

Vėjas atnešė Eibo žodžius:

— Kerolain, tu puikiai atrodai. Man patiko, kaip tu kūlei Linkolną. Manau, mums reikia sulaukti vestuvių, kad galėtume?..

— Tyliau, Eibai, — nutraukė jį Kerolain. — Netaukšk šlykštybių.

— Taip, brangute, — sutiko Eibas, glostydamas ją žemiau nugaros.

Pirmasis neištvėrė Veslis: jis nusiplėšė nuo galvos skrybėlę, tvojo ja per kelį ir susirietė kvatodamas.

Lija norėjo jį sustabdyti, kad neįsižeistų Vilma, bet toji taip ir griuvo Vesliui ant rankų. Iš juoko jie vos laikėsi ant kojų.

— Ir taip jiems klostosi nuo pat pirmojo susitikimo, — sakė gaudydama burna orą Vilma. — Eibas džiūgauja, kad jis jai reikalingas.

— O Kerolain iki beprotybės laiminga, nes ji kažkam reikalinga, — baigė Veslis. — Na ir porelė.

— Aš galiu nukraujuoti ir numirti, o jūs abu čia raitotės iš juoko, — priekaištavo jiems Linkolnas Starkas.

Ši scena taip apstulbino Liją, kad ji net negalėjo juoktis. Pastebėjusi, kaip Badas su Kelu išsišiepę iki ausų, ji priėjo prie Linkolno..

— Eikim į namą, aš pabandysiu sustabdyti kraują.

Po kurio laiko vidun tebesišypsodamas įėjo Veslis.

— Atvažiavo žmonės, su kuriais aš noriu tave supažindinti. Tai dvynių tėvai, Linet ir Devonas Makalisterai.

“Šokėjas”, — pagalvojo Lija, suvilgydama audeklo skiautę, kurią spaudė prie Linkolno nosies. Štai dabar ir paaiškės, kad ji buvo plėšikė.

# 26 skyrius

Išeidama iš namelio, Lija maldavo, kad Veslis neparodytų savo charakterio, kad būtų atsargus ir atsitiktinai nelepteltų, ką galvoja apie žmogų, daug metų rengusį plėšimus. Bet Lija niekaip nesitikėjo išvysti tai, ką pamatė.

Veslis kalbėjosi su atvykėliu tarsi su geriausiu draugu, linksmai jam šypsojosi, ir jo akys blizgėjo. Makalisteras buvo aukštas, liesokas, tamsus ir labai gražus. Jo juoduose plaukuose buvo matyti žilų sruogų, akys merkėsi nuo saulės, ir nuo to jis atrodė dar patrauklesnis. Šalia stovėjo neaukšta, graži, subtilių veido bruožų, didžiaakė, pelenų spalvos plaukais ir grakščios figūros moteris. Ji atrodė turinti ne daugiau kaip dvidešimt penkerius metus, bet iš tikrųjų jai, matyt, buvo kur kas daugiau — juk ji Sleido ir Kordo motina.

— O jūs tikriausiai misis Stenford, — tarė ji skambiu, tvirtu balsu. — Mano vardas Linet Makalister. O čia... — Ji parodė į mergaitę, stovinčią už nugaros. — Čia mano jaunesnioji duktė Džordžina. O su mano sūnumis jūs, atrodo, jau pažįstami.

Lijai ši gražuolė iš karto patiko. “Kažin ar Linet žino, kuo slapčia užsiiminėja jos vyras”, — pagalvojo ji.

Mergaitė nedrąsiai nusišypsojo Lijai, paskui pribėgo prie tėvo ir tampė už kelnių tol, kolei jis paėmė ją ant rankų.

— Lija, brangioji, — tarė Veslis, — eikš čionai. Aš noriu supažindinti tave su Maku.

Lija suprato, kad Devono Makalistero nepamilti sunku.

— Sveiki, misteri Makalisterai.

Tasai pažvelgė į savo žmoną, tarsi dalydamasis su ja tik jiems dviem žinomu sąmoju.

— Vadinkite mane Maku, — atsakė jis žemu, maloniu balsu. — Vesas man sakė, kad jūs mėgstate austi. Linet turi piešinių pavyzdžių, o Miranda verpia siūlus.

— Miranda — mūsų vyresnioji duktė, — paaiškino Linet. — Rytą ji išvažiavo į svečius pas vyresniąją Korin Taker dukterį ir greitai turi grįžti. Gal paliksime vyrus šnekėtis, o aš jums parodysiu Suitbrajerą.

— Jūs labai gera, bet nenorėčiau iš jūsų atimti tiek laiko.

Tiesą sakant, Lija norėjo pasislėpti furgono gilumoje ir apsidengti galvą antklode. Tiktai tada būtų rami, kad jos niekas nepažins.

— Eik, — pasiūlė Veslis. — Linet čia pažįsta visus gyventojus kur kas geriau negu aš.

Ir niekam nepastebint jis reikšmingai pasižiūrėjo į ją.

— O kaip Badas ir Kelas? — tyliai paklausė ji. Lija jautėsi kur kas tvirčiau, kai greta buvo tiedu jaunuoliai, jie galėjo apginti ją, o ji juos.

Vesas pažvelgė į ją ir atsiduso.

— Vaikinai važiuos su mumis, o Makas ir aš juos ginsime savo gyvybės kaina. Jeigu tavo vaikinus įžeis kokie vaikigaliai, mes juos tuoj pat pakarsim be tardymo ir teismo. Ir jeigu kažkas...

— Užteks, — sukuždėjo ji, bet nusišypsojo. — Stačiai jie... tu juk žinai...

— Jie jautrūs, — rimtu tonu atsakė Veslis. Jis atsisuko į Maką. — Ji šneka apie tuodu bulius. Lija bijo, kad kas nors ims iš jų juoktis ir tuo pačiu įžeis.

Makas nepatikliai prukštelėjo.

— Tu drožk sau su Linet, — paaiškino Veslis. — Pusiaudienį aš jus pasitiksiu prie Mako parduotuvės. — Pasilenkęs jis pabučiavo ją į skruostą. — O mes paglobosim tavo berniukus.

Lija pasijuto ne savo kailyje, kai Veslis ir Makas, lydimi Bado ir Kelo, nuėjo. Tačiau Linet ją greitai nuramino.

— Visi miestelyje dega nekantrumu susipažinti su jaunąja Veslio žmona. Mes jį pažįstam daugelį metų ir matėm, kaip jis atkakliai dirbo fermoje, dėl to visiems, žinoma, maga sužinoti, dėl ko jisai taip plušo, — paaiškino Linet. — Nenustebsiu, jeigu beveik visi Suitbrajero gyventojai susirinks, norėdami jus pamatyti. — Išvydusi Lijos veide grimasą, Linet nusijuokė ir tęsė: — Jums teks įprasti prie mūsų miestuko. Čia niekas nežino, ką reiškia paslaptis. Esmė ne ta, kad čia žmonės smalsūs, stačiai jie... kaip man atrodo, dėmesingi. Kai tik aš atvykau čia prieš dvidešimt metų...

— Prieš dvidešimt metų? — nepatikliai sušuko Lija. — Jums dabar neduočiau daugiau kaip dvidešimt.

— Jūs pernelyg gera. Mano vyresniajai dukrai devyniolika metų. O štai, beje, ir Agnes Emerson. Prieš kelerius metus mirė jos vyras, ir dabar jų fermą tvarko jos sūnus Doilas.

Po to sekė Liją apstulbinusių veidų ir vardų virtinė. Prieidavo žmonės, tegyvenę Suitbrajere vienerius ar dvejus metus, bet šilčiausiai Linet akys sublizgėdavo kalbant apie tėvus ir vaikus tų, kurie, anot jos žodžių, miestelyje gyveno ilgus metus. Lija negalėjo visų, su kuriais susipažino, prisiminti. Tarp jų buvo Neti ir Maksvelas Rou, pasakę, kad jų jaunesnioji dukra Vaida — vietinė mokytoja, o vyresnioji dukra Rebeka ištekėjusi už Džesio Takero, kuris dabar išrinktas į valstijos senatą.

— Atrodo, kad visi čia didžiuojasi Džesiu Takeru, — pastebėjo Lija.

Linet nusišypsojo:

— Ką Džesis bedarytų, juo visi didžiuojasi. Ar jūs susipažinote su daugeliu Starkų šeimos narių?

— Su daugeliu, — juokdamasi atsakė Lija. — O ar daug jų iš viso?

— Kiekvienais metais atsiranda naujų. Geilonas jaunesnysis praeitais metais išvažiavo mokytis į Bostoną. Tai labai protingas jaunuolis, ir mes visi tikimės, kad jis taps gubernatoriumi, o ko gero, ir prezidentu.

Kolei jos ėjo per miestelį, užsukdamos į parduotuves ir susipažindamos su miestiečiais, Lija jautėsi jiems vis artimesnė. Kad ir kiek Virdžinijoje stengėsi sau įteigti, kad tapo Stenfordų šeimos nare, ji tebelaikė save Simons. Atrodė, kad pelkė ją traukė atgal, o Rigan ir Nikol buvo jai tokios geros, tarsi būtų gimusios kitame, tolimame nuo Lijos aplinkos, pasaulyje.

Bet šiame mažame miestelyje, kur visi gyventojai nešiojo namų gamybos muslino arba vilnonius, dažnas lopytus drabužius, ji pasijuto jiems artima. Nors Veslis kartą ją apkaltino, kad ji veržiasi valdyti Stenfordų plantaciją, Lija niekada nenorėjo būti turtinga. Ji svajojo apie patikimą, saugią pastogę, kur bent jau niekas jos nemuš. Stenfordų plantacija buvo patikimas prieglobstis, bet skaniausi valgiai ir šilkinės suknelės jai nuolat priminė, kad turi saugoti drabužius ir mokytis atitinkamai elgtis. Ir viskas, kas Rigan ir Nikol buvo natūralu, Liją varžė.

O šitas miestukas buvo saugus prieglobstis ir nereikalavo išsaugoti geras manieras. Dauguma tų, su kuriais ji susipažino, neišsiskyrė nepriekaištinga tarme, nebandė kalbėti įmantriai, kaip kad Nikol mokė Liją, nors pastarajai tai nebuvo lengva. Bet net esu savo kuklia flaneline suknele Linet atrodė tikra ledi ir priminė Lijai Nikol.

Linet duktė Džordžina greitai atsikratė drovumo. Išvydusi, kaip su pagyvenusia moterimi gatve eina dvi mergaitės dvynukės, ji puolė prie jų.

Tai Ester, Džastino ir Oliverio motina, — paaiškino ne be liūdesio Linet, kai jos pasuko prie moters. — Dolas ją visiškai išsekino begaliniais nėštumais. O dvynukės — jos anūkės. Jų motina Lisi gimdydama mirė.

Liją pristatė Ester Stark ir supažindino su šešiametėmis dvynukėmis, paskui Linet atsivedė Liją į Makalisterų krautuvę.

— Pastaraisiais metais prekiauti sekėsi geriau, — paaiškino Linet, — ir dabar aš tvarkau apskaitą, kad Devonas turėtų daugiau laisvo laiko. Ir tai išeina visai neblogai, — tarė svajingai ji, kaip pasirodė Lijai, galvodama visai ką kita.

Priešais užgesusį židinį sėdėjo liesas senis, tingiai drožinėdamas lazdą.

— Čia ir yra naujoji miestietė? — paklausė jis.

— Leiskite jus supažindinti su Dolu Starku, — tarė Linet. — O čia — misis Lija Stenford.

Lija jam linktelėjo, prisimindama viską, ką Džastinas jai pasakojo apie savo tėvą. Dolas įdėmiai pažiūrėjo į ją, matyt, jausdamas jai antipatiją.

— Eisiu aš su reikalais, — pareiškė jis, pakildamas nuo kėdės. Kai jos pasiliko dviese tarp prekėmis užverstų lentynų, paniurusi Linet ėmė pasakoti.

— Nuo to laiko, kai mirė Fetna ir senis Geilonas, jis visiškai vienišas. — Matydama klausiamą išraišką Lijos veide, ji paaiškino: — Kai mes su Devonu susituokėme, Dolas nuolat sėdėdavo čia su savo draugais Geilonu ir Fetna, ir kai jie mirė, Dolas beveik prarado gyvenimo džiaugsmą. Devonas bando ką nors surasti, kas pasėdėtų su Dolu, bet dabar niekas neturi noro tinginiauti. Matyt, visa esmė ta, kad per miestelį pervažiuoja daug naujakurių. Dabar gyvenimas mieste tapo kur kas judresnis.

Lija pajuto Linet balse gilią meilę, kuri atspindėjo kitos pusės poziciją. Džastinas tėvą už veltėdžiavimą smerkė, o kiti mylėjo Dolą būtent už tai.

Kolei jos buvo parduotuvėje, gatvėje pasigirdo moterų riksmai.

— Tai Miranda! — sušuko Linet ir puolė į gatvę.

Centrine gatve lėkė furgonas. Arkliai kažko pasibaidė, ir furgoną mėtė iš vieno kelkraščio į kitą. Vietoj vežiko, plačiai išplėtusi išsigandusias akis, sėdėjo gražutė mergina, bandydama išsilaikyti ant sėdynės, jos plaukai plaikstėsi.

— Devonai! — suriko Linet, kai furgonas pasiutusiai pralėkė pro šalį. Kartu su Lija jos puolė jį vytis. Linet veidas suakmenėjo iš siaubo.

Arti nebuvo nei Mako, nei Veslio, bet užtat atsirado Badas ir Kelas. Sunku buvo patikėti, kad tokie gigantai gali taip greitai dumti. Tarsi iš anksto susitarę, Badas puolė prie furgono iš užpakalio, o Kelas — prie arklių.

Badas užšoko ant furgono pakopos ir vikriai pasiekė išsigandusią merginą. Viena ranka jis čiupo ją už talijos ir, plačiai išžergęs galingas kojas, išlaikė pusiausvyrą.

Badui ją palietus, Miranda suriko, paskui atsisuko ir prigludo prie jo, sąmoningai patikėdama jam savo gyvybę.

Tuo metu Kelas atsidūrė prieš arklius ir visu savo svoriu pakibo ant jų. Kurį laiką jį vilko žeme, kulnais vaikinas arė žemę, paskui arkliai ėmė bėgti lėčiau ir jam pakluso.

Išėję iš maisto prekių krautuvės, Makas ir Veslis išvydo furgono užpakaly stovintį Badą, prie jo prisispaudusią Mirandą, o Kelas, paėmęs nukritusias vadeles, stabdė arklius.

— Miranda! — pakuždom išspaudė iš savęs Makas ir dviem šuoliais atsidūrė prie furgono pakopos. — Princese, eikš čionai! — Jis ištiesė į ją rankas.

Sukrėsta, dar neatsigavusi iš baimės, Miranda pažvelgė į tėvą, paskui į Badą, kuris vis dar tebelaikė ją savo glėby, užmerkė akis ir tik dabar atsipeikėjo.

— Ką?.. — buvo bepradedąs Makas, bet Linet padėjo jam ant peties ranką, o Badas tuo metu pasuko prie furgono galo.

Kelas ištiesė Mirandai ranką.

— Dviese, — tiktai sukuždėjo Miranda, po to nuslydo į stiprias Kelo rankas ir prisiglaudė prie jo.

Juos apsupusieji nejudėdami stovėjo ir tylėjo. Lijai šmėkštelėjo mintis, ar visada Miranda tokia ryžtinga? Paskui pagalvojo: juk jaunuoliai sakė neva žmonės, ypač moterys, jų bijo. Bet nepanašu, kad jauna dama šių dviejų milžinų bijotų.

— Miranda! — griežtai pašaukė ją Makas, kai ji pažvelgė į dideles rudas Kelo akis. Miranda nenoriai atsigręžė į tėvą. — Ar tau nieko bloga neatsitiko? Tu nesužeista? — iškošė pro dantis Makas.

— Ne, — neskubėdama atsakė toji, nė nebandydama išsivaduoti iš Kelo rankų. — Su manimi viskas gerai.

Kai prie jų priėjo Badas, ji ištiesė jam ranką. Ši trijulė sukėlė stebėtiną įspūdį: Badas ir Kelas bei mažoji Miranda stovėjo apsikabinę ir nekreipė dėmesio į glaudžiu žiedu juos supančius miestiečius.

— Miranda! — šypsodamasis pakvietė Veslis. — Leisk tau pristatyti Badą ir Kelą, jų pavardė Heranai.

— Jūs — Kelas, o jūs — Badas, — tyliai ištarė ji, ir broliai atsakydami linktelėjo. — Ačiū jums. Jūs išgelbėjote man gyvybę.

Visus labai nustebindama Miranda užsilipo ant furgono pakopos, apkabino Kelą už kaklo ir ėmėsi jį bučiuoti. Ir vėl Linet sulaikė vyrą už rankovės, kai Miranda priėjo prie Bado ir jį taip pat pabučiavo.

Po to Miranda padėjo rankas ant plačių brolių pečių:

— Eime, aš paruošiu jums ką nors pavalgyti. — Ir jie visi kartu nuėjo, palikę apstulbusius žiūrovus.

— Dabar žus visas žavesys, — nutraukė tylą Veslis. — Pamačiusi, kiek šitie abudu suryja, ji nuo jų pabėgs.

— Linet, man tai nepatinka! — pratrūko Makas. — Man tai visai nepatinka. Ji niekada dar sau to neleido. Kaipgi tu auklėjai dukterį, jeigu ji taip elgiasi su dviem nepažįstamais jaunuoliais?

Lija pastebėjo, kad Linet nekreipia į vyro pyktį dėmesio:

— Bijau, kad tai mano šeimos ypatybė. Atrodo, tavo duktė ką tik įsimylėjo.

— Įsimylėjo? — suriko Makas. — Ji jų net nepažįsta! Kartais tu taip nusišneki...

— Devonai, — švelniai pastebėjo Linet, — ar tau reikia priminti, kad įsimylėjau tave iš pirmo žvilgsnio? Kodėl su tavo dukra negali įvykti tas pats?

Makas įkaito.

— Tarp manęs ir šios poros esminis skirtumas! Aš gelbėjau tave ir... — Staiga jo įtūžis dingo. — Ir kurį iš jų, tavo nuomone, ji įsimylėjo? — niūriai paklausė jis.

Atsidususi Linet pažvelgė į jų krautuvės pusę.

— Tikiuosi, aš klystu, bet panašu, kad jai patinka abu.

Makas nespėjo ištarti nė žodžio, kai Veslis iš visų jėgų tvojo jam per petį.

— Makai, sveikinu! Išeitų, jūs turėsite iš karto du žentus. Ir, garantuoju, kad juos išmaitintum, prireiks visų tavo krautuvių atsargų.

Makas niūriai pažvelgė į jį.

— Kad mano duktė... — buvo bepradedąs su pasišlykštėjimu jis, bet vargais negalais susitvardė. — Jau tos moterys! — sušvokštė. — Eime, Linet, pažiūrėsim, ką ji sugalvojo. — Ir paniuręs Makas pasuko su žmona į parduotuvę.

Atsisukusi į Veslį, Lija nusišypsojo.

— Nežinau, ar tai ką nors išsprendžia, ar tik duoda pradžią naujoms problemoms. Man atrodo, Mirandai į akį krito ir Badas, ir Kelas. Kaip tu manai?

— Tu pavydi? — paklausė jis lyg pusiau juokais. — Matyt, nuo šiandien liausiesi buvusi jų gyvenimo vienintelė moteris.

Ant jo veido krito saulės šviesa, akis slėpė platūs skrybėlės bryliai, ir jis atrodė itin patrauklus. Lija pažvelgė į jo lūpas.

— Lija, — kimiai pratarė Veslis. — Tu nutvilkei žvilgsniu man antakius. — Sutrikusi ji nusuko akis. Gatve lekiantis nevaldomas Mirandos furgonas patraukė daugelio dėmesį, ir susirinkę miestiečiai vis dar pasišaipydami stebėjo, kaip Miranda apdovanoja savo gelbėtojus. Pagaliau jie ėmė skirstytis.

— Tai ji! — sušuko kresna moteris, žvelgdama Lijai tiesiai į akis.

Lija apmirė. Ji niekada nepamirš šitos moters veido. Kai Revisas nužudė jos vyrą, moters neapykanta sukrėtė Liją iki pat širdies gelmių.

— Ji nužudė mano vyrą, — garsiai suriko moteris ir pasuko prie Lijos, išskėtusi pirštus kaip žvėris nagus. — Žmogžudė! — suriko ji. — Žmogžudė!

Lija nė nekrustelėdama laukė jos, tarsi būtų tai nusipelniusi. Veslis atsistojo tarp Lijos ir įsiutusios moters.

— Nereikia, — švelniai paprašė jis.

— Ji jį nužudė! — rėkė moteris. — Be jo, nieko daugiau neturėjau gyvenime. Mes ruošėmės kartu įkurti fermą, o dabar per ją viskas žlugo.

Tebespiegdama ji ėmė kulti Veslį kumščiais ir spardyti kojomis.

— Lija, sėsk į furgoną, — ramiai paprašė Veslis. — Eik! Tučtuojau! — įsakė jis, kai Lija nepasijudino iš vietos.

Lija pabandė pakelti galvą, bet tai buvo nelengva, nes ji jautė į save nukreiptus visų miestiečių žvilgsnius. Žvelgdama tiesiai prieš save, ji nevikriai įsikepurnėjo į furgoną.

Paskui Veslis sėdo greta jos ir, nesakydamas nė žodžio, pavarė arklius.

Lija jo nesmerkė už tai, kad jis nieko jai nesako. Tik pamanyk, ji jau buvo patikėjusi, kad Suitbrajeras nebus pavojinga vieta. Silpnas saugumo jausmas, atnešęs ramybę, dabar dingo kaip ir galimybė užsitarnauti meilę. Nė vienas iš Stenfordų nepamils žmogžudyste kaltinamos moters.

## 27 skyrius

Susikūprinęs ir susikišęs į kišenes rankas, Makalistero krautuvėje Veslis vangiai užsakinėjo prekes. Už lango smarkiai lijo.

— Manai, mus užtvindys? — paklausė Dolas.

— Nežinau, — niūriai atsakė Vesas.

— Čia visai nešviečia saulė, — pasiskundė Dolas. — O kas atsitiko tavo žmonai? Aš jos nemačiau keletą savaičių.

Iš po prekystalio kyštelėjo Mako galva.

— Ji gamina jovalą dviem savo lokiams, — piktai atsakė jis. — Tam atvejui, jeigu mano duktė neparuoš jiems ėsti. Vesai, tau reikėtų nusukti sprandą, kad atsivedei čia tą porelę. Vakar Miranda visą naktį pražliumbė ir vis tvirtino, kad jai patinkantys abu, ir tebūsiu aš prakeiktas, jeigu jos motina nesielgia taip, tarsi tai laikytų geru sumanymu. — Jis sekundei nulindo į parduotuvės gilumą ir atnešė dar kažkokių prekių. — Dar ko nors reikia?

— Ar tu nors kiek nutuoki apie moteris? — leptelėjo Veslis.

Dolas paniekinamai prunkštelėjo. Piktai dėbtelėjęs į jo pusę, Makas atsakė:

— Kolei nebuvau sutikęs Linet, aš daug ką žinojau apie moteris, bet kiekvienais metais išmanau apie jas vis mažiau. Ar turi kokių sunkumų?

— Juk jis vedęs? — atsiliepė Dolas. — Vadinasi, jis turi sunkumų.

Veslis atsirėmė į prekystalį, žvelgdamas į savo batų nosis.

— Aš irgi maniau, kad suprantu moteris, bet dabar taip negalvoju. Maniau, jeigu turi žmoną ir esi su ja švelnus, jos nemuši, davei jai patikimą namą ir gražią suknelę, tai ji bus laiminga.

— Bet tavoji nelaiminga, — buvo įsitikinęs Makas. — Jai dar reikia meilės.

Veslis taip ir pašoko.

— Jai nėra ko gailėtis. Ji su manimi neliūdi.

Dolas sukikeno.

— Ne, moteriai to nepakanka, — paaiškino Makas. — Jai reikia tavo meilės. Nežinau, kaip tai paaiškinti. Kai myli, tą supranti savaime.

— Na jau. — Vesas mostelėjo ranka. — Pamilau Liją jau seniai. Ji narsesnė už bet kurią kitą moterį, kokią man teko sutikti.

— Tuomet ko tau neramu? — paklausė Makas. — Ar atsimeni, kaip prieš mėnesį viena moteris apkaltino, kad Lija nužudė jos vyrą? — Makas susiraukė. — Tai buvo tą pačią dieną, kai Miranda susipažino su tavo vaikinais. Vargu ar aš ją užmiršiu. Bet man atrodo, tu ten viską sutvarkei.

— Man irgi taip pasirodė. Aš suradau du žmones, kurie ten buvo, kai Revisas nužudė jos vyrą. Jie girdėjo, kaip Revisas grasino Lijai. Tada aš juos atvedžiau pas tą moterį, bet ji nieko nenorėjo girdėti, o tiktai rėkė apie Liją. Man nieko nepavyko su ja susitarti, todėl perėjau su dviem liudytojais per miestą ir priverčiau papasakoti visiems Suitbrajero gyventojams apie Liją teisybę.

Makas sutikdamas linktelėjo.

— Mano nuomone, tai protinga. Tada kokių turi su žmona keblumų?

— Lija narsesnė už bet kurią kitą, — pakartojo jis, atsisėsdamas ant statinės su galetomis*. — Virdžinijoje ji, būdavo, man nuolat prieštaraudavo, paskui mane sužeidė, ir ji dėl mano išgelbėjimo rizikavo savo gyvybe, nors iki tol vis tvirtino, kad manęs beveik nemyli. Žinoma, ji tai kalbėjo nerimtai. Lija iš proto kraustosi dėl manęs, — greitai pridūrė jis. — Nebuvo tokio dalyko, kurio ji negalėtų įveikti, bet nuo tos moters prakeikimo Lija tapo nepanaši į save. Dabar ji tiktai įnikusi į namų ruošos darbus arba sėdi prie audimo staklių. O dėl kiekvienos smulkmenos ima verkti.

— Ar tik ji nesilaukia kūdikio? — paklausė Makas. — Tokiais atvejais moterys elgiasi labai keistai.

— Vargu. Aš daug kartų ją klausinėjau, kas atsitiko, o ji tik verkia ir tvirtina, kad dabar jos niekas niekada negerbs.

— Tu, žinoma, jai papasakojai apie šiuos du liudytojus?

— Suprantama, — atsakė Veslis. — Aš net pakviečiau juos namo, bet Lija pasakė, kad jų žodžiai nieko nereiškia, nes toji moteris vis tiek tvirtina esą Lija nužudžiusi jos vyrą. Suitbrajere visi žinojo apie Reviso plėšimus, dėl to aš papasakojau kelioms moterims apie tai, kaip Lija pateko į gaują, kai buvau sužeistas, ir jos manimi patikėjo. Niekas miestelyje neturi prieš Liją jokių piktų kėslų, išskyrus tą beprotę senę, bet Lija stačiai nenori manimi tikėti. Ji nenori į miestą, o susitikinėja tik su Kimberle, Badu ir Kelu.

Keletą minučių parduotuvėje tvyrojo tyla, tiktai girdėti, kaip į stogą barbena lietus.

— Man šitie Heinsai niekada nepatiko, — negarsiai ištarė Dolas.

---

* Akyti nesaldūs arba salsvi sausainiai, pagaminti iš kvietinių miltų su mielių raugu; vartojami vietoj duonos. *(Vert. past.)*

Mako veide pasirodė nerimastinga išraiška, ir jis atsakė ne iš karto:

— Manai, kažkas miestelyje tai moteriai moka, kad ji nenustotų tauškusi savo istorijos apie Liją?

— Moka? Už prasimanymus apie Liją? — Veslis buvo suglumęs. — Kam prisireikė įteigti miestiečiams, kad Lija žmogžudė?

Makas išėjo iš už prekystalio.

— Žinau, tu mieste pasakojai apie tą Revisą, ir aš suprantu, kad tai darei tiktai dėl Lijos. Bet man atrodo, daug ką praleidai.

Veslis sukando dantis.

— Galbūt tu to nežinai, — tęsė Makas, — bet prieš ketverius metus mes, keli žmonės, nuvykome į mišką ir visiškai sunaikinome plėšikų lizdą. Viskas baigėsi... sėkmingai, bet Litlas Takeras ir Otis Votersas žuvo. Gana neilgai trukus, atsirado nauja gauja. Na, tik šį kartą visos Suitbrajero moterys užpuolė mus, grasino paliksiančios, jeigu vėl skelbsime karą plėšikams. — Mako akys blykstelėjo įniršiu. — Kartais mūsų miestelio moterys keistos, tarsi būtų visai nepanašios į moteris.

— Anksčiau man labiau patiko, kai mano moterys buvo ne itin paklusnios, — niūriai atsakė Veslis. — Jeigu man būtų buvusi reikalinga paklusni moteris, būčiau vedęs Kimberlę.

— O Linet supratimo neturi, ką reiškia paklusti, — piktai metė Makas. — Kartais man atrodo, kad ji ištisas naktis nemiega, sukdama galvą, kaip padaryti tai, ko mano nuomone, neturėtų...

— Lija irgi taip elgėsi, bet...

— Kolei jūs abu neįsiplieskėte ir nepuolėte namo, gauti savo meilės porcijos. Imkim ir grįžkim prie tos senės Heins, kuri misis Stenford vadina žmogžude.

Pirmąjį Dolo sakinį Makas praleido pro ausis.

— Heinsai čia atsikėlė neseniai, ir mes jau spėjome su jais turėti nemalonumų. Sakykim, vagystės ir į jas panašūs nusižengimai. Moteris, apkaltinusi Liją, Heins pavardę turėjo prieš ištekėdama, o dabar, likusi našlė, ji gyvena jų šeimoje. — Jis patylėjo. — Mes čia šit galvojame, kaipgi gauja nuolatos pasipildo žmonėmis ir kodėl pas juos nuolat atsiranda naujų vadeivų? Net jeigu vadą užmuša, labai greitai jo vieton stoja naujas. Kai Revisą nugalabijo, plėšimai liovėsi, bet, manau, nespėsime mirktelėti, kai išgirsime apie naujus užpuolimus.

Kruopščiai parinkdamas žodžius, Veslis tarė:

— Kaip tu paaiškintum, kad atsiranda naujų vadeivų?

— Visiems apiplėšimams kažkas vadovauja. Kažkas, negyvenantis miške. Tai jis ir sumano viską.

— Ir kas jis galėtų būti? — negarsiai paklausė Vesas.

— O iš kur aš žinau? — metė Makas. — Manai, jeigu jį pažinčiau, jis vaikštinėtų sau laisvas?

Dolas atsisuko į Veslį.

— Makai, — lėtai tarė jis. — Šis vaikinas žino daugiau negu sako.

Ir jis atsigręžė į Maką. Pastarasis įdėmiai žvelgė į Veslį.

— Tai tiesa? Ir tu čia teiraujiesi, ką mes žinome?

— Kažkodėl man neteko girdėti, kad Suitbrajero vyrai būtų kovoję su plėšikais. — Veslis ėmė pykti.

— O tu manai, kad mes, žinodami apie užpuolikų siautėjimą, tupime čia susikišę rankas į kišenes? Manai, kad mes tokie? Susišaudant aš netekau savo draugo Litlo Takero.

Dolas pakilo nuo kėdės.

— Makalisterai, velniai tave griebtų! Aš buvau bemanąs, kad jeigu jau tau atsirado žilų plaukų, tai surimtėsi, bet taip nėra. Tu likai toks pat azartiškas, koks buvai visada. Nesuprantu, kaip ši graži mažylė Linet tave pakenčia.

— Kaip reikia, taip pakenčia! — suriko Makas. — Geriau negu kai kas kitas gali pakęsti tave, seni!

— Gana! — suriko nuo slenksčio Linet. Nuo jos rūbų upeliais bėgo vanduo. — Net pliaupiant lietui gatvėje girdėti, kaip rėkiate abu. Sveikas, Vesli. Mes keletą savaičių nebuvome susitikę.

Įsiutęs Makas grįžo už prekystalio.

— Sveika, Linet, — pasisveikino Veslis.

— Vesli, — linksmai tęsė Linet, — sakyk, prašom, kas čia darosi?

— Nežinau, ar turėčiau... — prakalbo Vesas.

— Sakyk jai, — burbtelėjo Makas. — Nuo jos vis tiek nieko nenuslėpsi.

Veslis trumpai papasakojo Linet apie tai, kad Lija atsisako išeiti iš fermos ir kaip ji kenčia, o paskui apie tai, kaip jis bandė apginti jos gerą vardą. Vėliau papasakojo, nuo ko prasidėjo ginčas.

Linet neilgam susimąstė.

— Ar tau kas nors žinoma apie plėšikus?

Veslis nesirengė pasakoti Makui, kad Badas, Kelas ir Eibas taip pat buvo gaujoje, bent jau dėl to, jeigu Miranda nuspręstų ištekėti už Bado arba Kelo.

— Jie turi vadeivą, — negarsiai pridūrė jis. — Aš tik žinau, kad jį vadina Šokėju.

— Ir tu nežinai, kas jis?

— Man pasakė vardą, bet tai buvo melas. — Vesas anaiptol neketino pasakoti Makui, ką jam pasakė Revisas. Makas tūžta net dėl smulkmenų, o ką jau bekalbėti apie tokį dalyką.

— Ir koks gi tai vardas? — paklausė Linet. Veslis svyravo. — Patikėk, už šių sienų niekas nieko nesužinos.

— Aš išsyk supratau, kad tai melas. Revisą pašovė, jis mums ištarė vieną vardą, bet niekas iš mūsų juo nepatikėjo. Be to, Makai, tu dvejus metus praleidai Šiaurės Karolinoje. Tai negalėjai būti tu.

Parduotuvėje įsivyravo mirtina tyla.

— Aš?! — suriko Makas, paskui jo veide pasirodė šypsena. Jis priėjo prie Dolo. — Seni, ar tu girdėjai? Manoma, kad šitų banditų vadeiva — aš. Norėčiau žinoti, iš kur imti tokiems reikalams, turint tokią šeimą, laiko? Ir ką aš darau su prisiplėštu turtu? Mirandai kiekvieną savaitę duok naują suknelę, o aš nepajėgiu jai jų nupirkti. — Atrodo, kad pati ši mintis jį pralinksmino.

— Man keista, kad mirdamas žmogus galėjo meluoti, — atsiliepė Dolas.

Veslis būgštavo, jog Makas vėl ims rėkti ant Dolo.

— Jis bijojo, — ryžtingai pareiškė Makas. — Galbūt Revisas turėjo kokių nors giminaičių, ir jeigu jis būtų Šokėją išdavęs, tasai būtų jiems keršijęs.

— Aš apie tai nepagalvojau, — tarė Veslis. — Aš nepatikėjau, ką Revisas sakė apie tave.

— Bet tu vis dėlto klausinėjai žmonių ir sužinojai, kad Makas buvo Šiaurės Karolinoje, dėl to ir negalėjo būti plėšikas, — įsiterpė Dolas.

— Tada kodėl šitoji Heins atkakliai tvirtina, kad Lija žmogžudė? — paklausė Makas. — O todėl, kad Šokėjas, kas jis bebūtų, būgštauja, jog Lija kažką žino. Ar Lija gerai pažinojo Revisą? — Makas pats atsakė į savo klausimą, kolei niekas nesuspėjo ištarti nė žodžio.

— Ne taip gerai, kaip tu manai, — piktai atsakė Veslis. — Vis dėlto... — Jis pašoko nuo statinės. — Revisas galėjo pasigirti Šokėjui. Revisas buvo vienišius, jis nuolat bastėsi po mišką, ir niekas nežinojo, apie ką jis galvoja. Bet Lija jam patiko. Kiek suprantu, jis nužudė Heins vyrą, kad priverstų Liją pasilikti su juo. Atrodo, kad jis įvarė baimės daugeliui moterų, o Liją... Liją ne taip lengva išgąsdinti.

— Kažkada aš gyvenau mieste, — pradėjo Linet, — kur buvo taip: jeigu vieną gyventoją apkaltindavo žmogžudyste, kiti visiškai galėjo jį pakarti. Suitbrajere viskas kitaip, — pareiškė ji su pasididžiavimu, — bet net mūsų miestelyje žmones galima privaryti iki kraštutinumų. Kai kurie naujieji gyventojai tvirtina, jog tu tiems dviem liudytojams galėjai užmokėti, kad jie patvirtintų, neva Liją privertę dalyvauti užpuolimuose.

— Pasakyk man jų vardus, ir aš suplėšysiu juos į skutelius, — pareiškė Veslis ir nusispjovė.

— Tai nieko neduos, — atsiliepė Makas. — Manau, mums reikia išsiaiškinti, kas šis Šokėjas.

— Turbūt jis kažkur visai arti, antraip nebūtų taip susirimęs dėl savo šeimininkės, — tarė Dolas.

— Tačiau kaip mums išsiaiškinti, kas jis toks? — paklausė Linet. — Juk mes negalime eiti per žmones ir jų apie tai klausinėti.

Makas pažvelgė Vesliui į akis.

— Yra tiktai vienas kelias: priversti jį vėl išsišokti.

Jo žodžių prasmę Veslis suvokė ne iš karto.

— Tu nori panaudoti mano žmoną it kokį masalą? Kad ją Šokėjas nušautų? Nori, kad aš atiduočiau Liją žmogžudžio ir plėšiko valiai? Makalisterai, to niekada nebus.

— Niekas tavęs neprašo... — piktai prakalbo Makas.

— Manau, reikėtų paklausti Lijos, — įsikišo Linet. — Reikia leisti jai pačiai pasirinkti. Dabar ji kenčia, apkaltinta žmogžudyste, ir neturi kito kelio sau išteisinti? Jeigu ras tikrąjį nusikaltėlį, tiktai tada ji taps laisva nuo to kaltinimo.

— Ne, šito nebus, — tvirtai atsakė Veslis. — Man vis viena, net jeigu Lija negalės nė kojos iškelti iš namų. Aš neleisiu, kad ji būtų jaukas žmogžudžiui. Jeigu Šokėjas mano, kad ji kažką žino, jis, galimas daiktas, pabandys ją nužudyti. Aš neleisiu, kad Lija liktų be mano apsaugos.

— Vadinasi, tada tu ją priversi gyventi tiktai pusiau, — karštai ištarė Linet. — Šokėjui tereikia ir toliau mokėti tai šlykščiai bobai, kad ji skleistų apie Liją apkalbas, ir jeigu Lija kiurksos namuose ir nebandys apsiginti, greitai žmonės iš tiesų patikės, kad ji žmogžudė.

— Tikrai, — pareiškė Dolas. — Žmonės pasakys, kad nėra ugnies be dūmų, ir po kelių mėnesių visi ims tvirtinti, jog tavo žmonos toks elgesys ne šiaip sau. Ims plepėti, kad ji neiškiša nosies iš namų, nes jaučiasi kalta.

— Vesli, — Linet padėjo ranką ant jo riešo, — tu apie tai privalai pakalbėti su Lija. Nuspręsti turi tiktai ji.

— Kolei ji yra mano žmona...

— Kad ir kur išvažiuotum, ši istorija vilksis paskui tave, — pareiškė Makas. — Ją sutvarkyti ir iš tikrųjų apginti žmoną tu galėsi tiktai vienu būdu — sužinojęs, kas tasai Šokėjas. Ir man atrodo, kad tai sužinosi tik tada, jeigu Lija liausis vengusi žmonių. Galbūt ji ką nors žino, bet pati to nesupranta. Galbūt Šokėjas nori ją pašalinti iš kelio būtent dėl šios priežasties. Gal jis gyvena už šimto mylių nuo čia, o ta pati Heins stačiai nori parodyti, kokia ji svarbi asmenybė. Kas žino? Bet vienintelis būdas sužinoti tiesą — Lijai reikia išeiti iš tavo namų. Ir tada pamatysim, kaip pasielgs Šokėjas.

— Man dingojasi, — pridūrė Dolas, — jeigu tas pats Šokėjas kažko siekia, tai galėjo ją jau visai nesunkiai nužudyti. O ko jis siekia, ją parodydamas kaip žmogžudę?

— Siekia laisvės, — lėtai atsakė Vesas. — Jeigu suvers bėdą kitam, niekas jo neįtars. Net jeigu jis čia ar kitur padarys klaidų, žmonės to nepastebės, nes prisimins Lijos kaltę.

— Tu ją prisiminsi? — sukuždėjo Linet.

Veslio akys patamsėjo.

— Aš nuo jos nenuleisiu akių, — negarsiai atsakė jis. — Jeigu man teks ją išvežti gyventi į Prancūziją, aš taip ir padarysiu. Jeigu tai priklauso nuo manęs, jai niekas negrasins, ir jeigu nors vienas iš jūsų apie tai užsimins Lijai, tam geruoju nesibaigs. — Taręs šiuos žodžius, jis išėjo.

# 28 skyrius

Lija neskubėdama pynė ilgus Kimberlės plaukus.

— Aš taip nekantriai laukiu šiandieninių šokių, — kalbėjo Kim. — Apsivilksiu rožinę suknelę su nėrinių pelerina. Pirmąkart po daugelio mėnesių vėl būsiu tarp žmonių. Žinoma, be tavo namų... Visą kitą laiką Džonas verčia mane sėdėti namuose. O ką tu apsirengsi vakare, Lija?

Lija nusisuko į rėčką su nešvariais indais.

— Aš niekur neisiu.

— Kaip neisi? Lija, tu turi eiti. Ten bus visi, net Badas su Kelu. — Ji nusijuokė. — Kaip girdėjau, Miranda Makalister pasiuvo jiems naujus marškinius, ir visi miršta iš nekantrumo, nori išvysti, ar ji sugebės šokti kartu su abiem. Tai bus taip linksma! Lija, aš žinau, juk tu turi gražių suknelių, dėl to tau pasilikti namuose nėra prasmės.

— Man į šokius eiti uždraudė, — paaiškino, sulaikiusi pyktį, Lija.

— Uždraudė? — Kim apstulbo. — Bet kas?.. Tu nori pasakyti, kad tau uždraudė Veslis?

Panardinusi rankas į nešvarų vandenį, Lija suspaudė pirštais lėkštę.

— Maniau, kad man jau laikas išeiti iš namų ir susitikti su žmonėmis, bet mano vyras apie tai nenori nė girdėti.

Atrodė, Kim išgirdo pačią neįtikinamiausią savo gyvenime istoriją.

— Bet kodėl, Lija? Veslis — pats geriausias, švelniausias ir dėmesingiausias vyriškis pasaulyje. Kaip jis galėjo uždrausti tau eiti į šokius?

— Nežinau. Jis atsisakė apie tai kalbėti. Tiktai pasakė, jog nenori, kad aš būčiau žmonių susibūrimuose.

— O man atrodo, geriau būti apsuptai žmonių negu sėdėti namuose su Džonu, — ištarė Kim. — Veslis, žinoma, tai pasakė kodėl.

Lija, sulaikydama ašaras, atsisuko į Kim.

— Galbūt Stenfordas nenori pasirodyti su žmogžudyste apkaltinta Simons. Gal mano vyrui nepakeliama mintis apie tai, kad žmonės žino, kokia jo žmona.

— Lija, — sukuždėjo Kim, apkabindama draugę. — Sėsk, o aš paruošiu tau arbatos.

Lija paklusniai atsisėdo, jos pečiai suvirpėjo iš skausmo ir nevilties.

— Veslis elgiasi nelabai gerai, — mąsliai pratarė Kim, atsisėdusi už stalo ir visai užmiršusi arbatą. — Kai mes su tavim susitikome pirmą kartą, man buvo baisu leistis į kelią su viena iš Simonsų šeimos. Stivenas nuolat kalbėjo apie tave siaubingus dalykus. Jis gyrėsi, kaip su tavim... e-e-e... užsiims įvairiais reikalais, kai tiktai Veslis atiduos tave jam. Pasak jo žodžių, visos Simonsų moterys mėgo... supranti... kūnišką meilę.

Lija su siaubu žiūrėjo į Kim.

— Aš ilgai juo tikėjau, — tęsė Kim. — Bet tu visada buvai man tokia gera, nors kiti su manimi elgėsi blogai, ir, kiek supratau, nepuolei į kiekvieno, anot Stiveno žodžių, glėbį. Aš beveik supratau Veslį, kai jis pasakė, kad nori pasilikti tavo vyru. Bet tada aš labai labai supykau. — Jos balsas skambėjo kaltai.

— Ir ką dar tada sakė Veslis? — tyliai paklausė Lija.

— Tiesą sakant, jis buvo labai geras, nors tada aš taip nemaniau. Pasakė, kad jam buvo labai sunku apsispręsti, bet mano, kad privalo išsaugoti jūsų santuoką.

— Privalo, štai kaip? — sumurmėjo Lija. — Ir tai viskas?

Kim nusišypsojo.

— Jis pasakė, kad visada mane mylės, nes aš jo pirmoji meilė, bet turi pasielgti garbingai — vedė tave ir ruošiasi laikytis sutuoktuvių priesaikos.

— Geri žmonės tie Stenfordai, tiesa? — Lija atsistojo. — Jie iki sielos gelmių tiki garbe ir ištikimybe. Net jeigu reikėtų pasielgti tiesiog bjauriai, pavyzdžiui, pasilikti vyru pelkių menkystos, kuri vikriai jį įpinkliojo į santuoką. Suprantama, viską galima suderinti. Mano luomo moterys — nuostabios partnerės lovoje, puikios padėjėjos fermoje, ir jeigu jos patenka į bėdą, gindamos vieną iš Stenfordų, tai šias moteris galima uždaryti, neleisti joms pasirodyti žmonėse, o stačiai įkalinti namuose, kad ruoštų valgyti, skalbtų ir šildytų jo guolį naktį arba dieną. Moteris iš Simonsų šeimos įkalbinti lengva.

— Lija, gal tai ir tiesa, — atsakė Kim susiraukusi. — Bet kai Veslis man pasakė, kad liks tavo vyru, supratau, kad jis to nori, nors visai neprivalo to daryti. Veslis būna baisiai užsispyręs, jis nė už ką nedarys to, ko nenori.

— Taip, jis norėjo pasilikti mano vyru, — rūsčiai atsakė Lija. — O kurgi dar galėtų susirasti sau darbininkę ir partnerę lovoje? Tik vieną vienintelį kartą jis mane nusivežė į miestuką, kad supažindintų su žmonėmis, bet nuo tada nė sykio daugiau man neleido su jais susitikti. Ir jis nenori, kad šiandienos šventėje jam būtų ant sprando į mane panaši sunkenybė.

Kim suglumo dar labiau.

— Nesuprantu. Man atrodė, kad tu pati nenori pasirodyti mieste.

— Kažkurį laiką aš iš tiesų to nenorėjau, bet per pastarąsias dvi savaites kiekvienąsyk sakant, jog man būtina bendrauti su miestiečiais, Veslis rasdavo daugybę dingsčių palikti mane namuose. Ir šįvakar eiti į šokius jis man uždraudė.

— O aš taip tikėjausi, kad tu ateisi, — tarė Kim. — Beje, netgi dovaną tau atnešiau. — Ji išsitraukė iš kišenės mažą ryšulėlį, kuriame buvo kažkas suvyniota. — Man atrodė, kad tai labai tiks prie tavo žalios suknelės.

Lija lėtai išvyniojo ryšulėlį ir išvydo auksinio filigrano* sagę, papuoštą miniatiūriniu moters portretu dramblio kaulo ovale.

— Kas čia? — sukuždėjo Lija.

— Nežinau. Ar tau neatrodo, kad čia senoviškas daiktas? Ir žalia moters suknelė kaip tik tinka prie tavosios. Kaip gaila, kad vakare tu neateisi.

---

* Juvelyrinių dirbinių iš metalinių vielelių ar grūdelių kūrimo technika arba šia technika sukurtas dirbinys. *(Vert. past.)*

— Ateisiu, — netikėtai atsakė Lija, apstulbinta savo pačios žodžių. — Veslis Stenfordas ėmė manyti, kad sugeba mane paslėpti, bet apsirinka. Jis gali galvoti, kad Simons vietoj kraujo — pelkių purvas, bet taip nėra.

— Lija, manau, kad tau nedera taip elgtis. Kartais Veslis sugeba įsiusti.

— Veslis Stenfordas net nežino, ką reiškia pykti. Aš nesiruošiu tūnoti, savęs gailėdama, iki gyvenimo pabaigos namuose. Aš nedalyvavau plėšiant naujakurius, ir ta moteris gali iki Paskutiniojo Teismo dienos tvirtinti, kad aš kalta, bet teisybė nuo to nepasikeis.

— Aš džiaugiuosi, kad tu taip galvoji, bet juk Veslis pasakė, kad tu negali eiti, ir... — Ji nušvito. — Galbūt jeigu tu pravirksi ir jam pasakysi, kad mirsi, jei nenueisi į šokius, tada jis sutiks. Ir tu, iš esmės, neatsisakai jam paklusti. O gal tau apalpti? Vesliui patinka...

Lija piktai pažiūrėjo į ją.

— Aš nesiruošiu prašinėti ir, žinoma jau, nealpsiu. Ne, iš pradžių nusiųsiu tenai Veslį, o po to ateisiu pati. Labai norėčiau pamatyti, koks bus jo veidas mane išvydus.

— O aš to nenoriu, — niūriai atsakė Kim. — Aš mirtinai apalpčiau, jeigu kas nors taip ant manęs supyktų, kaip ant tavęs supyks Veslis.

— Reikia imti ir tiesiai šitam pasipūtusiam žmogui įrodyti, kad jis negali manęs laikyti uždaręs, lyg aš būčiau kažkoks nepadorus daiktas, kurį reikia slėpti. O tu, Kim, man padėsi.

— Ne, Lija, aš Veslio bijau. — Kim išblyško.

— O man atrodo, tu sakei, kad jis geras ir švelnus.

— Tiktai kai siekia savo. Lija, garbės žodis, aš negaliu tau padėti.

Lija atsisėdo prieš Kim.

— Iš tavęs tereikia tiktai, kad pasiųstum jam vakare raštelį su pagalbos prašymu. Paskutiniu metu Veslis nuolat rūpinasi manimi, bet į tavo prašymą jis atsilieps ir atvažiuos iš fermos pas jus. O kolei jo nebus, aš nueisiu į šventę. Gali parašyti man dar kitą raštelį, kad išėjau į šokius, ir aš jį paliksiu Vesliui. Kai jis nueis pas jus į namus, tai pamatys, kad jūsų su Džonu nėra, grįš čia, ras mano raštelį ir, matyt, taip pat ateis į šokius. O jeigu Veslis nenorės tenai eiti, aš galbūt paprašysiu ko nors iš kaimynų palydėti mane namo.

— Kaip manai, ar Veslis muš tave, kai grįši namo? — paklausė rimtai Kim išplėstomis akimis. — O manęs ar jis nemuš?

— Ne, žinoma, ne. Manau, jis bus įniršęs, bet aš tikiuosi jam įrodyti, kad nepadarysiu jam prie žmonių gėdos. Nikol pasistengė išmokyti mane šokti, ir apsirengusi aš ne taip, kaip moteris, gyvenanti pelkėse. Galbūt nurimęs Veslis supras, kad manęs nereikia slėpti.

— Ak, Lija. — Kim susiėmė už galvos. — Aš siaubingai bijau tą daryti. Man tai atrodo ne visai teisinga. Atvirai šnekant, Veslis nesielgia taip, tarsi tavęs gėdytųsi; mano nuomone, jis tave labai myli. O ar tu negalėtum pati parašyti šių raštelių? Tada nebūčiau kalta. O aš galiu pasakyti, kad nieko apie tai nežinojau. Aš gerai moku apgaudinėti. Man tai lengvai sekasi.

— Aš nemoku nei skaityti, nei rašyti, ir jeigu kas pašalinis jam nuneš tuos raštelius, jis bus įsipainiojęs. Be to, juk aplink mus vieni vyrai. Jie visi palaikys Veslio pusę. Kimberle, prašau tavęs, būk gera.

Kim linktelėjo, o jos akyse žibėjo susijaudinimo ir nerimo ašaros.

Raitas grįždamas į fermą, Veslis viską apgalvojo, ką pasakys susitikęs Kimberlei. Koks neįtikėtinas įvykis ją privertė jam atsiųsti tokį jaudinantį raštelį? Be abejonės, Džonas išdrįso jai pasiūlyti atplėšti savo išpuoselėtą užpakalį nuo kėdės ir imtis darbų, o ji supykusi atsiuntė Vesliui raštelį. Vesas kaip kvailys puolė paskui ją, kad ją gelbėtų, o, gindamas Kimberlę, jeigu reikėtų, jis užtvotų net tokiam geram žmogui, kaip Džonas Hemondas.

Tačiau atjojęs pas Hemondus, Vesas rado tuščius namus, ir vienas darbininkas pasakė, kad Džonas su Kim prieš valandą išvyko į šokius. Vesui nedavė ramybės mintis, kad jis paliko Liją namuose vieną, be apsaugos, tik su tarnais. O ir kas žino, ar kuris iš jų nėra Šokėjas. Dabar jis nepasitikėjo niekuo. Veslis net ėmė įtarti Badą ir Kelą. Ir vis tiek jis paliko žmoną vieną. O toji slankioja po namą, jausdamasi apleista, pavargusi, iškamuota darbų ir, galimas daiktas, tapo sąmokslo prieš ją auka.

— Lija! — pašaukė jis dar sėdėdamas balne. Įsiveržęs į namus, perlėkė per kambarius. — Lija!

Nuo tuštumos ir tylos jo širdis pasiutusiai suplakė. Išbėgęs į kiemą, puolė į fligelį, po to į vištidę, tebešaukdamas ją.

— Kur Lija? — užsipuolė jis vieną iš Makalisterų dvynių.

— Maniau, ji namie.

— Prakeikimas! — nusikeikė Vesas, puolė į namą ir čia ant stalo išvydo lapelį popieriaus.

*"Brangusis Vesli, Lija nemoka skaityti, ir nors ji man diktuoja, aš pasakysiu tau teisybę. Tu pasielgei nelabai gerai, uždraudęs Lijai eiti į šokius. Ji buvo smarkiai įsižeidusi ir supykusi ant tavęs. Dėl to paprašė manęs parašyti jos vardu du raštelius, kad ji galėtų nueiti į šventę. Vesli, aš nekalta. Būk geras, nepyk ant manęs.*

*Su meile — Kimberlė.*

*P. S. Lija — labai malonus žmogus, o visai ne bjauri moteris iš pelkių. Prašau tavęs, nemušk jos."*

— Jos nemušti?! — sušuko Veslis. — Viešpatie, kokios tos moterys kvailos! Lija, aš įkrėsiu tau kaip reikiant. Jeigu tiktai tu dar gyva, — sukuždėjo jis.

Suglamžęs raštelį, jis išbėgo iš namo, šoko ant arklio ir galopu nušuoliavo į miestą.

Lija ėmė jaudintis, kai atjojo į Makalistero krautuvę, kur buvo šokiai. Atjoti vienai, be palydos, jai atrodė nelabai padoru.

— Lija! — Gatvėje stovėjo Džastinas Starkas. Pribėgęs jis padėjo jai nulipti nuo arklio. — O kur tavo vyras, kuris tave slepia nuo mūsų? Jis, kaip matyti, akių nuo tavęs nenuleido?

— Veslis... Jis turi šiokių tokių reikalų. Jeigu juos užbaigs, tai atjos vėliau. — Tai sakydama, Lija nusuko akis. Džastinas paėmė ją už parankės.

— Nesiginčysiu. Taigi Vesas pralošia, o mes išlošiame. Einam su mumis šokti, ir tegul visi mato, kad į mano ranką įsikibusi pati gražiausia valstijos mergina.

Iš krautuvės daiktai buvo iškraustyti, ir, sprendžiant iš visko, čia degė viso miestelio lempos. Erdvios patalpos kampe stovėjo keturi smuikininkai, o išilgai vienos sienos — neįtikėtinai ilgas stalas su užkandžiais.

— Man derėjo ką nors atsinešti, — sulemeno Lija.

— Pakanka jūsų pačios, mano gražuole.

— Lija! — sušuko už jos nugaros Kimberlė. — Tu atėjai. O Veslis?..

— Atleisk mums, — paprašė Lija, kreipdamasi į Džastiną, ir nusitempė Kim į kampą.

— Tu matei Veslį? Ką jis sakė? Ar jis iš tikrųjų supyko?

— Kimberle, tu išgėrusi? — nutęsė uostydama Lija.

— Visai nedaug. Toks mažmožis, kad nė kalbėti neverta. Džastino tėvas ruošia nuostabų gėrimą ir, kad nusiraminčiau, man pakako vieno gurkšnio. Aš taip jaudinausi, o Džonas su manimi beveik nekalba. Ar tau neatrodo, kad Džastinas šiandien atrodo gražus? Bet ir kiti irgi. Visi vyriškiai atrodo nuostabūs, išskyrus mano vyrą.

— Kimberle, prašau tavęs, tučtuojau suvalgyk ką ir, dėl Dievo, patylėk!

Ji ryžtingai nutempė Kim prie stalo.

— Lija! — pašaukė Linet Makalister, žvelgdama į Liją taip, tarsi matytų vaiduoklį. — Maniau, kad jūs neateisite.

— Kokia graži suknelė, — tarė Agnes Emerson. — Tai jūsų motinos portretas? — paklausė ji, rodydama į Lijos sagę.

— Tai vienos draugės dovana. Ar galiu aš paimti valgio Kim? O kas nors tegul pažiūri, kad ji viską suvalgytų. Man reikia pasakyti keletą žodžių Dolui Starkui.

Agnes metė tiktai vieną žvilgsnį į Kim ir iš karto viską suprato.

— Tikiuosi, jūs pasakysite Doliui kelis žodžius ir mano vardu, — sušuko ji Lijai įkandin.

Dolas tūnojo savo įprastoje vietoje priešais židinį, tiktai dabar jo kėdė buvo pasukta taip, kad jis sėdėjo veidu į šokančiuosius. Šalia sėdintis Lesteras Soris jį stumtelėjo, išvydęs besiartinančią Liją.

— Mem, — pratarė Dolas. — Ar galiu jums kuo nors padėti?

— Aš prašau jūsų daugiau neduoti Kimberlei Hemond to, kuo ją vaišinote.

— Ši mažytė iš tiesų moka trukteleti, — atsakė nustebęs jis. — Aš jau buvau bemanąs, kad ji išmauks visą ąsotį.

Lija piktai pažiūrėjo į jį.

— O kur jūsų vyras? — paklausė Dolas. — Maniau, kad jis neleis jūsų į šį sambūrį.

Lija tylėdama atkakliai tebežiūrėjo į jį.

— Gerai, — liūdnai atsakė Dolas. — Aš jai daugiau neduosiu. Apskritai ir man jau koktu. Šita merguželė išsriaubti pajėgia nemažai.

— Misis Stenford!

Atsisukusi Lija išvydo Džoną Hemondą. Tai buvo patrauklus, puikių žilų plaukų vyras.

— Ar galiu jus pakviesti šokti? — Įsitikinusi, kad Kim atsisėdo ir pradėjo valgyti, Lija paėmė Džoną už rankos.

Per šokių pamokas ji nebuvo kaip reikiant paruošta pašėlusiems kaimo šokiams, ir kai šokis baigėsi, grįžo į savo vietą išpilta prakaito.

— Ar neišėjus mums pakvėpuoti grynu oru? — pakvietė Džonas, ir jo akys sublizgėjo.

— Taip, neatsisakysiu, — juokdamasi atsakė Lija.

Danguje mirgėjo žvaigždės, vėsus nakties oras dvelkė augalų aromatu, ir Lija buvo laiminga, kad atėjo į šokius. Tik pagalvok, jai Veslis uždraudė čia ateiti!

— Aš norėčiau žinoti, apie ką jūs galvojate?

Vietoj atsakymo ji nusišypsojo.

— Aš galvoju apie tai, kokia esu laiminga, kad čia atsidūriau.

— Ir aš taip pat, — rimtai atsakė Džonas. — Aš jau seniai norėjau pakalbėti su jumis. Atvirai kalbant, norėjau prašyti jūsų patarimo. Matote, Kimberlė labai nelaiminga, bet aš visiškai nesuprantu to priežasties ir nežinau, kaip jai suteikti laimę. Kiek įstengiu, bandau būti kantrus! Bet grįžtu namo iš laukų — vakarienė neparuošta, ir man prireikė ištisos savaitės, kad ją išmokyčiau pakepti pusryčiams kiaušinienę. Aš dariau viską, bandžiau jai būti atlaidus, suprasdamas, kad nepratusi atlikti tokį sunkų darbą. Bet kad ir ką bedaryčiau, ji vis tiek manęs vengia. Misis Stenford, patikėkite, aš myliu žmoną, ir jeigu galėčiau pasisamdyti tarnų, su džiaugsmu tai atlikčiau. Bet tai ne pagal mano kišenę. Žinau, kad jūs draugės, ir man toptelėjo į galvą, ar neišsipasakoja ji jums? Gal jūs galėtumėte man padėti.

Lija nebuvo tuo įsitikinusi, bet jai atrodė, kad jos akys pilnos ašarų.

“Būk tu prakeikta, Kimberle!” — pagalvojo. Per tą jos tingėjimą, taip kenčia šis geras žmogus.

— Ji man mažai ką pasakojo, — sumelavo Lija.

— Man galėtų padėti mažiausia smulkmena, — beviltiškai ištarė Džonas. — Ji nenori su manim kalbėtis, ir jeigu tvirtai žinočiau, kuo ji skundžiasi, gal viską sutvarkyčiau. Labai norėčiau, kad ji būtų laiminga.

— Manau, kad vedybinis gyvenimas jai einasi sunkiai, — susimąsčiusi atsakė Lija. — Ji nelabai mėgsta dirbti.

— Jūs labai gera. — Džonas nusišypsojo. — Bet ar nesiskundžia ji kažkuo... kažkuo konkrečiai?..

— Džonai, aš iš tikrųjų norėčiau jums padėti, — tarė Lija, liesdama jo ranką. — Kimberlė mano draugė, bet suprantu, kad su ja gyventi nelengva. Aš pakalbėsiu su ja ir pabandysiu pagal galimybes ką nors išsiaiškinti. Norėčiau, kad jūs abu būtumėte laimingi.

— Pabandykite Kimberlę įtikinti, kad aš ją myliu, — meldė Džonas.

— Taip aš ir padarysiu. O dabar eime atgal. — Nusišypsojęs jis ištiesė jai ranką. — Per šį vakarą jūs tikriausiai jau ne kartą girdėjote, kokia jūs patraukli. Prie jūsų akių taip tinka žalia spalva. O miniatiūra sagėje — ar tik nebus jūsų motina?

Lija šyptelėjo, galvodama apie tai, kad jos motina per visą savo gyvenimą nė karto nebuvo apsivilkusi šilkinės suknelės.

— Tiesą sakant, šitą sagę man padovanojo Kimberlė. Gal tai kieno nors iš jos šeimos portretas.

— Ak, taip. Galbūt aš jau mačiau šią sagę anksčiau ir apie ją pamiršau. Labai gerai, kad ji jums davė dovaną, ar ne tiesa? Galbūt ji jums papasakos apie moterį iš portreto, o jūs perpasakosite man. Atrodo, vienintelis būdas ką nors sužinoti apie savo nuosavą žmoną — per trečiąjį asmenį.

Lija visa širdimi pajuto jam simpatiją. Ji jau nusprendė, kad Kimberlė verta geros pylos, jog taip blogai elgiasi su šiuo maloniu žmogumi.

— Atleiskite, — tarė ji, įėjo į salę ir ryžtingai pasuko prie Kim.

— Tu kalbėjaisi su Džonu, — piktai pastebėjo Kim, Lijai dar nesuspėjus ištarti nė žodžio. — Jis klausinėjo apie mane?

— Taip. Vargšas atkakliai dirba, kad padarytų tave laimingą, o tu su juo elgiesi blogai.

— Lija... — prašneko Kimberlė, bet netikėtai prie jų prisiartino tiesdamas ranką Džonas.

— Pašoksi su manim? — paklausė jis, ir jo balse skambėjo švelnumas.

Raudonis iš Kim veido dingo.

— Taip, — sukuždėjo ji ir paėmė jį už rankos.

Lijos akyse jie įsiliejo į šokėjų ratą, bet kiekvieną kartą, kai Kim prisiliesdavo prie Džono, jos veidas vis labiau niuro, ir šokiui pasibaigus Kim nustojo šypsotis.

— Tu negali prastovėti visą vakarą prie sienos, — pasigirdo iš už nugaros Džastino balsas. — Tik ir lauk, kad bet kurią minutę su triukšmu pro duris įsiverš tavo vyras ir tave nusives.

— Bijau, kad ir aš to laukiu. Kaip manai, ar negalėtume mes vietoj šokių ką nors pavalgyti? Ko gero, šokių jau pakaks.

— Ar tai susieta su Džonu ir Kim? Tu jau seniai nerimastingai į juos žvilgčioji.

— Aš nemėgstu, kai žmonės nelaimingi.

Džastinas prajuko.

— Kim nelaimingą padarys bet ką. Aš gailiuosi Džono, kuriam tenka su ja gyventi. Oi, oi. Atrodo, čia įsiveržė audra.

Tarsi uraganas prie jų artėjo Veslis: jo flaneliniai darbiniai marškiniai buvo permirkę nuo prakaito, plaukai užkritę ant veido.

# 29 skyrius

— Einam, — prakošė pro dantis Veslis, ir jo pirštai surakino Lijos riešą.

— Atleisk man, — mandagiai tarė Lija, kreipdamasi į Džastiną, ir čia Veslis truktelėjo ją už rankos.

Kolei jis ėjo per salę prie išėjimo, Lija bandė nusišypsoti ir linktelėdama atsisveikino su bičiuliais. Laikėsi taip, tarsi paprasčiausiai norėtų išeiti su vyru į gatvę, tarsi nebūtų tempiama per prievartą. Bet kai išėjo iš parduotuvės, jo įtūžis liejosi per kraštus.

Kai tiktai jie atsidūrė gatvėje, Veslis įsakė:

— Lipk ant mano arklio.

— Kad tu galėtum išgelbėti savo reputacijos likučius? Štai ką aš tau pasakysiu, Vesli Stenfordai! Visi jau mus matė, ir jie žino, kad Jo Didenybės misterio Stenfordo iš nuostabios Stenfordų plantacijos žmona kilusi iš Virdžinijos pelkynų. Ir žinai ką? Nė vienam tai nesukėlė paniekos, nė vienas iš jų nesivalė rankų, palietę tokį niekingą padarą, kaip aš.

— Lija, tu išsikraustei iš proto? Nesuprantu, apie ką kalbi.

— Aš kalbu apie tai, ką reiškia turėti Simons pavardę. Aš kalbu apie tai, jog tu gėdijiesi manęs ir nenori parodyti žmonėms.

— Nenoriu... — Jis palingavo galvą. — Vis tiek aš nesuprantu tavęs, bet greičiau jokim namo ir ten viską apsvarstysim.

Ji atšoko.

— Jojam namo ir, žinoma, gulsim į tavo lovą?

— Aš neprieštarauju, — atsakė jis nusišypsojęs.

— Ak tu... — Jos ranka susispaudė į kumštį ir smogė Vesliui į pilvą.

Jis nė nekrustelėjo.

— Pasakyk, kokia musė tave įkando?

— Tu man uždraudei eiti mieste į šokius, todėl kad, kaip tau atrodo, mane reikia laikyti prirakintą grandine prie tavo lovos ir virtuvės, ir tu dar klausi, kas atsitiko? Gal manai, kad tik turtingieji turi jausmus, bet patikėk, kad ir aš turiu išdidumo, nors ir esu Simonsų giminės.

— Kas per moteris! — pusbalsiu ištarė Veslis. — Lija, aš tavęs nesigėdiju. Nežinau, iš kur atsirado ta nelaiminga mintis. Tu gražuolė, ir šiandien tu čia pati nuostabiausia moteris, bet būtent dabar aš ir nenoriu, kad aplink tave būtų daug žmonių.

— Todėl kad aš nemoku padoriai elgtis? Todėl kad negaliu pateisinti Stenfordo vardo?

— Viešpatie Dieve mano! Tai juk ir tavo pavardė. Norėčiau nors kartą gyvenime iš tikrųjų suprasti moteris. Nors vieną jų. Lija, prašau, greičiau, tuojau pat jokime.

— Kodėl? — piktai paklausė ji. — Kodėl tu nori mane paslėpti?

— Aš nenoriu tavęs slėpti... Nors galbūt ir noriu. — Švelniai šypsodamasis, jis prisiartino prie jos. — Namuose aš galiu mums pats surengti šventę.

— Aš keliausiu su tavim tiktai tada, jeigu tempsi mane ant rankų, aš imsiu priešintis ir rėkti, o tai dar labiau suterš tavo gerą vardą.

Veslis sekundę nusisuko, o kai pažvelgė į Liją, jo veidas buvo suglumęs.

— Lija, garbės žodis, niekaip nesuprantu, kas tave taip nuliūdino. Juk prašiau tavęs nevaikščioti į šokius ne dėl to, kad gėdijuosi ar bijau, jog mus abu išvys iš tenai. Visai ne taip. Aš nieko taip nenoriu, kaip pasirodyti su tavimi už parankės. Bet būtent dabar yra priežasčių, dėl kurių geriau tau pasilikti namuose, kur šalia esu aš.

— Kokių priežasčių?

— Aš negaliu jų išvardyti, bet nors dabar tu turi manim patikėti.

— Nesiruošiu spėlioti, kodėl nori, kad grįžčiau namo kartu su tavimi. Aš žinau šias priežastis. — Ji piktai nusišypsojo. — Tu sakei, kad tau nepakeliama pati mintis apie santuoką su tokia, kaip aš.

— Aš taip sakiau? — sušuko Vesas. — Kada?

— Tu kalbėjai apie tai savo broliui Trevisui, ir mes su Rigan tave girdėjom.

Čia į gatvę išėjo du įkaitę šokėjai. Vesas, čiupęs Liją už rankos, nutempė į šešėlį ir tvirtai ją laikė.

— Gerai, laukinis kačiuk, dabar klausyk manęs. Visų pirma, man įgriso iš tavęs girdėti, kad aš — pats didžiausias mūsų laikų snobas. Tai tu snobas. Tave domina žmogaus kilmė labiau, negu kada nors domino mane. Taip, aš sakiau Trevisui, kad man šlykštu būti tavo vyru, bet visai ne dėl to, kad gyvenimas su žemos kilmės Simons man atrodytų nepakeliamas.

— Ak! — Lija buvo benusisukanti nuo jo, bet Vesas vėl atsuko ją į save.

— Man reikėjo moters, kuriai ir manęs reikėtų. Kiek tada galėjau suprasti, Kimberlei aš buvau reikalingas taip, kaip niekam kitam. Ir štai aš siekiau tokios, kaip Kim, o vietoj šito man atiteko toji, kuri gali tvarkyti fermos reikalus, auginti vaikus, bendrauti su bepročiu tėvu. Man, Lija, atrodė, kad tau niekas nebuvo reikalingas. Greta tavęs jaučiau savo niekingumą.

— Aš? — sukuždėjo ji. — Kaip tu galėjai jausti savo niekingumą?

Nosies galiuku jis prisispaudė prie jos nosies.

— Todėl, kad tu nė karto neprašei manęs net jokio mažmožio, — jausmingai atsakė jis. — Tu susidėjai su plėšikais ir net nė karto man apie tai nepasakei. O atsimeni, kaip praeitą savaitę ėmė griūti kaminas? Tu pati jį suremontavai. Aš būčiau apie tai nė nežinojęs, jeigu Oliveris būtų neišvydęs, kaip, stovėdama ant kopėčių, tu krovei plytas. Tu net sugebėjai įveikti tą šlykščią moterį, kurią aš vedžiau, ir pavertei ją gražuole, kokia dabar tapai. — Patylėjęs jis nubraukė nuo jos veido plaukus. — Man prireikė daug laiko, kad suprasčiau: aš tau reikalingesnis daug labiau negu Kimberlei. Ji visada kris taip, kad nesusimuštų, o tu, mano mieloji žmona, sugebi patekti į bėdą, net eidama į priestatą prie namo.

Lija pabandė suprasti šių žodžių prasmę.

— Bet Kim — ledi, o aš...

— O tu — mano žmona, ir, kaip aš tau sakiau, dabar tu Stenfordų šeimos narys, todėl jeigu aš karališkosios šeimos narys, tai ir tu taip pat.

Ji atsišliejo.

— Bet jeigu tu manęs nesigėdiji, kodėl nenori, kad mus matytų drauge šokiuose, kodėl tu nori mane slėpti mūsų fermoje?

Veslis visų mažiausiai norėjo pasakoti Lijai apie tai, kad prieš ją galėjo sugalvoti ką nors bloga. Galima neabejoti, jog, jeigu jis jai pasakys, Lija neužmigs, kolei nesugalvos, kaip jai atsidurti įvykių centre.

— Tu turi manimi patikėti. Tu turi patikėti tuo, kad aš tau linkiu tiktai gera.

Mėnulio šviesos nutvieksta, Lija pasitraukė į šalį. Viskas, kas siejo Veslį ir Kimberlę — kad jis jai reikalingas, — gryna teisybė. Iš esmės, Kim net užsiminė apie tai. Ji jautė, kad Vesliui malonūs jos apalpimai, kad jis nori, jog ji būtų bejėgė ir jam paklustų. Tačiau Lija darė tiktai tai, kas buvo jai natūralu. Ar gali būti, kad ir kiti šalia jos taip pat jaučia savo niekingumą?

Veslis nekalbėjo apie meilę, bet meilė, ko gera, buvo visai greta, jeigu jis jos nesmerkė už tai, kad Lija taip uoliai stengėsi nebūti Vesui našta. Kai ėmė byrėti kamino plytos, iš pradžių ji suglumo ir apsiverkė. Po to, apsiginklavusi ryžtu, pati jį sutvarkė, ir tik dėl vienos priežasties — nenorėjo, kad Veslis laikytų ją bejėge.

Ji atsisuko į jį.

— Jeigu aš dėl tavęs apalpsiu, tu pagriebsi mane ant rankų ir nuneši į savo lovą?

Veslio veido išraiška ją apdovanojo už šį pajuokavimą. Jis tylėdamas priėjo prie jos, paėmė ją už rankų ir tvirtai prispaudė prie savęs.

— Kartais aš pats stebiuosi, kaip stipriai, Lija, tave pamilau, — sušnabždėjo jis. — Tiktai gaila, kad tu taip dažnai ant manęs rėki.

Pirmasis Lijos noras buvo ištrūkti iš jo rankų. Ji norėjo išvysti jo akis — juk jis pirmąkart pasakė, kad ją myli. Bet vietoj to tiktai prisispaudė prie jo.

— Galbūt dabar, žinodama, kad tu mane myli, aš taip dažnai nepyksiu.

Jis priėjo prie arklio ir nuleido Liją į balną.

— Aš tau jau ne kartą tai sakiau. Dabar tau laikas prisiminti mano žodžius.

Visų mažiausiai Lija norėjo pradėti naują ginčą.

— Atrodo, aš kažkodėl to nė karto negirdėjau. Oi, Vesli! — sušuko ji, kai jis šoko į balną užpakaly jos. — Man reikia pasiimti peleriną.

— Aš paimsiu ją rytoj, kai atjosiu tavo arklio.

— Dėl Dievo, ne! Klėjus už ją sumokėjo maišą pinigų. Ją atvežė iš už vandenyno. Aš po minutės grįšiu.

— Pasilik čia, — paprašė jis, žvelgdamas iš viršaus žemyn į ją. — Aš nueisiu pats.

Lija nusijuokė.

— Negali manęs palikti be priežiūros?

— Kažkas panašaus į tai, — tarė Veslis rimtai.

Lija ramiai stovėjo prie parduotuvės ir laukė sugrįžtant vyro. Jei buvo nelengva galvoti apie tai, kad ji turi juo pasitikėti, bet jis, matyt, turėjo priežasčių jos prašyti, kad nevaikščiotų į šokius. Priežastis galėjo būti ta, kad jis pavydėjo. Šis atradimas Liją nudžiugino. Jeigu jis iš tiesų ją myli, suprantama, jis pavydės. Nagi žinoma, juk Lija irgi pavydėjo Kimberlei Veso.

Netikėtai ji prisiminė, kad beveik tokią pat peleriną užsidėjusi Korina Stark. Veslis pats nė už ką nesuras jos daikto.

Ryškiai apšviestoje parduotuvėje visi šoko ir juokėsi. Kim, nuleidusi akis, stovėjo palei sieną, o greta jos stovėjo jos vyras Džonas.

Kolei Lija apžiūrinėjo salę, muzika nuščiuvo, įsilinksminę šokėjai sustojo. Ir čia įsivyravusioje tyloje pasigirdo moters riksmas. Atsisukusi Lija išvydo, kad nepažįstama moteris rodo pirštu į ją.

— Tai mano tetos sagė! — spiegė moteris. — Jūs ją pavogėte!

— Ne, — sukuždėjo ji ir išsigandusi prispaudė ranką prie krūtinės: košmaras pasikartojo.

Vesas čia pat atsidūrė šalia žmonos, gindamas ją apkabino ir išvedė į gatvę.

— Lija, — sukuždėjo jis, kai jie išėjo iš parduotuvės. — Tave namo pargabens Džastinas. Aš liksiu čia ir pažiūrėsiu, ką galiu padaryti. Tu mane supratai?

Nustėrusi Lija linktelėjo, o tuo laiku Vesas patikėjo Džastinui ją globoti.

— Globok ją, — paprašė Vesas. — Kai tiktai galėsiu, aš iš karto jums pranešiu. Bet dabar norėčiau pirmą ir paskutinį sykį šitam padaryti galą!

Jis piktai atmetė galvą, kai į gatvę išėjo Kimberlė su Džonu. Kim tyliai verkė.

— Jokite, pirmyn, — paragino Vesas.

Pakeliui namo į fermą Lija buvo priblokšta. Tiktai Džastinui ją nukėlus nuo arklio ir nuvedus į vidų, ji pajuto drebulį.

Džastinas nuvedė ją prie kėdės ir apkabino.

— Brangioji, viskas bus gerai. Veslis išsiaiškins, kas darosi. Niekas nepatikės, kad tu pavogei tą sagę.

Apimta siaubo, Lija neturėjo jėgų verkti ir prisiglaudė prie Džastino.

— Lija, iš kur tu gavai šitą sagę? — paklausė jis, glostydamas jos ranką. — Lija! — negirdėdamas atsakymo, pašaukė jis. — Iš kur pas tave atsirado šis papuošalas?

— Jį man davė Kimberlė, — sukuždėjo Lija.

— Tegul būna ji prakeikta, šita savimyla kalė! — suurzgė jis, pasodino Liją ant kėdės ir ėmė žingsniuoti po kambarį. — Galiu garantuoti, kad ji susijusi su plėšikais. Jos principai kaip gatvinės kekšės. Atleisk man, Lija, bet tai teisybė. Kad pasiektų savo tikslą, ji parduos save arba bet kurį kitą. Manai, Džonas supranta, ką pasiėmė už žmoną? Vargšelis, jis, ko gero, manė, kad jos gražiame kūnelyje gyvena moteris. Lija! — Jis atsiklaupė prieš ją ant kelių. — Aš pabandysiu su ja kai ką išsiaiškinti. Galbūt kartu su Džonu sugebėsime jai įkrėsti nors kiek proto. Vesas, pakalbėjęs su ta moterimi, turi greitai grįžti. Oliveris dabar klėtyje. Kaip manai, tu galėsi pasilikti viena?

Lija sutrikusi linktelėjo. Ji norėjo pabūti viena. Jai nepatiko, kad kas nors dar matytų jos gėdą.

Jis pabučiavo ją į kaktą.

— Būk namie ir lauk Veso. Prižadėk niekur neišeiti!

Ji vėl linktelėjo, ir Džastinas išėjo. Lija neįsivaizdavo, kiek laiko išsėdėjo kambaryje, nes dabar viskas neteko prasmės. Staiga jai dingtelėjo, kad reikia išvalyti židinį. Saulė jau patekėjo, kai ji sunkiai pakilo nuo kėdės ir ėmėsi purvino darbo, kuopdama iš židinio suodžius, kiek ranka pasiekė.

Netikėtai už jos nugaros atsivėrė durys. Visiškai abejingai Lija lėtai atsisuko ir išvydo Kim. Jos akys blizgėjo, plaukai išsidraikė ant pečių, o ant muslino suknelės dėmės nuo žolės.

— Lija! — dar neatsikvėpusi suriko Kim. — Kaip tai buvo puiku, stačiai nuostabu! Man dar gyvenime nebuvo taip gera. Ką tu čia darai? Lija, pažiūrėk į save! Tu visiškai sugadinai savo žaliąją suknelę.

Kim pasuko prie jos, bet, prisiartinusi prie Lijos, per žingsnį atsitraukė.

— Ko gero, aš tavęs neliesiu. Palauk, nusivilk suknelę. O kolei tu prausiesi, aš tau papasakosiu apie patį nuostabiausią savo gyvenimo vakarą.

Kimberlė atnešė šalto vandens, kad Lija galėtų nusiprausti. Malkų nebuvo, todėl ji židinio kurti nesiruošė.

— Nusiprausk ir ausis, — sukomandavo Kim, kolei Lija stovėjo su apatiniais baltiniais. — Kaip apmaudu, kad tu sugadinai savo suknelę. Tiek to, pakaks apie tai. Lija, — iškilmingai tęsė ji. — Mes su Džastinu šiąnakt užsiiminėjome meile.

Tiktai dabar jos žodžių prasmė ėmė pasiekti Liją. Ji liovėsi praususis.

— Jūs su Džastinu?

— Tuo patikėti sunku, tiesa? Man atrodė, jog nuo pat pirmo susitikimo Džastinas manęs neapkenčia. Paprastai vyrai nežiūri į mane su neapykanta, bet Džastinas elgėsi būtent taip, ir naktį jis buvo it pasiutęs. Bet po to... Lija, tai buvo dieviška.

— Kim, papasakok man viską iš pačių pradžių, — pareiškė Lija. — Iš kur tu gavai sagę, kurią man padovanojai?

— Ak, štai apie ką tu, — atsidususi atsakė Kim. — Manau, viskas prasidėjo kur kas anksčiau už šią naktį.

— Mes turime prieš akis visą dieną, — ryžtingai atsakė Lija. — Tu pusryčiausi?

— Pusryčiauti? Ko gero. Nors jau persirito per pusiaudienį, bet nuo meilės atsiranda apetitas.

Po kurio laiko, nusipraususi ir persirengusi, Lija ėmė ruošti valgyti.

— Pradėk, — įsakė ji.

— Manau, viskas prasidėjo nuo Stiveno. Jis sakė, kad yra dvi moterų rūšys: damos, kurioms tai nesuteikia džiaugsmo, ir moterys, kurioms tai suteikia džiaugsmą.

— Kim, kodėl tu nieko nesakai apie sagę?

— Aš papasakosiu, bet visa tai susiję. Lija, prisiek, kad neimsi manęs nekęsti, kai viską tau papasakosiu. Tu pati geriausia mano draugė, ir kai kurie mano poelgiai...

— Prisiekiu, kad neimsiu tavęs nekęsti, bet tiktai nedelsk ir pasakok.

— Kaip aš jau sakiau, Stivenas man įteigė, kad ledi visada turi elgtis oriai, dėl to kai mudu su Vesliu viens kitą pamilome — o aš iš tikrųjų jį mylėjau, — aš niekada neleidau jam pernelyg daug mane bučiuoti. Supranti, man labai patiko Veslio bučiniai, bet aš bijojau parodyti, kad man tai malonu, antraip jis būtų nusprendęs, jog aš ne ledi ir nebūtų manęs vedęs. Lija, kartais man būdavo taip sunku jį atstumti. Veslis taip nuostabiai bučiuoja. Jo bučiniai...

— Ar negalima šitą įvykių dalį praleisti?

— Ko gero, galima. Lija, šita įvykių dalis man nepatinka. Kai Veslis man pasakė, kad pasiliks tavo vyru, aš siaubingai supykau. Aš stačiai įniršau. Man visa tai atrodė taip neteisinga, nes aš visada susilaikydavau ir elgiausi kaip ledi, o jūs su Vesliu naktimis slapta išeidavote ir kažkur tempdavote maisto atsargas; taip, taip, aš tai žinojau. O dar kaip tada jūs kapanojotės baloje. Tu anaiptol nebuvai dama, bet užkariavai vyro širdį. — Patylėjusi ji maldaujamai pažvelgė į Liją. — Aš taip įsiutau, kad suvariau arkliui skrybėlės smeigtuką, ir furgonas nusirito nuo kalvos. Maniau, kad tu esi jame. Viešpatie, Lija! — pravirko ji, paslėpusi veidą delnuose. — Aš taip tavęs neapkenčiau, kad buvau pasiruošusi nužudyti.

Lija apkabino Kim pečius.

— Man kaip tik tuo metu prireikė išlipti iš furgono, todėl aš ir nenukentėjau. Galbūt būdama tavo vietoje aš irgi taip būčiau pasielgusi. O dabar valgyk kiaušinienę ir pasakok, kas atsitiko po to.

— Kai dūriau smeigtuką į arklio pasturgalį ir kai apalpau — o aš pirmą ir paskutinį kartą gyvenime iš tikrųjų netekau sąmonės, — matė Džonas Hemondas, ir jis pažadėjo, kad niekam apie tai nesakys. Bet po to... — Ji išgėrė didelį gurkšnį pieno. — Lija, tai iš tiesų baisus žmogus. Jis pažadėjo visiems papasakoti, ką aš padariau, jeigu už jo neištekėsiu.

— Jis tave šantažavo? — Apstulbusi Lija atsisėdo už stalo priešais Kim. — Bet kodėl? Kam jam reikėjo tave priversti už jo tekėti? Jis turėjo suprasti, kad jo neapkenti.

— Aš daug apie tai galvojau. Man visai nepatiko, kad jis privertė mane tapti jo žmona. Ir iš visų jėgų stengiausi padaryti taip, kad jis to pasigailėtų. — Žvelgdama į sviestu užteptą duonos riekę, ji nusišypsojo. — Lija, nori sužinoti vieną paslaptį? Aš moku ruošti valgyti. Aš nė karto apie tai nesakiau Vesliui, todėl kad Stivenas kalbėjo, jog tikra ledi negamina valgyti, o kada važiavome čia, tu, mano nuomone, visada norėjai visus darbus atlikti pati.

— Per mane tu pajutai savo niekingumą? — tyliai paklausė Lija.

— Ko gero, šalia tavęs atsidūrę ir pusė tuzino žmonių nuspręs, kad jie nereikalingi, bet, šiaip ar taip, norėdama įkyrėti Džonui, aš apskritai atsisakiau bet ką daryti. Naktimis jis elgėsi... labai nemaloniai, ir aš, iš esmės, nieko nežinojau apie tai, kaip užsiiminėjama meile, kolei Džastinas...

— Taip kaip su ta sage? Argi tai mažiau svarbu negu Džastinas?

— Ak, taip. Gyvenimas Džono namuose buvo liūdnas, jis ištisomis dienomis dingdavo, o kadangi aš iš viso atsisakiau dirbti, man reikėjo kuo nors užsiimti. Na, o Džonas turi kabinetą, kuris visada užrakintas. Ir iš karto po mūsų vestuvių jis pasakė, kad aš niekad niekad, jokiu būdu tenai neičiau.

— Ir tu, žinoma, tenai nuėjai, — šypsodamasi pridūrė Lija.

— Aš vaikščiojau kasdien. Man tai neturėjo reikšmės, man buvo vis viena užtiks jis ten mane ar ne, nes jau prisiekiau būti su juo iki gyvenimo galo, tad kas dar man galėjo atsitikti blogiau? Man teko truputį pavargti, bet vis dėlto suradau raktą ir kiekvieną dieną rausiausi jo kambaryje, o paskui raktą padėdavau į vietą.

— O ko gi tu ieškojai?

— To, kas buvo ten paslėpta ir ko jis nenorėjo man rodyti. Aš negalėjau nieko surasti iki to laiko, kolei neaptikau jo slapto kambario.

— Slapto?

— Už knygų spintos. Man pavyko ją nustumti. Tad štai. Kambaryje paslėpta įvairių brangių daikčiukų: papuošalų, gražių dėžučių ir kažkokių knygų. Aš baisiai supykau, nusprendusi, kad jis slepia juos, jog nesidalytų su žmona.

— Tu taip nusprendei, o dabar manai kitaip?

— Lija, aš negalėjau užsidėti tų brangenybių, bet nusprendžiau, kad jas gali užsidėti kas nors kitas. Džonas nebūtų taip rėkęs ant pašalinių, kaip rėkė ant manęs. Be to, tu taip vikriai moki duoti vyrams atkirtį. Tu visą laiką komanduoji Vesliui. Lija, aš niekada negalėjau suprasti, kodėl taip. Tu jam sakei baisius dalykus, o aš visada buvau su juo švelni, ir vis tiek jis panorėjo likti su tavimi.

— Tai kaip su ta sage? — pakartojo Lija.

— Aš nusprendžiau, kad miniatiūroje viena iš Džono giminaičių, ir man atrodė, kad ji labai gražiai atrodys ant tavo žalios suknelės, taip, žinoma, ir buvo, kolei tu jos nesugadinai, kapstydamasi po suodžius. Na gerai! — Ji sutriko, matydama, kaip susiaurėjo Lijos akys. — O paskui ta kvaila moteris ėmė rėkti, kad tu pavogei Džono sagę. Džonas griebė mane už rankos, prišnekėjo piktų žodžių ir išsitempė iš šokių. Lija, aš taip išsigandau.

— Kas buvo po to?

— Pakeliui į namus Džonas su manimi nesikalbėjo, o namuose mane užrakino kabinete, ir aš išgirdau, kaip jis kažkur nušuoliavo. — Kim akyse pasirodė svajinga išraiška. — Ir tada atėjo manęs gelbėti Džastinas.

— Gelbėti? — paklausė Lija. — O argi jis ant tavęs nepyko?

— Taip, Viešpatie, žinoma. Jis buvo įniršęs! Jis rėkė ant manęs ir išplūdo baisiais žodžiais. Anksčiau aš supratau, kad jis ne itin mane myli, bet negalėjau įsivaizduoti, kad taip mane niekintų. Kai jis ant manęs klykė ir vieną kartą net griebė už gerklės, nusprendžiau jam parodyti knygų spintą, už kurios buvo slaptasis kambarys. Prireikė nemažai laiko, kolei jis mane išklausė, bet galų gale padėjo nustumti knygų spintą.

— Ir Džastinas išvydo viską, kas ten paslėpta?

— Maža to. Kai mes ten buvom, namo grįžo Džonas.

— Kimberle, o kur dabar Džastinas?

— Tuojau papasakosiu. Supranti, Džastinas neturėjo raktų, o mūsų namų visose duryse įrengtos spynos, visai ne taip, kaip jūsų. O Džonas visas duris užrakino. Dėl to Džastinui teko išmušti langą, esantį kabineto duryse, kad galėtų patekti pas mane. Mes su Džastinu apsikabinę pasislėpėme slaptame kambaryje... — Kim atsiduso. — Ir ten lindėjome tol, kol Džonas vaikščiojo po namus. Kai išgirdome, kad jis išėjo į gatvę ir nušuoliavo, Džastinas pasiūlė iš slėptuvės išlįsti. Mes išėjome iš namų, nuėjom toli į mišką, jau sutemo, o

Džastinas norėjo, kad aš jam papasakočiau viską apie tai, kas paslėpta spintoje, nes tamsoje jis negalėjo nieko matyti. Mat, kai grįžo Džonas, mums teko knygų spintą nutraukti į vietą. Ir štai... — ji sulaikė kvėpavimą, — aš visa tai papasakojau, o Džastinas netikėtai labai susijaudino ir pradėjo mane bučiuoti. Aš taip pavargau susilaikydama su Vesliu ir net su Džonu, kad jam nesipriešinau, ir čia staiga supratau, kad mes užsiimame meile. Lija, tai buvo taip... taip nuostabu. Aš niekada nemaniau...

— O ką tu tokio pasakei, kad po to Džastinas tave pabučiavo?

— Visai nekaltą dalykėlį. Kas gi tai buvo? Ak, taip. Vakar, šokių metu Džonas pasakė, kad jis blogai šoka, o aš papasakojau Džastinui, kad tai netiesa, nes radau spintoje dokumentą, kur buvo parašyta, kad jis buvęs šokių mokytojas Sent Lujyje.

— Kimberle, — sukuždėjo Lija. — O kur Džastinas dabar?

— Jis sakė, kad matė Vesą, kuris išvyko į Leksingtoną, kad išsiaiškintų ką nors pas moterį, kuriai anksčiau priklausė ši sagė, ir Džastinas liepė man eiti pas tave ir įsakė mums pasilikti namuose su Badu ir Kelu, o pats Džastinas norėjo sulaukti Džono grįžtant.

— Kimberle, — prašneko sukaupusi visą savo ryžtą Lija. — Manau, kad Džastinui gali grėsti pavojus.

— Ko gero. — Kim nusišypsojo. — Džonas labai supyks, sužinojęs, kad aš nuo jo išeinu, bet juk dabar Džastinas mane myli... Aš juk tau pasakojau, kad Džastinas sakė, kad jis mane myli? Jis tai pasakė taip nuoširdžiai! Tai skambėjo taip: “Kimberle, tepadeda man Dievas, atrodo, aš jus myliu”. Tai malonu, tiesa?

— Stok, Kimberle, — sukomandavo Lija. — Palik tuos indus. Mes pakviesime Badą ir Kelą, o po to pabandysim padėti Džastinui. Palauk! Reikia palikti Vesliui raštelį.

— O ne! Aš jo nerašysiu, — sušuko pasitraukdama

Kim. — Džastinas mane privertė viską papasakoti apie mano paskutinį laišką Vesliui, ir tada jis pasakė, kad Veslis tavęs neleidžia į šokius dėl to, kad tave apsaugotų. Jeigu tu būtum manęs neprivertusi jį pašaukti, nieko dėl tos sagės nebūtų atsitikę.

Lija priėjo prie jos.

— Jeigu tu nebūtum pabandžiusi manęs nužudyti, tau būtų netekę ištekėti už Džono. Ir jeigu tu nebūtum buvusi tokia smalsi, būtum neradusi Šokėjo slėptuvės. Ir jeigu tu...

— Aš suprantu, Lija. — Kim veidas nušvito. — Jeigu nebūtų atsitikę visi šie įvykiai, aš būčiau nesužinojusi, kad mane myli Džastinas, ir mes nebūtumėm praleidę kartu tos nakties. Būti tokio vyro, kaip Džastinas, žmona, — tai, ko gero, nepaprasta.

— Tu man apie tai papasakosi vėliau, — atsiliepė Lija, ištraukdama iš dėžės popierių, plunksną ir rašalą. — O dabar rašyk tai, ką aš padiktuosiu.

*“Brangusis Vesli, tikiuosi, šis laiškas tave supykdys mažiau negu ankstesni, bet šį sykį aš niekuo nekalta, todėl kad net nežinau, apie ką Lija kalba. Ji tau prašė pranešti, kad mano vyras Džonas anksčiau buvo šokių mokytojas ir kad Džastinas, kurį aš dabar myliu, viską žino. Ir kadangi tu ne namuose, mes su Lija, prieš išvykdamos pas Džoną ir Džastiną, paprašėme Bado ir Kelo, kad jie mums padėtų. Manau, išsigąsčiau, jeigu suprasčiau šio laiškučio esmę. Tikiuosi, tavo kelionė į Leksingtoną buvo sėkminga.*

*Nuoširdžiai tavo Kimberlė.”*

— Tu parašei apie tai, kad aš ruošiuosi prašyti pagalbos?

— Taip, čia parašyta, — atsakė rodydama ranka Kim. — Lija, o ką mes darysim, jeigu Bado ir Kelo nebus namuose?

— Džastinui reikia pagalbos, — užsispyrusi atsakė Lija.

Kim sunkiai nurijo seilę.

— Aš bijojau, kad būtent taip tu ir pasakysi.

# 30 skyrius

Devonas Makalisteras padėjo nulipti žmonai nuo arklio.

— Ar yra kas nors namuose? — sušuko jis į ištuštėjusio namo duris.

— Veslis sakė, kad Lija bus čia, o Džastinas ją prižiūrės, — tarė Linet. — Kaip manai, ar čia nieko neatsitiko?

— Kažkas atsitiko, — atsakė dairydamasis aplinkui Makas. — Čia pernelyg tylu, ir ko ta karvė taip mūkia? Linet, pasilik čia, o aš sužinosiu, kas čia darosi.

Išvydusi, kad Devonas pasuko į virtuvę, Linet įėjo į namą. Ant stalo stovėjo nešvarios lėkštės, viskas atrodė taip, lyg šeimininkė būtų išėjusi labai skubėdama. Bet jokių kovos pėdsakų nebuvo matyti. Išeidama iš namo, ji pastebėjo ant stalo lėkšte prispaustą raštelį.

Į vidų įsiveržė Makas.

— Aš juk prašiau tavęs laukti gatvėje! — suriko jis. — Čia nieko nėra. Karvių dar nemelžė, kitus gyvulius reikia šerti. Ką tu čia turi?

— Atrodo, Lija su Kimberle pateko į bėdą, — sukuždėjo ji ir garsiai perskaitė Kimberlės raštelį.

— Vadinasi, Šokėjas — tai Džonas Hemondas, — susimąstęs ištarė Makas.

— Devonai, — negarsiai pakvietė Linet. — Badas su Kelu turėjo ateiti pas mus į svečius. Lijai ir Kim grįžus, jų namuose nebus.

— Nemanau, kad šios dvi moterys atskirai pultų paskui tokį, kaip Šokėjas, — netvirtu balsu ištarė Makas, neleisdamas žmonai net atsakyti. — Sėsk ant arklio ir kuo greičiau šuoliuok į miestą. Nusiųsk ką nors ieškoti Veso ir dar ką nors palik čia, kad saugotų šiuos namus. O pati... — grasinamai tęsė jis, — pasilik Suitbrajere. Man visai nepatinka tai, kas čia darosi.

— Devonai — prakalbo Linet. — Gal reikėtų pakviesti tau į pagalbą žmonių, prieš tai, negu tu?..

— Nėra laiko, — tesuspėjo atsakyti jis, greitai ją pabučiavo ir išbėgo į kiemą.

Kai Kim su Lija pasiekė Hemondo namus, jau pradėjo temti.

— Manai, kad reikia veikti atskirai? — sukuždėjo Kim, kai Lija, dar gerokai neprijojus iki namų, nušoko nuo arklio. — Džastinas sukelia baisiai tvirto ir drąsaus žmogaus spūdį. Ir, aš manau, jis žino, ką jis turi daryti.

— Nulipk ir patylėk. Juk imuosi to reikalo ne viena. Aš aprašiau pagalbos, — atrėžė Lija. — Be to, su manimi esi tu.

— Vargu ar tai tas pats, — atsiliepė Kim ir nulipo nuo arklio.

Atokiau pririšusios arklius, jos nutykino prie namo. Sprendžiant iš ryškiai apšviestų langų, ten buvo uždegtos visos žvakės ir lempos.

Kai drėgname nakties ore pokštelėjo šūvis, Lija su Kim usižvalgė, ir Kim pasuko atgal prie arklių.

— Einam! — sukomandavo Lija, griebusi Kim už ranos, ir nutempė ją prie ryškiai apšviesto namo.

Perbėgusios per kiemą, jos pritūpė po langu. Namo viuje vyravo tyla, nieko nebuvo matyti.

— O kur tas kambarys, kuriame slaptavietė? — pakužom paklausė Lija.

Kim buvo taip išsigandusi, kad tylėdama parodė į tolimiausią langą. Laikydama ją už rankos, Lija susilenkusi, kad ro langus nebūtų matyti jos galvos, pasiekė namo kampą. Ji tsargiai išsitiesė ir pažvelgė vidun. Iš nustebimo Lijai užmė kvapą. Ant grindų kraujo klane gulėjo nejudėdamas Džastinas.

Lija pritūpė ant žemės.

— Džastinas, — tik tiek tegalėjo išlementi ji.

Kim tuojau irgi atsistojo, kad taip pat pasižiūrėtų, ir reitai atsisėdo.

— Atrodo, Džonas mane pamatė.

— Mums reikia pasislėpti, — sukuždėjo Lija, apžvelgdama nepažįstamą fermą. — Bet kur?

— Eik paskui mane, — pašaukė Kim, atsistojo ir, pasikėlusi sijoną, neįtikėtinu greičiu puolė miško link.

Lija tol bėgo paskui draugę, kol širdis ėmė pasiutusiai daužytis.

Pribėgusi iki medžių, Kim nesustojo, o puolė gilyn į tankmę, peršokdama per išvirtusius medžius, lengvai praskirdama erškėtrožių krūmus.

— Kim, palauk! — šūktelėjo Lija. — Palauk minutėlę. — Plačiai išplėtusi akis, Kim nenorom sustojo. — Kur mes bėgam? — paklausė Lija.

— Į mišką, — paaiškino Kim.

— Taip, bet kur? Tu, žinoma, žinai, kur mums reikia?

— Į mišką, — sunkiai kvėpuodama, sutrikusi pakartojo Kim. — Bet... — Kim nesuspėjo užbaigti — nuaidėjo šūvis, ir, praskriejusi kelis colius virš galvos, už jos nugaros į medį įstrigo kulka.

Dabar jos puolė bėgti, jau negalvodamos, kur nori pasislėpti.

Bėgo tol, kolei pakirto joms kojas ir pritrūko kvapo. Lija čiupo Kim už rankos.

— Mums reikia sustoti ir atsipūsti. Pabandysim nustatyti, kur mes esame, ir tada grįšime atgal į Suitbrajerą.

— Aš nežinau, kurioje jis pusėje, — išspaudė Kim. — O tu?

— Aš galėsiu nustatyti kryptį tiktai patekėjus saulei. — Kim! — sušuko Lija. — Matai tamsią dėmę? Tai urvas?

— Man nepatinka urvai, — atsakė Kim ir sukando dantis.

— Bet mudvi galėtume jame pasislėpti, pailsėti, o rytą grįžtume į Suitbrajerą.

— O ar negalėtume mes pasilikti čia, o nesislėpti urve?

— Džonas pamatys mūsų sukneles, juk jos šviesios. Mums būtinai reikia kažkur pasislėpti. Einam, lipsim į viršų.

Kopti į kalną buvo nelengva, bet jos šį kelią sukorė neįtikėtinai greitai ir, kai atsidūrė nedidelio klintinio urvo viduje, Lija palaimingai atsirėmė į sieną. Ji nesakė Kim, kad labiausiai bijo urve susidurti su lokiu, bet dabar pamatė, kad jis tuščias. Urvas buvo apie dešimties pėdų gylio, penkiolikos — pločio ir aštuonių — aukščio.

Šypsodamasi ji atsisuko į Kim.

— Pagaliau mes atsikapstėme. — Bet šypsena akimirksniu dingo, kai lauke pasigirdo Džono Hemondo balsas.

— Taip, mano kvailoji žmonele, su savo ne ką gudresne drauge įlindote į žabangas, — pasityčiojamai tarė jis. Balsas atsiliepė aidu, todėl jos negalėjo suprasti, ar jis labai toli.

— Kimberle, aš tau daviau galimybę susijungti su manimi. Aš pasirinkau tave, žinodamas, kad tu neturi beprasmiškų moralinių principų, trukdančių užmušti tuos, kas stovi tavo kelyje.

Prisispaudusi nugara prie sienos, Kim metė žvilgsnį į Liją.

— Tačiau mano žmona mane nuvylė, — tęsė Džonas. — Dabar tavo meilužis — taip, taip, žinau apie jį — guli mūsų namuose negyvas. Kokia bus tragedija! Miestas sužinos, kad per vieną naktį buvo nužudytas Džastinas ir žuvo dvi moterys! O aš būsiu kenčiantis vyras...

— Padėk man prisirinkti akmenų, — sukuždėjo Lija. — Duok viską, ką rasim, dėkim į krūvą. Pabandysim kažkurį laiką jį išlaikyti per atstumą.

Kim ėmė paklusniai krauti prie įėjimo į urvą akmenis.

— Jis gali prislinkti tiktai iš priekio, o ne iš šono. Mes jį būtinai pamatysim. Jeigu pradės šaudyti, pulk ant žemės. Aišku? — paklausė Lija.

Kim linktelėjo. Šypsodamasis Džonas atsistojo priešais įėjimą į urvą, laikydamas kiekvienoje rankoje po pistoletą. Mėnulio šviesoje aiškiai buvo matyti jo figūra.

— Mesk! — sušuko Lija, kai jis žengė žingsnį į priekį.

Moterys abiem rankom ėmė svaidyti akmenis. Netikėtai užkluptas, Džonas susilenkė ir sustaugė iš skausmo. Prapliupo šūviai, ir draugės puolė ant žemės. Kulkos švilpė virš jų galvų, bet jos tebesvaidė.

Kimberlė iš visų jėgų sviedė akmenį, jis pataikė Džonui į smilkinį, ir iš karto trykštelėjo kraujas.

Svyruodamas jis pasitraukė ir pasislėpė tamsoje.

— Vadinasi, jūs, kalės, manote, kad esate labai gudrios? Nagi pažiūrėsim, ar ilgai tversite be ėdesio ir vandens. Kai jūs būsite pasiruošusios pasiduoti ir mirti lengva mirtimi, pasakykite. Aš lauksiu.

Kim pasikėlė virš pasilikusios akmenų krūvelės.

— Mums lemta žūti?

— Žinoma, ne! — piktai atsakė Lija. — Kim, nebijok!

— Nebijoti? — niūriai nutęsė Kim. — Lija, nesuprantu, kodėl tu nusprendei, kad aš netikėtai tapau narsi. Tai tu per savo drąsumą patenki į visokiausius nemalonumus, o aš baikšti ir dėl to saugi sėdžiu namie.

— Saugi namie su žmogžudžiu ir vagimi vyru, — atsiliepė Lija. — Tui leidaisi įsipainioti su juo į santuoką, nes bijojai, kad staiga išaiškės, jog bandei nužudyti mane. Bet jeigu nebūtum buvusi tokia smalsi, tau nė už ką nebūtų pavykę sužinoti apie slaptąjį savo vyro kambarį, ir tada mes būtume čia neatsidūrusios. Be to...

— Lija, tu savo nuomonę pasakei. Galimas daiktas, mums abiem reikia pasikeisti. Kai susituoksime su Džastinu, mes...

— Džastinas žuvo, — atsakė Lija, paėmusi Kim už rankos.

— Ne, — tvirtai atsakė Kim. — Jeigu jis būtų žuvęs, aš tai jausčiau. Tik taip atrodė, kad jis mirė, bet jis gyvas.

Ji kalbėjo taip įtikinamai, kad Lija ja patikėjo.

— Kim, Džonas nežino, kad mes palikome Vesliui raštelį. Ir jeigu Džastinas dar gyvas, jis paliudys. Net mus užmušęs Džonas neišsisuks.

— Imkim ir pasakykim apie tai Džonui, — pasiūlė Kim ir ėmė keltis. — Jam teks mus paleisti.

Lija truktelėjo Kim žemyn.

— Na žinoma, tavo gerbiamas vyrelis nusišypsos, mus paleis, ir visi sunkumai bus įveikti. Galbūt jis net paspaus mums rankas.

— Tu teisi, Džono charakteris siaubingas, — niūriai sutiko Kim. — Jis nužudė daug žmonių, dėl to gali užmušti ir mus. Tai ką gi dabar daryti?

Lija atsistojo ir priėjo prie galinės urvo sienos. Ja tekėjo vanduo.

“Veslis, — galvojo ji. — Ko jis dabar iš jos norėtų?” Ji prisiminė, kiek daug kartų Veslis jai priekaištavo, kad ji, savo senu įpročiu, kažkur bėga ir, užuot paprašiusi pagalbos, bando viską pasiekti pati. Taip ar kitaip, šį kartą ji nusprendė kreiptis pagalbos į Badą ir Kelą, bet kadangi jų arti nebuvo, vėl puolė pirmyn, nusitempdama su savimi Kim, turėdama viltį išgelbėti Džastiną ir savo rankomis sugauti žudiką. O dabar dėl savo išpuikimo ir įpročio pasitikėti, visad pasikliauti savimi, ji gali kartu su Kim žūti.

— Ko dabar iš manęs norėtų Veslis? — sukuždėjo ji.

— Kad mes jo sulauktume, — paaiškino Kim. — Jis norėjo, kad lauktum jo fermoje sugrįžtant iš Leksingtono, bet jeigu jau to nepadarei, man atrodo, geriausia — laukti urve. Mums, Lija, reikia pasilikti čia ir nerizikuoti. Prašau tavęs, sutik!

— O jeigu... — Lija nutilo. — Mes turime vandens, bet neturime maisto, ir čia bus labai šalta.

— Tikriausiai kapuose dar šalčiau, — pareiškė Kim. — Lija, kas nors turi rasti mano raštelį, o Džastinas atsigavęs galės papasakoti, kad Džonas žmogžudys. Kas nors ateis čia mūsų gelbėti.

— Net jei ir liko gyvas, Džastinas galės kalbėti tiktai po kelių dienų. Mano nuomone, jo žaizda labai pavojinga.

Tuo metu į urvą įlėkė akmuo.

— Damos, ar jūs šito ieškote? — juokdamasis paklausė Džonas.

Lija išvydo, kad prie akmens pririštas popieriaus lapelis, ir drebančiomis rankomis jį atrišo.

— Tai laiškas, kurį tu palikai? — paklausė ji, ir jos balse suskambo ašaros.

— Vienas iš jų, — atsakė be ypatingo liūdesio Kim.

— Vienas iš jų? — perklausė Lija.

— Lija, tu net nežinai, koks mano vyras piktas žmogus. Kada nors aš papasakosiu, ką jis darė su manim naktimis. Ir dar aš žinojau — tereikia tik kur nors nueiti su tavim, būtinai pateksi į bėdą. Jeigu jūs su Vesu einate nunešti žmonėms valgyti, atliekate gerą darbą, tai jūsų vos nenušauna. Aš girdėjau, kad jūsų vos nesudraskė šuo. Ir čia tu buvai kalta. Kaip stiklas pritraukia dulkes, taip tu prie savęs pritrauki nemalonumus.

— Kim, kiek tu palikai raštelių? — pakuždom paklausė Lija.

— Tris. Vieną tiesiai po akių, vieną po nešvariomis lėkštėmis — aš žinau, kad Džonas nė už ką neprisilies prie nešvarios lėkštės, o vieną miegamajame po pagalve.

— Na aš šito nemačiau, — tarė Lija. — Kokiu būdu?

Kim susigūžė.

— Kaip tu jau sakei, aš moku veikti slaptai. Lija, man nederėtų tau to sakyti, nes tu moki gerai įtikinti, bet jeigu tu dabar išeisi iš urvo, aš neisiu su tavimi, būsiu čia tol, kolei man į pagalbą ateis gyvas žmogus su tvirtais raumenimis ir, gerai būtų, kad su šautuvu. Jeigu tu ruošiesi bėgti, eik viena.

Lija apžvelgė niūrų, šaltą ir ankštą urvą.

— Žmonės gali pasirodyti po daug dienų.

— Man geriau čia prakiurksoti savaitę, negu atvykti į Suitbrajerą keturiomis dienomis anksčiau, bet negyvai.

— Aš irgi taip manau, — atsakė Lija, ir jos akys blykstelėjo.

— Tu gerai supratai mano žodžių prasmę? Lija, ar ilgai žmogus gali išgyventi be maisto?

— Galbūt mums kaip tik ir teks tai sužinoti, — negarsiai atsiliepė Lija.

Išaušo, bet pagalbos vis nebuvo. Džonas Hemondas surado ant uolos kitoje gilios daubos pusėje tiesiai prieš urvą iškyšulį ir akiplotu šaudė į jį, tad abi moterys neatsikvėpė nė minutės.

— Galbūt verta pabandyti... — kelissyk buvo bepradedanti Lija, bet Kim į ją svaidė tokius grėsmingus žvilgsnius, jog Lija nuščiūdavo.

Atėjus nakčiai, jos visai neteko jėgų. Džonas ėmė šaudyti vis dažniau, vieną kartą paleido kelis šūvius iš eilės, ir kulkos pataikė į išsikišimą prie įėjimo į urvą.

— Jis nusprendė savo šaudymu mus išvaryti iš proto! — sušuko Lija.

— Ei! — staiga pasigirdo kažkieno balsas. — Padėkit man, kolei jisai užsitaisys šautuvą.

Kim ir Lija susižvalgė ir puolė prie įėjimo į urvą.

— Makai! — Lija puolė ant žemės, ištiesdama jam ranką. Dviese jos sugebėjo įsitempti jį į vidų.

Makas prisišliejo prie sienos.

— Mano koja! Nieko ypatinga, bet smarkiai kraujuoja. Būčiau jums, damos, dėkingas, jeigu ką nors surastumėte jai perrišti.

Draugės suplėšė savo apatinius sijonus, tuo pat metu apiberdamos jį klausimais. “Kaip jūs mus suradote?”, “Ar Džastinas pavojingai sužeistas?”, “Kur Veslis?”, “Kaip mes iš čia išlįsim?”

— Ar jūs turite ką nors valgomo? — viltingai paklausė Kim.

— Pakentėkite minutę, — atsiliepė Makas. — Pirmiausia apžiūrėsiu savo koją. Taip, aš taip ir maniau, kulka išėjo kiaurai. Nuo smūgio vos nenukritau nuo atbrailos.

— Jums labai skauda? — paklausė Lija.

— Truputėlį. Blogiausia, kad aš su ja vargu ar galėsiu toli nueiti. Laikykite. — Išsitraukęs iš krepšelio, pririšto prie diržo, jis ištiesė Kim džiovintos mėsos gabalą. — O dabar, damos, atsakau. Jus surasti buvo lengva, nes paskui save palikote tokį platų pėdsaką, kokio nė kirviu neiškirstum. Apie

Džastiną aš nieko nežinau. Mes su Lina nuvažiavome į Stenfordų fermą, ir ji surado jūsų laišką. Aš nusiunčiau Liną namo į Suitbrajerą pakelti aliarmą, tuo pačiu metu nusiunčiau žmones pas Veslį. Aš buvau visą dieną arti, bet, kad galėčiau prasibrauti pas jus, teko laukti, kol sutems.

— Gal mano klausimas ir netaktiškas, bet kodėl jūs neužpuolėte Džono? — paklausė Lija.

— Jis slepiasi kitoje daubos pusėje, nedideliame įlomyje, uoloje. Norint tenai nusileisti ir dar taip, kad jis nepastebėtų, reikia virvės, o aš jos neturiu, bet svarbiausia, buvau kone įsitikinęs, kad jis šaudo į lokį.

— Lokiai negyvena urvuose, — pareiškė, baugščiai apsidairiusi, Kim.

Makas probėgom žvilgterėjo į ją.

— Nemaniau, kad pakeliui į čia jis mane sužeis. Turbūt aš senstu.

— Manau, mums reikia... — prakalbo Lija.

— Neklausykit jos, — nutraukė Kim. — O ką, jūsų nuomone, mums reikia daryti?

— Mes čia sėdėsim ir lauksim. Greitai pasirodys Vesas ir kiti žmonės. Tikiuosi, jiems užteks proto kaip reikiant pasiruošti. Aš puoliau čionai, kai... Kas per velnias! — sumurmėjo jis, nes Kim pasilenkė ir stipriai pabučiavo jį į lūpas.

— Tiesiog aš dievinu vyrus. — Ji atsiduso. — Jie tokie išmintingi.

— Aš norėčiau išgirsti visos šitos istorijos paaiškinimą, — pareiškė Makas. — Labai norėčiau sužinoti, kodėl dvi kvailos moterys nuskuodė paskui tokį žudiką, kaip Šokėjas, tačiau, teisybę sakant, jau seniai išsiaiškinau, kad moteriški sutvėrimai sugeba įvaryti mane į pasiutimą. Tad, jeigu galima, aš greičiau pašnekėčiau su Džonu Hemondu, negu su jumis abiem. Gulkitės užpakaly manęs ant žemės, susirieskite ir, kad ir kas beatsitiktų, nesijudinkit iš vietos. Ar abi mane supratote?

— Aš supratau, — reikšmingai atsakė Kim.

— Jeigu jūs kažką sugalvojot, aš norėčiau padėti, — iš visos širdies pasisiūlė Lija.

— Visų mažiausiai man reikalinga... — tiktai ir suspėjo pasakyti Makas, nes jį nutraukė prislopintas Lijos šūktelėjimas. Kim griebė ją už rankos ir įsikibo į ją nagais.

— Makai, Lija darys tai, ką jūs liepsite. Juk taip, Lija?

— Aš tik norėjau paklausti, — teisinosi Lija.

— Gulkitės! Nedelsiant! — Makas drebėjo iš įniršio, ir abi moterys pakluso.

Prisispaudęs prie žemės, Makas prišliaužė prie išėjimo iš urvo.

— Ei, Hemondai, ar tau ne gėda užpulti dvi silpnas moteris ir sužeistąjį? — suriko Makas į uolos, esančios už raguvos, pusę. — Nesiseka tau su mumis?

Vietoj atsakymo į urvą įlėkė dvi kulkos. Sugriaudėjus aidui, Lija ir Kim užsidengė galvas rankomis.

— Prastai šaudai, Hemondai, — suriko Makas.

Keletą valandų Makas erzino Džoną tokiais šūkčiojimais, o tasai šaudė į urvą. Lijos ausyse spengė, ir ji pastebėjo, kad Mako balsas silpnėja. Nekreipdama dėmesio į Kim šauksmą, ji prišliaužė prie jo.

— Jums skauda koją? — paklausė ji. — Kodėl jums nepailsėjus?

— Aš noriu atitraukti Hemondo dėmesį, — sušvokštė Makas. — Pažvelkit į tą pusę.

Iš pradžių Lija nieko nematė, bet susikaupusi ir įtempusi regėjimą, šviesiame uolos fone ji išvydo žmogų.

— Hemondai, tai tu nušovei Revisą? Sakė, jog buvai arti. O jis sakė, kad Šokėjas — tai aš, — išrėkė Makas.

— Kas ten? — sukuždėjo Lija.

— Sprendžiant iš figūros, atrodo, Vesas, — atsakė Makas.

— Džonai, tu lieji pagiežą dėl to, jog dvi moterys sužinojo, kas tu toks? — garsiai suriko Lija.

Makas delnu palietė jos gerklę.

— Daugiau niekad nelįskit į priekį. O dabar grįžkit į kampą.

Lija paklusniai nušliaužė ir atsigulė šalia Kim.

— Aš mačiau Veslį, — sukuždėjo Lija. — Jis lynu leidžiasi nuo uolos. Greitai viskas baigsis.

— Vienaip ar kitaip, — atsakė Kim, įsikniaubusi veidu į sunertas rankas. — Manau, Vesliui nieko neatsitiks.

Kelias minutes Lija negalėjo nė krustelėti iš siaubo. “Viešpatie, prašau tavęs! — meldėsi ji. — Tegul Vesliui nieko bloga neatsitinka. Dabar aš visada klausysiu ir niekad daugiau nepateksiu į bėdą. Visada prašysiu pagalbos ir nesikišiu į svetimus reikalus”.

— Jeigu mes išsikapstysime iš čia gyvos, aš priversiu tave tą kartoti kiekvieną rytą, — šnibžtelėjo Kim. — Tikiu, kad ir Veslis man padės.

Lija net nesuvokė, ką atsakė balsu.

— Jeigu... — pradėjo ji.

— Nutilkite abidvi, — įsakė Makas. — Jūs man trukdote.

Dar minutę buvo girdėti šaudant, paskui nuaidėjo baisus krentančio žmogaus riksmas.

Lijai užėmė kvapą.

— Kas ten? — paklausė dusdama Kim. — Ar ne Veslis?

— Tiksliai negaliu pasakyti... — prašneko Makas.

— Lija! — pasigirdo pats maloniausias jai balsas. — Tu gyva?

— Taip, — sukuždėjo ji, neklausydama, kaip ją šaukia Kim, puolė bėgti ir atsitrenkė į Maką, kuris ėmė keltis nuo žemės. Ji kaip viesulas nulėkė uolos pakriauše žemyn.

Iš viršaus pasigirdo Mako balsas:

— Stenfordai, tu greičiau ropškis aukštyn, nes pas tave bėga žmona. Ir patikėk, ji taip mažai turi sveikos nuovokos, kad gali sumanyti leistis pas tave lynu.

— Makalisterai, ji sveiko proto turi lygiai tiek kiek ir tavo žmona, — suriko atsakydamas Veslis iš kitos griovos pusės. — Linet laiko ant kalno viršūnės lyną.

— Linet, velniai tarė griebtų! — suriaumojo Makas. — Aš tave juk siunčiau pagalbos!

Lija jau buvo pasiekusi vidurį pašlaitės, kai iš viršaus nučiuožė Veslis ir ją apkabino.

— Nežinau, ar tave gerai prilupti ar užsiimti meile. Lija, tavęs tik per plauką nenušovė. Kodėl nepasilikai fermoje?

— Ir gerai, kad nepasilikau, nes vėliau atėjo Džonas ir paėmė vieną iš Kimberlės raštelių, Džastinas jau buvo išbėgęs, o Badas su Kelu man negalėjo padėti, nes jų nebuvo namie, ir...

— Lija, nutilk, — įsakė Veslis ir pabučiavo ją į lūpas.

— Klausau, sere, — paklusniai atsakė ji.

**Devero Dž.**
De-402 Moteris iš pelkynų: Romanas/ Iš anglų kalbos vertė V. Liūtas. — K.: "Naujoji Era", 1996. — 300 p.

ISBN 9986-551-75-7

Populiarios amerikiečių rašytojos Džudi Devero trilogijos "Prie Džeimso upės" romanas "Moteris iš pelkynų" skaitytoją nukels į beveik prieš poros šimtmečių JAV (romano veiksmo pradžia — 1803 metai).

Bepročio tėvo mušama ir persekiojama gausios neturtingos šeimos mergaitė Lija Simons įsimyli aukštuomenės luomo atstovą, kur kas vyresnį už save jaunuolį Veslį Stenfordą. Kiek pažeminimo ir kančių, skausmo ir sielą deginančio nusivylimo tenka iškęsti išdidžiai, kantriai, darbščiai ir atkakliai Lijai! Šios meilės istorija ir sudaro romano ašį, tačiau aplink ją sukasi ir daugybė kitų herojų... Kūrinio kulminacija išsirutulioja kone pačioje pabaigoje, kai skaitytojas, prikaustytas vis augančios įtampos, spėlioja, kas tasai paslaptingasis Šokėjas, taikias naujakurių vilkstines užpuldinėjančių plėšikų gaujos vadas, ir kokį vaidmenį jį demaskuojant atlieka žavioji Lija Simons-Stenford...

UDK 820(73)-3

**Džudi Devero**

**Moteris iš pelkynų**

Romanas

Redaktorė *D. Bartašiūnaitė*
Viršelis *Leidyklos "Naujoji Era"*

SL 1815. 1996 05 28. 9,5 sp. l. Užsak. Nr. 755.
UAB Knygų prekybos namai "Tyrai",
Karaliaus Dvaro 10, 3000 Kaunas.
Iš užsakovo pateiktų pozityvų spausdino "Spindulio" spaustuvė,
Gedimino 10, 3000 Kaunas.
Sutartinė kaina

# Džudi Devero

Intriguojantys romanai apie dvynes Čandler

## LIEPSNOS DVYNĖ

Bleir Čandler — Hiūston Čandler sesuo dvynė buvo visiška jos priešingybė. Hiūston prašymu, taip pat norėdama supykinti Lianderį — jos sužadėtinį, kuris erzino Bleir, ji sutinka vietoj sesers nueiti su juo į priėmimą pas gubernatorių. Lianderis nepastebi susikeitimo. Ko gero, jam net patinka, kad jo sužadėtinė liovėsi elgtis “kaip ledi”...

Ši knyga laukia skaitytojų. Ją rasite visuose Lietuvos knygynuose.

## LEDO DVYNĖ

Romane rimtai ir juokaujant piešiama turtuolio Keino ir žavingosios Hiūston Čandler, pavadintos “Ledine Princese”, keistokos santuokos bei nuotykingo povedybinio gyvenimo istorija. Niekas negalėjo net pamanyti, jog šaltai protaujanti, rami, “tikra ledi” Hiūston iš tikrųjų atsiskleis kaip gaivalingų, nesuvaldomų jausmų moteris, stebinanti ir pribloškianti kitus netikėtais, kartais tiesiog stulbinančiais savo poelgiais.

Šią knygą artimiausiu metu išleis leidykla TYRAI.

Populiaraus amerikiečių rašytojo

Roberto Džeimso Valerio

knyga

# MADISONO APYGARDOS TILTAI

Ši knyga tapo vienu iš populiariausių bestselerių ir išgarsino autorių visame pasaulyje.

Robertas Kinseidas, kaip fotografas, apkeliavęs Azijos dykumas, tolimas upes ir senovinius miestus, nejaučia harmonijos su laiku, kuriame gyvena. Frančeska Džonson, fermerio žmona, atvykusi iš Italijos, gyvena tarp Pietų Ajovos kalvų, giliai užslėpusi mergautines godas. Robertas Kinseidas, važiuodamas per Ajovos vasaros karštį ir dulkes fotografuoti dengtų tiltų, įsuka į jos fermos kiemą pasiklausti kelio...

Ir atsitinka taip, jog seni Madisono apygardos tiltai tarsi savotiška prizmė transformuoja įprastas emocijas į kažką reto ir šviesaus.

Taip gimsta aistringa meilė, didingas ir gilus jausmas, amžiams suvienijęs du žmones.

Pagal šį romaną buvo sukurtas kino filmas, turėjęs didžiulį pasisekimą visame pasaulyje.

# Eugenija Marlit

...Kartais atrodo, kad žavingosios rašytojos Barbaros Kartlend kūryba išplaukusi iš Eugenijos Marlit romanų... ANTROJI ŽMONA, IMPERIJOS GRAFAITĖ GIZELA ir kitų.

Jums pristatome paslaptingą ir intriguojančią, seniai Lietuvos skaitytojų laukiamą populiarios vokiečių rašytojos knygą

# ANTROJI ŽMONA

Turtingas baronas, kelių dvarų savininkas, moterų numylėtinis, mirus žmonai, veda merginą iš kilmingos, bet jau nusigyvenusios giminės. Jis neketina jos mylėti, jam reikalinga tik sūnaus ir jo seno, priekabaus dėdės globėja, kad pats baronas galėtų be rūpesčių keliauti po pasaulį ir mėgautis gyvenimu. Jo sūnus pamilsta pamotę. Išmintinga ir graži antroji žmona sugeba pakeisti dvaro gyvenimą ir vyrą.

Ši knyga jau nekantriai laukia skaitytojų knygynuose.

Netrukus leidykla TYRAI išleis E. Marlit romaną

# IMPERIJOS GRAFAITĖ GIZELA

Šiame romane E. Marlit aprašo bajorijos ir rūmų gyvenimą, kupiną išorinio blizgesio bei slaptų intrigų. Grafaitė Gizela, nusivylusi rūmų rutina bei veidmainyste, ryžtasi peržengti luominį barjerą.

Romanas pasižymi įdomia intriga, netikėtais įvykiais. Jame išaukštinamas grožis, tauri meilė.

# Ponsonas diu Terailis

Pjero Aleksio Ponsono diu Terailio romane “ Paryžiaus paslaptys” vaizduojamas XIX amžiaus Paryžiaus aukštuomenės gyvenimas, kupinas avantiūrų, įvairių intrigų ir stulbinančių meilės nuotykių. Pirmoje knygoje skaitytojas susitiks su aristokratais, lėbautojais, kurie organizuoja “Špagos bičiulių draugiją”, turėdami tikslą plėšti ir grobti. Vedami pulkininko Leono jie sieks savo tikslų, kausis dvikovose ir nugalės. Daug dorų žmonių nukentės nuo jų kėslų.

Romano siužetas nenusileidžia garsiosioms A. Diuma istorijoms, o gal jas ir pranoksta.

# PARYŽIAUS PASLAPTYS

## (Pirmoji knyga)

Šią knygą jau galima nusipirkti visuose Lietuvos knygynuose.

Antroji knyga — DAMA SU JUODA PIRŠTINE ir trečioji knyga — FULMEN ROMANAS bus išleistos artimiausiu metu.

AISTRINGOS MEILĖS RO

# Džudi Devero

Populiarios amerikiečių rašytojos Džudi Deve
trilogijos “Prie Džeimso upės” romanas “Moteris
pelkynų” skaitytoją nukels į beveik prieš poros šin
mečių JAV (romano veiksmo pradžia — 1803 metai)

Bepročio tėvo mušama ir persekiojama gausi
neturtingos šeimos mergaitė Lija Simons įsimyli auk
tuomenės luomo atstovą, kur kas vyresnį už save jaunu
Veslį Stenfordą. Kiek pažeminimo ir kančių, skausmo
sielą deginančio nusivylimo tenka iškęsti išdidžiai, ka
riai, darbščiai ir atkakliai Lijai! Šios meilės istorija ir
daro romano ašį, tačiau aplink ją sukasi ir daugybė k
herojų... Kūrinio kulminacija išsirutulioja kone pači
pabaigoje, kai skaitytojas, prikaustytas vis augančios įta
pos, spėlioja, kas tasai paslaptingasis Šokėjas, taikias na
jakurių vilkstines užpuldinėjančių plėšikų gaujos vad
ir kokį vaidmenį jį demaskuojant atlieka žavioji Lija
mons-Stenford...

# MOTERIS IŠ PELKYNŲ